

RUTH WARE

CRIME

virtual-project.eu

PATRU PRIETENE.
UN LEGĂMÂNT.
CINEVA ÎNSĂ
ASCUNDE ADEVĂRUL.

Agatha Christie
se întâlnește cu
Fata din tren

THE SUN

Jocul minciunii

BESTSELLER SUNDAY TIMES
ȘI NEW YORK TIMES

UNUL DINTRE CELE MAI BUNE ROMANE POLIȚISTE
ȘI THRILLERE DIN 2017 DE PE AMAZON

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ

TREI

FICTION
CONNECTION

RUTH WARE

JOCUL MINCIUNII

Titlul original: *The Lying Game* (2017)

Traducere din limba engleză și note:
IONELA CHIRILĂ

virtual-project.eu

2018

*Pentru draga mea Hel,
cu (șaptezeci?) grămezi de iubire*

În dimineața asta, Estuarul e larg și cufundat în tăcere, cerul de un albastru-fad e bătut de nori rozalii, unduiși și vâluși ca solzii de pește, iar marea, puțin adâncă, abia dacă se încrețește în briza calmă, astfel că lătratul câinelui s-a auzit în liniștea din jur ca niște detunături de armă, alungând roiuri de pescăruși care țipă și se învârtesc în aer.

Câinele zburdă fericit înspre râu, aruncând în aer cârdușii de nagâți și rândunele în timp ce zorește de-a lungul canalului, unde pământul se leapădă de dunele de nisip încărcate de spini și iarbă, făcând loc noroiului împănă cu trestie, un loc în care apa este când dulce, când sărată.

În depărtare, Moara¹ stă de pază, neagră și bătută de vânturi, proiectată pe cerul calm al dimineții, singura construcție umană din peisajul care se retrage încet în mare.

— Bob! Vocea femeii care se chinuia, gâfâind, să țină pasul, se aude stridentă peste tirul de lătrături. Bob, ticălosule ce ești! Dă jos din gură! Dă jos din gură, n-auzi? Ce-ai găsit?

Pe măsură ce se apropie, vede câinele care trage iar de ceva ce iese din noroi, încercând să-l scoată de acolo.

— Bob, brută mizerabilă, ești plin de noroi din cap până-n picioare! Dă-i drumul! Oh, Doamne, sper că nu e altă oaie moartă!

Câinele mai trage o dată, face un ultim efort eroic, suficient de puternic încât să-l arunce câțiva pași înapoi în jos pe țărm, cu ceva în gură. Câinele se cațără repede înapoi pe malul canalului, așezând triumfător captura la picioarele stăpânei.

Și, ca marea care se întinde peste țărmuri, liniștea se lasă încă o dată peste golf, în timp ce femeia stă în picioare, uluită, cu câinele răsuflând din greu la picioarele ei.

---

¹ Tide Mill – în engleză, în original, moară de apă care are la bază energia mareomotrică. Pentru coerență, în carte o vom numi Moară.

REGULA 1

SĂ MINȚI

Nu se aude altceva decât o banală alarmă de SMS, un *bip-bip* domol răsunând în noapte, dar care nu-l trezește pe Owen și nu m-ar fi trezit nici pe mine, dacă n-aș fi fost deja trează, zăcând în pat, contemplând întunericul, cu copilul alintându-se la piept, nu tocmai sugând, dar nici dându-mi drumul.

Stau întinsă și mă gândesc o clipă la mesajul primit, întrebându-mă de la cine ar putea să fie. Cine trimite mesaje la ora asta? Niciunul dintre prietenii mei nu e treaz la ora asta... și totuși poate că Milly a intrat în travaliu... Oh, Doamne, nu poate să fie Milly, nu? Am promis să-l iau pe Noah la mine dacă părinții lui Milly nu ajung la timp din Devon ca să aibă grijă de el, dar nu m-am gândit că...

Din locul în care mă aflu, nu reușesc să ajung la telefon și, în cele din urmă, o desprind pe Freya de la sân, punându-i un deget în colțul gurii, și o așez pe spate, o legăn ușor, iar ea, îmbuibată de lapte, își dă ochii peste cap de somn, ca un drogat. O privesc o clipă, cu palma așezată ușor pe trupușorul ei ferm, simțind freamătul inimii în colivia ei pe măsură ce copila se liniștește, apoi mă întorc să verific telefonul, iar propria-mi inimă, imitând-o pe cea a fiicei mele, își grăbește și ea pasul.

Tastez PIN-ul, închizând ușor ochii din cauza luminozității ecranului, și-mi spun să încetez cu prostiile; mai sunt patru luni până îi vine vremea lui Milly să nască, așa că probabil e doar un spam de genul: *V-ați gândit că ați putea să recuperați banii de asigurare de la banca dumneavoastră?*

Dar când telefonul s-a deblocat în sfârșit, văd că nu e Milly. Iar mesajul nu are mai mult de patru cuvinte.

Am nevoie de voi.

Este 3:30 dimineața, iar eu sunt trează de-a binelea, măsurând cu pașii podeaua rece a bucătăriei, mușcându-mi unghiile ca să încerc să-mi potolesc pofta de țigări. N-am mai pus gura pe țigară de aproape zece ani, dar nevoia să fumez e uriașă în diverse momente de stres și

frică.

Am nevoie de voi.

Nu trebuie să întreb ce vrea să zică, pentru că știu, așa cum știu și cine a trimis mesajul, chiar dacă este de pe un număr pe care nu-l recunosc.

Kate.

Kate Atagon.

Simplul ei nume îmi trezește amintiri incredibil de vii, ca un talaz: mirosul săpunului ei, pistruii de pe nas, scortîșoară pe pielea măslinie. Kate. Fatima. Thea. Și eu.

Cu telefonul cald încă în buzunar, așteptând să curgă mesajele, închid ochii și mi le imaginez pe toate.

Fatima doarme lângă Ali, cuibărită la spinarea lui. Răspunsul ei va veni pe la 6 dimineața, când se trezește să le gătească micul dejun Nadiei și lui Samir și să-i pregătească de școală.

Thea... pe Thea nu mi-o pot închipui așa de ușor. Dacă lucrează în ture de noapte, atunci e la cazinou unde personalul nu are voie cu telefoane personale, care sunt încuiate în vestiare până la sfârșitul programului. Poate că iese din tură pe la 8 dimineața? Apoi se duce cu fetele să bea un pahar de ceva și abia după aceea va răspunde, agitată după o noapte în care a reușit cu brio să facă față tuturor amatorilor, să adune cipurile, să aibă grijă să nu fie trasă pe sfoară de jucătorii profesioniști.

Și Kate. Kate trebuie să fie trează... doar ea mi-a trimis mesajul! Stă la masa de lucru a tatălui ei – masa ei acum, bănuiesc – uitându-se pe fereastra care dă spre Estuar cu apele lui cenușii înaintea zorilor, reflectând norii și trupul întunecat al Morii. Fumează, așa cum a făcut dintotdeauna. Ochii îi sunt pironiți asupra valurilor, a curenților veșnic schimbători ai mării, într-un peisaj care nu se schimbă niciodată și care totuși, în același timp, nu e niciodată același de la un moment la altul – ca și Kate, de altfel.

Părul ei lung e dat la o parte de pe față, dezvăluind osatura fină și liniile săpate în colțurile ochilor de cei treizeci și doi de ani de vânt și mare. Degetele ei sunt pătate de vopsele uleioase infiltrate în cuticule, intrate adânc sub unghii, iar ochii ei sunt de un albastru-închis, cea mai adâncă nuanță posibilă, profundă și de nepătruns. Stă și așteaptă răspunsurile noastre. Dar ea știe foarte bine ce o să-i răspundem – ce răspundem de fiecare dată când primim un mesaj cu aceste patru

cuvinte.

Vin.

Vin.

Vin.

— Vin! îi urlu spre scări lui Owen care strigase ceva peste scâncetele și sughiturile Freyei.

Când ajung sus, în dormitor, îl găsesc cu ea în brațe, mergând prin cameră dintr-o parte într-alta, cu fața încă boțită și roșie de la pernă.

— Îmi pare rău, zice el, înăbușindu-și un căscat. Am încercat s-o calmez, dar n-am deloc noroc cu ea. Știi cum face când e flămândă.

Mă așez în pat și mă proptesc de perne, până când reușesc să stau cu spatele pe tăblia patului, iar Owen îmi întinde o Freya roșie la față de indignare, care întâi îmi aruncă o privire furioasă, apoi se aruncă pe sânii mei, icnind de mulțumire.

E liniște în casă, nu se aude decât suptul ei lacom. Owen cască din nou, își ciufulește părul, se uită la ceas și apoi își trage chiloții pe el.

— Te scoli deja? îl întreb eu surprinsă.

El îmi face semn că da.

— Păi, dacă tot m-ai trezit... N-are sens să mă culc din nou, doar ca să mă trezesc la 7. Urăsc luna!

Mă uit la ceas. E ora 6, mai târziu decât mi s-a părut mie. Probabil că m-am plimbat prin bucătărie mai mult decât am crezut.

— Dar tu ce făceai trează la ora asta? mă întreabă el. Te-a trezit mașina de gunoi?

Clatin din cap.

— Nu, n-am mai putut să dorm.

O minciună. Aproape că uitasem cum se simte pe limbă, alunecoasă și nesuferită. Simt în buzunarul de la cămașa mea de noapte greutatea și căldura telefonului. Aștept să vibreze.

— Asta e, zice el, chinuindu-se să-și înăbușe încă un căscat și încheindu-și nasturii de la cămașă. Vrei cafea, dacă tot fac?

— Da, sigur, îi zic. Apoi, în momentul în care iese pe ușă, îl strig: Owen!

Dar a plecat deja și nu mă aude.

Se întoarce zece minute mai târziu cu cafeaua, dar de data asta am lecția deja pregătită și știu ce urmează să-i zic și tonul relaxat pe care o să-i spun. Înghit totuși, cu greutate, și-mi trec limba peste buzele uscate de neliniște.

— Owen, am primit ieri un mesaj de la Kate.

— Kate de la muncă? Întreabă el.

Pune cafeaua pe masă, trântind-o ușor; se varsă puțin, iar eu mă folosesc de mâneca de la cămașa de noapte ca de o cârpă, ca să șterg cafeaua.

— Nu, Kate Atagon. Știi, am fost la școală cu ea?

— Oh, Kate *aia*. Tipa care și-a adus câinele la nunta la care am fost?

— Exact. Shadow.

Mi-l aduc aminte. Shadow, un ciobănesc german cu un nas negru și cu blana ca tăciunele pe spate. Mi-aduc aminte de felul lui de a sta în ușă, de a mârâi la străini, de a-și arăta burta ca neaua celor pe care îi îndrăgește.

— Deci...? mă îmboldește Owen, iar eu îmi dau seama că tac de ceva vreme, pierzând șirul gândurilor.

— Ah, da. Deci, m-a invitat să stau la ea o vreme și m-am gândit că aș putea să mă duc.

— Nu sună rău deloc. Când vrei să pleci?

— Păi... acum. M-a invitat să mă duc acum.

— Și Freya?

— O iau cu mine.

Evident, aproape că am spus, dar m-am abținut. Freya n-a acceptat niciodată biberon, indiferent cât ne-am chinuit cu ea. O singură dată m-am dus într-o seară la o petrecere și a urlat de la 7:30 la 11:58, când am intrat buluc pe ușa apartamentului ca s-o iau rapid din brațele epuizate și înțepenite ale lui Owen.

Urmează din nou tăcere. Freya își lasă capul pe spate, mă privește încruntată și apoi râgâie ușor și se întoarce la treaba ei serioasă, să se sature. Văd pe chipul lui Owen gândurile care îi trec prin cap... că îi va fi dor de noi... că va avea patul numai pentru el... că o să doarmă până târziu dimineața...

— Aș putea să lucrez la camera copilului, zice el în cele din urmă.

Dau din cap că da, deși asta e o continuare a unei discuții mai lungi pe care am tot avut-o. Owen ar vrea ca, la șase luni, Freya să fie mutată în camera ei, iar dormitorul, și eu odată cu el, să îi aparținem din nou. Eu... sunt de altă părere. Motiv pentru care nu mi-am făcut timp să decongestionez camera de oaspeți și s-o văruiesc în culori potrivite pentru un bebeluș.

— Sigur, cum să nu? îi zic eu.

— Păi, atunci, ce să zic, dă-i bătaie! zice Owen într-un final. Se întoarce cu spatele și încearcă să-și găsească o cravată. Vrei mașina? mă întreabă el, peste umăr.

— Nu, e OK. O să iau trenul. Kate o să mă ia de la gară.

— Ești sigură? Doar n-o să te trambalezi în tren cu toate lucrurile Freyei, nu? E dreptă?

— Poftim? Pentru o clipă nu pricep ce vrea să zică, apoi îmi dau seama: cravata. Ah, da, e dreptă. Nu, pe bune. Mi-e bine cu trenul. O să fie mult mai ușor, pentru că, dacă Freya se trezește, pot s-o hrănesc. O să pun toate lucrurile ei în căruț.

Owen nu-mi răspunde și-mi dau seama că el deja își face planul pentru ziua de azi, bifând în minte căsuțe, exact cum făceam și eu acum câteva luni – numai că acum am senzația că era într-o altă viață.

— OK, ei bine, uite, dacă ești de acord, plec azi.

— Azi? Își ia mărunțișul de pe comodă și și-l pune în buzunar, apoi vine să mă sărute pe frunte, de plecare. Dar ce-i așa grabă?

— Nu-i nicio grabă, zic eu și simt cum mă înroșesc.

Urăsc să mint. Mă distra cândva, până când minciuna mi-a fost băgată pe gât cu de-a sila. Acum nu mă gândesc des la asta, poate și pentru că m-am gândit prea mult timp, dar e întotdeauna acolo, în spatele amintirilor, ca un dinte care deranjează dintotdeauna și care, dintr-odată, zvâcnește de durere.

Însă cel mai mult detest să-l mint pe Owen. Am reușit întotdeauna să-l țin departe de pânda de păianjen a minciunilor, și acum e atras în cursă. Apoi mă gândesc la Kate, la mesajul care e acolo, în telefonul meu, și am senzația aceea de otrăvă care se scurge din el, infestând camera, amenințând să distrugă totul.

— Ideea e că, în clipa de față, faza cu Kate pică în perioada dintre proiecte, așa că e un moment potrivit pentru ea și... o să mă întorc la muncă în câteva luni, așa că am sentimentul că e cum nu se poate mai bine acum.

— OK, zice el, amuzat, fără să bănuiască ceva. Bun, atunci ar fi mai bine să te sărut cum trebuie de plecare.

Mă sărută, un sărut adevărat, adânc, care mă face să-mi amintesc de ce-l iubesc și de ce nu suport să-l mint. Apoi se retrage și o sărută pe Freya. Ea își mută privirea într-o parte ca să se uite la el, neîncrezătoare, oprindu-se o clipă din supt, apoi se întoarce la treaba ei, sugând cu o hotărâre pe care o îndrăgesc din cale-afară.

— Și eu te iubesc, vampiraș ce ești, îi zice Owen cu dragoste. Apoi, spre mine: Cât durează călătoria?

— Cred că patru ore. Depinde de legături.

— OK, păi, distracție plăcută și dă-mi un mesaj când ajungi. Cam cât crezi că o să stai?

— Câteva zile? arunc eu într-o doară. O să mă întorc înainte de weekend.

Încă o minciună. Nu știu. N-am nici cea mai vagă idee. Cât timp are Kate nevoie de mine.

— O să văd când ajung acolo.

— Bine, spune el. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

În sfârșit, ceva despre care nu trebuie să mint.

Îmi aduc aminte de ziua aceea, ba chiar de ora și minutul în care am văzut-o pe Kate pentru prima oară. Era în septembrie. Luasem trenul spre Salten, unul de dimineață, ca să ajung la școală înainte de ora prânzului.

— Scuză-mă! am strigat eu, emoționată, spre peronul gării, cu vocea marcată de anxietate.

Fata din fața mea s-a întors. Era foarte înaltă și extrem de frumoasă, cu un chip prelung, ușor arogant, ca o pictură de Modigliani. Părul ei negru îi ajungea până în talie, decolorat la capete într-o nuanță de auriu care se difuza treptat înspre creștet, iar blugii îi erau rupți pe talie.

— Da?

— Scuză-mă, de-aici pleacă trenul spre Salten? am întrebat-o cu răsuflarea întretăiată.

Ea m-a măsurat din cap până-n picioare, iar eu simțeam cum mă judecă, analizându-mi uniforma Internatului Salten, fusta bleumarin, țeapănă de nouă ce era, și puloverul fără cusur pe care îl luasem de pe umeras în dimineața aceea pentru prima dată.

— Nu știu, a zis ea în cele din urmă, întorcându-se spre o fată din spatele ei. Kate, ăsta e trenul spre Salten?

— Nu fi nașpa, Thee! i-a întors-o fata.

Vocea ei aspră părea a unei persoane mai în vârstă, dar nu credeam că are mai mult de șaisprezece, șaptesprezece ani. Părul castaniu-deschis era tuns foarte scurt, încadrându-i chipul și, chiar și când îmi zâmbea, pistruii ei ca niște condimente presărate pe nas se încrețeau.

— Da, a zis ea, ăsta e trenul spre Salten. Totuși, ai grijă să urci în jumătatea care trebuie, că se desparte în Hampton's Lee.

Apoi s-au întors cu spatele la mine și erau deja la jumătatea scărilor spre peron când mi-am dat seama că nu întrebasesm care era jumătatea care trebuie?

M-am uitat pe panoul informativ.

Pentru Salten, urcați-vă în primele șapte vagoane din față, scria pe panou, dar care erau primele „din față”? Primele din față, adică cele mai aproape de turnichete sau primele, adică cele din fața trenului, în

direcția de mers a trenului când iese din stație?

Nu era nimeni de la gară prin preajmă ca să întreb, iar pe panou vedeam că nu am decât câteva minute la dispoziție ca să aflu, așa că, în cele din urmă, m-am dus spre capătul trenului, unde am văzut că se duceau și fetele, și mi-am târât valiza grea în vagonul din urmă.

Intrasem într-un compartiment cu doar șase locuri, din care niciunul ocupat. De îndată ce am închis ușile, s-a auzit fluierul conductorului și, cu sentimentul oribil că s-ar putea să fiu în partea greșită a trenului, m-am așezat, simțind pe pielea picioarelor asprimea tapițeriei de pe scaun.

Trenul s-a pus în mișcare în zăngănit și scârțăit de roți, metal pe metal, ieșind din caverna întunecată a gării, iar soarele a inundat brusc compartimentul, aproape orbindu-mă. Mi-am pus capul pe spătar și am închis ochii, ca să nu mă mai deranjeze soarele și, pe măsură ce trenul prindea viteză, îmi imaginam cam ce-ar fi dacă n-aș ajunge în Salten, unde mă aștepta directoarea. Dacă ajungeam în Brighton sau Canterbury sau în cu totul alt loc? Sau, și mai rău, ce s-ar întâmpla dacă m-aș rupe în jumătate când trenul avea să se despartă, trăind două vieți, fiecare deviind de la cealaltă, fiecare îndepărtându-se din ce în ce mai mult de acel „eu” la care trebuia să ajung.

— Bună, am auzit o voce, și am căscat ochii instantaneu. Văd că ai reușit să urci, în cele din urmă.

Era fata de pe peron, cea căreia cealaltă i-a zis Thee. Stătea în ușa compartimentului meu, rezemându-se de cadrul de lemn, învârtind între degete o țigară neaprinsă.

— Da, i-am răspuns, încă ușor iritată că ea și prietena ei nu s-au deranjat să-mi explice la care capăt să urc. Sau, mă rog, am continuat eu, cel puțin așa sper. Țasta e capătul corect pentru Salten, nu?

— Da, ăsta e, mi-a răspuns ea laconic, m-a măsurat din nou din cap până-n picioare, a bătut țigara neaprinsă de cadrul ușii și apoi mi-a zis, cu aerul cuiva care era pe punctul de a-ți face o favoare: uite care-i faza, să nu crezi că-s vreo scorpie, dar voiam să-ți zic că oamenii nu se îmbracă în mod normal cu uniforma de școală când merg cu trenul.

— Poftim?

— Lumea se schimbă în uniformă în Hampton's Lee. E... cum să zic? Ceva prestabilit. M-am gândit să-ți zic. Numai bobocii și nou-venitele poartă uniforma pe drum. Te cam face să ieși în evidență.

— Deci... și tu ești la Internatul Salten?

— Mda. Îmi spăl păcatele.

— Thea a fost exmatriculată, s-a auzit o voce din spatele ei și am văzut că cealaltă fată, cea tunsă scurt, stătea pe coridor, ținând în mână două pahare de ceai. De la trei școli. Salten e ultima ei redută. N-o primesc nicăieri în altă parte.

— Mda, dar măcar nu sunt la mila nimănui, a zis Thea, dar mi-am dat seama din felul în care a zis-o că cele două erau prietene și că felul acesta de a se călca pe coadă una pe cealaltă făcea parte din ritualul lor. Tatăl lui Kate e profesor de desen acolo, mi-a zis ea. Așa că o parte din contractul lui cu școala a fost un loc gratuit pentru fiică-sa.

— Slabe șanse pentru Thea să fie la mila cuiva, a zis Kate. *Crescută-n puf*, a mormăit ea, deasupra paharelor de ceai, făcându-mi cu ochiul.

Am încercat să nu zâmbesc.

Kate și Thea s-au privit într-un fel anume și mi-am dat seama că și-au spus ceva, pe muțește, din priviri, apoi Thea mi s-a adresat.

— Cum te cheamă?

— Isa, am răspuns.

— I-auzi, Isa. Ce-ar fi să vii să stai cu mine și cu Kate? A ridicat din sprânceană, iar ea a adăugat: Compartimentul nostru e ceva mai încolo, pe coridor.

Am tras adânc aer în piept și, simțindu-mă ca și cum eram pe cale să mă arunc cu capul în jos într-o fântână, am dat scurt din cap. Mi-am luat valiza și am urmat-o pe Thea, neavând nici cea mai vagă idee că acel gest atât de simplu îmi va schimba viața pentru totdeauna.

E un sentiment ciudat să mă întorc în Gara Victoria. Trenul spre Salten e nou, cu vagoane fără compartimente și uși automate, nu uși de-alea străvechi care ți se închideau în nas, pe vremea când mergeam la școală, însă peronul nu s-a schimbat mai deloc și îmi dau seama că am petrecut șaptesprezece ani evitând, în mod inconștient, acest loc – evitând tot ceea ce ar putea fi asociat cu perioada aceea.

Ținând cu greu paharul de cafea într-o mână, mai să-l scap, împing cu greutate căruțul Freyei în tren, îmi pun cafeaua pe o măsuță goală și apoi urmează același moment de chin prin care trec mereu, încercând să desfac căruciorul: mă lupt cu cleme care nu se deschid și cârlige care nu-și dau drumul. Slavă Domnului că e liniște în tren și că nu mai e nimeni în vagon, așa că nu mă aprind toată de rușine, ca de obicei, uitându-mă la coada de oameni din față și din spate sau care se împing să treacă de mine în puținul spațiu rămas. În cele din urmă – chiar în momentul în care se aude fluierul de plecare și trenul se leagănă, oftează și începe să se miște cu greu din gară –, ultima clemă cedează și partea detașabilă a căruciorului Freyei se desprinde, ușoară în mâinile mele. O pun în siguranță pe fetiță, încă adormită, de partea cealaltă a măsuței pe care mi-am lăsat cafeaua.

Iau cafeaua cu mine și mă duc să văd de celelalte bagaje. În minte îmi vin tot felul de imagini teribile: trenul se zguduie și cafeaua fierbinte se varsă peste Freya. Știu că sunt irațională, doar Freya e pe partea cealaltă a culoarului! Dar, de când o am pe ea, așa am ajuns. Toate fricile mele – fie că e vorba de despărțirea trenurilor sau de ușile lifturilor sau de șoferii ciudați de taxi sau de vorbit cu oameni necunoscuți –, toate aceste neliniști și-au făcut cuibul în jurul Freyei.

În sfârșit, suntem amândouă așezate confortabil, eu cu cartea și cafeaua, Freya, adormită, cu păturica ei lipită de obraz. În lumina strălucitoare de iunie, chipul ei e angelic – pielea îi e imposibil de fină și de curată – iar pe mine mă inundă un sentiment fierbinte de dragoste, atât de șocant și de dureros, de parcă s-ar fi vărsat cafeaua aceea clocotită peste inima mea. Stau pe scaun și pentru o clipă nu sunt altceva decât mama ei și nu mai e nimeni în lumea asta în afara noastră în această oază de lumină și dragoste.

Apoi îmi dau seama că telefonul îmi vibrează.

Pe ecran apare *Fatima Chaudhry*. Și inima mi se oprește o clipă în loc.

Deschid mesajul, cu degetele tremurânde.

Vin, zice. O să plec în seara asta, după ce adorm copiii. O să ajung acolo între 9 și 10.

Și așa începe. Deocamdată niciun mesaj de la Thea, dar o să apară și acesta. Vraja a fost spulberată – iluzia că nu suntem decât eu și Freya, plecate într-o călătorie la mare. Îmi aduc aminte unde mă duc de fapt și de ce. Îmi aduc aminte ce-am făcut.

Sunt în trenul de 12:05 din Victoria, le scriu eu celorlalte. Kate, vii să mă iei din Salten?

Niciun răspuns, dar știu că n-o să mă lase baltă.

Închid ochii, pun mâna pe pieptul Freyei, ca să știu că e acolo. Și încerc să adorm.

Mă trezesc tresărind și cu inima bubuindu-mi de zgomotul unor zdruncinături și manevre și primul meu instinct e să văd ce e cu Freya. Preț de câteva clipe nu-mi dau seama ce m-a trezit, apoi înțeleg: trenul se desparte și noi suntem în cel de Hampton's Lee. Freya se zvârcolește morocănoasă în căruț și pare că, în cele din urmă, dacă am puțin noroc, o să se calmeze; dar apoi trenul mai bufnește o dată, mai violent decât prima dată, și ochii ei se deschid brusc, plini de indignare și surpriză, iar fața ei se congestionează brusc, și Freya e gata să urle de nervi și foame.

— Șșș... îi șoptesc eu, luând-o, caldă și agitată, din cuibul ei de păături și jucării. Șșș... nu s-a întâmplat nimic, scumpa mea, nu s-a întâmplat absolut nimic, păpușa mea. N-ai de ce să te sperii.

Ea mă privește întunecat, furioasă, lovind cu capul ei mic de pieptul meu, în timp ce-mi desfac nasturii de la cămașă, simțind cum curge laptele din mine, o senzație în același timp de rutină deja, dar și mereu străină de mine.

În timp ce ea suge, se aud încă o zdruncinătură și un pocnet, apoi fluierul locomotivei, și trenul se pune iar în mișcare, iese din stație, peronul făcând loc unor parapete, apoi caselor și, în cele din urmă, câmpiilor și stâlpilor de telegraf.

Totul e atât de familiar, că-mi stă inima în loc. Londra, în toții anii în care am locuit acolo, s-a schimbat întruna. Ca Freya, niciodată aceeași

de la o zi la alta. Aici se deschide un magazin, dincolo se închide un pub. Clădiri – precum Gherkin sau The Shard – răsar ca din apă, un supermarket se întinde ca un pustiu, iar blocurile de apartamente par a răsări singure precum ciupercile, scoțând capul din pământ reavăn și spărgând peste noapte cimentul de deasupra.

Dar traseul ăsta, călătoria asta... nu s-au schimbat deloc.

Iată și ulmul uscat.

Apoi cazemata din vremea celui de-al Doilea Război Mondial, gata să cadă.

Apoi podul șubred, peste care roțile trenului se aud dogit deasupra prăpastiei.

Închid ochii și sunt iar în compartiment, cu Thea și Kate, râzând în timp ce ele își trag fustele peste blugi, își încheie nasturii de la cămăși și-și leagă cravatele peste vestele ușoare de vară. Thea purta ciorapi, îmi aduc aminte cum îi rula peste picioarele ei imposibil de lungi și de subțiri, apoi cum se chinuia să-și lege jartierele sub fusta de la uniformă. Îmi aduc aminte de roșeața care mi se răspândise în obraji la vederea pulpelor ei și cum mi-am ferit privirea, fixând-o spre câmpurile de grâu de toamnă, cu inima bătându-mi puternic în piept, în timp ce ea râdea de pudoarea mea.

— Ai face bine să te grăbești, i-a zis Kate molcom Theei. Ea era îmbrăcată și și-a împachetat blugii și cizmele în valiza de pe standul de bagaje. Ajungem curând la Westridge, unde sunt întotdeauna călduri de amatori de plajă și doar nu vrei să-i provoci un infarct vreunui turist.

Thea s-a mulțumit să scoată limba la ea, apoi și-a terminat de încheiat port jartierele și de netezit fusta exact când trenul a intrat în gară, la Westridge.

Și, exact cum prevăzuse Kate, pe peron se vânzoleau o grămadă de turiști și, în momentul în care trenul a oprit în gară, Thea a lăsat să-i scape un geamăt scurt. În ușa compartimentului nostru a apărut o familie de turiști care se îndrepta spre plajă, mamă, tată și un băiețel de vreo șase ani, cu o găleată și o lopățică de nisip într-o mână și o înghețată de ciocolată topită în cealaltă.

— Mai e loc pentru încă trei? a întrebat tatăl vesel, deschizând ușa și lăsându-i pe toți să dea buzna înăuntru, trântind ușa după ei.

Compartimentul, și așa mic, a devenit deodată neîncăpător.

— Îmi pare rău, a zis Thea și chiar părea că regretă în mod autentic,

ne-ar plăcea să vă primim, dar prietena noastră aici de față, a zis ea și a arătat spre mine, a primit o permisiune de ieșire din închisoare de o zi și parte din înțelegere este să nu aibă niciun fel de contact cu minorii. Decizia curții a pus accentul anume pe acest aspect.

Bărbatul a început să clipească des, iar nevastei i-a scăpat un râs nervos și scurt. Băiatul nu asculta, era prea preocupat să culeagă bucați de ciocolată de pe tricou.

— La copil ne gândim în primul rând, a zis Thea serios. Ca să nu mai zic și de faptul că Ariadne chiar *nu* vrea să se întoarcă la școala de corecție.

— Alături e un compartiment gol, a zis Kate, iar eu mi-am dat seama că încerca din răspuțeri să nu râdă. S-a ridicat și a deschis ușa spre coridor. Îmi pare rău. Nu vrem să vă deranjăm. Dar cred că, pentru binele tuturor, cel mai bine e să plecați.

Bărbatul ne-a aruncat o privire bănuitoare și apoi le-a făcut loc nevastei și băiețelului să iasă în coridor.

N-au ieșit bine, că Thea a și început să pufnească pe nas, abia așteptând să se închidă ușa compartimentului, dar Kate dădea din cap nemulțumită.

— Nu primești niciun punct pentru asta, a zis ea. Chipul ei se chinuia să ascundă chicotele de râs pe care și le suprima. Nu te-au crezut, a zis ea.

— Ei, hai! Thea a scos o țigară din pachetul pe care îl ținea în buzunarul sacoului și a aprins-o, trăgând adânc în piept, sfidând semnul de pe geam care zicea: „Fumatul interzis.” Au plecat, nu-i așa?

— Dar, dar asta numai pentru că au crezut că ești nebună de legat. Nu se pune.

— Țsta e... un joc la voi? am întrebat eu, nesigură.

A urmat o pauză lungă.

Thea și Kate s-au uitat una la cealaltă și am văzut din nou acea comunicare mută dintre ele, ca un curent electric curgând de la una la alta, ca și cum s-ar fi hotărât ce să răspundă. Apoi Kate a zâmbit, un zâmbet discret, tainic, s-a aplecat în față, spre spațiul dintre cele două banchete, atât de aproape, că îi vedeam dărele întunecate din ochii albaștri-cenușii.

— Nu e un joc oarecare, a spus ea. Este Jocul cu J mare. Este Jocul Minciunii.

Jocul Minciunii.

Îmi amintesc totul acum, cu aceeași acuratețe și forță ca mirosul mării și țipătul pescărușilor deasupra Estuarului, și nu-mi vine să cred că aproape îl uitasem – uitasem de carnetul cu scorurile pe care Kate îl ținea deasupra patului, acoperit cu însemnări criptice pentru sistemul ei complex de marcare. Atâtea puncte pentru o nouă victimă. Atâtea puncte pentru credulitate maximă. Figuranții răsplătiți pentru detalii elaborate sau pentru că reușeau să recâștige încrederea cuiva care se prinsese de schemă. Nu m-am gândit la asta atât de mulți ani, dar, într-un fel, am jucat jocul în tot acest răstimp.

Oftez și mă uit la Freya care suge, la chipul ei liniștit, la capacitatea ei de a fi absorbită de momentul în sine. Și nu știu dacă pot s-o fac. Nu știu dacă mă mai pot întoarce.

Ce s-a întâmplat de a determinat-o pe Kate să ne cheme atât de brusc și de urgent, în toiul nopții?

Nu poate fi decât un singur lucru... și nu pot să cred că s-a ajuns la asta.

Trenul intră în Salten și abia atunci începe telefonul să-mi sune pentru ultima dată, iar eu îl scot din buzunar, gândind că mi-a scris Kate ca să-mi confirme că vine să mă ia de la gară. Dar nu. Era Thea.

Vin.

Peronul gării Salten e aproape gol. Zgomotul trenului se stinge încet, înlocuit de liniștea rurală, lăsându-mă să aud zgomotele verii din Salten: greieri cântând, păsările ciripind, sunetul îndepărtat al semănătoarei care trece pe câmpuri. Înainte vreme, de câte ori ajungeam în gară, mă aștepta microbuzul care mergea la Internatul Salten, o mașină bleumarin cu inscripții în albastru-strălucitor. Acum parcarea e goală, fierbinte și prăfuită, nu e nici țiipenie de om, nici măcar Kate.

O dau pe Freya jos de pe peron, cu căruț cu tot, și mă îndrept spre ieșire, cu geanta grea atârându-mi pe umăr, întrebându-mă ce să fac. S-o sun pe Kate? Trebuia să fi vorbit cu ea de la început, să știe când ajung. Am presupus că a primit mesajul, dar... dacă nu mai are baterie la telefon? Oricum, nu e niciun telefon fix la Moară, și nici vreun alt număr la care să pot suna.

Pun frânele la căruț, apoi scot telefonul să mă uit la mesaje și să văd cât e ceasul. Tocmai bag pinul, când aud motorul unei mașini huruind înfundat pe drumurile joase și mă întorc și văd o mașină care trage în parcarea gării. Mă așteptam să văd Land Roverul imens și uzat pe care îl conducea Kate acum șapte ani, când ne-am văzut la nunta Fatimei, o namilă cu scaune late și cu Shadow scoțând capul pe geam, cu limba atârându-i afară. Dar nu e. E un taxi. Nu-mi dau seama imediat dacă e ea sau nu, apoi văd că ea este, chinuindu-se să coboare pe ușa din spate, și inima mi-o ia la galop, iar eu nu mai sunt o avocată cu o carieră în drept civil și mamă. Sunt doar o fetișcană care aleargă spre prietena ei pe peronul gării.

— Kate!

E exact la fel. Aceeași siluetă subțire, aceleași încheieturi osoase, același păr castaniu și piele de culoarea mierii, cu nasul ușor cârn și stropit cu pistrui. Părul îi e lung acum, legat la spate cu o bandă elastică, iar în pielea fină din jurul ochilor și a gurii sunt săpate câteva riduri, dar altfel e Kate, Kate a mea și, îmbrățișându-ne, trag adânc aer în piept, adulmecându-i mirosul specific de țiğări și terebentină și săpun, pe care mi-l amintesc foarte bine. O îndepărtez și mă uit la ea și, în ciuda a toate, rânjesc prosteste.

— Kate, repet eu fără noimă, iar ea mă trage înapoi într-o îmbrățișare, îngropându-și fața în părul meu, strângându-mă atât de tare încât îi simt oasele.

Apoi aud un cârâit și-mi aduc aminte cine sunt, omul care am devenit... și toate câte s-au întâmplat de când ne-am văzut.

— Kate, zic iar, și numele ei rostit de mine sună atât de frumos, Kate, vino s-o cunoști pe fiica mea.

Trag parasolarul de pe căruț și iau de acolo bondocul supărat și i-l prezint.

Kate ia fata, extrem de tulburată, apoi chipul ei slab și expresiv se luminează cu un zâmbet.

— Ești o frumoasă, îi zice ea Freyei, iar vocea ei este caldă și aspră, așa cum mi-o aduc aminte. Exact ca mama ta. E superbă, Isa.

— Nu-i așa?

O privesc pe Freya cum se uită la Kate, plină de mirare, cu ochii ei albaștri fixând ceilalți ochi, la fel de albaștri. Întinde mânăta ei dolofană spre părul lui Kate, dar se oprește, vrăjită de jocul luminii și culorii.

— Are ochii lui Owen, îi zic. Când eram copil, întotdeauna mi-am dorit să am ochi albaștri.

— Haide, zice Kate în cele din urmă, vorbind cu Freya, nu cu mine. O ia de mână, mângâindu-i carnea grăsuță și fină ca mătasea, degetele încrețite. Hai să mergem!

— Ce-a pățit mașina ta? am întrebat-o în timp ce ne îndreptam spre taxi, Kate ținând-o pe Freya, iar eu împingând căruțul în care pusesem geanta.

— Eh, s-a stricat iar. O s-o repar, dar nu am bani, ca de obicei.

— Oh, Kate.

Oh, Kate, când o să-ți iei o slujbă ca oamenii? Aș fi putut s-o întreb și asta. Kate, când ai de gând să vinzi Moara, să te duci undeva unde oamenii îți vor aprecia munca, în loc să te bazezi pe cei câțiva turiști care vor să-și facă vacanța în Salten și care sunt din ce în ce mai puțini? Dar știu deja răspunsul. Niciodată. Kate nu va vinde niciodată Moara. Nu va pleca niciodată din Salten.

— Doamnelor, ne întoarcem la Moară? întreabă taximetristul de pe geamul mașinii, iar Kate îi face semn că da.

— Mersi, Rick.

— O să strâng eu căruțul și-l pun în spate, zice el, ieșind din mașină. Se pliază, nu?

— Da.

Mă chinui iar cu clamele, apoi îmi dau seama.

— Fir-ar, am uitat scaunul pentru mașină. Am adus în schimb scoica asta – m-am gândit că poate să doarmă în ea.

— Eh, n-o să vedem nicio mașină de poliție pe aici, zice Rick relaxat, împingând portiera portbagajului peste căruțul pliat. Poate cu excepția băiatului lu' Mary, continuă el, dar ăsta n-o să aresteze pe nimeni din mașina mea.

Nu pentru poliție îmi făceam eu griji, însă numele acela nu-mi dădea pace, mă tot zădăra.

— Băiatul lui Mary? Întreb eu, uitându-mă spre Kate. Doar nu Mark Wren?

— Ba chiar el, zice Kate, gura strâmbându-i-se într-un zâmbet deloc vesel. Acum este sergentul Wren.

— Nu pot să cred că are vârsta la care să fie sergent!

— E doar cu câțiva ani mai mic decât noi, zice Kate, și-mi dau seama că are dreptate.

Treizeci de ani e o vârstă mai mult decât respectabilă ca să ajungi ofițer de poliție. Dar nu pot să mă gândesc la Mark Wren ca la un bărbat de treizeci de ani, nu mi-l închipui decât ca puști de paisprezece ani cu acnee și cu o buză de sus pufoasă, stând permanent cocoșat ca să ascundă cei aproape doi metri ai lui. Mă întreb dacă își aduce aminte de noi. Dacă își aduce aminte de Joc.

— Îmi pare rău, zice Kate, în timp ce îmi pun centura. Ține-o în poală... știu că nu e o situație ideală.

— O să merg foarte încet, spune Rick, ieșind în salturi din parcare defundată și intrând pe drumul plin de hârtoape. Și apoi, ne lămurește el, nu avem de mers decât câțiva kilometri.

— Dacă o iei prin mlaștină, sunt mai puțini, zice Kate.

Mă strânge de mână și știu că se gândește de câte ori am bătut noi drumurile acelea, până la școală și înapoi, traversând cu grijă mlaștina sărată, prin locuri știute.

— Dar n-am putea să facem chestia asta cu căruciorul.

— E cam cald pentru iunie, nu? zice Rick, deschizând discuția, în timp ce vira la o cotitură, iar eu mă trezesc cu un puhoi de raze strălucitoare și fierbinți drept în față. Clipesec des, întrebându-mă dacă

mi-am pus și ochelarii de soare în bagaj.

— Te sufoci, zic eu. În Londra nu era nici pe departe atât de cald.

— Păi și atunci, ce te readuce prin părțile noastre?

Ochii lui Rick mă fixează din oglinda retrovizoare.

— Ai fost colegă cu Kate în școală, nu-i așa?

— Așa e, îi răspund.

Apoi mă opresc. Chiar așa, ce m-a readus aici? Un mesaj? Patru cuvinte? Mă uit în ochii lui Kate și-mi dau seama că nu poate să-mi spună nimic, nu de față cu Rick.

— Isa a venit pentru reuniune, zice Kate pe neașteptate. La Internat.

Clipesc nedumerită, iar ea mă strânge de mână a avertizare, însă apoi ajungem la trecerea de nivel cu calea ferată și mașina se zguduie din rărunchi peste șine, și sunt nevoită s-o țin pe Freya cu ambele mâini.

— Aud că sunt foarte luxoase petrecerile alea la Internatul Salten, zice Rick. Fata mea mai mică e chelneriță acolo din când în când ca să mai facă și ea un ban de buzunar și aud tot felu'. Baldachine, șampanie și toate alea.

— Eu n-am fost niciodată la vreo petrecere acolo, zice Kate. Dar, na, sunt cincisprezece ani de când am absolvit și m-am gândit că ăsta ar fi anul potrivit pentru o astfel de petrecere.

Cincisprezece? La început am zis că a greșit calculul, dar apoi îmi dau seama că are dreptate. Au trecut șaptesprezece ani de când am plecat, după examene, dar dacă rămâneam și pentru treapta următoare, avea dreptate. Pentru restul celor din clasă, asta urma să fie aniversarea a cincisprezece ani de la terminare.

Virăm la încă o cotitură și o țin pe Freya și mai strâns, cu inima în gât, tânjind după scaunul de mașină. Ce *prostie* că nu m-am gândit să-l iau cu mine!

— Vii des aici? mă întreabă Rick, uitându-se în retrovizoare.

— Nu, îi răspund. Eu... n-am mai fost aici de multă vreme. Știi cum e.

Mă foiesc în scaun, dându-mi seama c-o țin pe Freya prea strâns, dar nereușind să-i dau drumul.

— E greu cu timpul.

— Frumoasă bucată asta de lume, îmi aruncă Rick înapoi. Nu pot să mă gândesc că aș putea trăi în altă parte, dar bănuiesc că, pentru cineva care nu s-a născut și n-a crescut aici, e altceva. De unde sunt părinți tăi?

— Sunt... au fost... mă bâlbâi eu și simt lângă mine prezența liniștitoare a lui Kate și inspir adânc. Tatăl meu trăiește în Scoția acum, continui eu, dar de crescut, am crescut în Londra.

Trecem cu mașina peste un grilaj metalic, apoi bariera de copaci se deschide și ajungem în mlaștini.

Și, deodată, iată-l dinaintea mea. Estuarul. Mare și cenușiu și presărat în tot locul cu pâlcuri de stufăriș, cu apele bătute de vânt, reflectând leneș fâșiile de nori albiți de soare și totul atât de strălucitor și de clar și de mare, că simt cum mi se pune un nod în gât.

Kate mă privește și o văd zâmbind.

— Uitaseși cum e? m-a întrebat ea domol.

Clatin din cap.

— Niciodată!

Dar nu e adevărat. Uitaseam. Uitaseam cum poate să fie. Niciun loc din lumea asta largă nu e asemenea Estuarului. Am văzut multe râuri, am traversat multe alte estuare. Dar niciunul nu e atât de frumos ca acesta, unde pământul și cerul și marea curg unul într-altul, amestecându-se, saturându-se, unduindu-se și împerechindu-se, până când nu mai poți distinge între ele, până când nu-ți mai poți da seama unde se termină cerul și unde începe marea.

Drumul se îngustează, rămânând o singură bandă, apoi se transformă într-un drum de pietriș, cu iarba crescând printre urmele lăsate de cauciucuri.

Și apoi, în fața mea, Moara; o siluetă neagră proiectată pe marea umbrită de nori, mai dărăpănată și mai obosită decât îmi aduceam eu aminte. Nu e într-atât o clădire, cât mai degrabă o colecție de lemne aduse de ape, aruncate la un loc de vânturi, arătând de parcă e gata-gata să fie pusă la pământ în orice moment, de cea mai mică pală. Tresar cu inima în gât, iar amintirile mi se revarsă, nestăvilite, în cap, fără hotar, fără noimă.

Thea, înotând goală în Estuar, în amurg, pielea ei de culoarea aurului în lumina apusului, iar umbrele lungi și negre ale copacilor piperniciți brăzdând apele ca lava, transformând Estuarul într-un decor intens ca blana unui tigru.

Kate, revărsată peste fereastra Morii, într-o dimineață de iarnă, când promoroaca era groasă pe geamurile din casă sau îmbrăca în blană de gheață trestia și papura, Kate, cu brațele desfăcute larg, trimitea vălătuc în aer rotocoale albe din gură.

Fatima, pe puntea de lemn, pârjolindu-se la soare, în costumul ei minuscul de plajă, cu pielea ca mahunul în razele de soare ale verii și o pereche imensă de ochelari de soare reflectând lumina valurilor.

Și Luc... Luc... dar aici inima mea se contractă și nu mai pot continua.

Am ajuns la o poartă cu grilaj de lemn pusă de-a curmezișul drumului.

— Ar fi mai bine să ne oprim aici, îi zice Kate lui Rick. Azi-noapte fluxul a fost cam mare și de-aici încolo pământul e încă foarte moale.

— Ești sigură? întrebă el întorcându-se peste umăr. Nu mă deranjează să-mi încerc norocul.

— Nu, o să mergem pe jos.

Se apleacă să deschidă portiera și-i întinde o bancnotă de zece lire, însă el îi face semn că n-o vrea.

— N-am ce face cu banii tăi, dragă.

— Rick, zău așa...

— Niciun Rick, zău așa. Tatăl tău a fost un om cumsecade, indiferent ce zic unii prin părțile astea, iar tu ai rămas aici și ai rezistat, în ciuda bârfitorilor de tot felul. O să-mi dai tu altă dată.

Kate înghite nodul din gât și o văd cum încearcă să spună ceva, dar nu poate, așa că vorbesc eu pentru ea.

— Mulțumesc frumos, Rick, zic eu. Însă *eu* vreau să plătesc, Te rog.

Și îi întind o bancnotă de zece lire de la mine.

Rick ezită, așa că pun bancnota în scrumieră și mă dau jos din mașină, cu Freya în brațe, în timp ce Kate scoate din portbagaj căruciorul și geanta de voiaj. În cele din urmă, când Freya e deja pusă bine în căruț, îmi face un semn de mulțumire.

— Bine. Dar ascultați aici: dacă voi, doamnelor, veți avea vreodată nevoie să vă duc undeva, să mă sunați, ați înțeles? Zi sau noapte. Nu vreau să mă gândesc la voi pe undeva, fără mașină. Locul ăsta, continuă el, arătând spre Moară, o să cadă într-una din zilele astea și dacă o să aveți nevoie să ajungeți undeva, să nu cumva să nu mă sunați, cu sau fără alea zece lire. Priceput?

— Priceput, zic eu, făcând un semn scurt din cap.

Era liniștitor gândul că el era acolo.

După ce pleacă Rick, ne uităm una la alta, fiecare, în mod inexplicabil, incapabilă să scoată un cuvânt, simțind căldura soarelui bătându-ne în cap. Vreau s-o întreb pe Kate de mesaj, dar ceva mă oprește.

Înainte să mă hotărăsc să vorbesc, Kate se întoarce și deschide poarta, închizând-o apoi în urma noastră, iar eu mă îndrept spre podețul de lemn care unește Moara de țarm.

Moara în sine stă pe o limbă de nisip care abia dacă ajunge pentru clădirea propriu-zisă care, cândva, cred că era și ea unită de țarm. La un moment dat, pe când Moara era în construcție, a fost săpat un canal îngust care o despărțea de mal, dirijând astfel fluxurile și refluxurile spre roata instalată, în vremea aceea, în canal. Roata nu mai e de mult, în locul ei rămânând numai un ciot de lemn negru ieșind în unghi drept din perete, unde fusese prinsă și de unde acum pornea pontonul din lemn peste cei trei metri de apă care despărțeau Moara de țarm. Îmi aduc aminte cum, acum șaptesprezece ani, toate patru treceam peste podețul acela, uneori toate deodată, însă acum mi-e teamă că n-o să-mi susțină greutatea.

E mai îngust decât îmi aduc eu aminte, cu stînghiile albite de sare, putrezite pe alocuri, fără ca cineva să fi instalat, în toți acești ani, o bară de care să te ții, dar Kate urcă pe el fără frică, ducându-mi bagajul. Trag adânc aer în piept, încercând să ignor imaginile stărnite în minte (stînghii care cedează, căruțul care cade în apa sărată) și o urmez, cu un nod în gât, împingând căruciorul peste bucățile rupte de lemn, reușind să respir numai când ajung pe partea cealaltă, unde mă aflu în relativă siguranță.

Ușa e descuiată, așa cum e dintotdeauna. Kate deschide ușa și se dă la o parte, lăsându-mă să trec, iar eu o împing pe Freya peste prag, cu tot cu căruț, și intru în casă.

N-am mai văzut-o pe Kate de șapte ani, dar în Salten n-am mai fost de mai bine de două ori pe atât. Am senzația, pentru o clipă, că m-am întors în timp, că am iar cincisprezece ani, iar frumusețea locului care stă să se prăbușească mă copleșește pentru prima dată. Văd iar ferestrele lungi și asimetrice, cu geamurile crăpate, cu vedere spre

estuar, acoperișul în boltă se înalță până la grinzile înnegrite, scara se învâрте beată, ocupând spațiul din jur, sărind din balustradă precară în balustradă precară, trecând de dormitoare, oprindu-se în mansarda construită sus, pe căpriori. Văd plita arsă, cu burlanul șerpuind în sus, și canapeaua joasă, cu arcurile sărite, dar, mai presus de toate, văd tablourile, peste tot numai tablouri. Pe unele nu le recunosc, trebuie să fie ale lui Kate, amestecate cu altele pe care le simt ca pe niște prieteni vechi sau ca pe niște nume pe care mi le aduc aminte pe jumătate.

Acolo, deasupra chiuvetei pătate de rugină, e o ramă în care e o fotografie cu Kate copil, cu fața grăsună și rumenă, concentrată să apuce ceva de dincolo de ramă.

Dincolo, între două ferestre lungi, atârână o pânză neterminată, o imagine a Estuarului într-o dimineață de iarnă, sfârșind în înghețul adânc, peste apele căruia se abate un bătlan.

Lângă ușa care dă spre toaleta de afară, e agățat un portret în acuarelă înfățișând-o pe Thea ale cărei trăsături se dizolvă în marginile aspre ale hârtiei.

Iar deasupra biroului, dau cu ochii de o schiță în creion reprezentându-ne pe mine și pe Fatima, cu brațele împletite, imitând un hamac, râzând, râzând ca și cum nimic din lumea asta nu ne putea răni.

E ca și cum mii de amintiri vin deodată de-a valma peste mine, fiecare înfigându-și în mine ghearele ascuțite, trăgându-mă în trecut, apoi aud un lătrat puternic și, când mă uit, dau cu ochii de Shadow, țopăind fericit, o furtună de blană albă și cenușie. Îl mângâi pe creștet, încercând să nu-l las să se urce pe mine, iar el își împinge capul în picioarele mele; Shadow însă nu face parte din trecut, iar vraja s-a rupt.

— Nu s-a schimbat, îi zic eu, știind că sună prosteste.

Kate ridică din umeri și începe să desfacă centurile de siguranță, ca s-o scoată pe Freya din căruț.

— Ceva-ceva s-a schimbat. A trebuit să înlocuiesc frigiderul.

Îmi face semn spre frigiderul din colț care arată mai famat și mai bătrân decât predecesorul lui.

— Evident că a trebuit să vând o bună parte din cele mai frumoase picturi ale lui tata. Ce n-am acoperit din vânzarea tablourilor lui, am acoperit din ale mele, dar nu e același lucru. A trebuit să vând unele dintre preferatele mele: scheletul fluierarului și cel cu ogarul de pe

plajă... cât despre restul, n-am avut inimă să mă despart de ele.

Se uită peste creștetul Freyei la tablourile care au mai rămas, iar privirea ei mângâie fiecare lucrare în parte.

I-o iau pe Freya din brațe și o salt peste umăr, fără să-i spun ce gândesc, și anume că locul în sine arată ca un muzeu, ca una dintre casele acelea memoriale ale vreunei personalități, înghețată în timp, în momentul în care locul a fost părăsit. Dormitorul lui Marcel Proust, fidel reconstruit în Musée Carnavalet, biroul lui Kipling, păstrat neatins, ca în chihlimbar, în Bateman's.

Numai că aici nu sunt cordoane care să țină lumea departe de expozate, ci doar Kate care își duce viața ei obișnuită în casa memorială a tatălui ei.

Ca să-mi maschez gândurile, mă duc spre fereastră, o mângâi pe Freya pe spatele cald și ferm, mai mult ca să mă calmez pe mine decât pe ea, și privesc în liniște Estuarul. Marea s-a retras, dar pontonul de lemn care dă spre golf e doar la câțiva metri de valuri; mă întorc spre Kate surprinsă.

— S-a scufundat pontonul?

— Nu doar pontonul, zice Kate cu mâhnire. Asta e problema. Locul ăsta *tot* se scufundă. Am adus un evaluator să se uite la casă și individul mi-a zis că nu are o fundație ca lumea și că dacă ar fi să-mi fac acum dosar de ipotecă, nu mi-ar da nimeni credit.

— Dar... stai puțin, ce vrei să spui? Cum se scufundă? Nu poți s-o stabilizezi? S-o proptești cumva? S-o subzidești, am vrut să zic? Nu se poate chestia asta?

— Nu prea. Problema e că nu e nimic altceva decât nisip dedesubt. Nu am pe ce să fac temelie ca să stea. Poți să amâni inevitabilul, dar în cele din urmă o să fie dusă de valuri.

— Și nu e periculos?

— Nu prea. Adică da, se creează ceva mișcare în straturile de la suprafață, ceea ce face ca podeaua să fie cam neuniformă, dar casa n-o să dispară în seara asta, dacă asta te îngrijorează. Mai degrabă ar putea să apară probleme la rețeaua de curent electric, chestii de felul ăsta.

— *Poftim?*

Mă holbez aiurea la întrerupătorul din perete, ca și cum aștept să iasă scânteii în orice clipă. Pe Kate o umflă râsul.

— Stai liniștită, când am văzut că nu-i a bună deloc, am instalat un disjunctoare mare cât o zi de post. Dacă ceva începe să bolborosească, o

să întrerupă tot și gata. Dar asta înseamnă că, la un flux mare, luminile au obiceiul să se cam stingă.

— Locul ăsta nu poate fi asigurat?

— Asigurat? întreabă ea uitându-se la mine de parcă am întrebat ceva excentric și lipsit de noimă. Ce mama dracului să fac eu cu asigurarea?

Clatin din cap, neînțelegând.

— Ce mai *cauți* aici? Kate, e nebunie curată ce faci. Nu poți trăi așa.

— Isa, spune ea, cu răbdare. Nu pot pleca. Cum aș putea să plec? A fost catalogată ca fiind de nevândut.

— Păi n-o vinde... dar pleacă, las-o! Dă cheile băncii. Declară-te în incapacitate de plată, dacă nu se poate altfel.

— Nu pot să plec, spune ea încăpățânată și se îndreaptă spre plită, ca să întoarcă maneta și să dea drumul la gaz. Ceainicul de pe ea începe să sfârâie domol, iar ea apucă două căni și o cutie amărâtă de ceai.

— Știi de ce nu pot pleca.

Și nu-i pot răspunde, pentru că da, știu. Știu exact de ce nu poate pleca. Și e tocmai motivul pentru care și eu m-am întors.

— Kate, o strig, simțind că-mi ard măruntaiele. Kate! Mesajul acela...

— Nu acum, răspunde ea. E cu spatele la mine și nu pot să-i văd chipul. Îmi pare rău, Isa, eu... pur și simplu n-ar fi drept. Trebuie să așteptăm să vină și celelalte.

— Bine, îi răspund încet.

Dar, dintr-odată, îmi dau seama că nu e bine. Că nu e bine deloc.

Fatima e următoarea care ajunge.

Soarele stă să apună; în timp ce întorc paginile unui roman, încercând să nu mă las dusă de gânduri, simt venind o adiere domoală și caldă prin ferestrele deschise. Parte din mine vrea s-o scuture pe Kate până scoate adevărul din ea. Dar cealaltă parte – una la fel de mare – se teme de ce urmează.

Pentru moment, cel de față, e liniște și pace; eu cu cartea mea, Freya moșăind în căruciorul ei, Kate la plită, din tigaia dansând pe flacăra ridicându-se arome de mâncăruri sărate și condimentate. O altă parte din mine vrea să fixeze momentul acesta cât mai mult posibil. Poate că, dacă nu vorbim despre asta, o să fie exact ceea ce i-am zis lui Owen: o reuniune a unor prietene vechi.

Din tigaie se aude un sfârâit care mă face să tresar, timp în care Shadow se apucă să latre ritmic, în rafale. Întorc capul și aud scrâșnete de cauciucuri de pe șoseaua principală, intrând pe drumul care coboară spre Estuar.

Mă ridic din scaunul de la fereastră și deschid ușa care dă înspre coastă și văd lumini revărsându-se peste mlaștini și un 4x4 negru venind în salturi, cu muzica urlând din difuzoare, înnebunind păsăretul care se aruncă în văzduh, bătând din aripi și roind de zor. Mașina se apropie din ce în ce mai mult, tot mai mult, apoi se oprește brusc, în sunet de pietre zdrobite și frâne călcate cu fermitate. Motorul se oprește și brusc liniștea se întoarce.

— Fatima? strig eu și portiera șoferului se deschide, iar o clipă mai târziu alerg spre ea, traversând pontonul.

Coborând pe mal, își aruncă brațele în jurul meu într-o îmbrățișare atât de puternică, încât uit să mai respir.

— Isa! Ochii ei strălucitori sunt negri precum cei ai măcăleandruului. Cât timp a trecut?

— Nu-mi aduc aminte!

O sărut pe obrazul pe jumătate ascuns într-o eșarfă de mătase și rece de la aerul condiționat din mașină și apoi o îndepărtez ca să mă uit la ea cum trebuie.

— Cred că ultima dată ne-am văzut după ce-ai născut-o pe Nadia și

am venit la voi s-o văd, ceea ce înseamnă că au trecut... fir-ar, șase ani?

Ea dă din cap că da și-și aranjează clamele care țin eșarfa în loc și, pentru o clipă, mă aștept să și-o dea jos, presupunând că e o chestie șic, genul Audrey Hepburn. Dar nu, n-o dă jos, ci doar își prinde clamele mai bine și dintr-odată îmi dau seama. Nu e o eșarfă oarecare – e un hijab. Asta e nouă. Și nu că era nouă de când eram noi copii, ci nouă de când ne-am văzut ultima dată.

Fatima mă surprinde și-și dă seama la ce mă gândesc, așa că, prinzându-și ultima clamă în păr, îmi aruncă un zâmbet.

— Știu, e ditamai schimbarea, nu? M-am tot gândit ani de zile dacă s-o fac sau nu și, când s-a născut Sam, nu știu. Pur și simplu așa am simțit eu că e bine.

— A fost... Ali e cel care... încep eu și-mi vine imediat să-mi trag una, când văd că Fatima îmi întoarce o privire piezișă.

— Isa, draga mea, mă știi tu pe mine să fac ceva ce nu vreau, doar pentru că am ascultat de un mascul? spune ea și oftează.

Mă gândesc că oftează din cauza mea, deși poate că e un oftat pentru toate dățile când i s-a pus aceeași întrebare.

— Nu știu, zice ea în continuare. Poate că, odată cu apariția copiilor, am reevaluat niște lucruri. Dar poate că e ceva spre care m-am îndreptat dintotdeauna. Nu știu. Tot ce știu e că n-am fost niciodată atât de fericită cât sunt acum.

— N-am vrut să...

Mă opresc, încercând să-mi dau seama ce simt. Mă uit la gulerul închis până sus și la eșarfa înfășurată în jurul capului și nu pot să nu-mi aduc aminte de părul ei frumos, de felul în care îi curgea peste umeri, ca un râu, acoperindu-i sutienul de la costumul de baie, de părea că nici nu are nimic pe ea în afară de păr. Ambrose i-a zis la un moment dat Lady Godiva, deși am înțeles referința abia mai târziu. Și acum... acum nu mai e. Acum e ascuns. Dar înțeleg dorința ei de a vrea să lase în urmă acea parte a trecutului ei.

— Sunt impresionată, atâta tot. Și Ali? El... adică și el e la fel de implicat în toată chestia asta? Ține Ramadanul și toate alea?

— Dap. Păi e ceva ce am redescoperit împreună.

— Părinții tăi trebuie să fie mulțumiți.

— Nu știu. E puțin cam greu să-mi dau seama... adică, da.

Își aruncă geanta pe umăr și traversăm amândouă pontonul, călcând cu atenție, în ultimele străfulgerări de lumină ale apusului.

— Cred că sunt mulțumiți; deși mama mi-a zis foarte clar că n-o deranjează că nu port eșarfă, cred că, în secret, a fost chiar foarte fericită că mi-am schimbat perspectiva. Părinții lui Ali... o să-ți vină să râzi, dar ei n-au fost tocmai mulțumiți. Mama lui e criminală, îmi zice întotdeauna chestii de genul: *Dar, Fatima, oamenilor din țara asta nu le place hijabul, o să-ți faci zile grele la muncă, celelalte mame de la școală o să creadă că ești vreo radicală.* Am încercat să-i spun că la mine, la clinică, oamenii sunt ridicol de recunoscători că au reușit să găsească o doctoriță de familie care vorbește urdu și care e dispusă să muncească full-time și că jumătate din prietenii copiilor mei sunt oricum din familii musulmane, dar degeaba, că ea tot nu mă crede.

— Și Ali ce face?

— Ali e foarte bine. Tocmai a devenit consultant. Adică, ce să zic, lucrează din greu... dar asta facem cu toții.

— Eu nu, zic eu, râzând oarecum vinovată. Eu tai frunza la câini, în concediu de maternitate.

— Ei da, zice ea și-mi zâmbește în colțul gurii. Îmi aduc aminte cum e cu tăiatul ăsta al frunzei la câini. Presupune să nu dormi cu zilele și să ai sfârcurile crăpate. Mersi, dar prefer munca de la clinică oricând, zice ea, uitându-se în jur. Unde e Freya? Vreau s-o cunosc.

— Doarme! E ruptă de oboseală după drumul ăsta, cred. Dar o să se trezească imediat.

Ajungem la Moară și Fatima se oprește o clipă, cu mâna pe clanță.

— Isa... zice ea încet și știu ce gândește și ce urmează să mă întrebe, fără să fie nevoie s-o spună.

Îi fac semn că nu.

— Nu știu. Am întrebat-o pe Kate, dar mi-a zis că vrea să așteptăm până ajungem toate. A zis că n-ar fi drept altfel.

Fatimei i-au căzut umerii și, dintr-odată, totul pare lipsit de sens – întrebările de complezență, seci, uscate ca praful de pe buze. Știu că Fatima e la fel de stresată ca mine și că ne gândim amândouă la mesajul de la Kate și că încercăm să nu ne gândim la ce-ar putea însemna. Ce *trebuie* să însemne.

— Ești pregătită? o întreb.

Ea răsuflă din străfunduri, lăsând aerul să treacă de buzele ei strânse, apoi dă din cap.

— Mai pregătită de-atât n-o să fiu niciodată. Futu-i, o să fie foarte ciudat!

Apoi deschide ușa și văd cum trecutul o învăluie, așa cum m-a învăluit și pe mine.

În prima zi când am ajuns în Salten și am coborât din tren, pe peron, în afară de Kate, Thea și încă o fată subțirică și brunetă, de vreo unsprezece sau doisprezece ani, tocmai la capătul celălalt, nu mai era nimeni. Fata străbătea nesigură peronul, în sus și în jos, apoi a pornit spre noi. Pe măsură ce se apropia, am văzut că purta uniforma de la Salten și, când a venit și mai aproape, mi-am dat seama că era mult mai mare decât socotisem eu – avea cel puțin cincisprezece ani – numai că era mignonă.

— Bună, a zis ea. Sunteți și voi la Salten?

— Nu, suntem o gașcă de pedofili care poartă uniformele astea ca să atragă victime, a zis Thea automat, clătinând apoi din cap. Îmi pare rău, a zis ea, a fost o prostie din partea mea. Da, și noi mergem la Salten. Ești nouă?

— Da, a răspuns ea, venind să ni se alăture, în drum spre parcare. Mă cheamă Fatima.

Avea un accent londonez care mă făcea să mă simt imediat ca acasă.

— Unde sunt toate celelalte? M-am gândit că o să coboare o grămadă de fete de Salten din trenul ăsta.

Kate a clătinat din cap.

— Majoritatea își aduc copiii cu mașina, mai ales după vacanța de vară. Iar fetele înmatriculate la zi și cele care stau la internat doar în timpul săptămânii încep școala luni.

— Sunt multe fete la zi?

— Cam o treime din școală. Eu sunt la internat în regim săptămânal. Sunt aici pentru că am fost la Thea în Londra câteva zile și am zis că să ne întoarcem împreună.

— Unde locuiești? a întrebat Fatima.

— Uite, acolo.

Kate a arătat în depărtare, spre o fâșie de apă strălucitoare, undeva peste mlaștinile cu ape sărate. Am clipit să văd mai bine. Nu distingeam nicio casă acolo, dar era ceva, în spatele unor dune sau poate al unui șir de copaci pitici de-a lungul liniei ferate?

— Dar tu? a zis Fatima, întorcându-se spre mine.

Avea un chip rotund și prietenos și un păr negru, frumos, pieptănat pe spate de la tâmpile și prins într-o clamă.

— Ești aici de mult? În ce an ești?

— Am cincisprezece ani și intru în anul cinci. Sunt... sunt nouă. O să stau și eu la internat.

Nu voiam să-i spun de la capăt toată povestea – boala mamei mele, lungile șederi în spital care ne-au lăsat, pe mine și pe fratele meu de treisprezece ani, Will, singuri cu tata care lucra la bancă până târziu în noapte... tristețea care ne-a doborât pe amândoi când au decis, din seninul cel mai albastru, să ne trimită departe. Nu avusesem niciodată probleme, nu? Nu m-am răzvrătit niciodată, n-am luat droguri, nu le-am făcut circ de adolescență. M-am comportat față de mama și de boala ei cu și mai mare precauție, dacă se putea mai mare. Am muncit din greu și am avut grijă și mai mult de casă decât înainte. Am gătit și am făcut cumpărături și țineam minte s-o plătesc pe femeia care ne făcea curățenie, atunci când tata uita.

Și apoi, discuția... e mai bine pentru amândoi... o să fie mai distractiv să fiți pe cont propriu... continuitate... educația n-o să aibă de suferit... anul acesta e unul important, pentru că urmează examenele.

N-am știut ce să zic. Eram de fapt destul de șocată în continuare. Will se mulțumise să dea din cap, cu buza de sus țeapănă, dar noaptea l-am auzit plângând. Tata îl ducea în ziua aceea la Internatul Charter, motiv pentru care eu călătoream de una singură.

— Și tata era ocupat azi, a zis Fatima. Amândoi sunt doctori. Sunt ocupați cu chestia asta pe care o fac, ceva caritabil pentru VSO, știi? Un an de muncă gratis.

— La dracu'! a zis Thea. Părea impresionată. Nu mi-l pot imagina pe tata să renunțe el la un weekend, darămite un an întreg. Și nu sunt plătiți deloc?

— Nu prea. Adică, da, primesc un soi de leafă modică, un soi de alocație, cred că ăsta e cuvântul. Dar e raportat la salariile care se plătesc local și nu cred că asta înseamnă foarte mult. Dar bine, ei nu pentru asta o fac – e un soi de chestie religioasă, o versiune a ritualului sadqa².

Discutând, am înconjurat clădirea modestă a gării, unde ne aștepta un microbuz albastru, în ușa căruia stătea o femeie în fustă și jachetă,

---

² SADQA e o ofrandă, un act de caritate (pomână), o faptă plină de virtute, în religia musulmană. Se consideră o dovadă de credință (eeman). Se poate oferi un animal întreg (capră sau oaie) cuiva sărman sau în nevoie.

ținând în mână o mapă de scris.

— Bună, fetelor, a zis ea către Thea și Kate. Ați petrecut bine vara asta?

— Da, mulțumesc, domnișoară Rourke, a răspuns Kate. Ele sunt Fatima și Isa. Ne-am întâlnit în tren.

— Fatima...?

Stiloul domnișoarei Rourke trecea în revistă numele de pe listă.

— Qureshy, a zis Fatima. Se scrie Q, U, R...

— M-am prins, a întrerupt-o domnișoara Rourke tăios, bifând un nume. Și tu trebuie să fii Isa Wilde.

A pronunțat un soi de „Izza,” dar am dat vag din cap.

— Nu pronunț cum trebuie?

— De fapt, ar trebui să rimeze cu Tisa.

Domnișoara Rourke n-a comentat nimic, dar a scris ceva pe foaia ei, ne-a luat valizele și le-a pus în spatele microbuzului, apoi am urcat și noi, una câte una.

— Închide ușa, ne-a aruncat domnișoara Rourke peste umăr, iar Fatima s-a întins după mâner și a închis portiera, zdruncinând-o bine.

Apoi am pornit, ieșind săltând din parcare a desfundată, luând-o în vale spre țarm, pe o șosea tăiată adânc în asfalt.

Thea și Kate sporovăiau întruna în spatele autobuzului, în timp ce eu și Fatima stăteam stresate, una lângă cealaltă, încercând să pretindem că facem asta în fiecare zi.

— Ai mai stat vreodată la internat? am întrebat-o pe Fatima.

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Și, drept să-ți spun, nici nu eram convinsă că vreau să vin. Eram pregătită psihic să mă întorc în Pakistan cu părinții mei, dar mama nici n-a vrut să audă. Dar tu?

— Și la mine e prima dată, i-am zis eu. Ai fost vreodată în vizită la internat?

— Da, am fost la sfârșitul anului trecut, când am mers cu mama și tata să ne uităm la diverse internate. Ție cum ți s-a părut?

— Eu... n-am mai fost până acum. N-am avut ocazia.

Când tata mi-a zis, eram deja în fața faptului împlinit, prea târziu ca să mai ajung la zilele porților deschise și în perioada de vizite. Dacă Fatima a gândit vreo clipă că e bizar ce zic, n-a schițat niciun fel de gest care să-i trădeze sentimentele.

— Nu are a face, a zis ea. Arată ca și cum... bine, acum să nu mi-o iei

în nume de rău, că o să sune ca naiba, dar arată ca o pușcărie de fițe.

Mi-am înăbușit un zâmbet și am încuviințat din cap. Știam ce voia să zică, văzusem pozele în broșură care aveau, *într-adevăr*, ceva din aerul acela de închisoare – fațada mare, dreptunghiulară și albă care dădea spre mare, nenumărații kilometri de balustrade de fier. Fotografia de pe coperta broșurii arăta un exterior care era incredibil de auster, cu proporțiile geometrice bine delimitate, mai degrabă accentuate, decât atenuate, de patru turnulețe ușor absurde, câte unu pe fiecare colț, de parcă arhitectul își pusese la îndoială conceptul în ultimul moment și le-a trântit acolo, așa, într-o doară, într-un soi de încercare de a mai tăia din severitatea colțurilor, dar nu eram de părere că putea exista ceva care să reziste în asemenea loc bătut de vânturi.

— Crezi că putem să ne alegem cu cine să fim? Adică să avem un cuvânt de spus cu cine împărțim dormitoarele, am zis eu.

Era o întrebare cu care îmi băteam capul de când am plecat din Londra. Fatima a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu cred, adică îți dai seama ce dezastru ar fi dacă toată lumea s-ar apuca să umble în căutare de colege de cameră. Cred că o să ne pună ei cu cineva.

Am dat iar din cap. Citisem cu atenție manualul de informare, mai ales la punctul acesta, pentru că acasă fusesem obișnuită să am locul meu, și am fost cumplit de dezamăgită că Salten nu oferă fetelor câte o cameră, cu excepția celor din anul șase. Fetele din anii patru și cinci trebuiau să împartă camera cu încă o fată. Măcar nu erau camere din acelea înghesuite de cămin, cum se întâmplă cu anii mai mici.

După asta, am tăcut amândouă, Fatima citind un roman de Stephen King, iar eu uitându-mă pe fereastră la mlaștinile sărate care defilau prin fața mea, apele întinse cât vedeai cu ochii, digurile înalte și canalele șerpuitoare și dunele de nisip care flancau drumul de coastă, simțind microbuzul clătinat de curenții marini.

Ne-am apropiat de o curbă și microbuzul a încetinit și am văzut-o pe domnișoara Rourke arătând spre ceva anume și apoi a virat brusc pe un drumeag de pietriș alb care ducea spre școală.

E ciudat, acum că școala-internat Salten e atât de puternic imprimată în mintea mea, să-mi aduc aminte că a existat o vreme când totul era nou și bizar pentru mine, dar în ziua aceea am stat în microbuz, în liniște, în timp ce ne croiam drum spre școală, cu un

Bentley și un Mercedes în față, și încercam să cuprind totul cu privirea, să internalizez tot ce vedeam.

În fața mea se ridica o fațadă imensă, orbitor de albă pe albastrul cerului, exact așa cum văzusem pe coperta broșurii, severitatea ei complimentată de disciplina geometrică a ferestrelor strălucitoare care erau construite la intervale egale, fără greș, și de siluetele negre ale scărilor de incendiu cocoțate pe zidurile laterale, înlănțuind turnurile ca un soi de iederă industrială. În jur erau terenurile de hochei și tenis, întinzându-se în depărtare, apoi kilometri întregi de pășune îngrădită, retrăgându-se încet, făcând loc mlaștinilor din spatele școlii.

Pe măsură ce ne apropiam, am văzut ușile negre de la intrare deschise larg, apoi o imagine copleșitoare a unui furnicar de fete de toate formele și mărimile, alergând în dreapta și-n stânga, țipând una la cealaltă, îmbrățișându-și părinții, salutându-și prietenii, profesorii.

Microbuzul s-a oprit și domnișoara Rourke ne-a dat în primire, pe mine și pe Fatima, unei alte profesoare care s-a recomandat drept domnișoara Farquharson-Port (sau, poate, cine știe, domnișoara Farquharson, Sport). Thea și Kate s-au topit în mulțime, iar eu și Fatima ne-am trezit luate pe sus de masa urlătoare de fetișcane care verificau liste și exclamau care mai de care la vederea locurilor din cămine sau din echipele de sport, ducându-și gențile și geamantanele, comparând conținutul cutiilor cu mâncare sau noile tunsori.

— Nu e o chestie obișnuită aici să avem fete noi în clasa a cincea, zicea domnișoara Farquharson, iar vocea ei se ridica, fără efort, peste larma din jur, în timp ce ne conducea printr-un hol cu lambriuri de lemn, la capătul căruia era o scară răsucită. În mod normal încercăm să punem fetele noi cu cele care sunt aici de multă vreme, dar, din varii motive, am zis că o să vă punem pe amândouă la un loc, a zis ea, consultându-și lista. Sunteți în... Turnul 2B. Connie...

A apucat-o de mână pe-o fată care îi dădea alteia în cap cu o rachetă de badminton.

— Connie, du-le, te rog, pe Fatima și pe Isa la Turnul 2B, bine? Ia-o pe la cantină, ca să știe unde să meargă la prânz, după. Fetelor, prânzul e la 1 fix. O să auziți un clopoțel, dar să știți că nu vă lasă la dispoziție decât cinci minute să ajungeți, așa că vă sfătuiesc să vă porniți de îndată ce-l auziți, pentru că e ceva de mers de la turnuri. Connie o să vă arate pe unde s-o luați.

Și eu, și Fatima am dat din cap, puțin amețite de volumul înnebunitor al vocilor răsunătoare, și am început să ne târâm bagajele după Connie care își luase deja zborul, dispărând prin mulțime.

— În mod normal n-aveți cum să folosiți intrarea principală, a zis ea peste umăr, în timp ce noi ne chinuiam să ne ținem după ea, dându-ne coate și făcându-ne loc printre grupurile de fete și ferindu-ne de tavanul jos al unui pasaj de la capătul culoarului. Numai în prima zi a fiecărui trimestru, a continuat ea, și numai dacă ești o Emi.

— O Emi? am repetat eu după ea.

— Elevă eminentă din consiliul administrativ. Asta înseamnă șefele de internat... șefele de promoție... prefectii... chestii din astea. O să aflați, dacă o să ajungeți acolo vreodată. Dacă aveți dubii, nu folosiți ușa aia și gata. E enervant, pentru că e cea mai rapidă cale să ajungi la plajă și la terenurile de hochei, dar nu merită să se afle că ai ieșit.

S-a aplecat brusc, fără să ne spună și nouă, trecând printr-un alt pasaj, arătând spre un coridor cu pereții din piatră.

— Acolo e cantina, exact în capăt. Nu vor deschide ușile alea până la 1, dar să nu întârziati, că o să fie ca dracu' să găsiți un loc după aia. Chiar sunteți în Turnul 2?

Nu mi se părea că aveam ce să răspundem la întrebarea asta, dar Fatima a răspuns pentru amândouă.

— Așa a zis femeia aceea.

— Norocul vostru, a răspuns Connie invidioasă. Turnurile au cele mai bune camere, toată lumea știe asta.

N-a explicat mai departe de ce, ci s-a mulțumit să împingă o ușă din peretele cu lambriuri și să meargă cu pași mari, apăsati, pe niște scări înguste și întunecate, ascunse în spatele ușii. Eu găfâiam, încercând să țin pasul, iar valiza Fatimei se lovea de trepte la fiecare pas.

— Haideți, a zis Connie fără răbdare. I-am promis Letiției că o să mă întâlnesc cu ea înainte de prânz și în ritmul ăsta nu mai ajung nicăieri.

Am dat iar din cap, de data asta destul de morocănoasă, și mi-am târât valiza pe încă un set de scări, încă un etaj.

În cele din urmă, am ajuns la o ușă pe care scria Turnul 2, moment în care Connie s-a oprit.

— Vă supărați dacă vă las aici? N-aveți cum să greșiți, mergeți tot înainte și o să le găsiți, sunt numai două camere, A și B. Voi sunteți în B.

— Nu-i bai, a zis Fatima cu jumătate de glas, iar Connie s-a făcut nevăzută fără prea multă vorbă, ca un iepure pe câmp, lăsându-ne

perplexe și cu răsuflarea tăiată.

— Mda, m-a zăpăcit total, a zis Fatima, după ce-a plecat. Dracu' știe cum o să ajungem de aici la cortină.

— Cred că a zis cantină, am răspuns eu automat, apoi mi-am mușcat limba, dar Fatima n-a părut să observe sau, mă rog, să se simtă jignită că am corectat-o.

— Mergem? întrebă ea, deschizând ușa turnului. I-am făcut semn că da, iar ea a făcut o plecăciune, ironică. După dumneavoastră...

Am aruncat o privire înăuntru. Încă o scară, de data asta una în spirală, dispărând la etaj, așa că am oftat și am apucat de mânerul valizei cu ceva mai multă fermitate. Dacă micul dejun înseamnă o repetare zilnică a momentului, dar în sens invers, o să fiu în formă fizică deosebită.

Prima ușă pe lângă care am trecut s-a dovedit a fi cea de la baie – chiuvete, două toalete și ce părea a fi o cadă de baie, toate cu separeuri – așa că am mers mai departe. La al doilea etaj era încă o ușă. Asta avea un simplu B gravat pe ea. M-am uitat spre Fatima care era sub mine pe scară și am ridicat din sprânceană.

— Ce părere ai?

— Dă-i bătaie, a zis Fatima, exaltată, iar eu am bătut la ușă.

Dinăuntru nu s-a auzit niciun zgomot, așa că am împins încet ușa și am intrat.

Înăuntru am dat peste o cameră surprinzător de frumoasă, zidită în peretele curbat al turnului. Două ferestre dădeau afară, una la nord, cu vedere spre mlaștini, și una la vest, cu vedere spre kilometri întregi de câmpuri și drumuri de coastă și mi-am dat seama că ne aflăm undeva în colțul din stânga din spatele clădirii. Dedesubtul nostru erau împrăștiate tot felul de dependințe, pe unele dintre ele le recunoșteam din broșură – clădirea dedicată științelor, seria de clădiri destinate activităților sportive. Sub fiecare fereastră era un pat îngust, cu cadru metalic, îmbrăcat în cearșafuri albe, și câte o pătură roșie la capătul fiecăruia. La picioarele patului era câte un cufăr cu lacăt și între cele două ferestre, două dulapuri mai lungi, nu chiar destul de late ca să fie luate drept garderobe. *I. Wilde*, scria pe o etichetă lipită pe unul dintre dulapuri, iar pe celălalt, *F. Qureshy*.

— Măcar n-avem de ce ne certa pe paturi, a zis Fatima.

Și-a tras cu greu geamantanul pe patul de lângă dulapul care îi purta numele.

— Foarte organizat.

Eu studiam pachetul lăsat pe biroul de lângă ușa, din care distingeam cu precădere „Contractul de școlarizare – urmează să fie semnat de către toate fetele și înmănat domnișoarei Weatherby”, când am auzit un sunet imposibil de strident, un zdrăngănit asurzitor infiltrându-se pe coridor.

Fatima a sărit cât colo, vizibil șocată, ca și mine de altfel, apoi s-a întors spre mine.

— Ce mama dracului a fost asta? Nu-mi spune că o să auzim așa ceva de fiecare dată când vine ora mesei?

— Ba cred că da, am răspuns, cu inima bătându-mi rapid din cauza șocului. Fir-ar al naibii! Crezi că o să ne obișnuim cu el?

— Probabil că nu, dar cred că am face bine s-o pornim înapoi, nu crezi? Mă îndoiesc că o să găsim văgăuna aia în cinci minute.

I-am făcut semn că sunt de acord și am deschis ușa spre coridor ca să încerc să refac drumul înapoi. Auzind pași de deasupra, mi-am ridicat privirea, sperând să putem merge în urma străinilor acestora ca să ajungem în sala de mese.

Dar picioarele pe care le-am văzut coborând spirala din piatră erau unele lungi, lungi cât o zi de post și foarte familiare. Ba chiar erau aceleași picioare pe care le văzusem, fără doar și poate, cu câteva ceasuri înainte, învăluite în ciorapi neregulamentari.

— Ia te uită, a zis o voce și am văzut-o pe Thea, urmată îndeaproape de Kate, coborând ultimele trepte ale spiralei. Ghici cine e în 2B? Se pare că o să ne distrăm anul ăsta, nu-i așa?

— Deci chiar nu mai bei nimic? o întreabă Kate pe Fatima, în timp ce-mi umplea mie paharul, apoi pe al ei. Chipul ei, în lumina lămpii, avea o expresie de mirare privind-o pe Fatima, sprâncenele ei arcuite undeva între încruntare și întrebare. Adică nu mai bei... nimic, niciun strop?

Fatima dă din cap că da și-și împinge farfuria din față.

— Da, deloc. Păi, e parte din înțelegere, nu? zice ea, dându-și ochii peste cap la auzul propriilor cuvinte.

— Nu-ți lipsește? o întreb. Să bei, vreau să zic.

Fatima ia o înghițitură din limonada pe care a adus-o cu ea din mașină, apoi ridică din umeri.

— Sincer? Nu prea. Adică, da, îmi aduc aminte cât de mișto era uneori, și de gustul ginului tonic și toate celelalte. Dar nu e ca și cum...

Se oprește. Cred că știu ce urmează să zică. Nu e ca și cum alcoolul a fost o binecuvântare cap-coadă. Poate că dacă n-ar fi fost alcoolul, n-am fi făcut greșelile pe care le-am făcut.

— Sunt mai fericită așa, zice ea în cele din urmă. Sunt bine în momentul ăsta. Și, în multe privințe, lucrurile sunt mai simple. Știți... condusul... sarcinile. Să te oprești din băut nu e o chestie atât de dificilă.

Iau o gură de vin roșu, privesc cum strălucește în lumina palidă a lustrelor, gândindu-mă la Freya care dormea chiar deasupra noastră și la alcoolul care se ducea din sânge în lapte.

— Eu o să încerc s-o las mai moale, le zic. Pentru Freya. Adică o să beau un pahar sau două, dar nu mai mult, cel puțin nu cât timp alăptez. Dar n-o să vă mint, a fost al naibii de greu să nu beau deloc nouă luni încheiate. Singurul lucru care m-a ajutat să trec peste a fost gândul la sticla de Pouilly-Fumé din frigider pe care urma s-o beau după naștere.

— Nouă luni, zice Kate, învârtind paharul gânditoare. Sunt ani întregi de când n-am reușit să las să treacă nici măcar nouă zile fără să beau. Dar tu nu mai fumezi, nu-i așa, Isa? Asta da reușită.

Îi zâmbesc.

— Da, am renunțat la fumat când l-am cunoscut pe Owen și m-am ținut destul de bine. Dar cam atât – nu pot să suport să renunț la mai

mult de un viciu o dată. Ai noroc că nu te-ai apucat, zic eu, uitându-mă la Fatima.

Ea râde.

— Chiar e un lucru bun, pentru că îmi e mai simplu să le țin predici pacienților mei despre pericolele fumatului. Ultimul lucru de care ai nevoie e să-ți auzi medicul de familie spunându-ți să te lași de fumat, în timp ce el duhnește a tutun. Ali însă tot mai fumează câte una din când în când. Are senzația că eu nu știu, dar evident că știu.

— Și nu simți că vrei să-i zici ceva? o întreb, gândindu-mă la Owen.

Fatima ridică din umeri.

— E problema lui de conștiință. Fac criză de isterie dacă se apucă să fumeze în fața copiilor, dar în rest, ce face cu corpul lui rămâne între el și Allah.

— E atât de... începe Kate, și apoi râde. Îmi pare rău, nu vreau să fac un caz din asta. Dar nu reușesc să-mi revin. Ești aceeași Fatima, și totuși...

Face un gest învăluitor înspre hijab. Fatima l-a scos de pe cap, dar i-a rămas căzut pe umeri, ca o aluzie la felul în care s-au schimbat lucrurile.

— Nu mi-o lua în nume de rău; cred că e minunat. Doar că o să-mi ia o vreme să corelez o imagine cu alta. La fel și cu Isa și Freya, zice ea și-mi aruncă un zâmbet, lăsând să se întrevadă ridurile fine din jurul gurii. A fost atât de ciudat când ai apărut la gară cu omulețul ăsta în brațe! Și să te văd ducând-o în brațe de colo-colo, ștergându-i fața, schimbând scutece de parcă asta ai făcut toată viața... E greu să-mi aduc aminte, văzându-te în același scaun în care ai stat dintotdeauna, că ești mamă. Arăți la fel ca întotdeauna, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, și totuși...

Și totuși... totul s-a schimbat.

Când Fatima se uită la ceas, e trecut de unsprezece, așa că își împinge scaunul de la masă. Am vorbit îndelung despre toate, de la pacienții Fatimei, la bârfele din sat și la slujba lui Owen, dansând, în tot acest timp, în jurul nerostitei întrebări: de ce ne-a chemat Kate aici atât de urgent?

— O să trebuiască să mă retrag, zice ea. Pot să mă duc la baie?

— Da, bineînțeles, răspunde Kate, fără să ridice privirea.

Rulează o țigară, degetele ei experimentate și fine modelând și

organizând tutunul. Duce țigara la gură, linge hârtia și apoi pune țigara rulată pe masă.

— Și o să stau în camera din fund sau...?

— Oh, scuză-mă, ar fi trebuit să-ți zic, spune Kate, clătinând din cap, admonestându-se. Nu, am pus-o pe Thea în dormitorul de jos. Pe tine te-am pus în camera mea. Stau sus, la etaj, acum.

Fatima îi mulțumește din cap, apoi se îndreaptă spre baie, lăsându-mă singură cu Kate. Mă uit cum ia țigara și o bate ușor de masă.

— Nu mă băga în seamă, îi zic eu, știind că ezită din cauza mea, dar ea clatină din cap.

— Nu, nu e drept din partea mea. O să mă duc pe ponton.

— Vin și eu, îi zic, și ea deschide ușa din lemn găurită a Morii dinspre malul râului, și care duce spre ponton, unde pășim în aerul cald al serii.

E destul de întuneric, iar deasupra Estuarului se ridică o lună frumoasă. Kate se îndreaptă spre marginea din stânga a pontonului, capătul cu vedere spre râu și spre satul Salten și, pentru o clipă, nu pricep de ce acolo, apoi îmi dau seama. Celălalt capăt al pontonului, cel neîngrădit, unde cândva stăteam cu picioarele atârând în apele fluxului, este complet scufundat. Kate îmi vede privirea și ridică din umeri resemnată.

— Asta se întâmplă acum când vine marea, zice ea, uitându-se la ceas. Dar n-o să crească mai mult de-atât; curând o să înceapă să se retragă.

— Dar... dar, Kate, n-am avut nici cea mai vagă idee. Asta voiai să spui când ziceai că tot locul ăsta se scufundă?

Ea dă din cap, își aprinde iar țigara cu bricheta ei Bic și trage adânc aer în piept.

— Dar, e o problemă serioasă. Adică, casa asta *chiar* se scufundă, nu glumă.

— Da, știu, răspunde Kate.

Vocea ei e lipsită de emoție, în timp ce eliberează în noapte o rafală prelungă de fum. Simt cum măruntaiele mi se răsucesc de dorință. Aproape că simt gustul fumului de țigară.

— Ce poți să faci? Întreabă ea retoric cu țigara în colțul gurii.

Dintr-odată nu mai pot să suport. Așteptarea mă omoară.

— Dă-mi un fum!

— Poftim? Kate se întoarce spre mine, cu fața umbrită în lumina

lunii. Isa, nu. Termină, te-ai lăsat de fumat!

— Doar tu știi foarte bine, nu ești niciodată un fost drogat, ești întotdeauna un drogat care nu s-a mai drogat de ceva vreme, am zis eu, fără să mă gândesc și apoi, cu inima în gât, îmi dau seama ce-am zis și pe cine citam, iar revelația e ca un cuțit înfipt în inimă.

Dacă, după toți anii ăștia, încă mă mai gândesc la el, cât de rău o fi pentru Kate?

— Oh, Doamne, exclam, cu mâna întinsă spre ea. Îmi pare rău, n-am vrut...

— Nu-i nimic, zice ea, deși nu mai zâmbeste, iar ridurile din jurul gurii îi sunt mai adânci ca înainte.

Trage încă o dată adânc din țigară, apoi îmi pune țigara aprinsă între degetele de la mâna pe care încă o țin întinsă.

— Mă gândesc la el tot timpul. Ce mai contează o aluzie în plus sau în minus?

Țin între degete țigara, ușoară ca un chibrit, apoi, cu un sentiment asemănător scufundării într-o cadă fierbinte, o bag în gură și trag adânc fumul, până în străfundurile plămânilor. Oh, Doamne, ce bine e...

Apoi se întâmplă două lucruri. În depărtare, spre pod, se văd două faruri care traversează valurile. O mașină se oprește la capătul drumului spre casa lui Kate.

Iar dinspre monitorul pe care îl duceam după mine, în buzunar, se aude un cârâit subțire care îmi face inima franjuri, iar capul mi se ridică brusc, tras de sforile nevăzute care mă leagă de Freya.

— Dă-mi-o!

Kate întinde mâna și îi dau rapid țigara înapoi. Nu pot să cred ce-am făcut. Un pahar de vin e una, dar chiar am de gând să mă duc și să-mi iau copila în brațe duhnind a fum de țigară? Ce-ar zice Owen?

— Tu du-te la Freya, îmi zice ea. O să văd cine...

Fug în casă și rapid pe scări, în dormitorul în care am lăsat-o pe Freya, dar știu foarte bine cine a venit. Știu exact cine.

Thea a venit, exact așa cum a promis. Suntem, în sfârșit, toate la un loc.

La etaj, pe palier, mai să dau peste Fatima, care ieșea din camera ei. Fosta cameră a lui Kate.

— Scuză-mă, îi zic eu, fără răsuflare. Freya s-a...

Fatima se dă în lături, mă lasă să trec, iar eu o iau la fugă spre dormitorul de la capătul culoarului, unde Kate a instalat un leagăn din lemn care a fost al ei când era mică.

E o cameră frumoasă, poate cea mai frumoasă, cu excepția celei în care stă acum Kate, un soi de atelier și dormitor la un loc, ocupând ultimul etaj în întregime, și care a fost a tatălui ei.

O iau în brațe pe Freya care e fierbinte toată și lipicioasă, apoi scot de pe ea sacul de dormit, dându-mi seama cât de cald e de fapt. Cum o sprijin de umăr și-i îngân ceva liniștitor, aud un zgomot din spatele meu; mă întorc și o văd pe Fatima în ușă, uitându-se mirată în jur, și observ în sfârșit ceea ce n-am reușit să văd când am trecut pe lângă ea pe palier: e încă îmbrăcată.

— M-am gândit că te-ai dus la culcare.

Ea clatină din cap.

— Nu, m-am dus să mă rog, zice ea, iar vocea îi e domoală, încercând să n-o sperie pe Freya. E atât de ciudat, Isa. Să te văd aici, în camera *lui*.

— Știu, îi răspund.

Mă așez pe scaunul de nuiiele, iar Fatima trece pragul, analizând încăperea: ferestrele joase, oblice, lemnul negru și șlefuit al podelei, ornamente în formă de schelete de frunze atârinate de grinzile din tavan, tremurând în briza caldă care intră prin fereastra deschisă. Kate a îndepărtat toate lucrurile lui Luc, posterele lui cu muzicieni, mormanele de haine nespălate de după ușă, chitara acustică rezemată de pervazul ferestrei, magnetofonul tipic anilor șaptezeci pe care îl ținea pe podea, lângă pat. Dar prezența lui încă se simte, iar eu nu pot să mă gândesc la locul acesta altfel decât ca la camera lui Luc, chiar dacă, atunci când ne-am întâlnit, Kate i-a zis *camera din fund*.

— Țineți legătura? întreabă Fatima.

Dau din cap energic.

— Nu, dar tu?

— Nu, răspunde ea, așezându-se pe marginea patului. Dar trebuie să

te fi gândit la el, nu?

O vreme nu-i răspund; îmi acord un minut, cât să rearanjez muselina de lângă obrazul Freyei.

— Puțin, zic în cele din urmă. Din când în când.

E o minciună – mai rău de-atât, o minciună pe care i-o servesc Fatimei. Aceasta era cea mai importantă regulă a Jocului Minciunii. Da, minte-i pe toți ceilalți. Dar niciodată una pe cealaltă.

Mă gândesc la toate minciunile pe care le-am repetat, iar și iar, până când au rămas atât de imprimate în creier, încât le simțeam ca pe niște adevăruri: am plecat pentru că voiam o schimbare. Nu știu ce s-a întâmplat cu el, a dispărut, pur și simplu. N-am făcut nimic rău.

Fatima nu spune nimic, dar ochii ei strălucitori și incisivi sunt fixați ferm asupra mea, așa că las să cadă pe lângă mine mâna cu care mă jucam în păr. Când observi oameni care mint cu perseverența de care am dat noi dovadă, ajungi să cunoști semnele care îl dau pe celălalt de gol. Thea își roade unghiile. Fatima nu se uită în ochii tăi. Kate devine rigidă, distantă și intangibilă. Iar eu... eu mă joc cu părul, îndoindu-l și rulându-l pe degete, țesând o pânză la fel de încâlcită precum minciunile noastre, fără ca măcar să-mi dau seama că o fac.

În vremea aceea, m-am chinuit îndelung să trec peste asta. Iar acum văd din zâmbetul înțelegător al Fatimei că ticul meu străvechi m-a dat iar de gol.

— Nu-i adevărat, zic eu. M-am gândit la el... mult timp. Tu nu?

Îmi face semn că da.

— Evident!

Nu mai spunem nimic și știu că amândouă ne gândim la el... la mâinile lui, lungi și subțiri, cu degete puternice care alergau peste coardele de chitară, mai întâi încet, ca un amant, apoi mai repede decât îți puteai imagina. La ochii lui, schimbători precum cei ai tigrlui și la cum străluceau în nuanțe de cupru în lumina soarelui sau în nuanțe de aur brun în umbră. Chipul lui îmi e gravat în memorie și îl văd și acum, atât de clar, de parcă ar sta dinaintea mea – nasul roman proeminent care îi făcea profilul atât de distinctiv, gura mare și expresivă, sprâncenele stufoase ușor răsucite în sus la capete, dându-i un aer de perpetuă încruntare.

Oftez și Freya se agită în somnul ei ușor.

— Vrei să plec? mă întreabă Fatima încet. Dacă o deranjez...

— Nu, rămâi, îi răspund.

Ochii Freyei se închid din nou, apoi se deschid brusc, iar mâinile și picioarele îi devin grele și relaxate și știu că e gata să adoarmă din nou.

Freya s-a moleșit deja și atârnă relaxată, așa că o așez în leagăn cu blândețe.

A adormit la timp, căci aud deja sunete de pași la parter și o ușă care s-a deschis cu zgomot, apoi vocea Theei răsunând în toată casa, înecând până și lătratul lui Shadow.

— Dragilor, am ajuns acasă!

Freya tresare, își aruncă brațele în lateral, ca o stea de mare, dar îi pun o mână pe piept, iar ochii i se închid din nou, așa că ies din camera lui Luc urmând-o pe Fatima și cobor scările la parter, unde ne așteaptă Thea.

Gândindu-mă la Internatul Salten, lucrul de care îmi aduc aminte cu precădere îl reprezintă contrastele. Strălucirea orbitoare a mării într-o zi senină de iarnă, întunericul negru ca păcura al nopții rurale, mai adânc decât întunericul Londrei. Concentrarea tăcută a claselor de desen și cacofonia isterică a cantinei în care trei sute de fete așteptau să fie hrănite. Și, mai presus de toate, intensitatea prieteniiilor care se legau după numai câteva săptămâni în acea atmosferă de seră... și dușmăniile care veneau la pachet.

În acea primă seară, cel mai mult m-a frapat zgomotul. Și eu și Fatima ne despachetam lucrurile, când am auzit alarma pentru masa de seară, umplând încăperea și alungând liniștea care era deja plăcută și prietenoasă. Cum a răsunat alarma, am ieșit în hol de-a valma, iar zidul de zgomot care ne-a întâmpinat era de o intensitate pe care n-am resimțit-o niciodată la școala la care fusesem înainte – un sunet care, odată ce am ajuns cu toatele în cantină, se intensifica ceva de speriat. Prânzul fusese destul de zgomotos, dar fetele au tot venit pe tot parcursul zilei, iar acum stăteam în coridor umăr la umăr, iar corul a trei sute de voci ascuțite era destul ca să-ți curgă sânge din urechi.

Eu și Fatima stăteam în picioare, uitându-ne în jur după un loc în care să ne așezăm, în timp ce fetele se împingeau în noi din toate părțile ca să treacă și să ajungă la prietenele lor, când le-am văzut deodată pe Thea și Kate la capătul uneia dintre mesele lungi din lemn lăcuit. Stăteau una în fața celeilalte, iar lângă fiecare era un loc liber. I-am făcut un semn din cap Fatimei și am pornit spre ele, dar apoi o altă fată ne-a tăiat calea și mi-am dat seama că și ea se îndrepta spre aceleași locuri. N-avea cum să mai rămână loc pentru noi amândouă.

— Du-te tu, i-am zis eu Fatimei, încercând să arăt că nu era nicio supărare pentru mine. O să găsesc eu altă masă, am continuat.

— Fii serioasă, îmi zice Fatima și mă împinge în glumă. Nu te las eu singură! Trebuie să fie două locuri libere la altă masă, pe undeva.

Dar nu s-a mișcat din loc. Ceva în felul în care mergea fata aceea spre Thea și Kate nu părea tocmai în regulă – era ceva premeditat în mersul acela, o ostilitate pe care n-o pricepeam.

— Cauți un loc? a întrebat Thea dulceag în momentul în care fata a

ajuns la masa lor.

Mai târziu am aflat că o chema Helen Fitzpatrick, că era o fată foarte veselă și căreia îi plăcea să bârfească, dar acum i-a răs în față, un răs amar și incredul.

— Mersi, dar cred că mai degrabă m-aș duce să stau lângă veceuri. De ce naiba mi-ai zis că domnișoara Weatherby e însărcinată? I-am trimis o felicitare din cauza căreia femeia mai avea puțin și-și ieșea din minți. Am fost suspendată șase săptămâni.

Thea n-a zis nimic, dar am văzut că încerca din răspuțeri să nu râdă, iar Kate, care era cu spatele la Helen, a mormăit „zece puncte” și i-a arătat Theei degetele de la mâini, rânjind.

— Ei? a insistat Helen.

— A fost greșeala mea. Cred că am înțeles eu greșit.

— Hai, lasă vrăjeala! Ești o mincinoasă împruțită.

— A fost o glumă, a intervenit Thea. Nu ți-am zis niciodată că e confirmată sarcina – ți-am zis că am auzit un zvon. Data viitoare, verifică faptele întâi.

— Ți-arăt eu ție *fapte*. Am auzit eu despre niște *fapte* petrecute la fosta ta școală, Thea. Am cunoscut în tabăra de tenis o fată care a fost elevă acolo. A zis că nu prea ești sănătoasă la cap și că de-asta te-au dat afară. Ei, ca să vezi, n-au greșit cu nimic, dacă e să mă întrebi pe mine. Din partea mea, cu cât te aruncă mai repede afară de-aici, cu atât mai bine.

Kate s-a ridicat și s-a întors să se confrunte cu Helen. Chipul se transformase destul de mult, de la expresia prietenoasă și vicleană pe care o văzusem în tren, la o privire rece și dură, o expresie furibundă care m-a speriat puțin.

— Știi care e problema, a zis ea aplecându-se spre Helen, forțându-o să facă un pas înapoi, aproape involuntar. Petreci mult prea mult timp ascultând tot felul de zvonuri. Dacă ai înceta, măcar o secundă, să mai crezi toate bârfele care circulă, ai fi mai cu picioarele pe pământ.

— Du-te-n mă-ta, i-a scuipat Helen, apoi toate fetele au tresărit la auzul unei voci care venea din spatele micului grup.

Era domnișoara Farquharson, Sport.

— E totul în ordine?

Helen i-a aruncat o privire Theei și părea că și-a mușcat limba.

— Da, domnișoară Farquharson, a zis ea morocănoasă.

— Thea? Kate?

— Da, domnișoară Farquharson, a zis Kate.

— Bun. Uite, în spatele vostru sunt două fete noi care stau în picioare, căutând un loc, și nimeni nu le-a rugat să stea la masă cu ele. Fatima, Isa, faceți-vă loc pe bănci. Helen, ai nevoie de un loc?

— Nu, domnișoară Farquharson. Jess mi-a păstrat unul.

— În cazul acesta, îți sugerez să te duci să te așezi.

Domnișoara Farquharson s-a întors și era pe punctul de a pleca, dar s-a oprit, iar expresia de pe chip i s-a schimbat. S-a aplecat și a mirosit aerul din jurul Theei.

— Thea, ce e mirosul ăsta? Spune-mi, te rog, că nu te-ai apucat să fumezi în școală? Domnișoara Weatherby a spus cât se poate de clar, trimestrul trecut, că dacă te mai prindem o singură dată, îl chemăm pe tatăl tău și discutăm despre suspendare.

A urmat o pauză lungă. Apoi am văzut cum Thea s-a prins cu degetele de marginea mesei. A schimbat o privire cu Kate, apoi a deschis gura; dar, spre surprinderea mea, m-am trezit vorbind eu prima.

— Ne-au dat bilete într-un vagon de fumători, domnișoară Farquharson. În tren. Era un individ acolo cu un trabuc; biata Thea a nimerit chiar lângă el.

— A fost scârbos rău, a intervenit și Fatima. Adică, putea cumplit. Și chiar dacă am stat la fereastră, tot mi-a fost rău de la fum.

Domnișoara Farquharson s-a întors să se uite la noi și o vedeam cum ne măsura din cap până în picioare – pe mine, cu mutra mea copilăroasă și cu zâmbetul clar, și pe Fatima, cu ochii ei negri, nevinovați și curați. Am simțit cum mâna mi se duce nervos în păr și m-am controlat, încrucișându-mi degetele la spate, ca și cum le-aș fi legat. Domnișoara Farquharson a dat încet din cap, încuviințând.

— Cât de neplăcut! Ei bine, Thea, nu mai e nimic de comentat. De data *asta*. Acum, fetelor, luați loc. Elevii de serviciu vor începe să vă servească în câteva momente.

Ne-am așezat, iar domnișoara Farquharson s-a îndepărtat.

— Oh, Doamne! a șoptit Thea.

S-a întins peste masă spre mine și mi-a strâns mâna; i-am simțit degetele reci într-ale mele, tremurând încă de stres și emoție.

— Și... Dumnezeule, nici nu știu ce să spun. Mulțumesc!

— Pe bune, a zis Kate.

A scuturat din cap, iar expresia de pe chipul ei era una de eliberare

și admirație melancolică. Furia rece și dură pe care o văzusem pe chipul ei în momentul confruntării cu Helen dispăruse, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— V-ați comportat amândouă ca niște profesioniste.

— Bun venit în Jocul Minciunii, a zis Thea, apoi s-a uitat spre Kate. Nu-i așa?

Kate a încuviințat.

— Bun venit în Jocul Minciunii. Ah – și fața ei s-a luminat de un zâmbet – și zece puncte.

Nu ne-a luat mult, mie și Fatimei, ca să aflăm de ce turnul avea cele mai bune camere; de fapt, ne-am dat seama din prima seară. După ce-am văzut un film în sala comună, m-am întors în cameră. Fatima era deja acolo, întinsă pe pat, scriind, după toate aparențele, o scrisoare pe hârtie subțire de corespondență, cu părul ei de culoarea mahanului atârându-i în vâluri de mătase neagră de ambele părți ale feței.

A ridicat capul în momentul în care am intrat în cameră, căscând, și am văzut că era deja îmbrăcată în pijama – un maiou care de-abia o acoperea și niște pantaloni scurți, din flanel. Când se întindea, se întindea și maioul, scoțând la iveală o fâșie de abdomen plat.

— Ești gata de culcare? m-a întrebat ea, ridicându-se în fund.

— Clar.

M-am așezat pe saltea, în scârțâit de arcuri, și mi-am scos papucii.

— Dumnezeuule, sunt moartă de oboseală! Atât de multe fețe...

— Știu, a zis Fatima, scuturând din pletele ei negre, apoi a împăturit hârtia și a băgat-o în noptieră. N-am putut să suport gândul de a cunoaște și mai mulți oameni după cină, așa că am venit aici. Crezi că am făcut rău?

— Fii serioasă! Probabil că ar fi trebuit să fac același lucru. Oricum, nu am apucat să vorbesc cu nimeni – majoritatea păreau să fie fete din anii mai mici.

— Ce film au pus?

— *Clueless*, am zis eu, încercând să-mi înăbuș un căscat, apoi m-am întors cu spatele, ca să încep să-mi desfac nasturii de la cămașă.

Mi-am imaginat un spațiu delimitat, ca în poveștile cu internate, cu draperii separatoare pe care să le poți trage, dar se pare că genul acesta de camere existau numai în cămine. Fetele cazate în camere la comun trebuiau să-și ofere una alteia intimitate atunci când era necesară.

Eram în pijama și scormoneam prin dulap după buretele de baie, când am auzit un zgomot care m-a făcut să mă opresc și să mă uit peste umăr. Părea să fie un ciocănit în ușă, dar nu dinspre ușă venise zgomotul.

— Tu ai bătut? am întrebat-o pe Fatima.

Fatima a clătinat din cap.

— Tocmai voiam să te întreb același lucru. Parcă dinspre fereastră s-a auzit.

Draperiile erau închise, așa că ne-am ridicat amândouă și am ascultat cu atenție, simțindu-ne în mod ciudat încordate și caraghioase. Tocmai voiam să zic că nu e mare chestie și să râd, făcând vreo glumă despre Rapunzel, când am auzit din nou zgomotul, de data asta mai tare, făcându-ne pe amândouă să țipăm, apoi să chicotim emoționate.

De data asta, s-a auzit clar, de la fereastra cea mai aproape de patul meu, așa că m-am dus și am dat draperiile la o parte.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nicidecum la ceea ce am văzut: un chip palid care se uita pe geam înăuntru, iar în jurul lui doar întuneric. Am rămas o vreme cu gura căscată, apoi mi-am adus aminte ce zărisem din microbuz, în timp ce ne apropiam de internat: lujerii cățărători ai scării de incendiu încolăcindu-se pe părțile laterale ale clădirii și turnului, așa că m-am uitat mai bine. Era Kate.

Mi-a rânjit, apoi și-a răsucit încheietura și mi-am dat seama din gestul ei că voia să deschid fereastra.

Mânerul era ruginit și înțepenit și mi-a luat ceva timp până s-a deschis, scârțâind.

— Ei?! a exclamat Kate, făcând din mână spre scara neagră și precară, din fier forjat de sub ea, profilându-se pe fundalul palid al mării. Ce mai așteptați?

M-am uitat la Fatima care a dat din umeri și mi-a făcut semn că e de acord, apoi am tras pătura de pe pat, m-am urcat pe pervaz și am ieșit în întunericul rece de toamnă.

Afară, atmosfera de seară era calmă și cuminte, iar în timp ce eu și Fatima o urmăam pe Kate, urcând pe scările de incendiu care tremurau sub noi, auzeam vuietul îndepărtat al valurilor care se izbeau de țărmul înțesat de pietre și țipătul pescărușilor care zburau în cercuri deasupra apei, strigând înspre largul mării.

Urcam ultima serie de trepte și am văzut-o pe Thea care aștepta în capul scării de incendiu. Avea un tricou pe ea care abia îi ajungea până la coapsele ei lungi și subțiri.

— Întinde pătura aia, mi-a zis ea, iar eu am desfăcut-o peste împletitura de metal și m-am așezat alături.

— Acum știți și voi, a zis Kate, privindu-ne complice. Aveți în

măinile voastre secretul nostru.

— Și tot ce putem să vă oferim în schimbul tăcerii voastre, a spus Thea apăsând, este asta – și ne-a arătat o sticlă de Jack Daniel's – și astea, a continuat ea, ținând în mână un pachet de Silk Cut. Fumați?

A bătut ușor pachetul de țigări ca să iasă o țigară și ni l-a întins.

Fatima a clătinat din cap.

— Nu. Dar o să iau din asta, a zis ea, făcând semn spre sticla de whisky, iar Kate i-a întins-o.

Fatima a tras o dușcă bună, s-a cutremurat, înfiorată, apoi s-a șters la gură, rânjind.

— Isa? m-a întrebat Thea, ținând în continuare pachetul de țigări întins.

Nu fumam. Încercasem o dată sau de două ori la fosta mea școală din Londra și nu-mi plăcuse. Ba mai mult decât atât, știam că părinților mei nu le-ar plăcea de niciun fel să mă știe fumând, mai ales tatei, care fumase și el în tinerețe și care, din când în când, urându-se pe sine, se apuca de fumat trabucuri.

Dar aici... aici eram altcineva... o persoană nouă.

Aici nu mai eram școlărița tocilară care își făcea întotdeauna tema la timp și care dădea cu aspiratorul înainte să iasă cu prietenii în oraș.

Aici puteam să fiu oricine voiam. Aici puteam să fiu cu totul altcineva.

— Mersi, am zis.

Am luat țigara din mână întinsă a Theei și, când Kate a aprins bricheta Bic, m-am aplecat asupra flăcării închise în căușul palmelor sale, părul căzându-mi ca o mângâiere peste brațul ei de culoarea mierii brune, și am tras un fum, mai întâi cu grijă, clipind din cauza fumului care îmi înțepa ochii și sperând să nu mă înec.

— Mersi pentru azi, a zis Thea. Pentru faza cu fumatul. Chiar... chiar mi-ai salvat pielea. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă aș fi iar exmatriculată. Cred că tata s-ar gândi serios să mă închidă undeva.

— Pentru puțin.

Am dat fumul afară din plămâni, uitându-mă cum plutește, trecând de acoperișurile școlii, spre luna spectaculos de albă, aproape plină.

— Dar, ce-ai vrut să spui cu chestia aia pe care ai zis-o la masă. Ce e cu punctele?

— E scorul nostru, a răspuns Kate. Primești zece puncte în momentul în care păcălești clar pe cineva. Cinci dacă spui o poveste

destul de bună sau dacă reușești să prăjești un alt jucător. Cincisprezece puncte dacă articulezi pe careva arogant, la modul cel mai serios. Dar punctele în sine nu sunt importante... sunt doar... nu știu, ceva ca să facă jocul și mai distractiv.

— E o versiune a unui joc pe care îl jucau elevii la una dintre școlile la care am fost, a zis Thea, trăgând languros din țigară. Îl jucam pe spinarea fetelor noi. Ideea era să le determinăm să facă ceva stupid – știi cum e, să le spunem, de exemplu, că e o tradiție ca toți elevii noi să vină la cursurile de seară înfășurați în prosoape de baie, ca să ajungă mai repede la dușurile de seară sau să le convingem că bobocii nu aveau voie să meargă în jurul scuarului școlii decât în sensul acelor de ceasornic. Chestii caraghioase. Oricum, când am venit aici, eu eram fata nou-venită și, m-am gândit, dracu' să-i ia pe toți. De data asta eu o să fiu cea care spune minciunile. Și de data asta o să fie ceva important. Și n-o să mă iau de fetele noi, de cele care nu se pot apăra. O să le-o fac celor care controlează totul: profesorilor, fetelor populare. Cei care se cred deasupra tuturor, a continuat ea, suflând un nor de fum. Numai că prima dată am mințit-o pe Kate, nu a făcut spume la gură și nu m-a amenințat că mă ostracizează, ci doar a râs. Și atunci am știut. Nu era la fel ca toate celelalte.

— Cum nici voi nu sunteți, de altfel, a zis Kate cu un aer complice. Nu-i așa?

— Așa e, a răspuns Fatima.

A tras încă un gât de tărie și a rânjit.

Eu m-am mulțumit să dau din cap. Am dus țigara la gură și am tras din nou, de data asta inhalând adânc, simțind fumul ducându-mi-se în plămâni, filtrându-se în sânge. Capul a început să-mi vâjâie, iar mâna care ținea țigara să tremure când am lăsat-o moale pe împletitura de fier a platformei din capul scării de incendiu, dar n-am zis nimic, sperând ca celelalte să nu observe efectul brusc al drogului.

Simțeam cum Thea mă privește și eram, în modul cel mai ciudat, convinsă că, în ciuda faptului că mă stăpâneam din răsputeri, n-o păcăleam și că știa exact ce se întâmplă în mintea mea și chinul de a mă preface că sunt obișnuită cu țigara, dar nu m-a necăjit, ci doar mi-a întins sticla.

— Bea, mi-a zis ea, vocalele ieșindu-i ascuțite ca o lamă de cuțit, însă apoi, ca și cum și-a dat seama de tonul de comandă pe care îl avusese, a rânjit, domolind tăria ordinului dat. Ai nevoie de ceva care să mai taie

din efectul primei zile, a zis ea.

M-am gândit la mama, adormită sub un cearșaf de spital, cu otrava picurându-i încet în vene, la fratele meu singur în noua lui cameră din internatul Charter, la tata, conducând în noapte spre casa noastră goală din Londra... nervii îmi erau întinși ca niște coarde de vioară, răsunând în mine, așa că am înclinat din cap și am întins mâna liberă.

Am luat o gură de whisky și am simțit cum mă arde ca focul și a trebuit să mă împotrivesc senzației de vomă și tuse, dar am dat drumul licorii pe gât, simțind-o ca pe un glonț care se ducea în stomac, simțind cum sforile întinse ale sufletului meu se relaxează, chiar dacă abia o fracțiune. Apoi i-am întins sticla lui Kate.

Kate a luat-o și a dus-o la buze, iar când a băut din ea, n-a luat o gură mică, așa cum am făcut eu și Fatima, ci a tras cu sete de două, trei ori, înghițind fără să respire, fără să se clintească sau să tresară; la fel de bine ar fi băut lapte.

Când a terminat, s-a șters la gură, ochii strălucindu-i în noapte.

— În cinstea noastră, a zis ea, ridicând în aer sticla care surprindea strălucirea lunii. Fie să nu îmbătrânim niciodată!

Dintre toate, Thea e cea pe care n-am mai văzut-o de cea mai multă vreme, astfel că imaginea pe care o aveam în minte în timp ce coboram scările era aceea a fetișcanei de acum șaptesprezece ani, cu chipul ei frumos și cu părul ca norii de furtună împânzind un cer senin.

Cum cobor scara șubredă, n-o văd întâi pe Thea, ci văd în colțul scării acuarela pe care o pictase Ambrose, cu Thea înotând în Estuar. Ambrose a surprins strălucirea soarelui pe pielea ei și lumina prismatică filtrându-se prin apă, iar capul îi e lăsat pe spate, părul lung întinzându-se neted pe cap, ceea ce o făcea și mai spectaculoasă.

Cu imaginea asta în minte, cobor ultima buclă a scării, întrebându-mă la ce să mă aștept... iar Thea este acolo.

E mai frumoasă ca niciodată; nici nu m-aș fi gândit că e posibil, dar e adevărat. Chipul ei e mai suplu, trăsăturile mai bine definite, iar părul ei întunecat e tăiat mai scurt. E ca și cum frumusețea ei s-a retras în osatură, în cascada ei de păr scurt și mătăsos, în două nuanțe, în machiaj, în bijuterii.

E mai în vârstă, mai frumoasă, chiar mai slabă – *prea slabă*. Și totuși, e exact la fel.

Mă gândesc la toastul lui Kate, ținut în noaptea aceea de demult, când abia ne știam. *Fie să nu îmbătrânim niciodată...*

— Thee, spun, trăgând aer în piept.

Apoi, în clipa următoare, o strâng în brațe și-i simt oasele, Fatima o îmbrățișează și ea, râzând, iar Thea spune:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetelor, mă zdrobiți! Și aveți grijă la cizmele mele, idiotul ăla m-a dat afară din taxi la jumătatea drumului spre Estuar. Aproape că am înotat până aici.

Miroase a țigări... și a alcool, aroma lui dulceagă adiind din gura ei, în timp ce-mi râde în păr, ca mirosul unor fructe prea coapte, apoi ne dă drumul amândurora și se îndreaptă spre masa de lângă fereastră.

— Nu-mi vine să cred că sunteți mame amândouă!

Zâmbetul ei e același dintotdeauna, arcuit, puțin amar, ascunzând secrete. Trage scaunul care a fost mereu al ei în nopțile în care stăteam și fumam și beam până spre dimineață și se așază, scoțând o țigară Sobranie, neagră, cu capătul auriu, și o bagă în gură.

— Cum de vi s-a permis unor păcătoase ca voi să vă reproduceți?

— Nu-i așa? zice Fatima, trăgându-și scaunul și stând în fața ei, cu spatele la plită. Cam asta i-am zis și eu lui Ali când mi-au dat-o pe Nadia de la maternitate s-o ducem acasă. Ce dracu' fac acum?

Kate ia o farfurie și i-o întinde Theei, ridicând din sprânceană.

— Da? Nu? Ai mâncat? A mai rămas o grămadă de cușcuș.

Thea clatină din cap și, înainte să răspundă, aprinde țigara, suflând un nor de fum în cameră.

— Nu vreau nimic. Vreau doar să beau ceva. Și să aflu de ce mama dracului am venit toate aici?

— Avem vin... și vin... spune Kate. Aruncă o privire înspre dulapul înclinat. Și... vin. Cam atât.

— Hristoase, da' știi că te-ai înmuiat de tot. N-ai deloc tărie? Asta e, ce să fac, bănuiesc că o să beau niște vin.

Kate toarnă vin într-unul dintre paharele ciobite, colorate în albastru-verzui, de pe marginea mesei, un pahar uriaș în care încape pe puțin o treime dintr-o sticlă și i-l întinde Theei, care îl ridică și privește lumânarea din centrul mesei prin profunzimile rubinii ale vinului.

— În cinstea noastră, zice ea. Fie să nu îmbătrânim niciodată...

Dar acum nu vreau să beau pentru asta. Vreau să îmbătrânesc. Vreau să îmbătrânesc, s-o văd pe Freya crescând, să simt ridurile de pe chipul meu.

Nu sunt nevoită să spun nimic, căci Thea se oprește din vorbit, cu paharul aproape de buze, și arată cu degetul spre paharul de limonadă al Fatimei.

— Ia stai puțin, stai puțin, ce e rahatul ăsta? Limonadă? Nu poți să toastezi cu noi cu limonadă. Doar nu ești iar gravidă, nu?

Fatima clatină din cap, zâmbind, apoi face un gest spre eșarfa lăsată pe umeri.

— Vremurile se schimbă, Thea. Chestia asta nu e un accesoriu la modă.

— Haide, dragă, *lasă-mă*, faptul că porți hijab nu înseamnă că trebuie să te transformi într-o măicuță! Avem tot timpul musulmani în cazino și unul dintre ei chiar mi-a zis că dacă bei gin tonic, nici măcar nu se consideră că ai consumat alcool; e clasificat drept medicament, din cauza chininei.

— În primul rând, genul ăsta de sfat este catalogat în cercurile

teologice, în termeni tehnici, drept „rahat pe băț”, zice Fatima.

Încă mai zâmbește, dar în vocea ei se simte o nuanță tăioasă.

— Și, în al doilea rând, trebuie să iei în considerare puterea disociativă a oricui intră într-un *casino* purtând un hijab, având în vedere învățăturile Coranului cu privire la jocurile de noroc.

În cameră s-a lăsat liniște. Schimb o privire cu Kate și apoi mă pregătesc să vorbesc, dar nu îmi dau seama ce altceva aș putea spune decât să-i zic Theei să tacă dracului din gură.

— N-ai fost dintotdeauna așa o mironosiță, spune Thea în cele din urmă, sorbind din vin, iar eu o simt lângă mine pe Kate crispându-se de iritare, dar Thea zâmbește, cu colțurile gurii arcuite în felul acela ușor amar, atât de cunoscut. De fapt, continuă ea, sau poate mă înșel, îmi aduc bine aminte de un joc de poker pe dezbrăcatelea, nu...? Sau mă gândesc la o cu totul altă domnișoară Qureshy?

— Iar tu n-ai fost dintotdeauna așa o scorpie, i-o întoarce Fatima, dar fără ranchiună în voce, zâmbind la rândul ei.

Se întinde peste masă și o lovește ușor pe Thea pe braț, iar Thea râde, și zâmbetul ei real, cel adevărat, un zâmbet larg și generos și plin de autoironie, iese la iveală în ciuda ei.

— Mincinoasă mică ce ești, spune ea, rânjind în continuare, iar tensiunea se disipează, ca electricitatea statică, difuzându-se cu un fâsâit inofensiv.

N-am idee cât e ceasul când mă ridic în sfârșit să mă duc la baie. Trebuie să fie trecut de miezul nopții. La întoarcere, mă uit să văd ce face Freya, o găsesc dormind liniștită, cu mâinile și picioarele depărtate, relaxată total.

Cobor scările întortocheate spre locul în care sunt prietenele mele din copilărie și mă copleșește brusc o senzație foarte puternică de déjà-vu. Fatima, Thea, Kate, așezate la locurile lor dintotdeauna și, pentru o clipă, cum stau așa, cu capetele aplecate în jurul lumânării tremurânde, ar putea foarte bine să aibă iar cincisprezece ani. Am impresia cât se poate de ciudată că se aude un gramofon cântând în fundal, săltând pe urma ecourilor fostelor noastre vieți și simt cum se adună nălucile trecutului, Ambrose... Luc... Inima mi se strânge în piept, mă năpădește o senzație fizică de durere și, pentru un moment – o clipă scurtă, fulgerătoare – îmi trece pe dinaintea ochilor o imagine, o scenă pe care am încercat din răputeri s-o uit.

Închid ochii, îmi frec fața cu mâinile, încercând să șterg imaginea; iar când îi deschid din nou, în fața mea nu le văd decât pe Thea, Fatima și Kate la locurile lor. Dar amintirea rămâne: un trup, întins pe un covor, patru chipuri șocate, pătate de lacrimi...

O atingere rece pe mână, mă întorc brusc, cu inima gata să-mi iasă din piept și mă uit cu atenție pe scările care se înfășurau în întuneric.

Nu știu pe cine mă așteptam să găsesc – doar nu era nimeni acolo în afara noastră – dar oricine ar fi fost, dispăruse; erau doar umbrele din încăpere și chipurile noastre, așa cum eram atunci, privind din pereți.

Apoi aud râsul domol al lui Kate și-mi dau seama. Nu e vreo fantomă, ci o umbră – câinele lui Kate, Shadow³, cu nasul lui rece atingându-mi mâna, privindu-mă rugător și confuz.

— Crede că e ora de culcare, spune Kate. Speră că-l scoate careva la o ultimă plimbare.

— Plimbare? întreabă Thea.

Scoate încă o Sobranie din pachet și bagă vârful aurit în gură.

— Dă-o naibii! Eu aș zice mai bine *înot*.

— Nu mi-am adus costumul, zic eu automat, înainte să-mi dau seama ce vrea să spună cu sprâncenele ei ridicate și expresia provocatoare și șăgalnică și încep să râd, dar fără prea mult chef.

— Nici să nu te gândești și, oricum, Freya doarme sus. Nu pot s-o las.

— Atunci nu te îndepărta prea mult de mal, zice Thea. Kate. Prosoape!

Kate se ridică, trage încă o dușcă din paharul ei de vin de pe masă și se duce la un dulap de lângă plită. În dulap sunt prosoape deșirate, decolorate până au ajuns să aibă toate nuanțe de gri pastel. Îi aruncă unul Theei, unul mie. Fatima ridică mâinile.

— Mersi, dar...

— Haide... o incită Thea. Doar suntem toate femei, nu?

— Așa zic toate, până când apare vreun bețiv care se întoarce de la pub. Mersi, dar sar peste.

— Cum vrei, spune Thea. Haideți, Isa, Kate, nu mă dezamăgiți, fraierelor.

Se ridică în picioare și începe să-și desfacă bluza. Deja văd că n-are sutien pe dedesubt.

---

³ Joc de cuvinte intraductibil. *Shadow* (engl.) înseamnă *umbră*.

Nu voiam să mă dezbrac. Știu că Thea o să râdă de sfiala mea, dar nu pot să nu mă gândesc la trupul meu de după naștere, la sânii mei plini de lapte și brăzdați de vene albastre și la vergeturile mele de pe abdomenul încă moale. Ar fi fost altceva dacă înota și Fatima, dar ea nu înnoată – și atunci am fi numai eu, Thea și Kate, ele fiind slabe și suple ca acum șaptesprezece ani. Dar știu că n-o să am încotro, nu fără ca Thea să mă bată la cap întruna. Și, în plus, o parte din mine *voia* s-o facă. Și nu doar din cauza senzației lipicioase de pe gât sau a felului în care rochia mi s-a lipit de spate de transpirație. E mai mult de atât. Suntem aici, toate patru. Parte din mine *vrea* să re trăiască acele momente.

Iau un prosop și ies în întuneric. Când eram adolescente, n-aveam curajul să mă bag prima în apă. Nu știu de ce; o superstiție ciudată, o frică de ceva ce-ar putea mișuna pe sub ape. Dacă celelalte erau în apă, atunci mă simțeam în siguranță. Kate și Thea erau întotdeauna cele care luau inițiativa, de obicei alergând pe ponton, țipând, și aruncându-se în mijlocul apelor Estuarului, unde curentul era mai puternic. Acum, sunt mult prea lașă ca să *nu* mă duc prima.

Rochia mea e moale, din bumbac elastic, și o scot de pe mine dintr-o mișcare, o las să cadă alături, îmi desfac sutienul și-mi dau jos chiloții. Apoi trag adânc aer în piept și mă cobor în apă până la jumătate – repede, înainte ca celelalte să aibă timp să-mi vadă goliciunea plină de rotunjimi.

— Mamă, ia uite la Isa cum a intrat la apă! aud eu din casă în momentul în care ies la suprafață, improșcând cu apă rece.

Noaptea e caldă, toridă chiar, dar valurile sunt înalte, iar Estuarul are ape sărate, aduse direct din Canal⁴.

Mă mișc încet în apă, trăgând aer în piept, lăsându-mi pielea să se obișnuiască, în timp ce Thea vine agale pe ponton. E goală și observ pentru prima dată că și trupul ei s-a schimbat, în multe feluri, la fel de dramatic ca și al meu. A fost întotdeauna slabă, dar acum era aproape de anorexie, abdomenul lipit de spate, sânii ei niște saci goi, lipiți de coastele care ies în evidență. Totuși, ceva nu s-a schimbat la ea – totala lipsă de timiditate față de trupul ei, vădită din felul lejer în care se mișca spre marginea platformei, cu lumina proiectând peste ape o umbră subțire și lungă. Theei nu i-a fost niciodată rușine de trupul ei

---

⁴ Canalul Mânecii.

gol.

— La o parte din calea mea, curvelor, spune ea, apoi se aruncă în apă, un salt perfect, prelung, în ape puțin adânci.

Ceva ce se mai cheamă și prostie sinucigașă. Estuarul nu e atât de adânc și e plin de tot felul de obstrucții – stânci ascuțite pe fundul apei, vestigiile unor pontoane străvechi și stâlpi de susținere, capcane pentru homari, gunoaie aruncate în mare și aduse de curent la mal, dune de nisip care se schimbă și se mută în funcție de marea și de trecerea anilor. Ar fi putut foarte bine să-și rupă gâtul, iar pe puntea de lemn o văd pe Kate schimonosindu-se de groază și ducându-și mâinile la gură, dar apoi Thea apare la suprafață, scuturându-se de apă ca un câine ud.

— Ce mai aștepți? o strigă pe Kate, care respiră din străfunduri, ușurată.

— Ești *nebună*, spune ea, în voce simțindu-i-se furia. E un banc de nisip drept în mijloc acolo, ai fi putut să mori!

— Dar n-am murit, spune Thea.

Respiră rapid din cauza frigului, dar ochii îi strălucesc. Își ridică brațul din apă, cu pielea de găină, ca să-i facă semn lui Kate să intre și ea.

— Haide, femeie, intră în apă!

Kate ezită... și pentru o clipă îmi dau seama că poate știu ce gândește. Am în fața ochilor o imagine... a unei găuri în pământ, umplută cu apă, cu marginile de nisip prăbușindu-se în interior... Apoi își întinde spinarea, cu un fel de sfidare înconștientă.

— Bine.

Își dă jos maioul, își scoate blugii; se întoarce să-și desfacă sutienul și, apoi, la urmă, înainte să intre în apă, ia sticla de vin pe care o adusese cu noi pe ponton și trage din ea cu sete, îndelung. Ceva în felul în care își ține capul înclinat, în mișcarea gâtului ei este insuportabil de vulnerabil și de tineresc și, pentru o clipă doar, timpul pare a se întoarce și e iar aceeași Kate, pe scara de incendiu de la Internatul Salten, dând capul pe spate ca să golească sticla de whisky.

Apoi dă drumul sticlei de vin peste mormanul de haine, se apleacă să-și facă vânt, apoi simt valurile venind peste mine când plonjează în apă, la câțiva metri de mine, dispărând sub suprafața care scânteiază în lumina lunii.

Mă tot uit, așteptând să iasă la suprafață aproape de mine... dar nu

apare. Nu sunt bule pe luciul apei și mi-e imposibil să-mi dau seama unde e, din cauza reflexiei lunii pe suprafața apei care mă împiedică să văd în adâncime.

— Kate? strig eu, bătând apa, simțind cum, pe măsură ce secunde trec și nu dă niciun semn, devin din ce în ce mai speriată. Apoi strig: Thea, unde dracu' e Kate?

Apoi simt că mă prinde ceva de gleznă, o strânsoare rece și puternică mă trage în jos, în adâncurile Estuarului. Înainte să mă duc la fund, trag cu forță aer în piept și, până să apuc să urlu, sunt deja sub apă, încercând să mă desfac de chestia care mă trage în adânc.

Și la fel de brusc, îmi dă drumul și ies la suprafață, încercând cu greu să-mi recapăt răsuflarea, strângând din ochi ca să elimin apa sărată, și dau de mutra lui Kate, rânjind lângă mine, apucându-mă cu brațele amândouă, să mă țină la suprafață.

— Ești tâmpită! îi zic, cu răsuflarea întretăiată, neștiind dacă vreau s-o strâng în brațe sau s-o înec. Ai fi putut să mă avertizezi!

— Păi, și unde ar mai fi fost distracția? a răspuns Kate, respirând din greu.

Ochii îi strălucesc zămbitori.

Thea e departe, în mijlocul Estuarului, unde curentul este cel mai puternic și apa cea mai adâncă și plutește pe spate, în valurile fluxului, înotând atât cât să se mențină într-un loc.

— Veniți aici, ne strigă ea. E atât de frumos!

Sub privirile Fatimei care se uită la noi de pe ponton, înotăm spre Thea care plutește suspendată în lumina nopții, ne întoarcem pe spate și le simt mâinile prinzându-se de ale mele și plutim așa, o constelație de trupuri, palide în lumina lunii, cu picioarele încrucișate, degetele împletite unele într-altele, ba desprinzându-se, pierzând legătura cu celelalte, ba prinzându-se la loc.

— Haide, Fati, strigă Thea. E superb aici!

Și chiar e. Șocul pe care ni l-a provocat apa rece a trecut și e surprinzător de cald, iar luna deasupra noastră e aproape plină. Când plonjez sub apă, o văd, strălucind, reflectată în o mie de cioburi care străpung apele măloase, lăptoase ale Estuarului.

Când ajung la suprafață, o văd pe Fatima care s-a apropiat de marginea pontonului și stă chiar pe muchie, mângâind apa cu degetele, aproape cu tristețe.

— Nu e la fel fără tine, o roagă Thea. Haide... știi că vrei...

Fatima scutură din cap și se ridică, să se ducă înăuntru, presupun eu. Dar mă înșel. Mă uit, înotând alene, cum trage aer în piept, apoi se aruncă în apă – cu haine, cu tot, cu eșarfa fluturând în noapte ca o aripă de pasăre și lovește apa cu un plescăit.

— Nu te cred! țipă Thea. A făcut-o!

Ne croim drum prin apă, străpungând valurile după ea, râzând și tremurând din cauza unui soi de isterie, iar Fatima râde și ea, storcându-și eșarfele și îmbrățișându-ne ca să se mențină la suprafață, căci apa o trage de haine la fund.

Suntem iar împreună.

Și, pentru o clipă, asta e tot ce contează.

S-a făcut târziu. Am ieșit cu greu din apă, râzând și înjurând, julindu-ne spinările de lemnul putred și plin de așchii, ne-am șters părul cu prosoapele și ne-am frecat pielea ca de găină. Fatima și-a schimbat hainele ude, clătinând din cap din cauza propriei ei prostii și acum zaceam toate, în pijamale și cămăși de noapte, pe canapeaua jerpelită a lui Kate, o încrengătură amorfă de membre obosite și cuverturi uzate și moi, bârfind, aducându-ne aminte, repovestind lucruri întâmplătoare demult – *îți aduci aminte când...*

Fatima și-a dat drumul la părul ud, iar cu el în jurul feței arată mult mai tânără, mult mai aproape de fata pe care am cunoscut-o în copilărie. E greu de crezut că are un soț și doi copii. Mă uit la ea cum râde de ce spune Kate, apoi aud ceasul de pe peretele din spatele ei care bate slab de două ori, și o văd că se întoarce.

— Fir-ar să fie! Nu pot să cred că e două dimineața! Trebuie să dorm obligatoriu câteva ceasuri.

— Te faci de rușine, îi zice Thea.

Thea nu pare să fie deloc obosită, ba chiar arată că poate să continue vreo câteva ore bune – dă peste cap ultimele rămășițe de vin din pahar, iar ochii îi strălucesc.

— Azi-noapte nici măcar nu mi-am *început* tura înainte de miezul nopții!

— Păi, tocmai. Pentru tine nu are a face, zice Fatima. Unii dintre noi am petrecut câțiva ani încercând să ne disciplinăm viețile la programul rigid de muncă de la 9 la 5 și la orele a doi preșcolari. E greu să ies din rutină cât ai zice pește. Uite, și Isa cască!

Se întorc toate către mine și eu încerc, eșuând lamentabil, să-mi înăbuș un căscat care era deja pe jumătate epuizat, așa că ridic din umeri și zâmbesc.

— Îmi pare rău, ce pot să zic altceva? Mi-am pierdut energia odată cu talia. Dar Fatima are dreptate... Freya se va trezi la șapte. Și trebuie să dorm câteva ore până atunci.

— Haide, spune Fatima, ridicându-se și întinzându-se. La culcare!

— Stați, zice Kate, cu vocea scăzută, și mi-am dat seama că, în cea mai mare parte a serii, ea a fost, dintre noi toate, cea mai tăcută.

Eu, Fatima și Thea am povestit istoriile noastre preferate, fiecare a spus anecdote și glume pe seama celorlalte, amintiri după care am scormonit din greu... dar Kate a tăcut, închisă în gândurile ei. Acum, vocea ei venea ca o surpriză și ne-am întors toate trei spre ea. E cuibărită în fotoliu, cu părul lăsat să-i cadă în șuvițe pe față, iar ceva în expresia ei ne face să ne oprim în loc. Stomacul mi se strânge.

— Ce? întreabă Fatima, iar vocea îi trădează tulburarea. Se așază din nou, dar de data aceasta pe marginea canapelei, cu degetele înnodând capetele eșarfei pe care o întinsese pe sârma din jurul sobei, ca să se usuze. Ce e?

— Nu... începe Kate să spună, apoi se oprește. Își lasă privirea în jos. Oh, Doamne, zice ea, aproape imperceptibil. N-am știut că o să fie atât de greu.

Și dintr-odată, știu ce vrea să zică și nu știu dacă vreau să aud.

— Dar spune odată, zice Thea cu duritate. Spune, Kate. Ne-am învârtit destul în jurul cozii, e vremea să ne spui de ce.

De ce, ce? ar putea răspunde Kate. Dar nu e nevoie să răspundă nimic. Știm toate ce vrea să spună Thea. De ce suntem aici? Ce voia să însemne mesajul acela, cuvintele acelea: *am nevoie de voi?*

Kate respiră adânc, apoi ridică privirea, chipul rămânându-i scăldat de umbrele pe care le aruncă lampa.

Dar, spre mirarea mea, nu zice nimic. În schimb, se ridică din fotoliu și se duce la un teanc de ziare dintr-un coș de lângă plită, puse acolo ca să aprindă focul cu ele. Deasupra teancului e o ediție din *Observatorul de Salten*; Kate îl ia și îl ridică, chipul ei având o expresie de frică pe care a ascuns-o pe tot parcursul acestei seri lungi și îmbibate în alcool.

Ziarul era de ieri, iar pe prima pagină, un titlu foarte simplu.

OS UMAN DESCOPERIT ÎN ESTUAR

REGULA 2

NU SCHIMBA POVESTEA

— Rahat!

Vocea care rupe tăcerea e a Fatimei, șocându-mă cu vehemența ei.

— *Rahat!*

Kate lasă ziarul jos, așa că pun mâna pe el, ochii alergându-mi pe pagină. *Poliția a fost chemată să identifice rămășițele descoperite pe malul nordic al Estuarului, în Salten...*

Îmi tremură mâna atât de tare, că abia văd să mai citesc și fraze se așază alandala dinaintea ochilor mei pe pagină. *Purtătorul de cuvânt al poliției confirmă... rămășițe dintr-un schelet uman... martori anonimi... stare proastă de conservare... examinare medico-legală... localnicii șocați... zona închisă pentru publicul larg...*

— Au descoperit dacă... zice Thea, ezitând, lucru neobișnuit pentru ea, apoi o ia de la capăt. Au stabilit al cui...

Se oprește.

— Au stabilit al cui este? termin eu propoziția pentru ea, cu vocea fragilă și aspră, uitându-mă la Kate care stă cu fruntea plecată, împovărată de întrebările noastre.

Hârtia îmi tremură în mână, cu un sunet ca al frunzelor care cad din copac.

— Identitatea cadavrului?

Kate clatină din cap, dar nu e nevoie să spună ceea ce știu că toate gândim. *Nu încă...*

— E doar un os. Ar putea nici măcar să nu aibă legătură, nu? zice Thea, dar apoi fața i se schimonosește. Dracu', pe cine păcălesc? *Rahat!*

Dă cu pumnul în masă, cel în care ține paharul, iar paharul se sparge, cioburile împrăștiindu-se peste tot.

— Oh, Thee, zice Kate, cu vocea foarte scăzută.

— Nu mai face atâta circ, Thee, zice Fatima, nervoasă. Se duce la chiuvetă să ia o cârpă și o mătură. Te-ai tăiat? îi aruncă ea peste umăr.

Thea dă din cap, cu fața albă ca varul, dar o lasă pe Fatima să-i verifice mâna și să-i șteargă urmele de vin cu un prosop de bucătărie. Când Fatima îi ridică mâneca să poată șterge, văd ceea ce lumina lunii

ascunsese – liniile unor cicatrici albe pe interiorul brațului, vindecate de mult, dar încă vizibile și nu pot să mă abțin să nu tresar și să-mi feresc privirea, aducându-mi aminte de momentul în care tăieturile acelea erau proaspete și însângerate.

— Idioată mai ești, zice Fatima, curățând bucățile de sticlă din mâna Theei, dar atingerea ei este blândă, iar în voce i se simte un tremurat ușor.

— Nu pot să trec prin așa ceva, zice Thea, scuturând din cap și-mi dau seama, pentru prima dată, cât de beată e, că abia reușește să rămână conștientă. Nu mai pot să trec încă o dată prin asta. Chiar și zvonurile... cazinourile sunt foarte stricte, voi vă dați seama de asta? Și dacă intervine și poliția...

— Uite care-i faza, suntem *toate* în aceeași oală, zice Fatima. Crezi ca oamenii vor un medic de familie care are așa ceva la dosar? Sau un avocat? Întreabă ea, făcând un semn spre mine. Și eu, și Isa avem la fel de multe de pierdut ca și tine.

Nu zice nimic de Kate. Nici nu e nevoie.

— Deci ce facem? Întreabă Thea în cele din urmă. Se uită pe rând la mine, la Kate, la Fatima. Rahat! De ce mama dracului ne-ai adus pe toate aici?

— Pentru că aveți dreptul să știți, zice Kate, cu vocea tremurândă. Și pentru că nu știam o modalitate mai sigură de a vă spune.

— Trebuie să facem ce-ar fi trebuit să facem acum mulți ani, zice Fatima cu vehemență. Să ne punem la punct povestea *înainte* să ajungă ei să ne ancheteze.

— Povestea noastră e aceeași dintotdeauna, zice Kate.

Îmi ia ziarul din mână și-l îndoiaie ca să nu vadă titlul de pe prima pagină și netezește cuta cu unghiile. Măinile îi tremură.

— Povestea vine așa: noi nu știm nimic. N-am văzut nimic. Nu avem nimic altceva de făcut decât să mergem pe varianta asta... nu putem să ne schimbăm povestea.

— Eu întreb ce facem *acum*? spune Thea, ridicând vocea. Rămânem aici? Plecăm? Până la urmă, Fatima are mașină. Nu ne ține nimic aici.

— Ba o să stați, zice Kate, iar vocea ei a căpătat izul acela atât de binecunoscut... finalitatea absolută a unei decizii împotriva căreia nu te poți pune. O să stați, pentru că toată lumea știe că o să veniți la cină mâine-seară.

— Poftim? se miră Thea și se încruntă și eu îmi aduc aminte pentru

prima dată că celelalte nu știu despre asta. Ce cină? întreabă ea.

— Cina de reuniune a absolvenților.

— Dar n-am fost invitate, zice Fatima. N-o să ne lase să intrăm în internat! Nu după toate cele întâmplate!

Kate ridică din umeri și, drept răspuns, se duce la tabla de plută de lângă chiuvetă și scoate un ac care ține în loc patru invitații albe, cartonate, și se întoarce cu ele.

— Ba se pare că am fost invitate, zice ea, întinzându-ne invitațiile.

Asociația Absolvenților Școlii-Internat Salten vă invită

.....
La Balul de vară al absolvenților.

În spațiul liber de pe invitație este scris numele fiecăreia dintre noi, cu litere de mână, în cerneală albastră de stilou.

Kate Atagon

Fatima Chaudhry (născută Qureshy)

Thea West

Isa Wilde

Kate le desfășoară ca pe niște cărți de joc, de parcă ne-ar invita pe fiecare să tragem una, să facem un pariu.

Dar nu mă uit la nume sau la literele aurite ale textului, printate în relief. Mă uit la gaura acului care se împlântase în fiecare ca să le țină la un loc pe tăblia de plută. Și mă gândesc că, indiferent cât de mult ne-am chinuit să ne eliberăm, exact așa sfârșim mereu, prinse toate patru la un loc, de trecutul nostru, cu un ac de siguranță.

Pentru cele mai multe dintre fetele de la Internatul Salten, orele de artă erau facultative, un curs de „îmbogățire culturală”, cum îi zicea conducerea școlii, dar asta numai dacă nu dădeai examen din materia predată, ceea ce nu era cazul meu; așa că de-abia după câteva săptămâni în care viața în internat devenise o rutină, am ajuns să descopăr și eu studiourile de artă și pe Ambrose Atagon.

Asemenea majorității școlilor-internat, Salten grupa elevii în casele școlii, fiecare purtând numele unei zeițe grecești; eu și Fatima am fost cazate în aceeași casă, Artemis, zeița vânătorii, așa că îmbogățirea noastră culturală a avut loc cam în același timp și ne-am trezit amândouă căutând studiourile de artă într-o dimineață înghețată de octombrie, după micul dejun, am mers de colo-colo prin curtea rectangulară, căutând să întrebăm pe cineva care știa locurile mai bine decât noi.

— Unde dracu' e? a întrebat Fatima din nou, pentru a zecea oară, iar eu, poate pentru a opta, am răspuns:

— Nu știu, dar o să-l găsim. Nu te mai îngrijora atât!

N-am apucat bine să zic, că a și apărut o elevă din anul doi, ducând un bloc imens de desen, mergând rapid spre clasele de matematică, dar am apucat s-o strig:

— Hei, tu! Te duci spre studioul de artă?

Ea s-a întors, cu fața îmbujorată de alergătură.

— Da, dar am întârziat. Ce e?

— Și noi trebuie să ajungem acolo, dar ne-am pierdut. Putem să mergem cu tine?

— Da, dar repejor.

A țâșnit-o pe sub o arcadă acoperită de hurmuz alb, apoi pe o ușă de lemn pe care n-am mai văzut-o până atunci, ascunsă în umbra arbuștilor.

Înăuntru am dat de inevitabilele scări abrupte – de când am plecat din Salten, n-am mai fost niciodată în asemenea formă fizică bună – și am urcat după ea, și am tot urcat, cel puțin două, trei etaje, până când, la un moment dat, am început să mă întreb unde naiba mergem.

În cele din urmă, ajungem la capătul scărilor care dădeau pe un

palier mic, cu o uşă de sticlă cu grilaj din fier forjat, pe care fata a deschis-o cu forţă.

Înăuntru era o galerie lungă şi arcuită, cu pereţi joşi, dar cu acoperişul arcuindu-se înspre o formă triunghiulară. Spaţiul de deasupra capetelor noastre era ocupat de grinzi şi ancoraje dispuse încrucişat, de pe care atârnavu schiţe puse la uscat sau diverse alte obiecte ciudate care, probabil, aveau să fie folosite în compoziţii de natură moartă: o colivie goală, o lăută stricată, un saguin împăiat, cu ochii trişti şi înțelepți.

Din cauza pereţilor foarte scunzi nu erau ferestre, ci doar lucarne în acoperişul boltit, motiv pentru care mi-am dat seama că trebuie să fim în podul clădirii, deasupra sălilor de matematică. Încăperea era inundată de lumina difuză de iarnă şi plină de obiecte şi picturi, complet diferită de orice sală de clasă pe care am văzut-o în viaţa mea – văruite în alb, sterile şi supărător de curate – şi am rămas în uşă, uitându-mă mirată la peisajul din faţa mea.

— Îmi pare rău, Ambrose, a zis eleva din anul doi, cu răsuflarea întretăiată, iar eu m-am uitat iar, clipind des.

Ambrose? Încă o ciudăţenie. Ceilalţi profesori din şcoală erau, în mare parte, femei şi ne adresam cu domnişoara cutare sau cutare, indiferent de nume sau de starea civilă.

Nimeni, dar nimeni, nu se adresa vreunui profesor pe numele de botez.

M-am întors să-l văd pe cel căruia i se adresase atât de informal.

Atunci l-am văzut pentru prima dată pe Ambrose Atagon.

Am încercat cândva, înainte să-l cunosc pe Owen, să i-l descriu pe Ambrose unui fost iubit, dar mi-am dat seama că mi-era imposibil. Am fotografii, dar în ele nu se vede decât un bărbat de statură medie, cu un păr negru sârmos, şi adus de spate din cauza felului cocoşat în care stătea deasupra unui desen.

Avea chipul prelung şi expresiv al lui Kate, iar anii de stat în soare şi privit la lume prin lumina strălucitoare a Estuarului îi încreţiseră pielea, dar ridurile, în mod paradoxal, îl făceau să pară mai tânăr de patruzeci şi cinci de ani, nu mai bătrân. Şi avea şi ochii albaştri-ardezie ai lui Kate, singura trăsătură remarcabilă pe care o avea, de altfel, dar nici măcar ochii nu se aprind în fotografii aşa cum o fac în amintirea mea – pentru că Ambrose e atât de viu! – mereu lucrând, mereu

râzând, iubind... mâinile lui nu stăteau locului nicio clipă, rulau întotdeauna o țigară sau schițau un desen sau dădeau peste cap un pahar de vin roșu și aspru, vin pe care îl ținea în sticle de doi litri sub chiuvea de la Moară, un vin prea dur ca să-l bea altcineva.

Numai un artist de calibrul lui Ambrose putea să rețină în el toată viața aceea, contradicțiile dintre capacitatea lui de concentrare maximă, în nemișcare, și energia care nu-i dădea pace, atracția magnetică misterioasă a unui bărbat cu o prezență absolut obișnuită.

Dar nu și-a făcut niciodată un autoportret. Sau nu unul de care să știu eu. E ciudat, dacă stai să te gândești, căci desena absolut tot ce vedea în jurul lui: păsările de pe râu, fetele din Internatul Salten, florile fragile de mlaștină care tremurau și se clătinau în adierea vântului de vară, valurile Estuarului...

O desena obsesiv pe Kate, împrăștiind peste tot locul prin casă desene cu ea mâncând, înotând, dormind, jucându-se... și apoi, mai târziu, m-a desenat pe mine, le-a desenat pe Thea și pe Fatima, dar ne cerea întotdeauna voie. Îmi aduc aminte și acum vocea lui șovăielnică, oarecum gravă, ca a lui Kate.

— Te deranjează dacă te desenez?

Și nu ne deranja niciodată. Deși poate că ar fi trebuit să ne deranjeze.

Într-o lungă și însorită după-amiază, m-a desenat stând la masa de bucătărie, cu o bretea a rochiei căzută pe un umăr, bărbia în mâini și ochii fixându-l intens. Și îmi aduc și acum aminte căldura soarelui pe obrazul meu, căldura privirii mele asupra lui și micul șoc electric pe care îl simțeam de fiecare dată când ridica ochii de pe schiță și se uita într-ai mei.

Mi-a dat mie desenul, dar nu știu ce s-a întâmplat cu el. I l-am dat lui Kate, pentru că nu aveam cum să-l ascund în internat și nu mi s-a părut OK să-l arăt părinților mei sau fetelor de la Salten. N-ar fi înțeles. Nimeni n-ar fi înțeles.

După dispariția lui, au tot fost bârfe – despre trecutul său, despre abuzul de medicamente și droguri, despre faptul că nu avea niciun fel de certificări profesionale care să-i permită să fie profesor. Însă în acea primă zi nu știam nimic din toate astea. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre rolul pe care Ambrose avea să-l joace în viețile noastre și rolul nostru în a lui sau efectele pe care întâlnirea noastră avea să le

ai bă asupra anilor ce urmau. Stăteam pur și simplu în picioare, ținându-mi geanta de umăr și respirând greu, iar el s-a ridicat din poziția în care era, aplecat asupra șevaletului unei eleve. S-a uitat la mine, cu ochii aceia albaștri, atât de albaștri, și mi-a zâmbit, un zâmbet care îi încrețea pielea deasupra bărbii și în colțurile ochilor.

— Bună, a zis el cu blândețe, lăsând din mână pensula împrumutată și ștergându-și mâinile de șorțul lui de pictor. Nu cred că am făcut cunoștință până acum. Eu sunt Ambrose.

Deschid gura, dar nu ies cuvinte din ea. Ceva din intensitatea privirii lui mă oprea. Felul în care te privea te făcea să crezi pe loc, fără dubii, că el era acolo pentru tine, până la capăt, total. Nu mai era nimeni în univers care să conteze mai mult pentru el în clipa aceea în afară de tine. Că erai singură într-o încăpere aglomerată.

— Eu sunt... sunt Isa, am zis eu în cele din urmă. Isa Wilde.

— Eu sunt Fatima, a răspuns și Fatima.

Geanta i-a căzut pe podea cu zgomot, și s-a uitat în jur, la fel de plină de mirare ca și mine la vederea acestei peșteri a lui Aladin, plină de comori, atât de diferită de sterilitatea impersonală a restului școlii.

— Bun, Fatima, a zis el, Isa. Mă bucur să vă cunosc.

Mi-a luat mâna în mâna lui, dar nu ca să dăm noroc, așa cum m-am așteptat. În schimb, mi-a strâns degetele într-ale lui, destul de ferm, ca și cum ne promiteam ceva unul altuia. Mâinile lui erau calde și puternice, iar în cutele pielii de pe monturi și încheieturi, în cuticulele unghiilor vopseaua era atât de bine impregnată, că nu credeam că putea să se ducă vreodată, indiferent cât de bine s-ar fi frecat.

— Așadar, a zis el, făcând un semn spre clasa din spatele lui. Intrați, vă rog. Alegeți-vă un șevalet. Și, mai important decât orice, simțiți-vă ca acasă.

Ceea ce am și făcut.

Ne-am dat seama din capul locului că orele lui Ambrose erau diferite. La început am observat lucrurile evidente: că puteam, spre exemplu, să-i spunem pe nume sau că niciuna dintre fete nu purta cravată sau pulover pe deasupra.

— Nu e nimic mai rău ca o cravată care se plimbă peste acuarele, a zis el în prima zi de școală, când ne-a pus pe toate să le dăm jos.

Dar era mai mult de-atât – ceva dincolo de valoarea practică a felului lui de a fi. O lărgire a ideii de formalitate. Un spațiu, atât de

necesar de altfel, de a respira, în toată acea conformitate sterilă a Internatului Salten.

În clasă era un profesionist, în ciuda tuturor fetelor care îi făceau ochi dulci, descheindu-și nasturii de la cămașă, ca să li se vadă sutienele în momentul în care se aplecau spre șevalet. El păstra distanța – la propriu și la figurat. În acea primă zi, când a văzut că mă chinui cu desenul, a venit și s-a așezat în spatele meu și mi-am adus brusc aminte de fosta mea profesoară de desen, domnișoara Driver, care se apleca peste umerii elevilor ca să modifice diverse chestii, în așa fel încât să simți căldura trupului ei lipit de spinarea ta și să-i miroși transpirația.

Spre deosebire de ea, Ambrose nu se apropia, stătea la un pas în spatele meu, tăcut și contemplativ, plimbându-și privirea de la pagina mea la oglinda pe care o proptisem pe masa din fața șevaletului. Lucram la autoportret.

— E nașpa, nu-i așa? am întrebat eu jalnic.

Apoi mi-am mușcat limba, așteptând să fiu certată pentru limbajul nepotrivit. Dar Ambrose n-a părut să bage de seamă. S-a ridicat pur și simplu, cu ochii mijiți, părând să nu mă observe mai deloc, căci întreaga lui atenție era concentrată asupra hârtiei. I-am întins creionul, așteptând să mă corecteze, cum o făcea domnișoara Driver. Ambrose a luat creionul, aproape absent, dar n-a făcut nici măcar un punct pe hârtie. În schimb, s-a întors și s-a uitat la mine.

— Nu e nașpa, a zis el cât se poate de serios. Dar nu te uiți la ce vezi, ci doar desenezi ce știi că e acolo. Privește-te! Privește-te pe tine în oglindă ca să te vezi de-adevăratelea.

M-am întors, încercând să mă uit cu atenție la mine, și nu la chipul ridat, șifonat al lui Ambrose din spatele meu. Nu vedeam decât defecte: petele de pe bărbie, chipul încă rotund, purtând urmele copilăriei în jurul maxilarului, felul în care părul meu dezordonat ieșea în toate direcțiile din elasticul în care era prins.

— Motivul pentru care nu se armonizează e că tu desenezi trăsături, și nu omul din fața ta. Ești mai mult o colecție de încruntări și dubii. Persoana pe care o văd eu când mă uit la tine... a zis el, apoi s-a oprit, iar eu am așteptat, simțindu-i ochii pironiți asupra mea, încercând să nu mă agit prea mult sub privirea lui intensă. Eu văd pe cineva foarte curajos, a continuat el, în cele din urmă. Văd pe cineva care încearcă din răputeri. Văd pe cineva emoționat, stresat dar mai puternic decât

Își imaginează. Văd pe cineva îngrijorat, dar care nu are de ce.

Simțeam că-mi iau foc obrazii, dar cuvintele, care, venind de la oricine altcineva, ar fi sunat insuportabil de siropos, spuse de vocea aspră, răgușită a lui Ambrose, sunau în mod ciudat extrem de rațional.

— Asta să desenezi, a zis el. Mi-a returnat creionul, iar chipul i s-a luminat de un zâmbet care i-a încrețit obrazii și i-a scos în evidență liniile din jurul ochilor ca și cum cineva le-ar fi desenat pe fața lui în momentul acela. Desenează persoana pe care o văd eu!

Nu știam ce să zic. M-am mulțumit doar să dau din cap.

Îi aud și acum vocea în minte, întreruptă și aspră, ca a lui Kate.
Desenează persoana pe care o văd eu.

Încă mai am desenul acela pe undeva, înfățișând o fată cu un chip deschis către lume, o fată care, în afara propriilor ei sentimente de nesiguranță, nu avea nimic de ascuns. Dar acea persoană, omul pe care Ambrose credea că l-a văzut și în care avea încredere, nu mai există.

Poate că n-a existat niciodată.

Când mă duc tiptil în camera lui Luc (nu pot să mă gândesc la ea ca fiind altceva decât camera lui Luc), Freya se trezește și, deși încerc să-i cânt ceva să adoarmă la loc, nici vorbă de somn și, în cele din urmă, o iau cu mine în pat – în patul lui Luc – și o hrănesc în timp ce stau întinsă, proptindu-mă, cu o mână arcuită deasupra trupului ei mic și compact, ca să nu mă rostogolesc peste ea în cazul în care adorm.

Zac așa, uitându-mă la ea și așteptând să adorm și mă gândesc la Ambrose... la Luc... la Kate care e singură acum, în casa asta care stă să cadă peste ea, o piatră de moară atât de frumoasă, atârnată de gâtul ei. Casa îi fuge de sub picioare, se cufundă în nisipurile mișcătoare ale Estuarului și, dacă n-o să se poată elibera, o să se scufunde și ea odată cu casa.

Casa freamătă și scârțâie în vânt, iar eu oftez și-mi întorc perna pe partea răcoroasă.

Ar trebui să mă gândesc la Owen și la casa noastră, dar nu pot. Mă gândesc la vremurile de demult, la zilele lunguroase de vară pe care le-am petrecut aici, înotând și râzând, în timp ce Ambrose desena și Luc se uita la noi cu ochii lui migdalați și leneși.

Poate din cauza încăperii în care stau, îl simt acum pe Luc mai prezent decât era acum șaptesprezece ani și, cum stau așa, cu ochii închiși, cu umbrele lucrurilor lui peste tot în jurul meu, cu răceala cearșafurilor lui pe pielea mea, am senzația bizară că e întins lângă mine – un străin cu trupul cald, subțire, cu pielea bronzată și cu părul în neorânduială.

Senzația este atât de reală, încât trebuie să mă forțez să mă întorc pe partea cealaltă și să deschid ochii ca să împrăstii vraja, dar evident că în pat nu suntem decât eu și Freya.

Ce fac? mă întreb eu în sinea mea, clătinând din cap. Am ajuns la fel de rău precum Kate, bântuită de fantomele trecutului?

Dar îmi aduc aminte că, într-o noapte, acum mulți ani, stăteam în patul ăsta; și am iar sentimentul acela al gramofonului cântând în cuibul lui, rotindu-se mereu în ritmul acelorași voci și melodii.

Sunt aici: Luc, Ambrose și nu doar ei, dar și noi, fantomele trecutului nostru, râsetele cristaline ale celor care am fost înainte ca vara aceea

să se fi sfârșit într-un fior cataclismic, lăsându-ne pe fiecare în parte distrus altfel, încercând să mergem mai departe, să depășim momentul acela, să mințim, nu de distracție, ci ca să supraviețuim.

Aici, în casa asta, fantomele celor care am fost cândva sunt reale – la fel de reale precum sunt și femeile care dorm deasupra mea și în jurul meu. Și le simt prezența și înțeleg de ce Kate nu poate să plece.

Pleoapele îmi sunt grele și sunt aproape adormită, dar ridic telefonul o ultima dată, înainte să cad pradă somnului, ca să verific ceasul. Când îl pun înapoi, lumina de la ecran cade peste scândurile de la podeaua neuniformă și plină de găuri, moment în care observ ceva cu coada ochiului. Dintre scânduri ieșea colțul unei bucăți de hârtie pe care era scris ceva. E o scrisoare? Ceva ce a scris Luc cândva și s-a pierdut sau a fost ascuns acolo?

Îmi bate inima în piept de parcă am intrat cu forța în intimitatea lui, ceea ce, într-un fel, chiar fac, dar trag încet de bucata de hârtie prăfuită și plină de pânze de păianjen și o scot de acolo.

Pagina e acoperită de linii și pare a fi un desen, dar în lumina difuză de la telefon nu-mi dau exact seama despre ce e vorba. Nu vreau să aprind lumina și s-o trezesc pe Freya, așa că mă duc la fereastra deschisă, unde perdelele flutură în briza ce vine dinspre mare, și o țin astfel încât lumina lunii să pice pe foaie.

E un desen în acuarelă, reprezentând o fată, poate Kate, și pare a fi una din acuarelele lui Ambrose, deși nu pot să-mi dau seama exact. Nu-mi dau seama exact pentru un motiv foarte clar: linii groase, negre biciuie foaia, iar și iar, ciopărțind chipul fetei cu niște tușe atât de groase și violente, că au rupt pagina în unele locuri. Ochii i-au fost înnegriți de rotocoale groase de creion, apoi i-au fost înjunghiați cu vârful minei. Fata a fost ștersă, răzuită, distrusă complet.

Rămân o clipă acolo, cu hârtia tremurând în briza mării, încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea. Luc făcuse așa ceva? Dar nu pot să cred că ar fi putut face una ca asta, *o iubea* pe Kate. Să fi făcut-o chiar Kate? Deși pare imposibil, mai degrabă sunt dispusă să cred asta.

Stau în continuare în fața ferestrei, încercând să deslușesc misterul hârtiei pline de găuri, când deodată mă lovește o pală de vânt, iar draperia vine năvală peste mine și bucata de hârtie îmi zboară din mână. Dau s-o apuc, dar vântul mi-a luat-o și nu pot să fac nimic altceva decât să mă uit cum plutește spre Estuar și se cufundă în apele-i lăptoase și măloase.

Indiferent ce a fost sau ce a însemnat, s-a dus. Mă duc înapoi în pat, tremurând în ciuda nopții calde, și nu pot să nu mă gândesc: poate că așa e cel mai bine.

Ar trebui să fiu destul de obosită, încât să dorm buștean, dar nu pot. Adorm având în minte chipul acela tăiat în tușe negre, iar când visez, visez Internatul Salten, cu coridoarele lui lungi și scările în spirală, căutând la nesfârșit camere pe care nu le pot găsi, locuri care nu există. În visele mele, le urmăresc pe celelalte fete, coridor după coridor și o aud pe Kate în fața mea: *Pe aici... aproape am ajuns!* Și după ea, vocea jalnică a Fatimei: *Iar minți...*

La un moment dat, se trezește Shadow și începe să latre, apoi aud șoapte, pași și zgomotul unei uși – Kate dă drumul câinelui afară.

Apoi, liniște. Sau liniștea pe care o poate oferi casa asta veche, plină de fantome, scârțâind neobosit ca semn al rezistenței ei în fața forței vânturilor și a mării.

Când mă trezesc iar, aud voci afară, șoapte pline de îngrijorare și mă ridic în capul oaselor, amețită și confuză. E dimineață, soarele se filtrează printre ochiurile perdelelor subțiri, iar Freya se agită somnoroasă lângă mine, într-o oază de raze de soare. Când începe să gângurească, o iau din pat și-o hrănesc, dar vocile de afară ne distrag atenția amândurora. Își tot saltă capul să se uite în jur, mirându-se de încăperea ciudată și de frumusețea luminii – atât de diferită de strălucirea gălbuie și prăfuită a apartamentului nostru din Londra în după-amiezile de vară! Lumina de aici e clară, sclipitoare – nesuferită pentru ochi și plină de mișcare dinspre râu, o lumină care dansează pe tavan și pe pereți, jucându-se în ochiuri și petice de strălucire.

Și în tot acest timp, vocile... scăzute, îngrijorate, Shadow schelălăind nemulțumit sub geam ca un contrapunct muzical.

În cele din urmă, mă las păgubașă și o învelesc pe Freya în păturica ei, mă îmbrac în halat și o iau cu mine jos, plecând în picioarele goale pe scările vechi din lemn. Ușa care dă spre mal e deschisă, prin ea dând buzna soarele, dar îmi dau seama, înainte să ajung la cotul scărilor, că ceva nu e în regulă. Pe podeaua de piatră e sânge.

Mă opresc la cotitură, o strâng tare pe Freya la piept, inima dă să-mi iasă și parcă doar fetița are puterea să-mi liniștească bătăile dureroase. Nu-mi dau seama cât de tare o strâng, până n-o aud țipând supărată și realizez că mi-am înfipt degetele în pulpele ei moi și cărnoase. Mă

forțez să-mi relaxez degetele și să-mi determin picioarele să pășească pe trepte, să pășească pe pardoseala din dale de piatră, cu urme de sânge.

Mă apropii și-mi dau seama că nu sunt niște stropi căzuți la întâmplare, așa cum am crezut din capul scărilor, ci urme de labe de câine. Urmele lui Shadow. Vin dinspre ușa de la intrare, merg în cerc și apoi ies iar, rapid, ca și cum cineva ar fi fugărit câinele afară.

Vocile vin dinspre partea de uscat a Morii, așa că-mi vâr picioarele în sandale și ies în soarele orbitor.

Afară, Kate și Fatima stau cu spatele la mine, Shadow e lângă Kate, încă schelălăind nefericit. E în lesă și, pentru prima dată de când am ajuns, văd că îl ține foarte strâns, cu lesa foarte scurtă, aproape de mâna fină a lui Kate.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu cu neliniște, iar ele se întorc să mă privească, apoi Kate se dă la o parte și văd ceea ce trupurile lor îmi ascuseseră până în momentul acesta.

Trag brusc aer în piept și-mi duc mâna la gură cu viteză. Când apuc din nou să vorbesc, vocea îmi tremură.

— Dumnezeuule mare! E... moartă?

Nu mă sperie imaginea în sine – am mai fost în prezența morții și înainte – ci sunt șocată de cât de neașteptat a venit totul, de cât de contrastantă și sângeroasă e nenorocirea din fața noastră, cu frumusețea nepământească, de azur și aur a dimineții de vară. Lâna e udă, apele fluxului probabil că au îmbibat corpul, iar acum sângele se scurge încet prin fantele negre ale cărării în măturile de la suprafață. Mareea s-a retras, lăsând în urma ei bălți de apă, iar sângele a curs destul de mult ca să le transforme în mlaștini ruginii.

Fatima încuviințează amărâtă. Și-a pus iar eșarfa pe cap ca să iasă din casă, arătând din nou ca ea, un medic de treizeci și ceva de ani, și nu o fetișcană de școală, așa cum era azi-noapte.

— Clar, moartă.

— E... a fost... încerc să zic, dar nu știu cum să mă exprim, iar ochii îmi fug spre Shadow. Pe bot are sânge, schelălăie din nou, căci s-a așezat o muscă pe nasul lui, se scutură și apoi dă cu limba lui roz peste substanța lipicioasă.

Kate ridică din umeri. Chipul îi e întunecat.

— Nu știu. Nu pot să cred așa ceva... n-a făcut niciodată rău nimănui, dar, bine... e capabil. E destul de puternic.

— Dar cum?

Însă n-am apucat bine să-mi termin vorbele, că privirea mi s-a și dus de-a lungul cărării din lemn spre bucata de gard care delimita Moara de mal. Poarta era deschisă.

— La dracu'!

— Mda, chiar așa. Dacă aș fi știut, nu i-aș fi dat drumul.

— Oh, Doamne, Kate, îmi pare atât de rău! Thea trebuie să fi lăsat...

— Ce-a lăsat Thea?

Din spatele nostru se aude o voce somnoroasă. Ne întoarcem și o vedem pe Thea încercând să ne privească prin razele strălucitoare, cu părul dezordonat, cu o Sobranie neaprinsă în mână.

Oh, Doamne!

— Thea, n-am vrut să spun că... zic dar mă opresc, mă simt prost, dar *e adevărat*, oricum ar fi sunat cuvintele în gura mea, chiar n-am încercat *să dau vina* pe ea, ci doar să-mi dau seama cum s-au petrecut lucrurile.

Thea vede sângele și masa de carne sfâșiată și de lână din fața noastră.

— Căcat! Ce s-a întâmplat? Ce legătură are cu mine?

— Cineva a lăsat poarta deschisă, zic eu cu capul în pământ, dar n-am vrut să insinuez că...

— Nu contează cine a lăsat poarta deschisă, ne întrerupe brutal Kate. A fost vina mea că n-am verificat să fie închisă înainte să-i dau drumul lui Shadow.

— Câinele tău a făcut *asta*?

Sângele s-a scurs de pe fața Theei care a făcut un pas involuntar în spate, departe de Shadow și de botul lui însângerat.

— Oh, Dumnezeu mare!

— Nu știm dacă el a făcut-o sau nu, spune Kate, foarte încordată.

Dar pe fața Fatimei e evidentă îngrijorarea și știu că și ea gândește același lucru ca mine: dacă nu Shadow, atunci cine?

— Haideți, zice Kate în cele din urmă și se întoarce spre noi, în timp ce din mațele oii sfâșiate și răspândite pe pontonul de lemn se ridică o mulțime de muște care apoi se așază iar la ospăț.

— Să mergem înăuntru, continuă ea, o să sun la fermierii din zonă, să văd cine a pierdut o oaie. *Futu-i!* Asta e fix ultimul lucru de care aveam nevoie.

Și nu trebuie să mai adauge ceva, știu ce vrea să zică. Nu e vorba

doar de întâmplarea cu oaia, care se suprapune cu mahmureala noastră și lipsa de somn, ci de tot. E mirosul din aer. Apa, plescând la picioarele noastre, nu ne mai e prietenă, ci e poluată cu sânge. Sentimentul morții se apropie și mai mult de Moară.

După patru sau cinci telefoane, Kate îl găsește pe fermierul care pierduse oaia, apoi stăm sorbind din cafea și încercând să ignorăm muștele care bâzâie dincolo de ușa închisă care dă spre mal. Thea s-a dus să se culce la loc, iar eu și Fatima încercăm să ne concentrăm atenția asupra Freyei, tăindu-i pâine prăjită să se joace cu ea, deși de mâncat n-o mănâncă propriu-zis, mai mult o molfăie cu gingiile.

Kate bate încăperea în lung și în lat, n-are stare, e ca un leu în cușcă, se duce până la ferestrele cu vedere spre Estuar, apoi la capătul scărilor, apoi înapoi, iar și iar și iar. Fumează, iar fumul de la țigara de foi este singurul semn că mâinile îi tremură.

Dintr-odată își înalță capul, ea însăși asemenea unui câine și, câteva clipe mai târziu, aude și ea ceea ce noi deja auziserăm: zgomot de roți rulând pe drum. Kate se întoarce brusc și se duce afară, trântind ușa Morii după ea. Prin ușa de lemn se aud voci, una mai gravă și plină de frustrare, și cealaltă, a lui Kate, joasă și jalnică.

„Îmi pare rău”, o aud spunând și apoi... „poliția?”

— Crezi că ar trebui să ieșim și noi? întrebă Fatima neliniștită.

— Nu știu, zic eu și-mi dau seama că mi-am împletit degetul în halat. Nu pare tocmai supărat... nu crezi că ar trebui s-o lăsăm pe Kate să se descurce?

Fatima o ține în brațe pe Freya, așa că pot să mă duc spre fereastra dinspre mare. O văd pe Kate cu fermierul, capetele le sunt aplecate deasupra oii moarte. Fermierul pare mai degrabă trist decât furios și Kate îl cuprinde cu o mână pe după umeri și, pentru o clipă, îl ține strâns, într-un gest de alinare care nu e tocmai o îmbrățișare, dar pe-aproape.

Fermierul spune ceva ce nu aud și Kate dă din cap afirmativ, apoi apucă împreună oaia de picioarele din față și din spate și cară biata creatură peste podul șubred și îi dau drumul, fără prea multă ceremonie, în lada din spate a camionetei fermierului.

— Stați să-mi iau portofelul, o aud pe Kate, în timp ce fermierul leagă poarta, iar când se întoarce spre casă, văd ceva mic și însângerat în mână ei, ceva ce îndeasă în buzunarul de la geacă înainte să ajungă

în casă.

Ușa se deschide și plec repede de la fereastră, în momentul în care Kate intră în încăpere, clătînând din cap de parcă încearcă să scape de o amintire neplăcută.

— E-n regulă? o întreb.

— Nu știu, zice Kate. Așa cred.

Își spală sângele de pe mâini sub apa de la robinet, apoi se duce la dulap după portofel, dar când se uită în el, în despărțitura pentru bancnote, îi pică fața.

— Futu-i!

— Ai nevoie de bani? o întreabă Fatima repede. Se ridică, mi-o dă pe Freya și continuă: Geanta mea e sus.

— Și eu am cash la mine, îi zic, dornică să ajut și eu cu ceva, în sfârșit. De cât ai nevoie?

— Două sute, cred, zice Kate serioasă. E mai mult decât face oaia, dar tipul ar avea tot dreptul să cheme poliția și chiar nu vreau chestia asta.

Îi fac semn că înțeleg, apoi mă întorc și-o văd pe Fatima coborând scările cu geanta.

— Am o sută cincizeci, zice ea. Mi-am adus aminte că nu e un ATM în Salten, așa că am scos de la benzinărie când am trecut prin Hampton's Lee.

— Lasă-mă să plătesc eu jumătate, îi zic, ținând-o peste umăr pe Freya care se agita întruna, și caut în geanta pe care am lăsat-o atârnată de mânerul de la scară. Înăuntru, portofelul e doldora de bancnote. Am destui bani, stați așa...

Număr banii, cinci bancnote de câte douăzeci de lire pe care Freya încearcă să le înhațe din zbor când trec pe sub nasul ei. Fatima adaugă suta ei peste bancnotele mele. Kate ne aruncă rapid un zâmbet jalnic.

— Mersi, fetelor, o să vă dau banii înapoi de îndată ce ajungem în Salten, că acum au câte un ATM în fiecare oficiu poștal.

— Nu e cazul, zice Fatima, dar Kate deja a închis ușa Morii după ea, după care auzim de afară voci, mormăitul fermierului când îi întinde banii, apoi scrâșnetul cauciucurilor, când iese cu spatele camionetei de pe cărare, cu oaia moartă în lada din spate.

Kate se întoarce în casă și văd că e albă la față, dar ușurată.

— Slavă Domnului... nu cred că o să cheme poliția.

— Deci nu crezi că Shadow a sfâșiat-o? o întreabă Fatima, dar Kate

nu-i răspunde.

În schimb, se duce la chiuvetă să se spele iar pe mâini.

— Ai sânge pe mânecă, îi zic, și ea își coboară ochii să se privească.

— Oh, Dumnezeuule, da, am sânge pe mine. Cine ar fi crezut că săraca oaie are atâta sânge în ea?

Scapă un fluierat ușor și știi că se gândește la domnișoara Winchelsea și la spectacolul *Macbeth* de la finalul semestrului în care n-a mai apucat să joace. Scutură haina de pe ea și-o lasă să cadă pe podea, apoi umple o găleată cu apă.

— Pot să te ajut? o întreabă Fatima.

Kate clatină din cap.

— Nu, e OK, mă duc să spăl pontonul, apoi poate mă duc să fac o baie. Mă simt dezgustător.

Știi ce zice. Și eu mă simt la fel de dezgustător – de parcă ceea ce-am văzut m-a întinat, cu toate că nu eu l-am ajutat pe fermier să arunce oaia în spatele camionetei. Kate trage ușa după ea și pe mine mă trece un fior prin tot corpul, apoi aud afară un șuvoi de apă și *hârșt, hârșt*, o mătură. Mă ridic și o pun pe Freya în căruț.

— Crezi că a fost Shadow? întreabă Fatima pe un ton jos, în timp ce o învelesc pe Freya.

Ridic din umeri și ne uităm amândouă spre Shadow care e covrig pe covor, în fața sobei neaprinse, cu o mină complet nefericită. Se vede că se simte rușinat, are ochii triști și, simțind că ne uităm la el, ridică privirea spre noi, mirat, apoi se linge iar pe bot, scâncind. Știe că ceva e în neregulă.

— Nu știu ce să zic, răspund eu.

Ce știi sigur e că nu-l voi mai lăsa niciodată singur cu Freya. Jacheta lui Kate e boțită pe jos, lângă chiuvetă și simt dintr-odată că trebuie să fac ceva, să ajut într-un fel sau altul, indiferent cât de puțin.

— Kate are mașină de spălat?

Fatima se uită în jur.

— Kate își ducea tot timpul hainele să le spele la școală, îți aduci aminte că Ambrose își spăla toate hainele lui de la studio în chiuvetă? De ce mă întrebi?

— Voiam să spăl jacheta la mașină, dar cred că o s-o pun doar să se înmoaie.

— Oricum, sângele iese mai bine cu apă rece.

Nu văd nicăieri o mașină de spălat, așa că pun dopul la chiuvetă și

dau drumul la apă rece, apoi iau de jos haina lui Kate. Înainte s-o pun în chiuvetă, caut în fiecare buzunar, ca să mă asigur că nu bag la apă ceva de valoare. Abia când degetele mele dau peste ceva moale și neplăcut la atingere, îmi aduc aminte cum Kate a luat ceva de pe ponton și că a îndesat obiectul în buzunar, să nu vedem noi.

Când scot chestia din buzunar, nu-mi dau seama ce e – o bucată de ceva alb cu roșu, încălțit printre degetele mele – și scap un sunet involuntar de scârbă când duc mâinile deasupra jetului de apă rece. Obiectul se desface ca o petală din mâna mea și plutește domol spre fundul chiuvetei, de unde îl pescuiesc.

Nu știu ce mi-am închipuit eu că e, dar orice ar fi fost, nu mă așteptam la așa ceva.

E un bilețel, o bucată de hârtie udă și plină de sânge, care deja se descompune pe margini, iar literele cursive sunt aproape șterse, dar încă lizibile.

De ce n-o arunci și pe asta în Estuar? scria pe bilet.

Brusc mă copleșește un sentiment pe care nu l-am mai cunoscut niciodată. E panică pură, clară.

Rămân o clipă nemișcată, incapabilă să spun ceva sau măcar să respir, Stau acolo, pur și simplu, cu apa însângărată scurgându-mi-se printre degete, cu inima bătându-mi haotic în piept, cu obrajii arzând, înroșiți de un val de vină și frică.

S-a aflat. Cineva *știe*.

Mă uitam la Fatima care nu mă privește, care n-are nici cea mai vagă idee de ceea ce s-a întâmplat. Are capul aplecat deasupra telefonului, trimițându-i un mesaj lui Ali sau cam așa ceva. Deschid gura o clipă... apoi o închid la loc, mânată de un instinct.

Strâng în pumn bucata de hârtie mototolită, o zdrobesc până când e doar o masă amorfă, îmi simt unghiile în carnea palmei ciopârțind și sfâșiind hârtia până nu mai rămân decât fulgi albi și roșii, până când dispare cu totul, până când nu mai rămâne nici măcar un singur cuvânt.

Cu mâna cealaltă scot dopul și las apa murdară de sânge să se scurgă din haină, și-mi bag degetele în gaura de scurgere în timp ce apa curge încă, dând drumul bucățelelor de hârtie să se ducă odată cu ultimii stropi de apă. Apoi dau drumul la robinetul de apă rece și clătesc chiuveta, să se ducă orice rămășiță de hârtie, fiecare fibră, fiecare moleculă de acuzație, până când nu mai rămâne absolut nicio

urmă, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Trebuie să ies afară.

E ora zece și Kate e încă în baie. Thea s-a dus înapoi la somn și Fatima lucrează, cu laptopul deschis dinaintea ei pe masă, în fața ferestrei, cu capul aplecat, concentrată la e-mailuri.

Freya stă pe podea cu fundul ei grasuț, iar eu încerc să mă joc încet cu ea ca să n-o deranjez pe Fatima. Îi citesc din cartea cu decupaje care îi place ei, cea cu bebelușii care se joacă de-a v-ați ascunselea, dar tot uit să întorc pagina și ea bate cu palma în carte și ciripește, uitându-se la mine, ca și cum ar vrea să-mi zică: *Haide! Dă pagina mai repede!*

— Unde e bebe, zic eu încet, dar sunt distrasă, nu intru cum trebuie în joc.

Shadow stă în continuare amărât în colțul lui, lingându-și botul, și tot ce vreau e să o apuc pe Freya și s-o strâng la piept și să ies de aici.

Aud afară bâzâit de muște și mă gândesc iar la oaia cu mațele revărsate pe ponton. Deschid unul dintre decupajele cărții să-i arăt Freiei chipul surprins al bebelușului când văd, exact lângă piciorul rotund al fetei, un picior perfect, o așchie ascuțită de lemn care ieșea din podea.

Locul acesta, în care am petrecut atât de multe ori pline de fericire, a devenit deodată foarte amenințător.

Mă ridic, o iau pe Freya în brațe, iar ea sughiță mirată și dă drumul cărții.

— Cred că o să mă duc să fac o plimbare, zic eu cu voce tare.

Fatima abia dacă ridică ochii din calculator.

— Nu e rău. Încotro?

— Nu știu. Probabil în sat.

— Ești sigură? Sunt vreo șase, șapte kilometri până în Salten.

Mă abțin să-mi exprim iritarea. Știu la fel de bine ca și ea care e distanța până în sat. Am parcurs-o pe jos de-atâtea ori.

— Da, sunt sigură, îi răspund, pe un ton egal. O să fie OK... am încălțări bune, iar căruciorul Freiei este destul de rezistent. În plus, dacă obosim, putem să luăm un taxi înapoi fără nicio problemă.

— Bine, atunci, distracție frumoasă!

— Mulțumesc, mamă, îi zic, nemaiputând să-mi suprim iritarea, iar

ea ridică privirea și-mi aruncă un rânjet.

— Aoleu, iar am făcut chestia asta? Îmi pare rău, îți promit că n-o să te pun să-ți iei haina cu tine și nici n-o să te întreb dacă ai făcut pipi înainte să pleci.

Mă umflă râsul în timp ce o pun pe Freya în căruț. Fatima a reușit întotdeauna să mă facă să râd și e greu să rămâi nervoasă pe cineva în timp ce rânjești amuzată.

— De fapt, s-ar putea să nu fie o idee rea să fac pipi, răspund eu, punându-mi sandalele în picioare. Mușchii pelvisului nu mai sunt ce-au fost.

— Mie-mi spui? zice Fatima absentă, bătând în tastatură. Îți aduci aminte de exercițiile Kegel? Și strângeți!

Râd iar și mă uit pe fereastră. Soarele strălucește peste apele scânteietoare, lucioase ale Estuarului și dunele de nisip lucesc de căldură. Trebuie să-mi aduc aminte de crema de protecție solară a Freyei. Oare unde am pus-o?

— Am văzut-o în trusa ta de cosmetice, zice Fatima, vorbind cu creionul între dinți.

Întorc brusc capul spre ea.

— Ce-ai spus?

— De crema solară despre care mormăiai în timp ce cotrobăiai prin geanta cu pampers a Freyei. Dar eu am văzut-o sus, în baie.

Dumnezeule, am zis chestia asta cu voce tare? Cred că o iau razna. Poate că m-am obișnuit așa de când sunt singură cu Freya, în concediu de maternitate, poate am început să vorbesc singură, în apartamentul liniștit, spunându-i ei, cu voce tare, ce gândesc?

Gândul îmi dă fiori pe șira spinării. Ce altceva am mai zis cu voce tare?

— Mersi, îi răspund Fatimei. Te uiți tu un pic la Freya?

Ea dă din cap că da și trag o fugă sus, la etaj, clămpănind cu sandalele pe scările de lemn.

Încerc ușa, dar e încuiată și aud apa curgând, apoi, în cele din urmă, îmi aduc aminte de Kate care s-a dus să facă baie.

— Cine e?

Vocea îi e înfundată din cauza ușii și răsună cu ecou.

— Scuze, îi răspund eu prin ușă. Am uitat că ești înăuntru. Am lăsat crema de soare a Freyei în baie... crezi că poți să mi-o dai?

— Stai o clipă!

Aud cum iese din cadă, apoi încuietoearea țacănind, apoi cum intră iar în cadă.

— Intră!

Deschid ușa cu precauție, dar Kate e ascunsă toată sub munții de spumă, părul îi e legat într-un coc neglijent, lăsându-i să se vadă gâtul lung și subțire.

— Îmi pare rău, zic eu. O găsesc repede și plec.

— Stai liniștită.

Kate scoate un picior afară din spumă și începe să-l radă.

— Nici nu știu de ce mai încui ușa. Nu e ceva ce n-ați mai văzut și înainte. Te duci la plimbare?

— Mă duc să mă plimb puțin. Poate ajung în Salten, cine știe?

— Oh, ascultă, dacă îți dau cardul meu, n-ai vrea să-mi scoți tu două sute de lire ca să vă dau banii înapoi?

Am găsit deja crema de protecție solară și acum stau în picioare, în fața ei, sucind și răsucind capacul tubului.

— Kate, eu... ascultă, eu și Fatima... nu vrem...

Dumnezeule, ce greu e... cum să-i zic ce-am de zis? Kate a fost întotdeauna o femeie mândră. Nu vreau s-o jignesc. Cum pot să-i zic ce gândesc cu adevărat, că n-are cum să-și permită două sute de lire, cu casa care se dărmă pe ea și cu mașina pe butuci, pe când eu și Fatima ne permitem?

Cum mă chinui eu să-mi găsesc cuvintele potrivite, îmi vine în minte o imagine foarte puternică, ceva care-mi distrage atenția ca înțepătura unui ac rătăcit prin geantă, când scotocesc după portofel.

Bilețelul acela, îmbibat de sânge. *De ce n-o arunci și pe asta în Estuar?*

Dintr-odată mi se face rău.

— Kate, zic eu fără ocolișuri, ce s-a întâmplat de-adevăratalea acolo? Cu Shadow?

Brusc, chipul îi devine rigid, complet lipsit de expresie. E ca și cum cineva ar fi tras oblonul peste trăsăturile ei.

— Ar fi trebuit să închid poarta, zice ea sec, atâta tot.

Și știu, *știu sigur* că mă minte. Kate a devenit la fel de inaccesibilă ca o statuie, iar în momentul acesta nu mai am niciun dubiu.

Ne-am jurat să nu ne mințim niciodată una pe cealaltă.

Mă uit la ea îndelung, cum e cufundată în apa tulbure, plină de săpun, la gura ei crispată, inexpressivă; la buzele subțiri și sensibile,

strânse, închise, ascunzând în spatele lor adevărul. Mă gândesc la bilețelul acela pe care l-am distrus. Știm amândouă că mă minte în față și sunt pe punctul de a-i arunca asta... numai că nu prea îndrăznesc. Dacă minte, atunci înseamnă că are un motiv și mi-e frică să aflu care este acesta.

— Bine, zic eu în cele din urmă, întorcându-mă cu spatele, conștientă de propria-mi lașitate.

— Cardul meu e în portofel, strigă ea după mine, în timp ce închid ușa în urma mea. PIN-ul e 8431.

Dar, clămpănind în jos pe scări spre Fatima și Freya care încă nu se trezise, nu mă străduiesc deloc să-l țin minte. N-am nici cea mai mică intenție să-i iau cardul sau banii.

Afară, împingând căruțul Freyei pe drumeagul de nisip care duce spre malul Estuarului, departe de Moară, simt că atmosfera opresivă începe să se disipeze.

Ziua e calmă și tăcută și pescărușii pescuiesc fără griji în apele crescânde ale mareei, păsăretul de baltă populează limba de uscat ce va fi înghițită de flux, călcând apăsător, aruncându-se cu capul în noroi ca să smulgă viermii și gândacii care habar n-au ce-i așteaptă.

Simt soarele fierbinte în ceafă, așa că ajustez oblonul de soare al căruciorului și, cu urmele de cremă cu care am uns-o pe Freya pe mâinile și picioarele ei dolofane, mă dau pe gât.

În nări îmi persistă mirosul de sânge și tânjesc după o pală de vânt să mi-l șteargă din minte. *Chiar* să fi fost Shadow? Nu-mi dau seama. Încerc să mă gândesc iar la mașele întinse pe ponton și la câinele care scâncea; oare rănila erau de la colții unui maxilar puternic sau tăieturi de cuțit? Pur și simplu, nu știu.

Însă un lucru îl știu bine: Shadow n-avea cum să fi scris bilețelul acela. Deci cine l-a scris? În ciuda căldurii, mă trece un fior pe șira spinării, căci cruzimea gestului mă cutremură până în rărunchi. Dintr-odată simt același impuls, de a-mi lua fata, așa adormită, de a o strânge la piept, îmbrățișând-o de parcă aş vrea s-o bag din nou în mine, ca s-o pot proteja de această încrângătură de secrete și minciuni care mă înconjoară, care mă trage înapoi spre o greșeală pe care am făcut-o acum mulți, mulți ani și de care am crezut că am scăpat. Încep să-mi dau seama că n-a scăpat nimeni de nimic. Șaptesprezece ani am fugit și ne-am ascuns, fiecare în alt fel, dar n-a mers... înțeleg asta acum. Poate că am știut-o dintotdeauna.

La capăt, drumeagul dă într-o șosea care duce, într-o parte, spre gară, iar în partea cealaltă, dinspre pod, duce spre Salten. Mă opresc pe pod, o legăn pe Freya, împingând căruțul cu blândețe, înainte și înapoi, cuprinzând cu privirea peisajul bine cunoscut. Ținutul din care face parte Salten e neted și reușești să vezi în depărtare, la distanțe considerabile, chiar și dintr-un punct de observație destul de jos, cum e podul. În fața mea, neagră pe albastrul strălucitor al Estuarului, pipernicită din cauza depărtării, se vede Moara. La stânga, de partea

cealaltă a râului, văd casele și străzile înguste ale satului Salten.

Iar la dreapta, în depărtare, e ceva alb care strălucește deasupra liniei copacilor, aproape invizibili din cauza orizontului îmbăiat în lumină. Internatul Salten. Din punctul în care sunt, îmi este imposibil să disting cărarea pe care apucam ca să traversăm mlaștinile în momentele noastre de rebeliune. Poate că e năpădită de vegetație. Îmi aduc aminte de acea primă dată, într-o noapte rece de octombrie, când ne-am urcat pe fereastră și am coborât pe scara de incendiu, zăngănind structura șubredă din fier, cu lanternele în dinți, cu cizmele în mâini ca să nu-i trezim pe profesori, și mă mir acum de prostia noastră.

Când am ajuns la capătul scării, ne-am pus cizmele în picioare („Nu vă luați pantofii”, îmi aduc aminte că ne zicea Kate, „nici măcar după vara pe care am avut-o, pentru că o să fie plin de noroi”), apoi am luat-o din loc, traversând în pas iute terenurile de hochei, răzând pe înfundate până când am ajuns la o distanță rezonabilă de clădirile școlii ca să nu ne mai audă nimeni.

Prima parte era întotdeauna cea mai periculoasă, mai ales când ziua creștea și afară era încă lumină mult după ce se dădea stingerea. După Paști, un profesor care se uita pe fereastră putea să ne vadă pe toate patru alergând pe terenurile bine îngrijite, întâi pe Thea, cu picioarele ei lungi parcurgând distanța cu ușurință, apoi Kate la mijloc și la urmă, gâfâind, eu și Fatima.

Dar când am făcut-o prima dată, era o beznă de-ți ieșeau ochii din cap, iar noi am băjbăit prin întuneric până când am ajuns la niște tufișuri de arbuști pitici ce marcau capătul mlaștinii, iar acolo am slobozit hohotele de râs pe care ni le reținuserăm și ne-am aprins lanternele.

Kate ne-a arătat drumul, iar noi am urmat-o printr-un labirint de canale și șanțuri pline de apă neagră, sălcie, care strălucea în lumina lanternelor.

Am sărit peste garduri și pârleazuri, am trecut peste șanțuri, urmând cu atenție instrucțiunile pe care Kate ni le arunca peste umăr cu glas înfundat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mergeți pe margine... terenul din stânga e mlaștină pură... țineți-vă de pârleazul ăsta, pentru că dacă deschideți poarta aia, n-o să mai putem s-o închidem la loc și o să iasă toate oile... Puteți să vă țineți de smocul ăla de iarbă ca să săriți peste

șanț... vedeți unde stau eu acum? E cea mai solidă parte a malului.

În copilărie, cutreierase în lung și-n lat mlaștinile și, deși nu era în stare să spună numele unei singure flori sau să identifice jumătate din păsările pe care le deranjam în drumul nostru, știa fiecare smoc de iarbă, fiecare bucățică de mlaștină în care te puteai cufunda, fiecare pârâu, fiecare dâmb sau șanț și, chiar și în întuneric, ne conducea fără greș prin labirintul de drumuri pentru oi, printre bălți și șanțuri de asanare cu apă stătută, până când, în cele din urmă, săream un gard și, dincolo de el... Estuarul, cu apele strălucitoare în lumina lunii, iar în depărtare, sus pe malul nisipos, Moara, cu lumina aprinsă la o fereastră.

— E tatăl tău acasă? a întrebat Thea.

Kate a clătinat din cap:

— Nu, cred că e plecat cu treburi în sat. Trebuie să fie Luc.

Luc? Era prima dată când auzeam vorbindu-se despre un Luc. Era un unchi? Poate frate? Eram aproape sigură că Kate îmi spusese că era singură la părinți.

Încurcată, n-am avut timp să schimb decât o privire cu Fatima, căci Kate a și pornit iar la drum, de data asta fără să se mai uite în spate după noi, acum că aveam pământ solid, nisipos, sub picioare, așa că am luat-o la goană ca s-o ajungem din urmă.

Ajunsă la ușa Morii, s-a oprit o clipă, așteptând-o pe Fatima care venea ultima, gâfâind ușor, apoi a deschis ușa.

— Bun venit acasă, fetelor!

Acela a fost momentul în care am pășit pentru prima dată în Moară.

Când mă gândesc în trecut la momentul în care am văzut Moara pentru prima dată, îmi dau seama că nu s-a schimbat aproape deloc și asta e ceea ce mă frapează cel mai mult: poate că tablourile de pe pereți erau puțin altfel și locul era ceva mai puțin dărăpănat, dar scara elicoidală din lemn, ferestrele înclinate prin care intra lumina aurie dinspre Estuar, toate acestea erau la fel. Seara aceea de octombrie era rece, iar în sobă ardea focul de lemne și primul lucru care m-a lovit, în momentul în care Kate a deschis ușa, a fost un val de căldură și lumina focului din sobă, și mirosul de fum amestecându-se cu mirosul de vopsele în ulei și terebentină și apă de mare.

În fața focului, într-un balansoar de lemn, cineva ședea citind o carte, iar când am intrat noi în casă, și-a ridicat privirea mirată.

Era un băiat de vârsta noastră – sau, mai exact, cu cinci luni mai mic decât mine, așa cum am aflat mai târziu. De fapt, era doar cu un an mai mare decât fratele meu mai mic, dar era cum nu se poate mai diferit, în toate privințele, decât Will al meu, cel cu pielea alb-rozalie. Picioarele și mâinile băiatului erau suple și lungi, bronzate până ajunseseră arămii, iar părul lui negru era tăiat neuniform, în colțuri, ca și cum s-ar fi tuns el însuși; băiatul era adus de spate, tipic pentru cineva suficient de înalt cât să-și facă griji pentru pragul de sus.

— Kate, ce faci aici?

Vocea îi era profundă și ușor răgușită, dar mai avea ceva anume, ceva nu reușeam să identific, un accent diferit de al lui Kate.

— Tata nu e acasă.

— Bună, Luc, i-a răspuns Kate și s-a ridicat pe vârfuri să-l sărute pe obraz, un sărut dur, familial. Îmi pare rău că nu ți-am zis nimic dinainte. A trebuit să mă car din văgăuna aia și, ei bine, nu puteam să le las pe fete să putrezească în internat. O știi pe Thea, desigur. Ea e Fatima Qureshy.

— Bună, a zis Fatima, sfioasă.

I-a întins mâna și Luc i-a strâns-o, oarecum jenat.

— Iar aceasta este Isa Wilde.

— Bună, l-am salutat.

El s-a întors spre mine, mi-a zâmbit și am văzut că avea ochii aproape aurii, ca ai unei pisici.

— Fetelor, el e Luc Rochefort, ăăă... a zis ea și s-a oprit, a schimbat cu Luc o privire și un zâmbet care i-a încrețit pielea bronzată din colțul gurii. Fratele meu vitreg... cred. Mda, oricum, iată-ne pe toți aici. Luc, nu sta acolo așa.

Luc a zâmbit din nou, apoi s-a aplecat jenat și s-a retras spre fundul încăperii, făcându-ne loc.

— Pot să vă ofer ceva de băut? ne-a întrebat el, în timp ce ne făceam loc pe lângă el – eu și Fatima cu limba legată din pricina prezenței neașteptate a unui străin, și nu a oricărui străin, ci a unuia destul de ciudat, având în vedere că stătuserăm atâtea săptămâni doar în compania fetelor.

— Ce ai de băut? l-am întrebat.

— Vin, a zis el, ridicând din umeri. Côtes du Rhône.

Și dintr-odată mi-am dat seama de unde era accentul acela, deși ar fi trebuit să-mi dau seama după nume. Luc era francez.

— E bun și vinul, am zis eu, ridicând la rândul meu din umeri. Mersi, am adăugat, luând paharul din mână lui și dându-l, nesăbuit, peste cap.

Era târziu, iar noi eram amețite și abia ne mai mișcam de cât băuserăm, și râdeam și dansam pe muzica pe care Kate o pusese la gramofon, când am auzit mânerul ușii și toate ne-am întors capetele spre Ambrose care tocmai intra, cu pălăria în mână.

Eu și Fatima am paralizat, dar Kate s-a dus, cu picioarele împleticite, împiedicându-se de covor și râzând, spre tatăl ei care a prins-o în brațe și a sărutat-o pe amândoi obraji.

— Tati, n-ai să ne spui, nu-i așa?

— Dă-mi și mie ceva de băut, a zis el, aruncându-și pălăria pe masă și ciufulindu-i părul lui Luc care zăcea răsturnat pe canapea. A, da, nici nu v-am văzut măcar.

Dar evident că ne văzuse. Și propriul lui desen stă mărturie a minciunii, acel tablou micuț, în creion, care e agățat într-un cârlig pe palier, lângă ușa de la dormitorul lui Kate. E o schiță a canapelei din acea primă noapte, cu Luc, cu Thea și cu mine încâlciți, unii peste ceilalți, ca niște căței abia fătați, cu brațele în jurul celorlalți, cu picioarele atât de încolăcite că era dificil să mai distingi unde mă terminam eu și începeau Luc sau Thea. Cocoțată pe brațul canapelei era Fatima, cu picioarele goale pe post de spătar pentru Thea care stătea rezemată de ea. Iar la picioarele noastre era Kate, cu spinarea lipită de marginea canapelei jerpelită, cu genunchii la bărbie și privirea pironind focul. În mână avea un pahar de vin, iar degetele mele erau înfășurate în părul ei mătăsos.

A fost prima noapte în care am stat și am băut și am râs, ghemuiți unii în brațele celorlalți, cu flăcările din sobă încălzindu-ne fețele, încălzindu-ne trupurile pe de-a-ntregul, odată cu vinul – dar n-a fost ultima noapte. Ne-am întors, iar și iar, străbătând câmpurile care trosneau înghețate sub tălpile noastre sau pajiștile pline de miei, lăsându-ne atrase, iar și iar, ca moliile de flacăra care strălucea în întunericul mlaștinilor, chemându-ne la ea. Apoi, ne întorceam la internat în zorii palizi ai dimineților de primăvară, ca să stăm, cu pleoapele grele de somn, la orele de franceză sau ne dibuiam cu greu drumul în diminețile de vară, râzând copios, cu apa sărată uscându-ni-se în păr.

Nu ieșeam tot timpul din internat. După primele două săptămâni ale

fiecărui semestru, weekendurile erau „deschise”, ceea ce însemna că eram libere să mergem acasă sau la prieteni, atâta vreme cât aveam permisiunea părinților. Pentru mine sau Fatima, acasă nu era o opțiune, căci tata era permanent cu mama la spital, iar părinții ei erau în Pakistan. Și Thea... ei bine, nu am întrebat-o niciodată pe Thea, dar era clar că ceva nu era în regulă cu familia ei, ceva care însemna că fie nu se putea duce acasă, fie nu voia ea să se întoarcă la părinții ei.

Dar nu scria nimic în regulamentul internatului că nu puteam merge la Kate, așa că ne-am dus, de cele mai multe ori făcându-ne bagajele și traversând mlaștinile cu ea vinerea, după orele de pregătire, ca să ne întoarcem duminică seara, pentru înregistrare.

La început mergeam din când în când, câte un weekend, ocazional... apoi din ce în ce mai des... și apoi, în cele din urmă, mergeam la ea în majoritatea weekendurilor, până când studioul lui Ambrose era plin ochi de schițe cu noi patru, până când Moara ne-a devenit la fel de familiară precum cămăruța pe care o împărțeam cu Fatima, ba chiar *mai* familiară, până când picioarele mele cunoșteau geografia mlaștinii în cele mai mici detalii, aproape la fel de bine cum o știa Kate.

— Domnul Atagon trebuie să fie un sfânt, ne-a zis într-o vineri seară domnișoara Weatherby, pedagoga de la internat, zâmbind vag, în timp ce semnam, din nou, împreună cu Kate, de ieșire. Vă predă toată săptămâna, apoi vă găzduiește gratis tot weekendul. Ești sigură că tatăl tău n-are nicio problemă cu toate astea, Kate?

— Absolut niciuna, a răspuns Kate cu fermitate. Ți convine de minune să știe că prietenele mele vin să stea cu mine.

— Și tata și-a dat acordul, am intervenit eu atunci.

Ba chiar foarte prompt, aș adăuga acum; tata era atât de ușurat să știe că mă simt bine în Salten și că nu mă adăugam și eu pe lista lui de probleme, cerându-i să vin acasă, încât ar fi semnat un pact cu diavolul însuși. Prin comparație, un teanc de învoiri semnate dinainte pe o perioadă mai lungă era floare la ureche.

— Nu vreau să insinuez că n-ar trebui să-ți petreci atâta timp cu Kate, mi-a zis pedagoga mai târziu, când m-a invitat la ceai în biroul ei și m-a privit cu îngrijorare. Mă bucur că ți-ai făcut prietene aici. Dar ține minte un lucru, ca să fii o femeie împlinită trebuie să ai o *varietate* mare de prieteni. De ce nu-ți petreci weekendul și cu una dintre celelalte fete?

— Păi... am zis eu, sorbind din ceai, există vreo regulă în codul

internatului despre numărul de weekenduri pe care am voie să le petrec în afara școlii?

— Mmm... nu există neapărat ceva scris...

Am dat din cap, i-am zâmbit, mi-am băut ceaiul, apoi, vineri, am semnat de ieșire ca să mă duc acasă la Kate, așa cum o tot făcusem.

Iar cei de la școală nu aveau ce să facă în privința asta.

Până când au făcut totuși ceva.

Când ajung la drumul care duce în Salten, deja mi-e cald rău și sunt transpirată toată, așa că mă opresc la umbra unui pâlc de stejari de pe marginea șoselei, simțind cum broboane de transpirație mi se preling pe piept, umezindu-mi sutienul.

Freya doarme liniștită, are gura ei roșie ca un boboc de trandafir, ușor întredeschisă, și mă aplec s-o sărut aproape imperceptibil ca să n-o trezesc, apoi mă îndrept de spate și o iau din loc spre sat, deși mă dor picioarele de oboseală.

Aud o mașină în spatele meu, dar nu mă întorc să văd cine e, însă când trece pe lângă mine, încetinește și văd capul șoferului la geam și-l recunosc: este Jerry Allen, patronul de la Salten Arms, în camioneta lui străveche în care căra pe vremuri băuturi de la supermarket. Numai că acum camioneta e mai veche și mai șubredă ca niciodată, mai mult o ruginitură decât mașină. Oare de ce conduce Jerry rabla asta ruginită, veche de mai bine de treizeci de ani? Pubul n-a fost niciodată o mină de aur, dar se pare că acum o duce greu de tot.

Jerry, cu capul scos pe geam, este curios din cale afară, întrebându-se, îmi imaginez, ce fel de turist e suficient de nebun încât să pornească la drum pe jos, de unul singur, pe căldura asta.

Aproape că trece de mine când văd că trăsăturile feței i se schimbă și apasă brusc pe claxon, făcându-mă să tresar speriată, apoi frânează pe marginea drumului, aruncând în urmă un nor de praf care mă face să tușesc și să mă înec.

— Eu te cunosc pe tine de undeva, zice el, când ajung în dreptul camionetei care avea motorul încă pornit.

În voce i se simte o notă de triumf, de parcă m-a prins cu mâța-n sac. Îmi zic în sinea mea că nu am negat vreodată că m-ar ști, dar nu-i spun ce gândesc.

— Tu ești una dintre fătucile care umblau cu Kate Atagon... una dintre fetele care...

Își dă seama prea târziu unde duce discuția și-și drege vocea, acoperindu-și gura, și încearcă să-și ascundă confuzia mimând o tuse tabagică.

— Da, îi zic, cu voce egală, nevrând să-i dau satisfacția de a mă

vedea reacționând la cuvintele lui. Eu sunt Isa. Isa Wilde. Bună, Jerry.

— Ai crescut mare, văd, zice el, ochii umezindu-i-se în timp ce mă analizează din cap până în picioare. Ia uite, ai și un copil!

— O fetiță, îi răspund. Freya.

— Ia te uită, nu mai spune, zice el, bodogănind fără sens și-mi zâmbeste, arătându-mi gingiile știrbe și dintele de aur care mi-a dat întotdeauna fiori pe șira spinării din motive pe care nu mi le puteam explica.

Se uită la mine o vreme, cercetându-mă cu atenție, de la sandalele mele prăfuite, la dărele de transpirație care-mi pătează rochia de vară, apoi își îndreaptă privirea înapoi spre Estuar.

— Cumplite vești, nu-i așa? Mi-a zis Mick White că au îngrădit juma' de mal, deși de aici nu prea poți vedea. Echipaje de poliție, câini, corturile lor albe... deși nu știu ce cred ei că o să găsească, da' mă rog. Moșneagu' lu' Judy Wallace a zis că, indiferent ce-a fost îngropat acolo, a stat în vânt și-n ploaie mult prea multă vreme. Ea l-a găsit și, din spusele lui Mic, câinele lor l-a rupt în două de la jumate, chiar la cot, că era putred ca lemnul. Dacă mai pui și apa sărată la socoteală, nu cred că mai rămas din el ceva.

Nu știu cum să reacționez la toate astea. Simt că mi se urcă greața în gât, așa că mă mulțumesc doar să dau din cap, amețită, iar în momentul acela pare să-și dea brusc seama de ceva.

— Mergi în sat? Urcă în spate și te duc eu.

Mă uit la el, la fața lui roșie, la hârbul ruginit pe care-l conduce, cu banchete fără centuri de siguranță, darămite un scaun pentru Freya, și-mi aduc aminte că întotdeauna îi mirosea respirația a whisky, chiar și la prânz.

— Mersi, zic eu, încercând să zâmbesc. Dar, sincer, chiar îmi priește plimbarea.

— Hai, lasă prostiile, zice el, arătând spre platforma camionetei. Am destul loc acolo pentru căruț și până în sat mai sunt vreo doi kilometri buni. O să vă coaceți!

Nu simt miros de whisky, dar sunt prea departe de camionetă ca să pot spune cu siguranță că e-n regulă, așa că îi zâmbesc din nou și clatin din cap.

— Jerry, pe bune, mersi frumos. Dar prefer să merg pe jos.

— Eh, cum vrei, zice el, rânjind, arătându-și dintele de aur, și bagă iar mașina în viteză. Când ai terminat cumpărăturile, dă o fugă până la

pub și măcar po' să-ți ofer un pahar din partea casei.

— Mersi, îi zic, dar vocea mea e înecată în mugetul cauciucurilor pe pământ și praful verii care se ridică asemenea unui nor în urma lui, apoi îmi dau părul din ochi și îmi continui drumul spre sat.

Satul Salten mi-a dat întotdeauna fiori pe spate într-un mod pe care nu mi-l pot explica. În mare parte, sentimentul are de-a face cu plasele pescărești. Salten e un sat de pescari sau, mă rog, a fost. Acum în port nu mai intră decât vase de agrement, dar încă mai sunt câteva vase comerciale pescărești care mai trag în rada portuară. Ca un tribut adus meseriei, casele din sat sunt împodobite cu plase pescărești, ca o celebrare decorativă a istoriei localității, bănuiesc. Unii zic că poartă noroc și poate că așa a și început totul, dar acum, din ce văd, o fac anume pentru turiști.

Turiștii de-o zi trec prin sat în drum spre plajele nisipoase de pe coastă și se dau în vânt după plase, fotografiind casele din piatră, mici și cochete, și casele cu decorațiuni din lemn, îmbrăcate în țesătura de plase, în timp ce copiii lor cumpără înghețate și găleți de plastic în culori țipătoare. Unele plase arată impecabil, ca și cum ar fi fost cumpărate direct de la negustor și n-au văzut niciodată marea, iar altele se vede clar că sunt folosite, rupturile care le-au scos din uz fiind încă vizibile, pline încă de bucăți de alge și cu colaci de salvare agățați de ochiuri.

Mie nu mi-au plăcut niciodată, chiar din momentul în care am dat prima dată cu ochii de ele. Au un aer trist și prădător în același timp, ca niște pânze uriașe de păianjen care înghit încet bielele case. Ele dau întregului sat o atmosferă deprimantă, ca orășelele acelea americane toride din sud, unde barba-moșului se prelinge groasă pe copaci, legănându-se în vânt.

Pe unele case, pânzele sunt puse modest, poate câteva agățate ici și colo, între etaje, dar pe altele sunt întinse peste tot, ca niște ghirlande, atârând în fășii mari, putrede, drapând clădirea de la un capăt la celălalt, prinse deasupra ușilor, ascunzând ferestrele, încălcându-se în ghivecele de flori și pe pervazuri sau pe sub obloane.

Nu pot să sufăr ideea asta: să-ți deschizi fereastra noaptea târziu și să simți cum pânza încălцитă îți opune rezistență, nelăsând lumina lunii să intre în casă, cum ochiurile ei ți se încurcă în degete când încerci să forțezi fereastra să se deschidă cum trebuie, cum fășiile de zdrențe se rup când te chinui să le descâlcești de pe încuietoare.

Dacă ar fi după mine, aş şterge orice urmă a tristelor relicve, ca unul care face curăţenia de primăvară dând afară din casă păianjenii adunaţi.

Poate că tocmai simbolismul lor nu-mi place. Pentru că, în cele din urmă, la ce sunt bune plasele, dacă nu să prinzi ceva în capcană?

Cum merg pe strada principală strămtă, am senzaţia că sunt din ce în ce mai multe şi mai răspândite, iar satul în sine devine tot mai dărăpănat şi mai mic. Fiecare casă e sufocată de plase, acolo unde, acum zece ani nu erau decât pe jumătate învăluite, dacă nu cumva şi mai puţin de atât, iar plasele par puse anume ca să ascundă faptul că Salten se şterge încet, încet – plase agăţate peste tot, peste vopseaua care se coşcoveşte pe pereţi şi pe lemnul putrezit. Văd şi magazine goale, cu anunţuri „De vânzare” aproape şterse, legănându-se în adierile de vânt, şi o atmosferă generală de delabrare care mă şochează. Salten n-a fost niciodată un loc elegant, diferenţa dintre comună şi şcoala-internat fiind întotdeauna contrastantă. Dar acum îmi pare că mulţi dintre turişti s-au orientat spre Franţa sau Spania şi mă întristează să văd cum buticuri precum cel din colţ, viu colorat, ornamentat cu găleţi şi lopăţele de plastic, unde se vindea îngheţată pe vremuri, au dispărut, în loc rămânând numai ferestre goale, pline de praf şi pânze de păianjen.

Poşta e în continuare la locul ei, iar plasa pescărească de deasupra e nouă: o pânză mare, portocalie, cu o ruptură încă vizibilă, deşi reparată.

Deschid uşa cu spatele, împingând căruciorul în micul oficiu, şi în acelaşi timp ridic privirea. *Te rog să nu cazi peste noi*, zic eu o rugăciune în gând. Văd aievia cum pânzele cad peste mine şi Freya şi ne sufocă în încălceala lor.

Când dau să intru, clopoţelul de la intrare răsună cu putere, dar în spatele tejghelei nu e nimeni şi nimeni nu apare când ajung la bancomatul din colţ, unde ar trebui să fie cutiile cu cărţi poştale. Nu am nicio intenţie să-i iau banii lui Kate, dar dându-i cele o sută de lire am cam rămas fără cash şi vreau să mă asigur că am destui bani în portofel ca să...

Mă opresc. Ca să ce? E o întrebare la care nu prea vreau să răspund. Ca să fac cumpărături? Ca să-i plătesc lui Kate biletele la reuniune? Amândouă motivele sunt valabile, dar nu asta am în minte. Să am destui bani în portofel ca să pot să plec rapid, în cazul în care o să fie

nevoie.

Tastez PIN-ul, când, deodată, din spatele meu, aud o voce răgușită, profundă, aproape masculină, deși știu dinainte să mă întorc că nu e vocea unui bărbat.

— Ia te uită! Cine ne onorează cu prezența!

Scot banii din fanta bancomatului și bag cardul înapoi în buzunar, apoi mă întorc și o văd în spatele meu pe Mary Wren – matroana satului, probabil singura persoană din Salten care se apropie cel mai mult de noțiunea de șef al comunității. Când eram elevă la școală, ea lucra la poștă, dar acum, nu știu de ce, prezența ei mă prinde pe picior greșit. Am presupus că în toți anii aceștia de când am plecat din Salten, s-a pensionat, a plecat. Dar se pare că nu.

— Mary, zic eu, forțându-mă să zâmbesc, în timp ce-mi îndes portofelul înapoi în geantă. Nu te-ai schimbat!

E și adevăr, și minciună în același timp – fața ei e la fel de lată și de bătută de vânturi, cu aceiași ochi mici și întunecați care ți se împlântă în suflet. Părul, în schimb, care era un râu lung ce-i cădea pe umeri până la brâu, e acum de culoarea tăciunelui stins. Îl poartă într-o coadă împletită care se subțiază spre capăt atât de mult, încât banda elastică abia reușește să-l țină legat.

— Isa Wilde.

Vine din spatele ghișeului și se așază în fața mea, cu mâinile în solduri, la fel de masivă și de neclintit ca întotdeauna, ca o stană de piatră necioplită.

— Să nu-mi cred ochilor! Ce te readuce prin părțile noastre?

Ezit o clipă, ochii fugindu-mi spre teancul de săptămânale locale, pe care încă se mai putea vedea titlul de o șchioapă OS UMAN DESCOPERIT ÎN ESTUAR.

Apoi îmi aduc aminte de minciuna pe care Kate i-a zis-o taximetristului.

— Ah... păi... e balul de vară, zic eu. Reuniunea de la Internat.

— Mda, zice ea, măsurându-mă de sus până jos, analizându-mi rochia de bumbac transpirată și lipită de spate, uitându-se la Freya care dormea în căruciorul ei Bugaboo. Ce să zic, continuă ea, sunt surprinsă. Nu mă gândeam că o să mai vii pe aici. Au trecut destule baluri și reuniuni de când ați plecat și n-am văzut nici picior de fetișcană din gașca voastră.

Mi s-a părut că a spus *cușca* și mă uit o clipă la ea, neînțelegând ce

vrea să zică, dar apoi pricep. *Gașca*. E un cuvânt destul de dur, dar, da, nu pot să neg că asta eram. Eu, Kate, Thea și Fatima – eram o gașcă. Eram foarte mândre de noi înșine și nu aveam nevoie de nimeni altcineva decât în măsura în care deveneau țintele glumelor și jocurilor noastre. Credeam că, atâta vreme cât ne avem una pe cealaltă, putem să învingem orice și pe oricine. Acesta e adevărul gol-goluț: eram arogante și iresponsabile. Nu sunt mândră de comportamentul meu de atunci și nu-mi place când Mary îmi aduce aminte de el, dar nu pot s-o condamna pentru termenul ales.

— Păi o vezi pe Kate, nu? zic eu pe un ton lejer, încercând să schimb subiectul.

Mary îmi face semn că da.

— Ah, bineînțeles. Avem singurul bancomat din sat, așa că vine pe aici destul de des. Plus că ea a rămas în sat, ceea ce mulți n-au făcut. Oamenii respectă chestia asta, dincolo de toate ciudățeniile ei.

— *Ciudățeniile ei?* repet, lăsând să mi se simtă în voce o doză de acreală pe care nu mi-o pot controla.

Mary râde fără să se sinchisească, râde cu poftă de i se zdruncină întregul corp mătăhălos, însă e ceva lipsit de bucurie în râsul acela.

— Doar o știi pe Kate, zice ea în cele din urmă. Nu se amestecă deloc cu ceilalți, trăiește în solitudine, așa cum știi. Ambrose n-a fost niciodată un singuratic în felul ăsta, venea întotdeauna în sat, în pub, cânta în trupă la vioară. Poate că locuia în Estuar, dar era unul de-ai noștri, nu încapă vorbă. Dar Kate... zice ea, ridicând privirea spre mine, analizându-mă din nou de sus până jos, apoi repetă: Nu se amestecă deloc cu ceilalți.

Îmi înghit nodul din gât și încerc să găsesc un alt subiect de conversație.

— Am auzit că Mark e polițist acum, nu-i așa?

— Da, îmi răspunde Mary. Și mare noroc, îți spun drept, să ai pe cineva în poliție care e de prin partea locului, cum s-ar zice. Lucrează în secția din Hampton's Lee, dar cum Salten e și casa lui, patrulează pe aici mai des decât ar face-o un străin.

— Încă mai stă cu dumneata?

— Oh, da, știi cum e pe aici, cu proprietarii care tot timpul cresc prețul la imobiliare, e foarte greu pentru un tânăr să-și mai cumpere locșorul lui, când tot vin bogătanii din Londra care pun mâna pe căsuțele noastre.

Mă privește iar atent, dar, de data asta, ochii i se opresc la geanta copilului, apoi la poșeta mea Marni, un cadou de la Owen și care nu e mai ieftină de 500 de lire sterline, ci probabil mult mai scumpă.

— Trebuie să fie greu, zic eu, jenată. Dar măcar intră bani în sat, nu? Mary pufnește disprețuitoare.

— Ei, da! Țștia nu aduc bani, ăștia vin cu măncaarea în portbagaj din Londra; n-o să-i vezi făcând piața pe aici. N-ai văzut că măcelăria lui Baldock s-a închis?

Dau din cap fără să spun nimic, simțindu-mă oarecum vinovată, iar Mary dă și ea din cap.

— Brutăria Croft & Sons, asemenea. N-a mai rămas cine știe ce, în afară de poștă și pub. Și dacă apar berării pe aici, nici pubul nu mai rezistă mult. Oricum nu face cine știe ce profit. La anu' pe vremea asta o să fie transformat în apartamente. Dumnezeu știe ce-o să facă Jerry. N-are pensie, n-are economii, n-are nimic...

Se apropie de mine și mai mult și dă jos acoperișul căruciorului Freyei.

— Deci ai o fată acum.

— Exact.

Mă uit cum îi mângâie obrazul copilului adormit, cu degetul ei gros și puternic. Pe sub unghii și pe cuticule are pete închise la culoare. Probabil cerneală de la ștampilele de la poștă, dar în mintea mea e sânge. Încerc să nu tresar.

— Freya.

— Nu te mai cheamă Wilde, nu?

Clatin din cap:

— Tot Wilde mă cheamă. Nu sunt măritată.

— Eh, e o frumoasă, zice Mary, îndreptându-se de spate. O să-i înnebunească și ea pe băieți acușica, pun pariu.

În ciuda eforturilor de a mă abține, gura mi se strânge a dispreț, iar degetele mi se încleștează pe mânerul îmbrăcat în burete al căruciorului. Mă chinui să trag aer în piept, să-mi înghit nodul din gât și, odată cu el, și replica acidă pe care sunt pe punctul de a o livra. Mary Wren e o personalitate puternică a satului – nici acum șaptesprezece ani nu te puneai cu ea și îmi imaginez că nu s-au schimbat prea multe în acest sens, mai ales acum, că fiul ei e polițist.

Am crezut că, odată plecată din Salten, am scăpat de toată această încrengătură de relații, de legătura nefirească și neplăcută între școală

și restul satului, relație pe care Ambrose o manevra fără eforturi, spre deosebire de noi, ceilalți. Mi-aș dori să trag căruțul departe de Mary, să-i zic să-și vadă de treaba ei. Dar nu-mi pot permite să mi-o fac dușman. Și nu doar de dragul lui Kate care trebuie să trăiască aici, ci de dragul nostru, al tuturor. Școala s-a spălat pe mâini de noi acum mulți ani; iar Salten, dacă ești respins și de școală, și de sat, poate fi un loc foarte ostil.

În ciuda căldurii, mă trec fiori, iar Mary își ridică privirea spre mine.

— Îți calcă cineva peste mormânt?

Scutur din cap și încerc să zâmbesc, iar ea râde, dezvelindu-și dinții galbeni și pătați.

— Păi, mă bucur să văd că te-ai întors prin părțile noastre, zice ea degajat, bătând duios cu mâna în căruțul Freyei. Parcă mai ieri erați toate patru aici, cumpărând dulciuri și alte nimicuri. Îți aduci aminte de minciunile alea pe care le spunea prietena aia a ta? Cum o chema... Cleo?

— Thea, zic eu, cu voce domoală. Da, îmi aduc aminte.

— Mi-a zis că taică-su era căutat pentru uciderea lu' mă-sa și aproape că am crezut-o, zice Mary, râzând din nou, întregul trup zguduindu-i-se, făcând și căruțul fetei să se zdruncine solidar. Desigur, asta se întâmpla înainte să aflu ce mincinoase notorii erați tuspatru.

Mincinoase. Un cuvânt aruncat cu asemenea ușurință în discuție... mi se pare mie sau, dintr-odată, e ceva ostil în vocea lui Mary?

— Da, păi... bâigui eu și trag încet de căruț, făcând-o să dea drumul copertinei. Ar trebui să-mi văd de drum... Freya o să vrea să mănânce în curând...

— Nu vreau să te rețin, zice Mary cu aceeași degajare.

Îmi plec capul, ca și cum mi-aș cere scuze, iar ea face un pas în spate, ca să mă lase să întorc căruciorul și să-l îndrept spre ieșire.

Aproape că reușesc să întorc căruțul din trei mișcări, în spațiul strâmt dintre rafturi, dându-mi seama mult prea târziu că ar fi trebuit să dau cu spatele pe unde am venit, când, deodată, aud clopoțelul de la ușă.

Mă întorc și mă uit peste umăr. O clipă nu recunosc persoana care apare în ușă, dar apoi, când îmi dau seama cine e, simt că inima îmi sare deodată din piept ca o pasăre care se zbate fără speranță să iasă din colivie.

Are hainele pătate și boțite, ca și cum ar fi dormit îmbrăcat, pe obraz

are o vânătaie, iar pe monturile pumnului e plin de tăieturi. Ce mă frapează însă, lovindu-mă parcă în moalele capului, e cât de mult s-a schimbat – și totuși, cât de puțin. A fost mereu înalt, însă nu mai are nimic din flăcăul subțire și lung, căci bărbatul care stă acum în cadrul îngust al ușii umple spațiul cu umerii lui, sugerând, fără să se străduiască, o forță ascunsă, firească.

Apoi fața lui, pomeții înalți și lați, buzele subțiri și, oh, Doamne, ochii aceia...

Stau neclintită în picioare, șocată, încercând să-mi trag răsuflarea; el nu mă observă de la început, ci doar îi face un semn din cap lui Mary și se dă la o parte, făcându-mi politicos loc să ies din oficiu. Abia când îi pronunț numele, cu vocea răgușită și ezitantă, se întoarce brusc și se uită la mine, se uită *bine*, pentru prima dată, iar fața i se schimbă.

— Isa?

Ceva cade pe jos; cheile pe care le ținea în mână. Vocea îi e exact așa cum mi-o amintesc, profundă și domoală, cu acel accent ușor bizar, singura urmă a limbii materne.

— Isa? Tu... tu ești?

— Da, răspund eu, încercând să scap de nodul din gât, să zâmbesc, dar se pare că șocul mi-a paralizat mușchii feței. Am crezut că ești... că... nu erai plecat în Franța?

Expresia de pe chipul lui e rigidă, impasibilă, ochii lui aurii imposibil de citit, iar în voce resimt ceva dur, țeapăn, ca și cum încearcă din rășputeri să ascundă ceva.

— M-am întors.

— Dar, de ce... nu înțeleg, de ce n-a zis Kate...

— Va trebui s-o întrebi pe ea.

De data asta sunt convinsă că nu mi se pare, vocea lui chiar e rece, dură.

Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? Am senzația că băjbâi în întuneric, într-o încăpere plină de obiecte fragile, prețioase și care se clatină și amenință să cadă la fiecare mișcare pe care o fac. De ce nu ne-a zis Kate că s-a întors Luc? Și de ce e atât de...? Dar aici șirul gândurilor mele se întrerupe, căci nu sunt în stare să numesc sentimentul pe care îl generează prezența tăcută a lui Luc. Dar ce e? Nu e șoc – sau nu doar atât, nu acum, când surpriza de a da de mine aici a trecut. E un soi de emoție ascunsă, tainică pe care se vede că se chinuie să n-o exprime. O emoție care pare să fie...

Cuvântul îmi vine pe limbă în momentul în care îl văd că face un pas înainte, blocându-mi ieșirea din poștă.

Ură.

Încerc din nou să-mi înghit nodul din gât.

— Ești... ești bine, Luc?

— Bine? repetă el, râzând, dar în voce nu i se simte nici urmă de amuzament. *Bine?*

— N-am vrut să...

— Cum dracu' poți să mă întrebi așa ceva? întreabă el cu vocea ridicată.

— Poftim?

Încerc să fac un pas înapoi, dar nu mai am unde să mă duc – Mary Wren e în spatele meu, foarte aproape de mine. Luc blochează ieșirea, iar între noi e căruciorul și nu pot să nu mă gândesc că, dacă își iese din fire, Freya o să fie cea prinsă la mijloc. Ce s-a întâmplat cu el de s-a schimbat atât de mult?

— Luc, calmează-te, îl avertizează Mary din spatele meu.

— Kate a știut, zice Luc, iar vocea îi tremură. Și *tu* ai știut la ce m-a trimis înapoi.

— Luc, n-am... n-aveam cum să...

Strâng cu putere mânerul căruțului Freyei până când încheieturile mi se albesc. Nu-mi doresc decât să ies afară din oficiu. În capul meu aud un bâzâit, ca un bondar care se zbate nebun lovindu-se de un geam și îmi aduc aminte dintr-odată, cu groază, de oaia mutilată, de muștele care zburau pe mațele împrăștiate...

Zice ceva în franceză ce nu pricep, dar sună urât și plin de scârbă.

— Luc, zice Mary și mai tare, dă-te la o parte din drum și revino-ți, dacă nu vrei să-l sun pe Mark.

Urmează un moment de tăcere, în care așteptăm, în bâzâit de bondar, încheieturile mele în continuare albe pe mânerul căruțului. Apoi Luc bate în retragere într-un gest exagerat, deliberat și-mi face o plecăciune în fața ușii.

— *Je vous en prie*, zice el sarcastic.

Împing brusc căruciorul, izbind ușa de la intrare suficient de tare încât s-o trezesc pe Freya care începe să plângă speriată, dar nu mă opresc. Leșim amândouă buluc pe ușa care se închide în spatele nostru cu un zăngănit care îmi sparge timpanele. Ies repede în stradă, îndepărtându-mă de poștă și merg rapid până când clădirile satului se

estompează în aerul fierbinte al verii, și abia atunci mă opresc și-mi iau copilul din cărucior și-l strâng la piept.

— Nu e nimic, mă aud eu mormăind în urechea ei, tremurând crunt, ținând-o cu o mână pe umăr, în timp ce cu cealaltă întorc căruciorul, pornind pe drumul înțesat de praf care duce spre Moară. Nu e nimic, omul acela neplăcut nu ne-a făcut niciun rău, nu-i așa? Cum s-ar zice, vorbe-n vânt, până la urmă. Haide, gata, iubita mea, nu mai plânge. Oh, hai, Freya, nu plânge, draga mea. Te rog, nu plânge.

Dar Freya nici nu vrea să audă. Plânge și plânge întruna, urletul acela prelung al copilului care, trezit brusc din somnul lui liniștit, nu se mai lasă consolată. Și abia în momentul în care observ picături de apă care cad pe capul Freyei, îmi dau seama că și eu plâng și nu știu de ce. Din cauza șocului? De furie? Sau de ușurare că am ieșit de acolo.

— Gata, gata, repet eu, fără noimă, în ritmul pașilor pe caldarâm și nu mai știu dacă îi vorbesc fetei sau mie însămi. O să fie OK, promit. Totul o să fie bine.

Însă chiar în momentul în care rostesc aceste cuvinte și inspir mirosul plăcut, de transpirație din părul ei, mirosul de copil iubit și îngrijit, îmi reamintesc vorbele lui Mary care îmi răsună în urechi ca o acuzație.

Mincinoasă mică ce ești!

REGULA 3

NU TE LĂSA PRINSĂ

Mincinoasă mică.

Mincinoasă mică.

Mă îndepărtez de Salten, mai mult alergând decât mergând, și rostesc cuvintele în ritmul pașilor mei pe caldarâm, iar vocea mea stridentă întetește bocetul jalnic al Freyei.

În cele din urmă, poate cam la un kilometru de sat, mă lasă nervii – spatele îmi arde după cât am cărat-o, iar plânsetele ei sunt ca niște cuie pe care mi le bate adânc în creier. *Mincinoasă mică. Mincinoasă mică.*

Mă opresc pe marginea drumului, în praf, pun frânele căruțului și mă așez pe un buștean, îmi dau drumul la sutien și o pun pe Freya la sân. Freya țipă scurt, fericită, și se aruncă spre mine cu mânuțele ei grășane, dar se oprește o clipă, înainte să sugă, ridică spre mine ochii albaștri, strălucitori, și-mi zâmbește, pe chipul ei citindu-se cât se poate de clar ce-a vrut să spună în tot acest timp: *Pe bune, am știut eu că în cele din urmă o să te prinzi care e problema.* Nu mă pot abține și îi răspund cu un zâmbet, deși spatele mă omoară, și am un nod dureros în gât de furia și de frica provocate de Luc.

Mincinoasă mică.

Cuvintele traversează anii și se întorc la mine și, în timp ce Freya sugă liniștită, închid ochii și-mi amintesc... Îmi amintesc cum a început totul.

Era în ianuarie, era frig și mohorât, iar eu tocmai mă întorsesem dintr-o vacanță jalnică petrecută cu tata și fratele meu – cuvinte nerostite, friptura de curcan uscată și tare și cadouri pe care nu le alesese mama, dar care purtau numele ei scris de mână de tata.

Am venit cu Thea de la Londra, dar am pierdut trenul pe care trebuia să-l luăm și, drept urmare, am pierdut și microbuzul pentru internat. Am stat sub acoperișul boltit din fața sălii de așteptare, fumând o țigară, ferită de vântul rece, în timp ce Thea suna la internat ca să afle ce-ar trebui să facem.

— Au zis că o să vină să ne ia la cinci jumătate, mi-a zis Thea în timp ce puneia receptorul în furcă și ne-am uitat amândouă spre ceasul mare

de deasupra peronului. Căcat, de-abia e patru.

— N-am putea să mergem pe jos? am întrebat eu ezitând.

Thea a clătinat din cap, tremurând din cauza unei rafale de vânt înghețat care a străbătut peronul.

— Nu cu valizele după noi.

Cum așteptam, încercând să ne hotărâm ce avem de făcut, un alt tren a tras în gară, de data asta unul local de la Hampton's Lee, care transporta elevele de la Școala Gimnazială Hampton Grammar. M-am uitat automat după Luc, dar nu era în tren. Fie venea mai târziu ca să facă cine știe ce curs facultativ, fie chiulea. Ambele variante erau mai mult decât posibile.

În gară, în schimb, apăruse Mark Wren care mergea împiedicându-se pe peron, adus, ca de obicei, de spate, cu fruntea plecată, cu acneeaa aceea cumplită pe ceafă.

— Hei, a strigat Thea după el, în timp ce trecea pe lângă noi. Hei, tu ești Mark, nu-i așa? Cum ajungi în Salten? Te duci cu cineva cu mașina?

Mark a clătinat din cap.

— Cu autobuzul. Lasă elevii de internat în fața pubului și apoi își continuă drumul spre Riding.

Thea și cu mine ne-am uitat una la cealaltă.

— Oprește și la pod? a întrebat Thea.

Mark a dat din cap:

— Mmm... nu în mod normal. Dar, dacă îl rogi, e posibil ca șoferul să oprească și-acolo.

Thea a ridicat din sprânceană, iar eu i-am făcut semn din cap că am priceput. Ne-ar scuti de câțiva kilometri, apoi restul i-am putea parcurge pe jos.

Ne-am urcat toți în autobuz. Eu am rămas lângă valize, în zona de bagaje, dar Thea s-a dus după Mark Wren la capătul culoarului unde stătea strângând în brațe rucsacul de parcă ar fi fost un scut de apărare, mărul lui Adam mișcându-i-se nervos. Când a trecut pe lângă mine, Thea mi-a făcut cu ochiul.

— Weekendul viitor mergem la Kate? a întrebat ea în camera comună de la internat, trecând pe lângă scaunul în care mă așezasem, în drumul ei spre sala de lectură.

I-am făcut semn că da, iar ea mi-a făcut iar cu ochiul, amintindu-mi de scena din autobuz. Lola Ronaldo butona telecomanda, schimbând

canalele, dându-și ochii peste cap.

— Iar Kate? De ce naiba petreceți voi atât de mult timp acolo? Eu mă duc cu Jess Hamilton în Hampton's Lee să vedem un film. Voiam să mâncăm la Fat Fryer, dar Fatima a zis că nu e liberă, pentru că merge la Kate cu voi. De ce-ți pierzi vremea în străvechiul Salten weekend de weekend? Ai pus ochii pe careva?

M-am înroșit, gândindu-mă la fratele lui Kate, aducându-mi aminte de ultima dată când am mers să înotăm la Moară. Era o zi de toamnă neobișnuit de caldă pentru perioada aceea, soarele de seară simțindu-se ca flăcările pe apă, reflectându-se în geamurile Morii de parcă toată așezarea luase foc. Am lenevit toată după-masa, dornici să absorbim și ultima picătură de căldură din acel an, până când, în cele din urmă, după un pariu făcut cu Thea, Kate s-a dezbrăcat și a înotat goală în Estuar. Nu știu unde era Luc în momentul în care Kate a sărit în apă, dar a apărut când ea înota pe spate dinspre centrul canalului.

— Ai uitat ceva? a zis el, ridicând o pereche de bikini, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Kate a țipat deodată, și toți pescărușii au zburat brusc din toate părțile, bătând apa cu aripile, dansând în valurile roșii-aurii.

— Ticălosule! Lasă-i acolo!

Dar Luc a scuturat din cap și, când ea a pornit înot spre el, el a început să arunce în ea cu bucățele de alge de mare pe care marea le depunea la picioarele Morii. Kate i-a răspuns stropindu-l cu apă și apoi, când s-a apropiat de el suficient de mult, l-a apucat de gleznă, l-a tras în jos, luptându-se cu el sub apă, picioarele și brațele împletindu-li-se, plonjând adânc amândoi în străfundurile apei și doar bulele care se ridicau la suprafață confirmau prezența lor în apă.

Un moment mai târziu, Kate a apărut brusc la suprafață și a pornit înotând rapid spre ponton, iar când a ieșit din apă, am văzut că ținea slipul lui Luc în mână, țipând fericită și triumfătoare, în timp ce el se îndepărta din ce în ce mai mult, înjurând și răzând și amenințându-ne cu tot felul de răzbunări, care mai de care.

Chiar am încercat să nu mă uit, să continui să citesc, să le ascult pe Thea și pe Fatima sporovăind, să mă concentrez la orice altceva decât la trupul gol al lui Luc lucind în valuri, dar cumva privirea îmi era atrasă în direcția lui de trupul zvelt, bronzat, auriu în lumina fracturată a soarelui de toamnă; iar acum, imaginea se ridică din mine, aducând cu sine o emoție ciudată, ceva între rușine și dorință.

— Ba din cauza Theei, am zis eu dintr-odată, simțindu-mi fața fierbinte sub privirea Lolei. Ei i s-au aprins călcâiele după cineva din sat. Crede că, dacă ne petrecem mult timp acolo, are șanse să dea de el.

Era o minciună. Dar îmi servea mie, o minciună legată de una dintre noi patru. Am știut, din momentul în care am deschis gura s-o spun, că am întrecut măsura. Dar nu mai aveam ce să fac.

Lola s-a uitat la Thea care se întorcea, apoi la mine, nesiguranța citindu-i-se pe chip. Deja căpătaserăm o reputație de tipe miștocare și nesincere și îmi dădeam seama că nu era convinsă dacă ce ziceam era adevărat; însă când venea vorba de Thea, cine putea spune ce era adevărat și ce nu?

— Zău? a ripostat ea. Nu te cred!

— E adevărat, i-am zis, ușurată că nu mă mai avea pe mine în vizor.

Apoi, un impuls cretin m-a făcut să-i dau un detaliu fatal.

— Uite care-i faza, i-am zis eu, să nu zici nimănui, dar i s-au aprins călcâiele după Mark Wren. Când ne-am întors, au stat împreună în autobuz, de la gară până aici. I-a pus mâna pe coapse, am continuat, cu voce gravă, aplecându-mă peste cartea ei, și... îți imaginezi ce-a urmat.

— *Mark Wren*? Puștiul cu bube pe față, care locuiește în apartamentul de deasupra poștei?

— Ce pot să zic? am ridicat eu din umeri. Theei nu-i pasă cum arată tipul.

Lola a pufnit în râs și s-a dus la treaba ei.

Nu m-am mai gândit la scena asta până în săptămâna următoare. Nici măcar nu mi-am adus aminte să-i zic lui Kate, ca să-mi adune punctele în carnetul nostru. Dar, de data asta, jocul n-a mai devenit o competiție între noi, cât un scop în sine. Ideea nu mai era să le bat pe Fatima, Thea și Kate la joc, ci să fiu cu un pas înaintea tuturor – „noi” împotriva „lor”.

Seara de sâmbătă ne-am petrecut-o la Moară și apoi, duminică după-masă, ne-am dus toate patru în Salten, în sat, să cumpărăm bunătăți de la magazin și să bem o ciocolată caldă în pubul care, în afara sezonului și dacă erai dispusă să suporti glumele deochete făcute de Jerry, putea fi folosit pe post de cafenea.

Fatima și Kate stăteau la masa de la geam, în timp ce eu și Thea eram la bar. Ea comandase băuturile, iar eu așteptam s-o ajut să le ducă la masă.

— Scuzați-mă, am zis să *nu* puneți frișcă în ultima cană, am auzit-o pe Thea vorbindu-i cu voce ascutită barmanului care îi făcuse vânt ultimei căni de ciocolată pe tejghea.

Barmanul a oftat și a început să radă frișca de deasupra cării, dar Thea l-a întrerupt înainte să termine.

— Nu, mulțumesc. Vreau altă cană.

M-am crispat auzindu-i tonul autoritar, felul în care rostea vocalele de parcă ar fi fost lame de cuțit, transformând o remarcă perfect banală într-un ordin dur.

Barmanul a înjurat în barbă și s-a întors să toarne în chiuvetă băutura preparată cu migală și a văzut cum una din femeile care așteptau la bar și-a dat ochii peste cap și i-a șoptit ceva prietenei ei. N-am prins ce i-a zis, dar privirea i se tot muta de la mine la Thea și înapoi, cu o mină de total dispreț. Mi-am încrucișat brațele, sperând să mă fac din ce în ce mai mică și să dispar în peisaj, dorindu-mi să nu mă fi îmbrăcat cu rochia aceea cu nasturi. Nasturele de sus căzuse, făcând ca decolteul să fie și mai adânc decât de obicei, iar eu eram foarte conștientă că mi se vedea din rochie dantela de la sutien și că cele două femei se uitau la noi – se uitau intens la decolteul meu și la blugii rupți ai Theei care lăsaus la vedere, printre crăpături, chiloții de mătase roșie.

Cum stăteam așa, așteptând-o pe Thea să-mi dea cările peste umăr, Jerry a apărut de undeva, din spatele meu, cu o tavă de pahare murdare. A ridicat tava la înălțimea umărului, încercând să străbată mulțimea și am simțit, șocată, cum s-a lipit cu bazinul de mine în timp ce trecea. Barul era plin, dar nu atât de plin, încât să explice de ce s-a lipit anume de fundul meu.

— Scuză-mă, a zis el, râzând astmatic. Nu mă băga în seamă!

Am simțit cum iau foc și i-am zis Theei:

— Eu mă duc la baie. Te descurci cu băuturile?

— Sigur.

Nici n-a apucat să-și ridice privirea spre mine, că eu și dădusem buzna pe ușa de la toaletă, simțind că mă sufoc.

Am intrat într-una dintre cabine ca să iau șervețele să-mi șterg nasul și am observat că pe ușă era scris ceva. Literele fuseseră scrise cu tuș de ochi, iar acum erau aproape șterse și întinse.

Scia: *Mark Wren e un pervers mizerabil*. Am clipit. Părea o acuzație atât de absurdă! Mark Wren? Timidul și blajinul Mark Wren?

Mai era scris ceva, de data asta cu altă culoare, lângă chiuvetă.

Mark Wren pipăie fetele de la Internatul Salten în autobuz.

Apoi, în sfârșit, pe ușa de la ieșirea din baie scria cu marker permanent: *Mark Wren e un infractor sexual!!!!*

Am ieșit din toaletă cu obrajii în flăcări.

— Putem să plecăm? le-am întrebat brusc pe Kate, Fatima și Thea.

Thea a ridicat ochii spre mine, confuză.

— Ce dracu'? Nici măcar nu te-ai atins de cana ta!

— Trebuie să vă spun ceva, le-am zis. Nu vreau să vorbesc aici despre asta.

— Sigur, a răspuns Kate.

A pescuit ultimele bezele din ciocolata caldă, în timp ce Fatima își căuta geanta. Dar, înainte să avem timp să facem ceva, ușa de la intrare s-a deschis și în pub a intrat Mary Wren.

Nu mă așteptam să vină la noi la masă – o știa, evident, pe Kate, pentru că era prietenă bună cu Ambrose, dar nu le băgase niciodată în seamă pe prietenele ei.

Dar se pare că acum avea de gând să le bage în seamă. A venit țintă și s-a uitat întâi la mine, apoi la Thea și abia apoi la Fatima, cu buza de sus încrețită a dispreț.

— Care din voi e Isa Wilde? a întrebat ea, cu o voce puternică și aspră.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— E... u.

— Bun.

Și-a pus mâinile în șolduri, tronând deasupra noastră cu statura ei impozantă. Hărmălaia din pub s-a domolit și mi-am dat seama că oamenii ascultau, întinzându-și capetele ca să vadă spatele masiv, musculos al lui Mary Wren.

— Ascultă-mă bine, păpușă. Nu știu cum se poartă oamenii acolo, de unde vii tu, dar aici oamenilor le pasă de ceea ce se spune despre ei. Dacă mai răspândești vreodată minciuni despre băiatul meu, o să-ți sfărâm oscioarele! Înțelegi ce zic? Ți le rup pe toate, pe rând, unul câte unul.

Am deschis gura, dar nu am reușit să scot niciun sunet. Rușinea îngrozitoare pe care o simțeam până-n străfundurile mele mă paraliza.

Lângă mine, Kate arăta șocată și mi-am dat seama că habar n-avea despre ce era vorba.

— Mary, a zis ea, nu poți să...

— Nu te băga, s-a răstit Mary la ea. Deși pun pariu că toate sunteți implicate în treaba asta. Știu cum sunteți voi, a zis ea, încrucișându-și brațele și uitându-se la micul nostru grup, și am înțeles atunci că, într-un mod pervers, îi plăcea – îi plăcea să vadă șocul și rușinea pe chipurile noastre. Sunteți toate niște mincinoase mici și, dacă ar fi după mine, aş pune biciul pe voi.

Kate a rămas cu gura căscată și s-a ridicat pe jumătate, ca și cum voia să-mi ia apărarea, dar Mary i-a pus o mână grea pe umăr, forțându-o, pur și simplu, să se așeze la loc pe banchetă.

— Să nu îndrăznești! Îmi dau seama că școala aia prețioasă a voastră e prea modernă pentru așa ceva, iar tat-tu e prea cumsecade, dar eu nu sunt și dacă îi faci vreodată rău băiatului meu – a zis și s-a uitat direct în ochii mei, privirea ei dură și neagră ca tăunul pironindu-mă fără milă –, o să regreți ziua în care te-ai născut.

Apoi și-a îndreptat umerii, s-a întors pe călcâie și a ieșit.

Ușa s-a trântit în spatele ei, un zgomot puternic în tăcerea bruscă pe care o lăsase în urmă, apoi s-a auzit o furtună de râsete, iar atmosfera zgomotoasă de bar a început să revină: clinchete de pahare, vuietul puternic al vocilor masculine de la bar. Însă eu simțeam privirile localnicilor care se întrebau de ce a spus Mary ce-a spus și nu voiam decât să intru în pământ de rușine.

— Băi, frate! a exclamat Kate, albă la față, cu pete roșii de furie extraordinară. Ce mama dracului e cu ea? Să vedeți ce-o să se-nfurie tata când o să afle că...

— Nu, am apucat-o eu de haină. Nu, Kate, nu, nu face asta! E vina mea. Nu-i zice lui Ambrose!

Nu puteam să mai suport. Nu puteam să mai țin nimic în mine, căci ieșise la iveală... minciuna stupidă, gratuită, pe care o spusese. Gândul de a se repeta această scenă în prezența lui Ambrose și de a-i vedea dezamăgirea pe chip...

— Nu-i spune, am repetat.

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu de regret, ci de rușine.

— Am meritat-o, am continuat. Am meritat tot ce-a zis.

A fost o greșală – asta aş fi vrut să-i spun lui Mary în momentul acela în care stăteam mută în fața furiei ei. *A fost o greșală și-mi pare rău.*

Dar n-am zis nimic. Iar data viitoare când am mers la poștă, m-a servit ca de obicei și niciuna dintre noi n-a mai zis nimic despre asta. Dar iată că, șaptesprezece ani mai târziu, în timp ce-mi hrănesc copilul și încerc să zâmbesc acestui chip dolofan și vesel, îmi răsună în urechi cuvintele lui Mary Wren și mă gândesc câtă dreptate avea. Meritasem să se poarte așa cu mine. Toate meritam pe-atunci asemenea vorbe.

Eram niște mici mincinoase.

Dau buzna în Moară, înfierbântată, cu dureri de picioare, și le găsesc pe Kate, Thea și Fatima așezate în jurul mesei de bucătărie.

Shadow latră scurt, ca să dea de știre că m-am întors, iar ușa se izbește de perete, făcând să se zgâlțâie ceștile pe poliță și tablourile din casă să tremure solidar.

— Isa! strigă Fatima surprinsă, ridicând ochii din farfurie. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

— Păi, am văzut una. De ce nu ne-ai zis, Kate?

În capul meu, cuvintele sunau ca o întrebare. Spuse cu voce tare, erau mai mult o acuzație.

— Ce să vă spun? întreabă Kate, cu vocea plină de uimire și îngrijorare. Isa, tu te-ai dus în Salten și te-ai și întors pe jos în trei ore? Trebuie să fii epuizată. Vrei apă?

— Dă-o dracului de apă, zic eu furibundă, dar când se întoarce spre mine cu un pahar de apă de la chiuvetă și îl așază cu blândețe pe masă, mă chinui să trec peste durerea din gât înainte să pot bea.

Iau o înghițitură, apoi beau pe nerăsuflăte și mă trântesc pe canapea. Fatima a pus salată pe o farfurie pentru mine și mi-o aduce.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, așezându-se lângă mine pe canapea, ținând farfuria și uitându-se la mine îngrijorată. Ai zis că ai văzut o *fantomă*?

— Mda, am văzut o fantomă.

M-am uitat peste capul Fatimei, direct la Kate.

— L-am văzut pe Luc Rochefort în sat.

Chipul lui Kate se schimonosește înainte să termin propoziția și ea se lasă deodată pe marginea canapelei, ca și cum nu mai are încredere că o s-o țină genunchii.

— Fir-ar să fie!

— Luc? Fatima se uită de la mine la Kate. Dar am crezut că s-a întors în Franța după...

Kate face un gest mâhnit din cap, dar e imposibil să-mi dau seama dacă e afirmație sau negație sau un amestec de amândouă.

— Ce s-a întâmplat cu el, Kate? o întreb, îmbrățișând-o pe Freya și mai tare, gândindu-mă la chipul lui închis, indiferent, radiind furie, în

micul oficiu poștal. Era...

— Furios, termină ea propoziția pentru mine.

Chipul îi e palid, dar mâinile, care se caută în buzunare după țigări, nu-i tremură deloc.

— Nu-i așa? adaugă ea.

— Furios e puțin spus. Ce s-a întâmplat?

Începe să ruleze tutunul cu mișcări ferme și încete și îmi aduc aminte cum făcea asta când eram eleve, cum Kate nu se grăbea niciodată, cum nu se deranja niciodată să găsească rapid un răspuns. Cu cât era mai dificilă întrebarea, cu atât mai mult timp trecea până răspundea.

Thea lasă jos furculița, ia paharul de vin și tabachera și vine și ea mai aproape de noi, lângă canapea.

— Hai, Kate!

Se așază pe podeaua goală, la picioarele noastre și îmi aduc aminte, dintr-odată, cu durere, de toate nopțile pe care le-am petrecut așa, instalate comod pe canapea, uitându-ne spre râu, privind flăcările, fumul, râzând, vorbind...

Acum însă nu mai râde nimeni, nu se aude decât foșnetul foiței Rizla pe care Kate o răsuțește, înainte și înapoi, pe genunchi, mușcându-și buzele. Când termină de făcut țigara, linge hârtia și apoi vorbește.

— S-a întors în Franța. Dar... nu din voia lui.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Thea.

Își bate tabachera de podea, apoi se uită la Freya și știu că vrea să fumeze, dar așteaptă până când fetița nu mai e în încăpere.

Kate oftează și-și urcă picioarele goale pe canapea, lângă șoldul Fatimei, și-și dă la o parte de pe față șuvițele de păr rebele.

— Nu știu cât știți voi despre viața lui Luc, de unde vine... știți că tatăl meu și mama lui Luc, Mireille, au fost împreună acum mulți ani, nu? Și că au locuit aici, cu noi.

Am dat din cap că da, știam cu toatele asta. Luc și Kate erau mici, aproape prea mici ca să-și amintească, zice Kate, deși păstrează în minte câteva imagini despre petrecerile de pe malul râului, despre ziua în care Luc, prea mic ca să înoate, a căzut în apă.

— Când tata și Mireille s-au despărțit, Mireille l-a luat pe Luc cu ea în Franța și nu l-am mai văzut niște ani buni, dar apoi ea l-a sunat pe tata – nu se putea descurca cu Luc care o luase razna, interveniseră serviciile sociale – și l-a întrebat dacă nu cumva Luc putea să vină să-și

petreacă vara aici, ca s-o lase un pic liniștită? Îl știți pe tata, evident că a zis da. Ei bine, când Luc a ajuns la noi, ne-am dat seama că povestea era ceva mai complicată decât ne spusese Mireille. Luc avea într-adevăr probleme de comportament, dar mai erau și... alte motive. Și Mireille avea problemele ei... începuse să se drogheze din nou și, ce să zic? poate că nu era cea mai bună mamă pentru Luc.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Luc? întrebă Fatima. N-a avut nimic de zis când fiu-său a dispărut în Anglia să stea în casa unui bărbat străin?

Kate ridică din umeri.

— Nici nu știu dacă a existat vreun tată. Din ce ne-a zis Luc, Mireille era destul de pierdută când l-a născut. Habar n-am dacă a știut vreodată cine...

Își pierde șirul gândurilor, însă trage adânc aer în piept și reia de unde a rămas.

— Oricum, a venit să stea cu noi când aveam cam... treisprezece, paisprezece ani? Vacanța s-a făcut un semestru, apoi semestrul s-a făcut un an... apoi încă unul... și, nu știu cum s-a întâmplat, dar Luc s-a înscris la liceu la Hampton's Lee și a rămas să locuiască la noi permanent și, știți... mergea bine. Era fericit, zic eu.

Așa credem și noi, dar n-o întrerupe nimeni.

— Dar, după ce tata... zice Kate cu greutate și știu că acum urmează partea cea mai dureroasă, amintirea timpului la care niciuna dintre noi nu are inimă să se gândească. După ce tata a dispărut, continuă ea, Luc... nu mai putea să stea aici. Avea doar cincisprezece ani, eu făcusem șaisprezece în vara aceea, dar Luc mai avea câteva luni până să-i împlinească și era minor și, oricum, din momentul în care s-au amestecat serviciile sociale... zice ea și înghite din nou cu greutate, iar eu văd emoțiile reflectate pe chipul ei, ca umbrele norilor plutind deasupra unei văi. A fost trimis înapoi, izbucnește ea dintr-odată. A vrut să stea aici, cu mine, dar n-am avut încotro, zice ea, întinzându-și brațele implorator. Aveam șaisprezece ani, n-aveam cum să mă pună pe mine tutore legal al unui vagabond francez care n-avea niciun părinte în Anglia. Am făcut ce trebuia să fac, repetă ea, disperată.

— Kate, zice Fatima cu blândețe, punându-i o mână pe umăr. Ești cu noi, nu trebuie să te justifici. *Evident* că n-ai avut de ales. Ambrose nu era tatăl lui Luc... ce-ai fi putut face tu?

— L-au trimis înapoi, răspunde Kate, ca și cum n-ar fi auzit.

Rememorează acele timpuri, iar chipul ei e golit de orice expresie.

— Și mi-a scris, iar și iar, implorându-mă, zicându-mi că tata i-a promis că o să aibă grijă de el și mă acuza pe mine că l-am trădat, mă acuza că...

Ochii i s-au umplut de lacrimi, iar ea clipește des ca să le alunge, expresia de pe chipul ei devenind deodată o mască a durerii și a amărăciunii. Shadow, simțindu-i nefericirea, dar fără s-o înțeleagă, vine și i se așază la picioare, scâncind ușor, iar Kate îl mângâie, ciufulindu-i blana.

— S-a întors acum câțiva ani, și-a găsit o slujbă în Salten, la Internat, pe post de grădinar. M-am gândit că toți anii aceștia care au trecut i-au oferit o perspectivă asupra celor întâmplare, că și-a dat seama că n-am avut încotro. Abia am reușit să mă țin pe mine departe de orfelinat, darămite pe el. Dar nu, n-a fost așa. Nu m-a iertat. Într-o noapte, când veneam pe drumul de lângă râu, m-a încolțit și, oh, Dumnezeu! – își amintește Kate cu capul îngropat în mâini –, Fatima, ce întâmplări mi-a povestit! Probabil că tu, ca medic de familie, le auzi tot timpul, dar eu n-am mai auzit așa ceva – bătăile, abuzul, Dumnezeule, câte...

Și glasul i se îneacă.

— Câte a suferit... Nu eram în stare să-l ascult, dar el continua, iar și iar, spunându-mi totul, ca și cum căuta să mă pedepsească. Mi-a zis ce i-au făcut prietenii mamei lui când era mic și, mai târziu, când s-a întors în Franța și a intrat în sistem, bărbatul de la casa de copii care îl... care îl...

Dar nu reușește să termine. Își acoperă fața cu mâinile și plânge.

Mă uit la chipurile șocate ale Theei și Fatimei și apoi din noi la Kate. Vreau să spun ceva. Vreau să-i alin cumva durerea, dar nu mă pot gândi decât la cum erau ei doi, la fețele lor fericite, râzând, stropindu-se în Estuar, la tăcerea lor frățească în momentul în care stăteau aplecați asupra vreunui joc de table sau șah... Fuseseră atât de apropiați... mai apropiați decât fuseserăm eu și fratele meu vreodată. Și acum, chestia asta...

În cele din urmă, Fatima pune cu grijă farfuria cu mâncare lângă mine și se ridică. O cuprinde pe Kate de umeri, legănând-o ușor, fără să spună niciun cuvânt.

Apoi îi spune ceva, aproape șoptit, dar cred că reușesc să disting cuvintele.

— N-a fost vina ta, repetă ea întruna. N-a fost vina ta.

Ar fi trebuit să știu. Asta e tot ce gândesc, în timp ce stau lângă căruțul Freyei, încercând s-o legăn ca să doarmă, și simt o durere în gât, din pricina lacrimilor reținute.

Ar fi trebuit *să știu*.

Pentru că toate semnele erau în fața mea, trebuia doar să le văd. Cicatricile pe care le văzusem pe spatele lui Luc când înota în Estuar, semnele de pe umărul lui pe care le considerasem doar niște semne de la un vaccin prost făcut, dar, când îl întrebasem despre ele, îl văzusem cum se schimbă la față și scutură din cap fără să-mi răspundă.

Acum au trecut niște ani, nu mai sunt atât de naivă, înțeleg ce erau acele mici arsuri circulare și mi-e greață de propria-mi ignoranță.

Cicatricile acestea explică atât de multe lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată! Tăcerile lui Luc și adorația lui față de Ambrose, ca aceea a unui câine. Reticența lui de a vorbi despre Franța, indiferent cât de mult îl băteam noi la cap, și felul în care Kate îl strângea de mână și încerca să schimbe subiectul ca să-l lăsăm în pace.

Ba mai explică un lucru pe care nu l-am priceput niciodată: felul în care îi lăsa pe băieții din sat să-l batjocorească și să se ia de el în fel și chip, iar el le permitea asta, iarăși și iarăși și iarăși... și apoi îi cedau nervii. Îmi aduc aminte de o seară, în pub, când copiii din sat râdeau de el, fără răutate, dar și fără să-l slăbească vreo clipă, că umblă cu fetișcanele „cu nasul pe sus” de la Internatul Salten. Poziția lui Luc în comunitate fusese dintotdeauna dificilă, căci nu era considerat ca făcând parte dintre localnici. Kate era evident parte din elita internatului, iar Ambrose se descurca fără efort în ambele lumi. Dar Luc trebuia să se împartă între cele două lumi sociale, fiind elev la școala publică de la Hampton's Lee, unde mergea la ore alături de majoritatea copiilor din sat, deși familia lui avea legături cu școala privată din vârful dealului.

Și totuși se descurca. Reușea să treacă și peste replici de genul: *Fetele noastre nu sunt destul de bune pentru tine, frățioare?* și peste insinuările lor cum că fetelor de bani gata le place să se joace „mai dur”. În seara aceea în pub s-a mulțumit doar să zâmbească și să clatine din cap. Dar apoi, chiar la finalul serii, când sunase clopoțelul

pentru ultima comandă, unul dintre băieții din sat s-a aplecat și i-a șoptit ceva lui Luc la ureche.

Nu știu ce i-a zis. Doar am văzut-o pe Kate schimbându-se la față. Iar Luc s-a ridicat atât de repede, că a dat cu scaunul de pământ și l-a pocnit pe băiat drept în nas, cu atâta forță, încât părea că-i rupsesse vreun os. Băiatul a căzut, gemând de durere și răsuflând din greu. Apoi, Luc s-a așezat deasupra puștiului plin de sânge, privindu-l cum plânge, iar chipul îi era golit de expresie, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Probabil că cineva din pub l-a sunat pe Ambrose. Când am intrat în casă, l-am găsit așteptându-ne în fotoliu, iar fața lui, în mod normal atât de binevoitoare, nu mai avea nici măcar urma unui zâmbet. Când am pășit în cameră, s-a ridicat în picioare.

— Tată, a zis Kate, înainte ca Luc să apuce să deschidă gura, n-a fost vina lui...

Dar Ambrose a clătinat din cap înainte să termine ea ce avea de zis.

— Kate, asta e între mine și Luc. Luc, putem să vorbim în camera ta, te rog?

Au închis ușa camerei lui Luc, ca să nu auzim cearta care a urmat, iar noi n-am prins decât tonul urcat și coborât al vocilor lor, a lui Ambrose plină de dezamăgire și reproș, a lui Luc, imploratoare, și apoi, în cele din urmă, furibundă. Noi rămăseserăm în camera de zi, îngrămadite în fața focului de care nu aveam nevoie, pentru că noaptea era caldă, iar Kate începuse să tremure în momentul în care iureșul vocilor de deasupra s-a întezit.

— Nu înțelegi! am auzit de sus.

Era vocea lui Luc, incredulă și plină de furie. Nu aveam cum să auzim ce-i răspundea Ambrose, dar îi auzeam tonul vocii, calm și răbdător, apoi o bufnitură, semn că Luc a aruncat cu ceva în perete.

Când Ambrose a coborât de la etaj, singur, era ciufulit de parcă și-ar fi trecut mâna prin păr. Pe chip i se citea o oboseală cruntă; s-a aplecat să ia de sub chiuvetă sticla de vin fără etichetă, și-a turnat un pahar plin și l-a dat peste cap dintr-o înghițitură, oftând.

Kate s-a ridicat în timp ce Ambrose s-a scufundat în fotoliul din fața ei, dar Ambrose i-a făcut semn din cap că nu e cazul, știind unde voia să se ducă.

— Eu n-aș face-o în locul tău. E foarte supărat.

— Mă duc sus, a zis Kate sfidătoare.

S-a ridicat din nou, dar, trecând pe lângă fotoliul lui Ambrose, tatăl

ei a întins mâna liberă și a prins-o de încheietură; Kate s-a oprit, privindu-l de sus, având pe față o expresie de încăpățănare rebelă.

— Ei? Ce vrei?

Am așteptat, cu un nod în gât, să-l văd pe Ambrose explodând, așa cum ar fi făcut tata. Îl auzeam în minte, urlând la Will pentru că a îndrăznit să-i răspundă: *Nesimțitul ce ești, când m-am purtat așa cu tata, mi-a tras o mamă de bătaie de nu m-am văzut.* Apoi: *Dacă îți dau un ordin, ascultă și execuți, ai priceput?*

Dar Ambrose... Ambrose n-a ținut. N-a scos nici măcar un cuvânt. A prins-o pe Kate de încheietură, abia atingând-o, cu atâta blândețe, încât mi-am dat seama că nu asta o ținea de fapt în loc.

Kate și-a privit tatăl, cercetându-i expresia feței. Niciunul dintre ei nu s-a mișcat, dar expresia de pe chipul ei s-a schimbat, ca și cum ar fi văzut ceva în privirea lui, un lucru pe care niciuna dintre noi nu-l puteam înțelege; apoi a oftat și și-a lăsat mâna să cadă.

— OK, a zis ea.

Și mi-am dat seama că orice ar fi vrut Ambrose să spună, Kate înțelesese fără să fie nevoie de cuvinte.

De deasupra s-a auzit încă o bufnitură, destrămând tăcerea, și am tresărit cu toții.

— Și-a distrus camera, a zis Kate încet, dar n-a mai făcut nicio mișcare spre scări, ci s-a lăsat înapoi pe canapea. Oh, tată, nu pot să suport să aud așa ceva!

— N-aveți de gând... nu-l puteți opri? l-a întrebat Fatima pe Ambrose, cu ochii mari cât cepele.

Ambrose a făcut o grimasă la auzul unei sticle sparte, dar a clătinat din cap:

— Dacă aș putea să fac ceva, aș face, dar există un soi de durere care nu se domolește decât în clipa în care se rupe zăgazul. Poate că de-asta are nevoie acum. Numai că mi-aș dori să... a continuat el, frecându-și fața, arătându-și deodată vârsta reală. Mi-aș dori să nu-și spargă lucrurile. Dumnezeu știe că și-așa n-are cine știe ce. Își face rău lui mai mult decât mie. Ce s-a întâmplat în pub până *la urmă?*

— A stat și a suportat, tată, a zis Kate cu fața albă ca varul, de supărare. Chiar a stat și a suportat. Dar știi bine cum sunt, cum e puștiu' ăla, Ryan sau Roland sau cum l-o fi chemând. Puștiul ăla mare și brunet. Întotdeauna a căutat să-l scoată din minți. Dar Luc a făcut haz de necaz și a încercat să treacă peste, râzând. Dar apoi Ryan i-a mai

spus ceva și Luc... pur și simplu, n-a mai fost stăpân pe el.

— Ce i-a zis? a întrebat Ambrose, rezemându-se pe spătarul scaunului, dar pentru prima dată am simțit zidul care se ridica între tată și fiică.

Ea a rămas nemișcată, cu o mină inexpressivă, ca o mască în spatele căreia se simțea un soi de precauție încărcată de oboseală.

— Nu știu, a zis ea, iar vocea i-a sunat aspră, ciudată. N-am auzit.

Ambrose nu l-a pedepsit pe Luc, iar în drum spre casă Fatima dădea din cap incredulă, pentru că știam cu toatele că, indiferent cât de relaxat era, Ambrose n-ar fi tolerat niciodată un asemenea comportament din partea lui Kate. Ar fi certat-o, i-ar fi reproșat, ar fi acuzat-o, i-ar fi tăiat din banii ei de buzunar.

Dar cu Luc, Ambrose părea să fie o fântână fără fund de răbdare. Și acum înțeleg de ce.

Freya doarme, iar respirația îi e ușoară ca un fulg și egală, așa că mă ridic, mă întind, rătăcind prin amintiri, uitându-mă pierdută spre Estuar, spre Salten, aducându-mi-l aminte pe Luc așa cum îl cunoscusem eu înainte să plece și încercând să pricep de ce furia revărsată asupra mea acum, la poștă, avea un asemenea efect asupra mea.

Știam că furia aceea există în el. O văzusem îndreptată asupra altora, câteodată asupra lui însuși. Și în acest moment, pricep brusc. Nu furia lui m-a șocat. Ci faptul că era îndreptată împotriva *noastră*.

Căci în vremea aceea, indiferent cât de nervos era, pe noi patru ne trata ca pe niște porțelanuri fine, aproape ca pe ceva mult prea prețios ca să fie atins. Dar eu voiam... voiam să fiu atinsă, mi-am dorit atât de mult! Îmi aduc aminte cum stăteam întinsă lângă el pe ponton, simțind pe spinare căldura soarelui, cum m-am întors să mă uit la el, să-l văd așa, cu ochii închiși, și cum am simțit o dorință atât de arzătoare, atât de puternică, încât credeam că o să mă ardă de vie, o dorință să deschidă ochii și să mă atingă.

Dar n-a făcut-o. Și uite așa, cu inima bătându-mi în piept atât de tare, încât eram convinsă că el o auzea, m-am apropiat de el și l-am sărutat pe buze.

Și indiferent ce m-am așteptat să se întâmple în continuare, nu s-a întâmplat.

A deschis brusc ochii, apoi m-a împins, ținând:

— *Ne me touche pas!*

S-a ridicat brusc în picioare, s-a dat înapoi atât de violent, că aproape era să cadă în apă, respirând precipitat, cu ochii bulbucați, sălbatici, de parcă aş fi încercat să-l atac în somn.

Am simțit cum mă înroșesc ca racul la față, ca și cum soarele m-ar fi ars instantaneu, ca și cum aş fi fost pe rug, și m-am ridicat și eu, făcând fără să vreau un pas în spate, îndepărtându-mă de chipul lui pe care se citeau furie și neînțelegere.

— Îmi pare rău, am reușit eu să spun. Luc?

Luc n-a zis nimic, ci doar s-a uitat în jur, ca și cum ar fi încercat să priceapă unde se află și ce s-a întâmplat. În acel moment, am avut sentimentul că aproape nu știa cine sunt și că se uita la mine ca la o străină. Apoi am văzut în privirea lui că mă recunoaște și că-i este rușine. S-a întors pe călcăie și a luat-o la fugă, ignorându-mi chemarea:

— Luc! Luc, îmi pare rău!

Atunci n-am înțeles. N-am înțeles cu ce-am greșit sau cum de-a putut să reacționeze cu o asemenea violență la ceea ce, în cele din urmă, n-a fost decât un sărut aproape frățesc pe care i-l mai dădusem de sute de ori înainte.

Însă acum... acum cred că știu ce fel de experiențe stăteau în spatele celei reacții de groază și mi se rupe inima pentru el. Dar sunt și obosită, căci momentul acela m-a lăsat să simt o frântură din ceea ce am re trăit în oficiul poștal.

Știu ce înseamnă să fii dușmanul lui Luc. L-am văzut răbufnind.

Și nu pot să nu mă gândesc la oaia moartă și la durerea și furia din spatele unui asemenea act, la măruntaiele care se răspândeau ca niște secrete putrede în apa albastră, cristalină.

Iar acum, îmi este frică.

— Ce-ai de gând să faci? mă întreabă Fatima domol, întinzându-mi cana de porțelan crăpată.

Am terminat prânzul. Eu spăl vasele cu Fatima... sau, mă rog, ea le spală, eu le șterg. Freya se joacă pe covorul din fața șemineului.

Kate și Thea s-au dus afară să fumeze și să-l plimbe pe Shadow, și le văd pe fereastră cum merg încet pe malul Estuarului, cu capetele aplecate, conversând, fumul țigărilor dispersându-se în aerul verii. E ciudat, merg în direcția opusă traseului pe care l-am urmat eu – în loc s-o ia către sud spre țarm, merg către nord, spre drumul principal care duce în Salten. Nu e un drum potrivit pentru plimbare.

— Nu știu, zic eu, ștergând cana și punând-o pe masă. Dar tu?

— Păi... sincer, nici eu nu știu. Întreaga mea ființă îmi urlă să mă duc acasă; nu putem schimba nimic rămânând aici, iar la Londra măcar riscăm mai puțin să ne trezim cu poliția la ușă.

Cuvintele ei mă fac să simt un fior pe șira spinării, și-l și văd aieveau pe Mark Wren mergând pe marginea podului îngust, bătând la ușa din lemn înnegrit... Încerc să-mi imaginez ce i-aș spune. Îmi aduc aminte de hotărârea vehementă a lui Kate de azi-noapte: *Nu știm nimic. N-am văzut nimic.* Acesta a fost scenariul pe care l-am urmat timp de șaptesprezece ani. Dacă ne menținem toate patru aceeași declarație, nu mai poate face nimeni nimic ca să demonstreze contrariul, nu-i așa?

— Adică, vreau să fiu alături de Kate, continuă Fatima.

Lasă buretele jos și își împinge eșarfa pe cap, lăsând în urmă spumă albă pe obraz.

— Dar să mergem la o reuniune la care n-am mai fost niciodată înainte? Crezi că e o idee așa de bună?

— Știu ce zici, am răspuns, punând încă o cană ștersă pe masă. Nici eu nu vreau să merg. Dar o să dea și mai rău dacă ne răzgândim în ultimul moment.

— Știu. Știu toate astea. Regula doi: *Nu schimba povestea!* Adică eu înțeleg, pe bune că înțeleg. De bine, de rău, a cumpărat biletele alea nenorocite și le-a spus tuturor că de asta venim în sat, așa că îmi dau seama că e mai bine să mergem până la capăt cu chestia asta. Dar faza cu oaia...

Scutură din cap și reia spălatul vaselor. Mă uit scurt spre chipul ei aplecat deasupra chiuvetei.

— Ce s-a întâmplat până la urmă acolo? Tu ai văzut cadavrul mai bine decât mine. Chiar a fost Shadow vinovat?

Fatima clatină iar din cap.

— Nu știu, zice ea. Am văzut doar vreo câteva cazuri de atacuri canine și poate că e altfel când atacă oameni, dar nu mi s-a părut că...

Stomacul mi se strânge și nu știu dacă n-ar fi bine să-i spun adevărul. Dacă o să intervină și poliția, poate e mai bine ca Fatima să nu știe, să nu aibă nimic de ascuns, dar am jurat să nu ne mințim niciodată una pe cealaltă, nu-i așa? Și asta e un fel de a minți – o minciună prin omisiune.

— Am găsit un bilet, zic eu în cele din urmă. Kate l-a văzut, dar l-a ascuns în buzunar. Când m-am dus să-i clătesc haina, l-am găsit.

— *Poftim?*

Fatima ridică privirea alarmată. Scapă din mână șervetul și se întoarce spre mine.

— De ce nu ne-ai spus?

— Pentru că n-am vrut să vă îngrijorez. Și pentru că n-am vrut să...

— Ce scria pe bilet?

— Scria... încep eu, înghițind greu. Cuvintele sunt aproape imposibil de rostit și trebuie să mă forțez să le dau viață. Zicea așa: *De ce nu arunci și asta în Estuar?*

Fatima scapă din mână și cana, care se sparge; se albește la față, iar chipul ei lipsit de expresie, încadrat de eșarfa întunecată, i se transformă într-o mască Noh a terorii.

— Ce-ai spus? întreabă ea, cu vocea răgușită și aspră.

Dar nu mai sunt în stare să repet și știu foarte bine că m-a auzit, însă îi e prea frică să recunoască ceea ce eu deja am înțeles – cineva știe și e pornit să ne pedepsească pentru ce s-a întâmplat.

— Nu, zice ea, scuturând din cap. *Nu*. Este imposibil!

Las jos prosopul de bucătărie și mă duc la Freya care se joacă pe canapea și mă las pe vine, cu fața în mâini.

— Asta schimbă totul, zice Fatima accentuând cuvintele. Isa, trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm *acum*.

De-afară se aud zgomote, bătaia rapidă a labelor pe ponton, sunet de pași. Ridic capul exact în momentul în care Kate și Thea deschid ușa dinspre țărm și intră în casă, bătând din picioare la ușă ca să scape de

nisipul și noroiul de pe tălpi. Kate râde și-mi dau seama că o parte din stresul pe care îl văzusem pe chipul ei în ultimele douăzeci și patru de ore s-a mai disipat, dar în clipa în care se uită la Fatima, apoi la mine, expresia i se schimbă din nou.

— Ce se întâmplă? ne întreabă ea. E totul în regulă?

— Plec.

Fatima adună de pe jos cioburile de la cana spartă și le pune pe chiuvetă, apoi se șterge pe mâini cu prosopul de bucătărie și vine să se așeze lângă mine.

— Trebuie să mă întorc în Londra. La fel și Isa.

— Nu, ripostează Kate cu tărie. Nu poți pleca.

— Vino cu mine acasă! zice Fatima cu disperare. Apoi, arătând cu mâna spre Moară: Nu ești în siguranță aici. Isa... spune-le de bilețel!

— Ce bilețel? întreabă Thea alarmată. Îmi explică și mie cineva?

— Kate a primit un bilet, zice Fatima scuipând cuvintele. Un bilet pe care scria: *De ce nu arunci și asta în Estuar?* Cine știe, Kate!? Luc a făcut-o? I-ai zis? Despre asta e vorba?

Kate nu răspunde. Clatină din cap întruna, cu un soi de tristețe mută, dar nu știu exact ce vrea să nege – ideea că i-ar fi zis lui Luc sau ideea că el a fost acela care a omorât oaia, ori poate că nici măcar nu încerca să-i răspundă Fatimei în vreun fel.

— Cine *știe?* zice Fatima din nou, ridicând vocea. *Trebuie* să pleci de-aici!

Kate clatină din nou din cap, închide ochii și-și apasă pleoapele cu degetele ca și cum n-ar ști ce să spună, dar Fatima insistă, strigându-i:

— Kate, tu *ascuți* ce zic?

Kate ridică privirea.

— Nu pot să plec, Fati. Și tu știi de ce.

— De ce? De ce *nu poți* să-ți faci bagajul și să pleci, să lași totul în urmă?

— Pentru că nu s-a schimbat nimic – oricine ar fi scris biletul acela nu s-a dus la poliție, ceea ce înseamnă că fie doar speculează, fie are mai multe de pierdut decât noi. Însă suntem în siguranță. Dar dacă fug, oamenii își vor da seama că am ceva de ascuns.

— Ei bine, dacă vrei să stai, stai, răspunde Fatima, întorcându-se cu spatele și începând să-și adune lucrurile, geanta, ochelarii de pe masă. Dar eu nu mai rămân aici. Nu am niciun motiv să mai rămân.

— Ba ai, zice Kate, de data asta cu duritate. Cel puțin, încă o noapte.

Fii rezonabilă, Fatima. Rămâi pentru petrecerea de reuniune – dacă n-o faci, nu mai are sens motivul pentru care am spus că ai venit aici. Dacă nu mergeți la reuniune, atunci de ce ai venit aici toate și ai stat atâta timp?

Nu trebuie să spună care e motivul. Nu e nevoie. Nu atâta vreme cât există titlul scris cu litere de-o șchioapă pe prima pagină a ziarului local.

— Futu-i! zice Fatima răbufnind, strigând tare și cu răutate.

Dă drumul genții pe podea și merge apăsât spre fereastră, lovindu-se cu fruntea de geam.

— *Futu-i!*

Când se întoarce, privirea îi este acuzatoare.

— *De ce* dracu' ne-ai adus aici, Kate? Ca să te asiguri că suntem la fel de amestecate ca tine în povestea asta?

— *Ce?*

Kate arată de parcă ar fi palmuit-o cineva și face un pas în spate.

— Nu! Dumnezeu mare, Fatima, evident că nu. Cum poți să spui așa ceva?

— Atunci de ce? țipă Fatima.

— Pentru că nu știam cum altfel să vă anunț! țipă Kate la rândul ei.

Obrajii ei măslinii sunt roșii ca focul, deși nu-mi dau seama dacă de furie sau rușine. Când se hotărăște din nou să vorbească, i se adresează lui Shadow, de parcă nici măcar nu mai suportă să se uite spre noi.

— Care ar fi fost alternativa? Să vă trimit un e-mail? Pentru că nu știu cum sunteți voi, dar, din punctul meu de vedere, nu voiam să am așa ceva în computer. Să vă dau telefon și să vă zic ce s-a întâmplat, în timp ce soții voștri ascultă undeva în fundal? V-am cerut să veniți aici, pentru că m-am gândit că meritați să vă spun asta față în față și pentru că mi s-a părut cea mai sigură opțiune și, da, dacă vreți să vă spun sincer, pentru că sunt o egoistă nenorocită și *aveam nevoie de voi*.

Respiră greu și, pentru o clipă, am sentimentul că o să izbucnească în lacrimi, dar n-o face; în schimb, Fatima străbate încăperea, împiedicându-se, ca să ajungă la Kate și s-o strângă în brațe.

— Îmi pare rău, reușește ea să zică. N-ar fi trebuit să... îmi pare atât de rău!

— Și mie îmi pare rău, zice Kate, cu vocea abia străbătând prin eșarfa Fatimei. Numai eu sunt de vină.

— Termină, o întrerupe Thea.

Se duce spre amândouă și le îmbrățișează în același timp, cuprinzându-le cu amândouă mâinile.

— Kate, toate suntem de vină, nu doar tu. Dacă n-am fi făcut ce-am făcut...

Nu reușește să termine ce are de zis, dar nu e nevoie s-o facă. Știm toate patru ce-am făcut, felul în care vara aceea molcomă, însorită, s-a prăbușit la picioarele noastre, scăpându-ne printre degete, luându-l pe Ambrose cu ea.

— O să rămân peste noapte, zice Fatima în cele din urmă, dar nu vreau să merg la reuniune. După toate câte s-au întâmplat... cum poți să te gândești să te întorci acolo, Kate? După tot ce ne-au făcut?

— Avem invitații... zice Thea încet. Nu e de ajuns? Nu putem să le spunem că ne-am răzgândit în ultimul moment, că mașina lui Fati n-a mai pornit sau ceva de genul ăsta, Isa? Tu ce crezi?

Se întorc toate spre mine – trei chipuri, atât de diferite fizic și, cu toate acestea, având aceeași expresie: îngrijorare, frică, așteptare.

— Ar trebui să mergem, le zic eu într-un târziu. Nu vreau să merg, vreau să stau aici, la Moară, la căldură și liniște. Internatul Salten e ultimul loc din lume în care îmi doresc să mă întorc. Dar Kate a cumpărat deja bilete pentru noi și nu putem să schimbăm chestia asta. Dacă nu mergem, vor fi patru locuri libere la masă și patru etichete la intrare pe care nu le va revendica nimeni. Oamenii știu că am sosit... într-un sătuc ca ăsta nu există secrete. Dacă nu mergem, o să se întrebe de ce. De ce ne-am răzgândit? Și, ce e mai rău, de ce am venit de la bun început, dacă nu pentru reuniune? Și nu ne permitem să ni se pună astfel de întrebări.

— Ce faci cu Freya? întreabă Fatima și-mi dau seama că are dreptate.

Nu m-am gândit la Freya deloc. Ne întoarcem privirile spre ea și o vedem stând pe spate pe covor, jucându-se mulțumită, molfăind o bucată de plastic viu colorat. Simte că ne uităm la ea și râde, un râs fericit, gâlgâit, care mă face să mă duc la ea s-o iau în brațe și s-o strâng la piept.

— N-aș putea s-o iau și pe ea? întreb eu cu îndoială în glas.

Kate rămâne mută de uimire.

— Fir-ar să fie, nu m-am gândit nicio clipă la Freya. Stai puțin!

Scoate telefonul din buzunar, iar eu mă uit peste umărul ei în timp ce deschide pagina de web a internatului și dă clic pe secțiunea „Elevi”.

— Reuniune... reuniune... Ah, gata, am găsit. FAQ... bilete pentru oaspeți... oh, fir-ar să fie!

Citesc cu voce tare peste umărul ei.

— „Partenerii și copiii de vârste mai mari sunt bineveniți, dar din păcate acest eveniment nu este adecvat bebelușilor sau copiilor până în zece ani. Vă putem pune la dispoziție o listă a babysitterilor locali și a pensiunilor care dispun de servicii de babysitting la cerere.”

— Minunat!

— Îmi pare rău, Isa. Dar rezolvăm, sunt vreo cinci-șase fete pe puțin în sat care sunt dispuse să vină să stea cu fata.

Îmi vine să-i zic că nu e chiar așa de simplu, dar mă abțin. Freya n-a mâncat niciodată bine din biberon și, în plus, chiar dacă s-ar fi împăcat cu laptele praf, tot nu am nimic potrivit la mine.

Puteam să dau vina pe biberoane, dar ar fi fost mai mult o minciună, pentru că marele adevăr era că pur și simplu *nu voiam* s-o las singură.

— Va trebui să mă străduiesc s-o adorm înainte să vină cineva să stea cu ea, zic eu cu jumătate de gură. N-o să adoarmă sub nicio formă cu un străin. Nu adoarme ea cu Owen, darămite cu cineva pe care nu-l cunoaște deloc. La ce oră începe?

— La opt, zice Kate.

La dracu'! O să fie la limită. Câteodată Freya adoarme înainte de șapte, altă dată e trează și ciripește pe la nouă. Dar nu am ce să fac.

— Dă-mi un număr de telefon, îi zic lui Kate. O să sun eu. E mai bine dacă vorbesc eu direct cu agenția, să mă asigur că știu tot ce e de știut când vine vorba despre sugari.

Kate îmi face semn din cap că da.

— Îmi pare rău, Isa.

— O să fie bine, zice Fatima compătimitoare. Îmi pune o mână pe umăr și mă strânge ușor. Prima dată e cel mai greu, continuă ea.

Simt cum mă trece un val de iritare. Intenția Fatimei n-a fost aceea de a-mi împărtăși din experiența ei de „mamă cunoscătoare,” dar se pare că nu se poate abține și, ce e și mai rău, știu că are dreptate, că are doi copii și mult mai multă experiență decât mine, că a trecut prin asta de mai multe ori și știe cum funcționează. Dar n-o cunoaște pe Freya și chiar dacă își imaginează că-și aduce perfect aminte senzația de anxietate pe care a simțit-o prima dată când și-a lăsat copilul cu un străin, de fapt *nu-i așa*, nu-și aduce aminte, nu cu amplitudinea viscerală pe care o resimt eu în momentul acesta.

Am lăsat-o pe Freya cu Owen de câteva ori. Dar niciodată n-am făcut asta – n-am lăsat-o niciodată cu o persoană complet necunoscută.

Dacă se întâmplă ceva?

— Dă-mi numerele de telefon, îi zic iar lui Kate, ignorând-o pe Fatima, scuturând din umăr ca să-i îndepărtiez mâna, apoi mă duc spre Freya, o iau de pe covor, mergem sus, cu lista de numere de telefon în pumnul încheștat, încercând din răsuferință să nu plâng.

E târziu. Soarele se face tot mai mic pe cer, umbrele se întind prelungi peste Estuar și Freya moțâie la sânul meu, cu mâna încă încheștată pe colierul fragil din argint răsucit pe care nu l-am mai purtat de mult, de frică să nu-l prindă și să tragă de el să-l rupă.

Le aud pe fete discutând la parter. Sunt gata de mult, iar acum stau pregătite în timp ce eu încerc de ceva vreme s-o adorm pe Freya și nu reușesc. Fata simte că sunt la capătul răbdării și se schimonosește dezgustată din cauza mirosului de parfum cu care nu e obișnuită. Mi-am dat puțin după urechi, apoi mi-am șters iritată mâinile de rochia dreaptă, prea strâmtă, din mătase neagră, pe care am împrumutat-o de la Kate. Nimic nu e cum trebuie – încăperea mi se pare ciudată, pătuțul nu e potrivit, lumina curge în frânturi printre draperiile prea groase.

De fiecare dată când o așez pe salteaua pătuțului, tresare și se agită și încearcă să mă apuce cu mâinile, plânsul ei furios auzindu-se ca o sirenă, acoperind susurul râului și vocile șoptite de la parter.

Dar acum... acum pare să fi adormit de-a binelea, cu buzele întredeschise, cu o dâră minusculă de lapte curgându-i din colțul gurii.

O șterg la gură cu batista ca să nu-mi păteze rochia împrumutată, apoi mă ridic și, cu foarte mare atenție, mă îndrept spre pătuțul din colț.

O las în jos... din ce în ce mai mult... mă aplec, simțind cum îmi trosnește coloana și mă doare, apoi o las pe saltea, cu mâna apăsată ferm pe abdomenul ei, încercând să fac cât mai ușoară trecerea de la momentul în care *sunt* acolo la momentul în care *nu mai sunt* cu ea, astfel ca ea să nu bage de seamă.

În cele din urmă mă ridic, ținându-mi respirația.

— *Isa!* aud un fâșâit venind dinspre scări care mă face să scrâșnesc din dinți și să urlu în mintea mea un *taci dracului din gură*, dar fără să îndrăznesc să rostesc cuvintele.

Freya însă doarme dusă, iar eu ies pe vârfuri, cât pot de ușor, pe coridor, apoi pe scările delabrate, ținând degetul la gură în timp ce celelalte răbufnesc în ovații mute, dar se opresc brusc când dau cu ochii de mine.

Le găsesc în picioare, la un loc, la capătul scărilor, cu ochii ridicați

spre mine. Fatima e îmbrăcată într-un superb costum indian din mătase rubinie încrustată cu pietre prețioase, pe care l-a găsit în după-amiaza asta, numai ea știe cum, într-un magazin scump din Hampton's Lee. Thea refuză să se conformeze cerinței din invitație de a avea ținută formală și poartă obișnuții ei blugi mulați și un maiou cu bretele, cu marginea aurie care, încet, spre gât, se întunecă, transformându-se într-un negru-dens, combinație care îmi aduce aminte atât de mult de felul în care își purta părul când era tânără, că mi se oprește respirația. Kate poartă o rochie vaporosă, roz-trandafir, pe care putea la fel de bine să fi dat câteva lire sau mai multe sute, iar părul îi cade pe umeri, încă ud de la duș.

Ajung la capătul scărilor având un nod în gât... și nu știu de ce. Poate pentru că am înțeles dintr-odată, cu inima frântă, cât de mult le iubesc sau poate din cauza felului în care s-au transformat din fetele pe care le-am cunoscut în niște femei în toată regula, cât ai clipi din ochi. Poate din cauza felului în care chipurile lor luminate de crepuscul se suprapun cu amintirea copilelor de altădată – sunt bine îmbrăcate, obosite, cu ochii ușor încercănați, dar mai frumoase decât mi le aminteam din copilărie și, în același timp, sunt niște tinere cu pielea curată și luminoasă, pline de speranță, drepte ca niște păsări gata să-și ia zborul spre un viitor necunoscut.

Mă gândesc la Luc și la mânia lui nestăpânită, în oficiul poștal, la amenințările subtile, și simt deodată cum mă înecă furia – n-aș suporta ca vreuna dintre ele să pățească ceva. Oricare dintre ele.

— Ești gata? mă întreabă Kate zâmbind, dar înainte să pot să-i fac semn că da, se aude o tuse dintr-un colț al încăperii. Mă întorc și, lângă măsuta de pe hol, dau cu ochii de Liz, fata din sat care a venit să aibă grijă de Freya.

Este înfiorător de tânără – acesta a fost primul gând pe care l-am avut când a venit, bătând la ușă ezitant. La telefon mi-a zis că are șaisprezece ani, dar acum că o văd, nu sunt așa de sigură – are părul castaniu-deschis și un chip larg și lipsit de expresie pe care nu-l pot citi, dar am sentimentul că e stresată.

Thea se uită la telefon.

— Trebuie să mergem.

— Stai puțin, zic eu și încep să-i țin iar fetei predica pe care i-am ținut-o deja la telefon de două ori – ceașca de lapte praf pentru copil este în frigider, biberonul pe care nu-l suportă, dar pe care sper să-l

accepte în cele din urmă, unde sunt pampersii și ce să facă în caz că fata începe să plângă.

— Ai numărul meu, îi zic pentru a douăzecea oară, în timp ce Fatima se mută de pe un picior pe celălalt, iar Thea oftează. Îl ai, da?

— Îl am aici, zice Liz bătând cu palma pe carnețelul de pe mäsută, aflat lângă un teanc de bancnote de zece lire, comisionul ei pentru seara asta.

— Iar laptele e în frigider – nu știu dacă o să-l vrea, nu e foarte obișnuită cu câni anti-curgere –, dar, dacă se trezește, încearcă să vezi.

— Nu vă faceți griji, doamnă, zice ea, iar ochii ei albaștri strălucesc nevinovat. Mama îmi zice mereu că nimeni nu se descurcă mai bine ca mine cu frățiorul meu. Eu am grijă de el tot timpul.

Nu mă simt mai bine auzind asta, dar îi fac semn că am priceput.

— Haide, Isa, zice Thea, ajungându-i răbdarea la limită. Stă în ușă, cu mâna pe clanță. Chiar trebuie să plecăm!

— OK, îi răspund îndreptându-mă spre ușă, resimțind ca pe un cuțit în stomac greșeala pe care o fac, dar nu am de ales, nu-i așa?

Distanța dintre mine și Freya crește, iar în jurul gâtului meu parcă-i o funie care se strânge pe măsură ce mă îndepărtez.

— O să încerc să plec mai repede, dar să mă suni, OK? îi zic lui Liz și ea dă din cap că da, iar eu mă smulg de lângă ea și de lângă Freya, și fiecare pas pe care-l fac pare că-mi lărgește golul din inimă.

Apoi traversăm podul din lemn stricat și fragil, simțind soarele serii în spate, iar golul din mine se mai atenuează.

— Deci să înțeleg că eu conduc...? zice Fatima, scoțând cheile.

Kate se uită la ceas.

— Nu știu. Sunt vreo douăzeci de kilometri pe șosea și la ora asta avem toate șansele să dăm de un tractor. Toți lucrează până târziu în câmp când e vremea așa și nu e decât un singur drum pe care pot merge. Dacă nimerim în spatele vreunuia, putem să stăm acolo ore în șir.

— Și atunci ce facem? întreabă Fatima cu o mină amuzant de îngrozită. Vrei să spui că ar trebui să mergem pe jos?

— Probabil că așa ar fi cel mai rapid. Nu sunt decât câțiva kilometri dacă o tăiem prin mlaștini.

— Dar eu am pantofi de seară!

— Păi ia-ți sandalele Birkenstocks în picioare, zice Kate, făcându-i semn spre încălțărilor Fatimei rămase lângă ușă, la intrare. Dar n-o să

fie atât de greu de mers. S-a uscat peste tot din cauza vremii.

— Haideți, zice Thea, luându-mă prin surprindere. O să fie ca pe vremuri. Și oricum, doar știți ce presupune să parchezi la școală. O să fim blocate într-un spațiu strâmt și n-o să mai putem ieși cu mașina de acolo până n-o să plece toate celelalte din rândurile din față.

Argumentul din urmă a reușit să ne convingă. Văd în privirea Fatimei că nici ea nu vrea să rămână blocată în școală, fără nicio posibilitate să scape de-acolo. Își dă ochii peste cap, dar aruncă pantofii din picioare și ia sandalele Birkenstocks. Las și eu tocurile din picioare și iau sandalele cu care am fost în sat, strângând din dinți în momentul în care îmi ating bătăturile pe care mi le-au făcut în timpul plimbării prelungite. Kate are deja în picioare pantofi comozi, fără tocuri, lucru pe care l-a făcut și Thea – oricum, ea nu are nevoie să fie mai înaltă decât este.

Mai arunc o ultimă privire spre camera în care am lăsat-o pe Freya dormind, simțind din nou o durere în inimă. Apoi mă întorc spre cărarea din fața noastră, spre sud, spre coastă și trag adânc aer în piept.

Pornim astfel la drum.

E ca în vremurile bune; la asta mă gândesc în timp ce mergem pe aceeași cărare pe care o urmam întotdeauna ca să ne întoarcem la Internatul Salten. E o seară pură, frumoasă, cerul e pătat de nori rozalii reflectând soarele apunând, drumul de nisip răspândind sub picioarele noastre căldura pe care o reținuse în timpul zilei.

Nu ajungem bine la jumătatea drumului de coastă, când Kate se oprește brusc și zice:

— Haideți s-o tăiem pe-aici!

O clipă, nu-mi dau seama ce vrea să sugereze, apoi văd: o spărtură în tufișurile încâlcite și pline de spini, un pârleaz rablagit care abia se distinge printre urzici și ruji de muri.

— Poftim? zice Thea, râzând scurt. Faci mișto de noi?

— Păi... ezită Kate, simțindu-se nelalocul ei. M-am gândit că... ajungem mai rapid.

— Ba bine că nu, intervine Fatima, cu o privire încurcată în spatele ochelarilor ei negri imenși. Și știi bine că n-o să fie mai rapid – e un traseu ocolit și, oricum, nu avem cum să trecem pe acolo, o să-mi rup costumul fâșii. Ce are dacă trecem celălalt pârleaz, de mai jos? Cel pe

care-l treceam când ne întorceam de la școală?

Kate trage adânc aer în piept și, pentru o clipă, am senzația că vrea să insiste, dar apoi se întoarce și o ia înaintea noastră pe cărare.

— Bine, zice ea mormăind mai mult pentru sine, atât de încet, încât nu sunt sigură că am auzit-o.

— Ce ciudat, îi șoptesc eu Fatimei.

— Știi. Ce se întâmplă? Doar n-am fost absurdă, nu-i așa? Adică... zice ea, făcând semn spre mătasea fragilă, unduioasă, spre bijuteriile atât de grațios prinse în loc. Pe bune, nu am dreptate? N-aveam cum, sub nicio formă, să trec printre spinii ăia fără să-mi rup hainele de pe mine.

— Evident că nu, zic eu mărind pasul ca s-o ajungem din urmă pe Kate. Nu știu ce-a fost în mintea ei.

Dar știu ce-a fost în mintea ei. În momentul în care ajungem în locul prin care am trecut dintotdeauna, îmi aduc aminte imediat și nu pot să cred că am putut uita. Și înțeleg și de ce Kate a dus-o pe Thea prin partea de nord a Estuarului în după-amiaza asta, în timpul plimbării lor, în loc s-o ia spre sud, spre mare.

Din locul în care cărarea noastră cotește spre dreapta, peste un pârleaz care dă direct în mlaștină, drumul de coastă duce spre mare și, în depărtare, aproape ascunsă privirii noastre, la adăpostul dunei de nisip, văd ceva alb, apoi cordonul de împrejmuire al poliției făcut din panglică albă cu albastru.

E un cort. Genul de cort care se amplasează într-un loc din care se prelevează probe medico-legale.

Simt cum mă ia cu rău de la stomac și mi se înmoaie genunchii. Cum am putut să fiu atât de uitucă?

Thea și Fatima își dau și ele seama, în aceeași secundă. Văd cum se schimbă amândouă la față și ne uităm una la alta șocate, în spatele lui Kate care merge înaintea noastră spre pârleaz, cu chipul întors în așa fel încât să nu vadă frumusețea incredibilă a țărmului și marea strălucitoare care se întinde cât vezi cu ochii și, în mijlocul acestei frumuseți, micuțul cort care, în banalitatea lui, a schimbat totul.

— Îmi pare rău, zic eu către Kate care sare pârleazul, cu rochia de mătase roz fluturându-i în vânt. Kate, nu ne-am gândit...

— Bine, zice ea din nou, dar vocea îi e dură și rece și știu că nimic nu e bine.

Cum *am putut* să uităm? Nu e ca și cum n-am știut, în cele din urmă,

de-asta am și venit aici.

— Kate, zice Fatima implorând-o, dar Kate deja a trecut dincolo de pârleaz și merge înainte, cu pași mari, cu fața întoarsă astfel încât să nu-i vedem expresia, iar noi nu putem decât să ne uităm una la cealaltă, distruse, vinovate, apoi să ne grăbim s-o prindem din urmă.

— Kate, îmi pare rău, îi zic din nou prinzând-o de mână, dar ea se smulge din prinsoarea mea.

— Nu-ți bate capul, zice ea și e ca și cum mi-ar fi dat un pumn în stomac, ca și cum m-ar fi acuzat de ceva de care nu mă puteam apăra.

Pentru că, într-adevăr, nu mi-am bătut capul.

— Oprește-te, zice Thea, iar în vocea ei se simte un ordin, un ton pe care nu l-am mai auzit de ani de zile.

Vorbea pe acest ton atât de ușor, ca o lovitură de bici care te obliga, într-o oarecare măsură, să asculți, chiar dacă nu i te supuneai. *Oprește-te! Bea asta! Dă-mi aia! Vino aici!*

La un moment dat, obiceiul acesta a încetat – ea a renunțat să le mai dea ordine celor din jur, s-a speriat de propria-i autoritate. Dar iată că a revenit, fie și numai ca o răbufnire de moment, iar Kate se întoarce, se oprește pe o pajiște cu iarbă scurtă, păscută de oi, cu o expresie de resemnare pe chip.

— Ce vrei?

— Kate, ascultă...

Tonul vocii i s-a schimbat, iar Thea pare acum împăciuitoare, nesigură, o reflexie a sentimentelor tuturor, a felului în care eram, așa, cum stăteam acolo, fără să știm exact ce am putea spune, cum am putea să facem ca situația asta imposibilă să devină suportabilă, când știm foarte bine că nu se poate.

— Kate, n-am vrut...

— Ne pare rău, zice Fatima. Chiar ne pare rău, ar fi trebuit să ne dăm seama. Dar nu fi așa!... Suntem aici pentru *tine*, știi asta, nu?

— Și eu ar trebui să fiu mai recunoscătoare? răspunde Kate cu o grimasă, apoi încearcă să zâmbească. Știu asta, dar...

Dar Fatima o întrerupe.

— *Nu*. Nu asta vreau să spun... pentru numele lui Dumnezeu, Kate, de când se pune problema *recunoștinței* între noi? întreabă ea, scuipând cuvântul de parcă ar fi fost o injură. Recunoștință? Nu mă insulta! Suntem mai presus de asta, nu-i așa? Cu siguranță, am fost mai presus de-atât. Tot ce-am vrut să zic e că tu crezi că ești singură, crezi

că doar ție îți pasă de ce se întâmplă. Ei bine, *nu-i așa*. Și ar trebui să consideri că asta... noi suntem dovada a ceea ce spun acum, zice ea făcând un gest spre micul nostru grup, spre umbrele noastre care se întind peste mlaștini în lumina soarelui la apus. Te *iubim*, Kate. Uită-te la noi – Isa a venit cu copilul după ea, Thea a lăsat totul la muncă într-o secundă, eu i-am lăsat pe Ali, Nadia și Sam, i-am lăsat pe toți în urmă, pentru tine. Pentru că însemni atât de mult pentru mine, pentru noi toate. Și nu te vom lăsa niciodată de izbeliște. Pricepi asta?

Kate închide ochii și pentru o clipă cred că o să plângă, că o să urle la noi, dar n-o face, ci întinde mâinile, orbește, ca să le prindă pe ale noastre, și ne trage spre ea cu degetele ei puternice, acoperite de acuarele și uleiuri, încleștându-și-le pe încheieturile mâinilor noastre, de parcă am salva-o de la înec.

— Voi... zice ea, dar vocea i se frânge, apoi brațele noastre se înlănțuie, cuprinzând trupul celeilalte, toate patru stând astfel, la un loc, îmbrățișate ca patru copaci încrucișați în bătaia vânturilor de coastă, transformați într-un singur organism viu, cu brațele împletite, cu frunțile aplecate, lipite unele de altele, emanând căldură; și le simt pe celelalte, le simt trecutul ținut într-al meu în asemenea măsură, încât nu mai putem fi despărțite.

— Vă iubesc, zice Kate și eu îi răspund, sau cel puțin asta cred, corul vocilor noastre întretăiate trebuie s-o includă și pe-a mea, dar nu-mi mai dau seama, nu mai știu unde sfârșesc eu și încep celelalte.

— Intrăm împreună, zice Fatima cu fermitate. Pricepeți? Ne-au despărțit o dată, dar nu se va mai întâmpla și a doua oară.

Kate face semn că da și se îndreaptă de spate, își șterge ochii de rimel.

— Bine.

— Deci, suntem de acord? Front comun?

— Front comun, zice Thea, ușor întunecată, iar eu le fac semn că sunt de acord.

— Unite vom rezista⁵, zic eu, deși era mai bine dacă n-o spuneam, căci finalul, rămas nerostit, stătea deasupra noastră ca o sabie.

---

⁵ Referire la celebrul citat din Esop: *Uniți vom rezista, divizați vom fi învinși*.

Mai Țineți minte când...

Acesta este refrenul din conversația noastră în timp ce ne târâm picioarele pe ultimele sute de metri de mlaștină.

Mai Țineți minte când Thea a fost prinsă cu votcă în sticla de apă în ziua meciului de hochei cu Roedean din deplasare?

Mai Țineți minte când Fatima i-a zis domnișoarei Rourke că *futu-i* e un cuvânt în urdu care înseamnă *stilou*?

Mai Țineți minte când am fugit de la internat ca să mergem noaptea să înotăm și Kate a fost luată de curenți și a fost cât pe ce să se-nece?

Mai Țineți minte... mai Țineți minte... *mai Țineți minte...*

Credeam că mi-am adus aminte de toate, dar acum, când amintirile mă năpădesc ca furnicile, îmi dau seama că nu, nu-mi amintisem chiar totul. Nu așa... nu cu o asemenea forță încât să simt mirosul mării, și aproape să o văd pe Kate tremurând din toate încheieturile, albă în lumina lunii, când urcam pe plajă, cu picioarele împleticindu-ni-se. Aveam amintirea în minte, dar nu fiecare detaliu, nu revăzusem culorile, nu resimțisem iarba sub tălpi și briza mării pe față.

Dar abia când traversăm ultimul teren de sport și trecem peste ultimul gard și Internatul Salten ne apare dinainte, avem revelația. Ne-am întors. Ne-am întors cu adevărat. Sentimentul întoarcerii este atât de greu de suportat, că simt cum mi se zvârcolește stomacul, în timp ce fetele au amuțit brusc, amintindu-și, asemenea mie, o parte dintre lucrurile pe care am tot încercat să le uităm. Îmi aduc aminte de chipul lui Mark Wren când, într-o bună zi, pe plajă, a venit față în față cu un grup de elevi din anul cinci, văd aievea cum valurile roșietice ale mării i se preling pe spate, în chicotelile și șoaptele lor, cum ridicase capul spre Thea, aruncându-i o privire de disperare pură. Îmi aduc aminte de privirea alarmată a elevei din anul întâi când ne-a întors spatele mie și Fatimei pe coridor, iar noi ne-am dat seama că trebuie să fi auzit zvonurile care se răspândiseră despre noi... despre limbile noastre ascuțite și capacitatea noastră de a minți și înșela. Și-mi aduc aminte de expresia de pe chipul domnișoarei Weatherby în acea ultimă zi...

Și dintr-odată mă bucur că Internatul Salten s-a schimbat, chiar mai

mult decât Saltenul însuși, ceea ce îi dădea un aer de stabilitate și durabilitate. Spre deosebire de Moara care devenea din ce în ce mai decrepită odată cu vremea, internatul era învăluit într-o atmosferă perceptibilă de eleganță, ceva ce lipsea din amintirile mele. Indiferent de impresia pe care voia s-o lase, în vremea mea Internatul Salten n-a fost niciodată o școală de elită. Era, în multe feluri, ceea ce Kate numea „locul ultimei speranțe” – genul de școală unde se mai găsea un loc în ceasul al doisprezecelea pentru un copil cu probleme acasă și care nu punea nicio întrebare unei fete exmatriculate din trei școli la rând. Îmi aduc aminte cum, în ziua în care am ajuns la școală, cu atât de mulți ani în urmă, am observat cum vopseaua se cojea peste tot și era pătată de sare, cum terenurile de sport erau îngălbenite după o vară fierbinte. Prin pietrișul drumeagului care ducea spre intrarea principală, crescuseră buruieni, și printre bolizii Bentley Daimler, mulți dintre părinți conduceau Fiaturi, Citroëns și niște rable de Volvo-uri.

Acum însă totul are un aer de... bani. Nu știu cum altfel să descriu lucrurile.

Silueta clădirii înalte care își întinde umbrele lungi peste terenurile de crochet și tenis este aceeași, însă varul alb, fad și ieftin a fost înlocuit cu o vopsea crem, vădit scumpă, catifelând ușor finisajul, un efect augmentat de florile plasate în glastrele de la ferestre și de lianele plantate la colțurile clădirii și care începeau să se urce în spirale pe fațadă.

Pajiștile sunt mai verzi și mai bogate și, traversându-le, se aude un vag „clic” și furtunuri mici de apă cresc din iarbă și încep să împrăstie o pulbere fină de apă, un lux inimaginabil pe vremea mea. Au apărut ca ciupercile tot felul de clădiri auxiliare și alei acoperite, astfel că fetele nu mai trebuie să alerge de la o lecție la alta prin ploaie. Apoi, trecând pe lângă terenul de tenis acoperit, am văzut că au scos pavajul aspru, pe care ne juleam picioarele și l-au înlocuit cu un soi de burete verde, cauciucat.

Ce nu s-a schimbat sunt cele patru turnuri care stau de pază, câte unul în fiecare colț al clădirii principale, cu țesătura neagră a scărilor de incendiu încolăcindu-se încă pe ele ca o iederă post-industrială.

Mă întreb dacă ferestrele din turn se mai deschid destul de mult încât să poată trece o fetișcană subțire, de cincisprezece ani, și dacă fetele mai fug din internat cum o făceau odată... Cumva mă îndoiesc de asta.

Desigur, e vacanța de jumătate de semestru, iar locul e ciudat de liniștit... sau aproape liniștit. Cum mergem noi pe pajiști, vedem trecând în viteză destule mașini și aud voci venind din partea din față a clădirii.

Ciulesc urechile o clipă și mă gândesc, *părinți!* cu același simț al pericolului pe care l-ar avea și un iepure care gândește: *șoim!* Dar apoi îmi dau seama – nu sunt părinți, sunt fete. Fete maturizate. *Noi.*

Numai că nu noi. Pentru că, nu știu cum s-a întâmplat, dar întotdeauna am fost noi și ele. Acesta e riscul când ai o „gașcă” cum i-a zis Mary Wren. Când te definești în funcție de zidurile pe care le ridici, cine e înăuntru, cine rămâne afară. Cei aflați de partea cealaltă a zidului nu sunt niște inși ordinari, sunt *ceilalți*. Intrușii. Opoziția. Dușmanul.

Era ceva ce n-am înțeles în acele prime zile la Internatul Salten. Eram așa de fericită că mi-am făcut prietene, atât de bucuroasă că mi-am descoperit un loc al meu, încât n-am înțeles că de fiecare dată când mă asociaz cu Kate, Thea și Fatima, mă disociam de toți ceilalți, punându-mă *împotriva* lor. Și că nu va dura mult până când și ei se vor pune *împotriva* mea.

În cele din urmă, un zid nu doar că îi ține pe ceilalți la distanță. Un zid poate foarte bine să te țină prins înăuntru.

— Oh! Dum-ne-ze-u-le!

Vocea străbate până la noi prin aerul serii și ne întoarcem toate patru deodată, să vedem de unde vine.

O femeie se apropie de noi, cu tocurile călcând apăsător și împiedicat pe pietriș.

— Thea? Thea West? Și... oh, Dumnezeule mare, tu trebuie să fii Isa Wilde, nu-i așa?

Pentru o clipă mi se șterg toate gândurile din cap și nu-mi dau seama de unde o știu, apoi mă lovește. Jess Hamilton. Căpitan al echipei de hochei în anul cinci și promovată în neștire ca să ajungă șefă de promoție în anul șase. O fi reușit? Mă întreb. Dar înainte să deschid gura s-o salut, ea îi dă înainte ca o moară stricăță.

— Fatima! Aproape că nu te-am recunoscut cu eșarfa aceea! Și Kate! Nu pot să cred că ați venit toate trei!

— Păi... încearcă Thea să spună, ridicând din sprânceană și făcând un gest ușor disprețuitor spre întreaga adunare. Păi, acum poți să crezi. E atât de incredibil că am reușit să ajungem atât de departe în

viață? Știu că aveam un poster în camera de cămin cu „trăiește cu patimă și mori repede”, dar nu era ceva ce trebuia înțeles *mot-à-mot*.

— Nu! zice Jess, râzând ascuțit și împingând-o pe Thea cu umărul în joacă. Știi că nu despre asta e vorba. Doar că...

Ezită o secundă și știm toate patru la ce se gândește, dar își revine repede și continuă:

— Doar că, ei bine, voi nu ați venit la niciuna din reuniunile astea, niciuna dintre voi, nici măcar Kate, și locuiește la doar cinci minute de aici. Ne cam pierduserăm speranța!

— Ce plăcut sentiment să știi că i-a fost cuiva dor de tine, zice Thea, rânjind în colțul gurii.

Urmează un moment de tăcere jenantă, apoi Kate dă să plece.

— Păi, vai, zice Jess, mergând în același ritm cu noi, cotind pe lângă clădire spre intrarea principală. Ce-ați mai făcut? Kate știu ce-a făcut, evident. Nu e nicio surpriză că a devenit artist plastic. Dar tu, Isa, lasă-mă să ghicesc... ceva în domeniul educației?

— Nu, zic eu, forțându-mă să zâmbesc. Sunt slujbaş al statului, în guvern, dacă vrei să știi. Asta dacă nu pui la socoteală cursurile de drept pe care le țin în ministere. Dar tu?

— Oh, eu am avut *mare* noroc. Alex, soțul meu, a avut mare succes în explozia tehnologică, a intrat și a ieșit exact la timp. Acum suntem părinți cu normă întreagă pentru Alexa și Joe.

Sprâncenele Theei mai aveau puțin și dispăreau sub breton.

— N-ai copii? întrebă Jess și mai că sunt gata s-o ignor, când îmi dau seama că de fapt întrebarea îmi era adresată mie, așa că mă grăbesc să dau din cap afirmativ.

— Oh, da. O fetiță, Freya. Are aproape șase luni.

— E acasă cu dădaca?

— Nu, reușesc să zic aruncându-i încă un zâmbet. De fapt, nici nu avem o dădacă. E acasă la Kate, cu o bonă de ocazie.

— Iar tu, Fatima? continuă Jess. Ce să zic, n-am știut că ai devenit... zice ea și face un semn către eșarfă, știi tu. *Musulmană*.

Aproape că șoptește cuvântul, ca unul care nu vrea să rostească ceva oarecum tabu.

Zâmbetul Fatimei pare și mai vag decât al meu, și nu lasă să i se întrevadă în niciun fel altă emoție.

— Am fost întotdeauna musulmană, zice ea pe un ton egal. Doar că, în școală, n-am fost o practicantă a religiei.

— Bine, și acum ce te-a... cum de... știi tu, cum de te-ai răzgândit?

Fatima ridică din umeri.

— Copiii. Timpul. Maturitatea. Cine știe?

Simt că nu vrea să vorbească despre asta, cel puțin nu cu Jess.

— Deci te-ai măritat? întreabă Jess.

Fatima dă din cap că da.

— Da, m-am căsătorit cu un alt medic. Da, știu! Ce clișeu, nu-i așa? Am doi copii frumoși, un băiat și-o fată. Sunt acasă cu Ali. Dar ai tăi?

— La fel ca ai tăi, băiat și fată: Alexa are aproape cinci anișori – nici nu-mi vine să cred cum trece timpul! – și Joe care are doi ani... sunt acasă cu dădaca. Eu și Alex ne-am fofilat și ne-am luat câteva nopți libere ca să avem un weekend prelungit. Trebuie să petreci ceva timp și în cuplu, nu-i așa?

Schimb o privire pe furiș cu Fatima. Nu știu ce-ar trebui să răspund la o asemenea întrebare – eu și Owen n-am mai avut o perioadă dedicată „cuplului” de când s-a născut Freya – dar suntem salvate de apariția pe alee a unei blonde înalte care se preface că leșină de fericire, și, cu mâna pe inimă, zice:

— Doar nu e Jess Hamilton? *Nu!* Nu se *poate* să fii chiar tu, că nu arăți suficient de bătrână pentru asta!

— Ba chiar eu în carne și oase, răspunde Jess, cu o mică plecăciune, apoi face cu mâna spre noi patru. Și probabil că ți le amintești pe...

Se face brusc liniște și văd cum femeia ne analizează chipurile pe rând, reamintindu-și numele, apoi expresia feței i se schimbă, zâmbetul politicos de damă de societate i se șterge de pe buze. Își aduce aminte bine. Își aduce aminte exact.

— Desigur, zice ea, cu o răceală în voce care mă dărmă. Apoi se întoarce spre Jess, luând-o de braț, întorcându-ne spatele. Jess, draga mea, *trebuie* să-l cunoști pe soțul meu, nu se poate altfel, zice ea conspirativ.

Și uite-așa, fără alte cuvinte, Jess e luată de lângă noi, purtată de-a dreptul pe sus și am rămas din nou doar noi patru. Singure. Împreună.

Dar nu pentru multă vreme. Pentru că după ce dăm colțul ca să ajungem pe aleea de parcat, ne trezim în fața ușilor duble deschise, din care lumina curge revărsându-se în aerul serii, iar oamenii intră în călduri.

Simt cum cineva mă prinde de mână și, când mă întorc, dau cu ochii de Kate care și-a încheștat degetele într-ale mele, strângând dureros de

tare ca să se simtă în siguranță.

— Te simți bine? îi șoptesc, la care ea îmi răspunde cu un singur gest scurt din cap, dar nu sunt sigură dacă încearcă să mă convingă pe mine sau pe ea.

— Ți-ai pus armura? zice Thea, făcându-mi semn spre încălțările pe care le țin în mână și îmi dau seama că încă mai am sandalele de plimbare în picioare, pline de praf. Le arunc cât colo, ținându-mă de umerii lui Kate și mă încălț cu pantofii cu toc înalt. Fatima face și ea același lucru, ținându-se de brațul Theei. Rochia lui Kate flutură în vânt ca un stindard – un semnal de alarmă, mă gândesc eu brusc, imaginea ivindu-mi-se în minte neinvitată, dar o alung repede.

Ne privim una pe cealaltă și în ochii fiecăreia vedem aceleași sentimente – agitație, emoție și frică.

— Sunteți pregătite? ne întreabă Kate, iar noi îi răspundem aprobator din cap.

Urcăm apoi scările școlii din care am fost date afară cu atâția ani în urmă, într-un mod atât de dureros.

— Oh, Doamne! N-a trecut nicio oră și deja nu știu dacă mai pot continua.

Stau pe toaletă, cu capul în mâini, încercând să-mi vin în fire. Am băut de nervi, lăsându-i pe chelneri să-mi tot umple paharul, fără să mai țin socoteala. Aveam impresia că sunt într-un vis, că mă întorsesem la școală, dar totul era destul de diferit, în tehnicolor, totul era mai conturat și mai puternic. Mulțimea de chipuri și voci care ne-a întâmpinat la intrare mi se părușe coșmarescă, un amestec de străini și fețe pe jumătate cunoscute, schimbate de trecerea timpului, cu trăsături ascuțite – cum se întâmplă atunci când cățelușii grăsuți cresc și slăbesc – sau, dimpotrivă, îngroșate și aplatizate, cu pielea flască imperceptibil, ca o mască de latex care alunecă ușor de pe față.

Și partea cea mai rea este că *toată lumea* ne cunoștea, până și fetele care au venit la școală după ce-am plecat. Nu m-am așteptat la asta. Felul în care am plecat, dispărând în vacanța dintre semestre, fără ca plecarea noastră să fie anunțată... mi s-a părut oarecum minimalizat. Era unul dintre lucrurile pe care i le-a spus directoarea tatei în momentul respectiv: „Dacă Isa pleacă de bunăvoie, putem să trecem peste asta discret.”

Dar am uitat de ecurile din urma noastră, de spațiul liber lăsat de absența noastră și care trebuie să se fi umplut, iarăși și iarăși, de zvonuri și speculații până când s-a ridicat un veritabil edificiu de minciuni și jumătăți de adevăruri, hrănite de puținele fapte legate de dispariția lui Ambrose.

Și acum... sunt destule fete de prin partea locului care să fi văzut *Salten Observer*. Care să fi citit titlurile din ziar. Și nu sunt proaste, au pus totul cap la cap și au înțeles despre ce e vorba. Câteodată, genul acesta de ecuație dă cu rest.

Ochii lor sunt cel mai greu de suportat. Pentru că sunt atât de *avizi*. De față cu noi, lumea e destul de sociabilă, deși conversația pare puțin forțată și simt, deși poate că doar mi se pare, un soi de oboseală în spatele zâmbetelor. Dar cum ne întoarcem cu spatele, aud cum încep să șușotească pe seama noastră. *E adevărat? Chiar au fost exmatriculate? Ai auzit cum...?*

Amintirile nu mai sunt acele plăcute bătaie pe umăr și întrebarea „Îți mai aduci aminte...?”, ci sunt niște palme peste față, fiecare dintre ele un atac la persoană. Le simt venind chiar și când sunt departe de mulțime. Îmi aduc aminte cum plângeam stând exact în aceeași strană, din cauză că o fată, o elevă inofensivă din anul întâi, ne-a văzut, pe mine și pe Fatima, venind într-o seară de la Kate și pur și simplu mi-am ieșit din fire într-un mod absolut exagerat. Am amenințat-o, i-am zis că, dacă spune cuiva ce a văzut, o să mă asigur că o să fie ostracizată, să nu mai vorbească nimeni cu ea pentru tot restul zilelor pe care le mai avea de petrecut în Salten. I-am zis că pot să fac asta, fără nicio problemă. I-am zis că pot să-i fac viața un calvar.

Evident că era o minciună. Totul era o minciună. N-aș fi putut s-o izolez nici dacă aș fi vrut. În acel moment, eram deja destul de izolate noi însene. La cantină, când încercam să ne așezăm la vreo masă, în mod miraculos toate locurile erau deja ocupate. Dacă vreuna dintre noi sugera vreun film anume pentru camera comună, celelalte votau cu totul altceva. Mai mult decât atât, n-aș fi făcut-o niciodată. Nu voiam decât s-o sperii puțin, s-o fac să-și țină gura.

Nu știu ce a făcut sau ce a zis, dar domnișoara Weatherby m-a chemat la ea în birou într-o seară și mi-a ținut o predică lungă despre spiritul comunității și despre responsabilitatea mea față de fetele mai mici.

— Încep să-mi pun serios întrebarea, mi-a zis ea cu vocea plină de dezamăgire, dacă ai într-adevăr calitățile necesare ca să fii o elevă demnă de Salten, Isa. Știu că situația acasă la tine este foarte dificilă, dar asta nu e o scuză ca să te răstești la colege, mai ales la cele mai mici decât tine. Te rog să nu mă forțezi să-i spun tatălui tău, sunt sigură că are destule pe cap în momentul de față.

Am amuțit, din cauza rușinii amestecate cu furie. Eram furioasă pe ea, pe domnișoara Weatherby, da. Dar în cea mai mare măsură, pe mine, pentru ce făcusem, pentru ce îmi permisesem să devin. M-am gândit la Thea în acea primă noapte, la felul în care ne-a povestit cum a început Jocul Minciunii. *Și n-o să mă iau de fetele noi, de cele care nu se pot apăra*, a zis ea atunci. *O să le-o fac celor care controlează totul – profesorilor, fetelor populare. Cei care se cred deasupra tuturor.*

Ce devenisem eu în momentul în care am început să ameninț copii de unsprezece ani?

M-am gândit la ce-ar spune tata dacă domnișoara Weatherby l-ar

sună între drumurile la spital. M-am gândit la chipul lui, deja cenușiu de supărare, schimonosindu-se de dezamăgire.

— Îmi pare rău, am zis eu atunci, forțându-mă să rostesc cuvintele. Nu pentru că nu voiam să le spun, ci pentru că nu puteam, din cauză că nu reușeam să respir adânc. Chiar îmi pare foarte rău, am continuat. Vă rog să înțelegeți... a fost o greșală. O să-mi cer scuze. O să încerc să fiu mai bună, vă promit!

— Așa să faci, a zis domnișoara Weatherby cu o mină îngrijorată. Și, Isa, știu că am mai vorbit despre asta, dar gândește-te că ar trebui să mai ai și alți prieteni. Prietenii strânse sunt foarte bune în mare, dar pot să-ți limiteze șansele de a cunoaște alți oameni. Și, în cele din urmă, ne pot costa foarte mult.

— Isa?

Cineva ciocăne în ușa toaletei, încet dar ferm, și mă face să-mi ridic brusc capul din mâini.

— Isa, ești acolo?

Mă ridic, trag apa și ies din spațiul sigur al toaletei ca să mă spăl pe mâini la una dintre chiuvetele aliniate. Thea stă în picioare lângă uscător, cu brațele încrucișate.

— Eram îngrijorate, zice ea categoric.

Fac o grimasă. Cât timp am stat înăuntru? Zece minute? Douăzeci?

— Îmi pare rău, doar că... a fost un pic prea mult, știi?

Apa e rece pe mâinile mele, pe încheieturi și mă abțin cu greu să nu-mi dau cu apă pe față.

— Uite care-i faza, eu te înțeleg, zice Thea.

Cu chipul ei prelung și uscat, pare aproape bolnavă în lumina neiertătoare din toaletele internatului – toaletele pentru oaspeți au fost și ele recondiționate, acolo existând prosoape moi și cremă de mâini parfumată, dar lumina e la fel ca întotdeauna, dură și fluorescentă.

— Și eu vreau să plec de-aici. Dar nu poți să te ascunzi toată noaptea. Lumea se adună pentru masa de seară și o să vadă că lipsești. Hai să ne așezăm la masă și apoi o să încercăm să plecăm cât de repede putem.

— Bine, îi răspund.

Dar nu pot să mă mișc. Mă țin de chiuvetă, simțind cum unghiile caută să intre în porțelan. *Căcat!* Mă gândesc la Freya care a rămas

acasă la Kate, mă întreb dacă totul e în regulă. Aproape că mă copleșește dorința de a scăpa cumva de-aici și de a fugi înapoi la copilul meu, moale și cald, care miroase a acasă.

— De ce dracu' a crezut Kate că e o idee bună să venim aici?

— Ascultă, spune Thea privind peste umăr la cabinele goale, apoi își coboară vocea. Am mai discutat despre asta, continuă ea. Tu ești cea care a zis să venim.

Dau din cap cu amărăciune. Are dreptate. Și, ideea e că pricep reacția de panică a lui Kate, felul în care a căutat frenetic un motiv prin care să explice de ce toate prietenele ei au venit aici după toți acești ani de absență, chiar în weekendul în care un cadavru a fost descoperit, *culmea*, chiar în Estuar. Reuniunea trebuie să i se fi părut o coincidență providențială. Dar îmi doresc, îmi doresc *cu ardoare* să nu ne fi chemat deloc.

Căcat, mă gândesc din nou și simt cum înjurăturile încep să fiarbă în mine ca o otravă pe care n-o mai pot tolera. Îmi vine brusc în minte o imagine cu mine la masa mare, îmbrăcată în alb, lăsându-le să scuipe vrute și nevrute – *Tăceți dracului din gură, curve ordinare și bârfitoare. Nu știți nimic. Nimic!*

Trag aer în piept, încet, fără zgomot, încercând să mă calmez.

— OK? mă întreabă Thea, de data asta cu mai multă blândețe.

Îi fac semn că da.

— Sunt OK. Pot să fac chestia asta, zic eu, apoi mă corectez: *Putem* să facem chestia asta împreună, nu? Adică, până la urmă, dacă poate Kate și numai Dumnezeu știe cum, pot și eu. Cum se descurcă?

— Absolut! zice Thea.

Îmi ține deschisă ușa de la toaletă și îmi face loc să ies în holul răsunător, gol acum cu excepția câtorva profesori care se plimbă de colo-colo și a unui șevalet, aflat la un capăt, pe care sunt expuse planurile cinei festive.

— Ooh, grăbiți-vă! ne zice o profesoară văzându-ne ieșind de la baie. E tânără, prea tânără să fi fost acolo când eram noi eleve. Lumea se așază la masă pentru discursuri, zice ea. La ce masă sunteți?

— La Pankhurst, așa ne-a zis doamna care a fost aici adineauri, răspunde Thea și profesoara se uită pe listă, trece cu degetul peste numele în revistă. Thea West, zice Thea, dând indicații suplimentare.

— Oh, da, iată, aici e numele tău. Și tu ești...? întreabă ea uitându-se spre mine. Îmi cer scuze. După cum se poate vedea, sunt o nouă

achiziție a școlii, așa că voi toate sunteți figuri noi pentru mine!

— Isa Wilde, zic eu rapid și, spre ușurarea mea, nu văd pe fața ei, când se întoarce să verifice lista, nici revelație, nici șoc, ci doar concentrarea de care avea nevoie ca să treacă în revistă toate mesele.

— Oh, da, și Pankhurst, cu alte câteva eleve din anul vostru, după câte se pare. E o masă de zece persoane în capătul celălalt al coridorului, lângă ușa cantinei. Cea mai bună cale ca să ajungeți la masă ar fi să ieșiți pe ușa aceea și să mergeți roată, pe sub galerie.

Știu, zic eu în sinea mea. Știu locul ăsta ca pe propriul meu buzunar. Însă eu și Thea ne mulțumim doar să dăm din cap că am înțeles și ne luăm după indicațiile ei, ieșind pe ușa pe jumătate deschisă, în acompaniament de aplauze. Discursurile deja se țin de ceva vreme, o femeie zâmbește de pe podium și așteaptă politicoasă să se termine aplauzele.

M-am pregătit sufletește s-o văd pe domnișoara Armitage, directoarea școlii pe vremea noastră, s-o întrezăresc acolo, pe podium, dar la pupitru nu e ea și nu mă miră – cred că avea mai bine de cincizeci de ani când am început eu școala. Probabil că e la pensie acum.

Dar, într-un anume fel, realitatea e și mai șocantă de atât.

Femeia de pe podium este domnișoara Weatherby, fosta pedagogă de la internatul în care fuseserăm noi repartizate.

— Futu-i, șoptește Thea în barbă în timp ce ne croim drum pe lângă mesele fetelor de bani gata și ale soților lor, și-mi dau seama după paloarea de pe fața ei că și ea e la fel de șocată ca mine.

Pe măsură ce ne facem loc pe lângă scaune și peste genți și poșete, peste plăci comemorative pe care erau inscripționate, cu litere aurii, numele foștilor căpitani de hochei și ale fetelor care au murit în război, trecând dincolo de portretele în ulei ale fostelor directoare, inflexiunile elegante ale vocii bine definite a domnișoarei Weatherby se răspândesc prin sala placată cu lemn, însă cuvintele trec pe deasupra mea, ininteligibile. Tot ce aud în cap e vocea ei din acea ultimă zi, „Isa, așa e cel mai bine pentru toată lumea, îmi pare foarte rău că nu ți-a priit timpul petrecut la Salten, dar suntem de părere – și tatăl tău e de acord cu noi – că cel mai bine ar fi să o iei de la capăt în altă parte.”

S-o iau de la capăt. Din nou.

Și dintr-odată, amenințată cu exmatricularea, deveneam una dintre *ele*: o fată ca Thea, cu un șir lung de școli la activ, instituții din care i s-a

cerut să plece.

Îmi aduc aminte de chipul împietrit al tatei, în mașină. Nu m-a întrebat nimic, nu i-am zis nicio minciună. Dar reproșul care atârna în aer, între noi, în timp ce conducea cu viteză spre Londra, era plin de mirosul de spitale și de sunetul monitoarelor care țiuiau: *Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut, când am deja atât de multe pe cap?*

Părinții Fatimei erau încă în străinătate, dar au venit de la Londra o mătușă și un unchi, amândoi vineți de supărare, și au luat-o în Audi-ul lor în miez de noapte, în timp ce eu mă uitam de la fereastra de la etaj – nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la ea.

Cel mai rău dintre toți a fost tatăl Theei – zgomotos și bădăran, răzând de parcă bravada lui putea să facă să dispară scandalul, aruncând tot felul de insinuări în timp ce încărca valiza Theei în portbagaj, duhnind a alcool, deși nu era trecut de amiază.

Numai Kate nu avea pe nimeni care s-o ia de-acolo. Pentru că Ambrose... Ambrose dispăruse deja. „Dispăruse înainte să-l dea afară”, umblau zvonurile șoptite pe coridoare.

Îmi sunt toate proaspete în minte în timp ce încercăm să ajungem, scuzându-ne în șoaptă în dreapta și în stânga, la masa pe care scria „Pankhurst”, unde ne așteptau Fatima și Kate pe chipurile cărora se citeau ușurare, dar și neliniște; ne așezăm la locurile noastre în momentul în care izbucnește un ropot final de aplauze. Domnișoara Weatherby a terminat de vorbit, iar eu nu-mi aduc aminte niciun cuvânt din ce a zis.

Deschid telefonul și-i trimit un mesaj lui Liz pe sub masă. *E totul OK?*

— Vegetariană sau cu carne, doamnă? zice o voce din spatele meu, mă întorc brusc și dau cu ochii de un chelner care stă în picioare lângă mine.

— Poftim?

— Ce fel de mâncare preferați, doamnă? Ați ales meniul vegetarian sau pe cel cu carne?

— Oh... mă uit peste masă la Kate care e prinsă în conversație cu Fatima, stând amândouă frunte lângă frunte, aplecate deasupra farfuriilor. Păi, ăăă... cred că vreau carne.

Chelnerul se înclină și-mi pune dinainte o farfurie cu ceva înecat într-un sos maroniu, însoțit de niște cartofi copți caramelizați și o legumă pe care, după o scurtă analiză, o identific drept anghinare

prăjită. Efectul obținut e acela de lături scumpe.

Kate și Fatima au luat amândouă meniul vegetarian care, de departe, arată mult mai bine – cred că e un soi de tartă cu inevitabila brânză de capră.

— Ah, se aude vocea unui bărbat din dreapta mea, ăsta trebuie să fie un tribut adus lui Picasso pentru mai puțin cunoscuta lui perioadă maro.

Mă uit agitată să văd dacă nu cumva vorbește cu mine și se pare că da, lucru care nu-mi pică tocmai bine. Reușesc să-i arunc un zâmbet.

— Cam așa pare, nu-i așa? zic eu, împungând anghinarea cu furculița. Ce carne crezi că e asta?

— N-am verificat, dar aş pune pariu cu tine că avem toate șansele să fie pui – din experiență știu că întotdeauna servesc pui la evenimentele astea. Nimeni nu comentează nimic dacă e pui.

Tai o felie din capătul movilei amorfe, scăldate în substanța maro și o bag în gură cu destulă grijă și da, este într-adevăr pui.

— Deci, ce te aduce aici? îl întreb eu, după ce reușesc să înghit puiul. E clar că nu ești la fel ca fetele astea bătrâne.

Nu e o glumă bună, dar el are bunul-simț să râdă ca și cum n-ar fi fost previzibilă pe de-a-ntregul.

— Nu, într-adevăr. Numele meu este Marc. Marc Hophood. Sunt înșurat cu una din fostele tale colege, Lucy Etheridge pe vremea aceea.

Numele nu-mi spune nimic și pentru o clipă ezit, neștiind dacă e mai bine să pretind că știu cine e, când de fapt habar nu am, dar am înțeles rapid că n-ar avea niciun sens – dintr-o întrebare sau două și-ar da imediat seama că nu știu de fapt nimic.

— Îmi pare rău, îi zic cu onestitate. Nu-mi aduc aminte de ea. De fapt, nici n-am stat în Internatul Salten prea mult timp.

— Nu?

Ar trebui să mă opresc aici, dar nu pot. Am spus fie prea mult, fie prea puțin, amândouă în același timp și nu pot să mă abțin să nu dau măcar câteva detalii care să umple golurile.

— Am venit aici abia în anul cinci și am plecat înainte să începă al șaselea.

Insul e prea politicos ca să întrebe de ce, dar văd întrebarea în ochii lui, nerostită, în timp ce-mi toarnă în paharul gol, ca un băiat școlit și bine-crescut de sistemul public de învățământ, ceea ce cu siguranță și este.

Telefonul îmi sună, mă uit pe ecran și văd că Liz mi-a scris: *totul e ok*:):):) și, în același timp aud o voce de lângă Marc:

— Isa?

Ridic privirea, iar Marc se trage pe marginea scaunului cu câțiva centimetri ca să-i facă loc soției lui să se aplece spre mine, cu mâna întinsă.

— Isa Wilde? Tu ești, nu-i așa?

— Da, zic eu, fericită că Marc deja mi-a zis cum o cheamă. Bag telefonul rapid în geantă și-i strâng mâna. Lucy, nu-i așa?

— Da!

Are obrajii trandafirii și pielea albă ca a unui bebeluș și pare extrem de încântată să fie aici, în compania soțului ei.

— Nu-i așa că e distractiv? Câte amintiri...

Îi fac semn că da, dar nu-i spun ce am în minte – că nu toate amintirile pe care le am cu Internatul Salten sunt fericite.

— Așa, zice Lucy după câteva clipe, luând iar de pe masă cuțitul și furculița. Zi-mi *totul* despre tine, ce-ai mai făcut de când ai plecat?

— Oh... știi cum e... și una, și alta. Am studiat istoria la Oxford, apoi am făcut dreptul și acum lucrez la Judecătorie.

— Pe bune? Ca Marc. În ce departament lucrezi?

— De fapt, în momentul de față, sunt în Ministerul de Interne. Dar știi cum e, îi zic eu lui Marc, aruncându-i un zâmbet pieziș. În genere faci un pic de mișcare. Și eu am bătut deja câteva departamente.

— Nu mă înțelege greșit, zice Lucy, tăind de zor la puiul din farfurie, dar întotdeauna am crezut că o să te duci spre ceva artistic. Având în vedere istoricul familiei tale.

Pentru o clipă rămân perplexă. Mama a fost avocată înainte să renunțe la slujbă ca să crească copii și tata a lucrat întotdeauna în audit financiar. Nu exista nicio urmă de creativitate în niciunul dintre ei. Mă confundă oare cu Kate?

— Istoria familiei mele...? repet eu rar.

Dar apoi, înainte ca Lucy să-mi răspundă, îmi aduc aminte și deschid gura, încercând s-o opresc, dar e prea târziu.

— Isa e înrudită cu Oscar Wilde, îi zice ea mândră soțului ei. N-a fost stră-străbunicul tău sau așa ceva?

— Lucy, reușesc eu să intervin, simțind cum gâtul mi se închide din cauza rușinii și că fața mi-a luat foc, dar Marc se uită deja la mine întrebător și știu ce gândește. Toți copiii lui Oscar Wilde și-au schimbat

numele după proces. N-a avut niciun fel de stră-strănepoate – darămite una pe care s-o cheme Wilde. Așa cum de altfel știu foarte bine. Și nu am încotro. Trebuie să mărturisesc.

— Lucy, îmi pare rău, zic eu, punând furculița jos. Eu... a fost doar o glumă. Nu sunt rudă cu Oscar Wilde.

Aș vrea să intru în pământ de rușine. De ce, *de ce* am fost atât de oribile? Chiar nu pricepeam atunci ce facem, când ne asmuțeam una pe cealaltă împotriva acestor fete bine-crescute, credule și cumsecade?

— Îmi pare rău, îi repet. Nu mă pot uita în ochii lui Marc și trec cu privirea pe lângă el ca s-o văd pe Lucy, știind că vocea mea era imploratoare deja. A fost... nu știu de ce ziceam astfel de lucruri, continui eu.

— Oh!

Lucy s-a făcut și mai trandafirie la față și nu sunt sigură dacă furia ei se îndreptase asupra propriei naivități sau asupra mea, pentru că o păcălisem.

— Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama, zice ea, jucându-se cu mâncarea în farfurie, deși se opriase din mâncat. Cât de proastă am fost! Isa și prietenele ei practicau un soi de... joc, îi povestește lui Marc. Cum îi ziceați?

— Jocul Minciunii, îi răspund.

Simt cum mi se strânge stomacul și văd cum Kate îmi aruncă o privire întrebătoare de dincolo de masă. Îi fac un semn din cap abia perceptibil, iar ea se întoarce spre vecina ei de masă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zice Lucy, clătinând din cap, cu o expresie jalnică. Nu puteai să crezi nicio boabă din ce spunea vreuna din ele. Cum era chestia aia, Isa, cu taică-tău care fugea din fața legii și de asta nu te vizita niciodată? Am picat în plasă atunci, ca o fraieră. Probabil că mă credeți teribil de proastă.

Am încercat să zâmbesc și să clatin din cap, să neg, dar îmi simțeam zâmbetul ca pe un rictus întins pe față. Și n-o condamn când se întoarce cu spatele la mine, deliberat, și începe să converseze cu invitatul din partea cealaltă.

Mai trece o oră și jumătate și masa se apropie de final. De partea cealaltă a mesei, Kate mânca morocănoasă și hotărâtă, ca și cum n-ar fi putut să plece decât dacă mânca și farfuria cu totul. Fatima a ciugulit câte ceva și am văzut-o de mai multe ori cum tot scutură iritată din cap

la câte un chelner care tot încearcă să-i toarne vin în pahar.

Thea a refuzat farfuriile, trimițându-le înapoi la bucătărie neatinsse, dar a compensat cu băutura.

În sfârșit, se țin ultimele discursuri și simt un val de ușurare când îmi dau seama că a venit momentul – ultima sută de metri. Bem o cafea proastă, în timp ce ascultăm o femeie pe care o chema Mary Hardwick și pe care mi-o amintesc vag, fiind cu doi sau trei ani mai mare ca noi. Se pare că a scris un roman, chestie care o califică să țină un discurs lung și elaborat despre istoria existenței umane, timp în care o văd pe Kate ridicându-se din scaun. Trece pe lângă mine și-mi șoptește:

— Mă duc în vestiar să iau gențile și pantofii înainte să începă să curgă iureșul.

Îi fac semn că e o idee bună, iar ea se strecoară pe lângă marginile meselor, luând același traseu pe care l-am urmat și eu cu Thea la începutul serii. Aproape că a ajuns la ușile principale când se aude un ropot de aplauze și-mi dau seama că s-a terminat discursul și toată lumea se ridică, adunându-și lucrurile.

— La revedere, zice Marc Hopgood și-și pune haina pe el, înmânându-i geanta neveste-sii. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Și mie mi-a făcut plăcere, îi zic la rândul meu. La revedere, Lucy.

Dar Lucy Hopgood deja a pornit spre ieșire, făcând în așa fel încât să nu se uite deloc la mine, ca și cum a văzut ceva foarte important în cealaltă parte a încăperii.

Marc ridică ușor din umeri și îmi face semn cu mâna, apoi se duce după ea. După ce s-au îndepărtat, caut telefonul în buzunar, verific mesajele, deși nu am auzit nicio notificare.

Încă mă mai uit la ecranul telefonului, când simt o bătaie ușoară pe umăr și o văd pe Jess Hamilton în spatele meu, cu chipul înroșit de vin și de căldura din sală.

— Pleci așa de curând? mă întreabă ea, iar eu îi fac semn că da. Vino să bei cu noi în sat un pahar de noapte bună. Stăm la o pensiune pe malul mării și cred că sunt câteva foste eleve care au plănuvit să se întâlnească la Salten Arms ca să mai bea o dușcă înainte de culcare.

— Nu, mulțumesc, îi zic eu jenată. E foarte drăguț din partea ta, dar trebuie să traversăm mlaștina ca să ajungem la Kate, iar pubul e la câțiva kilometri în direcția opusă. Și, în plus, știi că am lăsat-o pe Freya cu o bonă și nu vreau să întârzii.

Nu vreau să-i zic ce am în cap, de fapt, și anume că aș prefera să-mi

tai un picior decât să mai petrec vreo secundă cu aceste muieri vesele și mulțumite, care au niște amintiri atât de frumoase din zilele lor de școală și care vor vrea să stea la nesfârșit să-și aducă aminte despre vremurile care pentru mine, Thea, Kate și Fatima n-au fost atât de fericite.

— Păcat, zice Jess fără să se streseze prea mult. Dar, ascultă, nu mai lăsați să treacă încă cincisprezece ani până reveniți la reuniunile astea, OK? Fac câte o cină din asta aproape în fiecare an, deși, trebuie să recunosc, nu atât de mare ca în anul ăsta. Dar cred că reuniunea de douăzeci de ani o să fie ceva special.

— Desigur, îi zic eu fără rost și fac un gest de plecare, dar cum mă pregătesc să plec, ea mă prinde de umăr.

Când mă întorc, ochii îi sunt strălucitori și văd cum se clatină pe picioare, foarte ușor, și-mi dau seama că e foarte, foarte beată. Mult mai beată decât am crezut inițial.

— Eh, la dreacu', zice ea. Nu pot să te las să pleci fără să te întreb un lucru. Sper că nu e... adică, nu te supăra pe mine, dar când ați plecat toate... a fost din motivul pe care l-a comentat toată lumea?

Simt brusc un gol în stomac, de parcă mâncarea și băutura pe care le-am consumat azi s-au dus ca o fantasmă, iar în mine e un mare vid.

— Nu știu, îi zic și încerc să am un ton neutru. Care a fost motivul comentat de toată lumea?

— Oh, dar *trebuie* să fi auzit zvonurile, zice Jess.

Își coboară vocea, se uită în spatele ei și pricep în cele din urmă ce face, se uită după Kate, se asigură că n-o poate auzi.

— Că... știi tu... Ambrose...

Se oprește, foarte sugestiv, iar eu îmi înghit nodul dureros din gât. Ar trebui să-i întorc spatele, să mă prefac că o văd pe Fatima sau că m-a strigat cineva, dar nu pot, nu vreau. Vreau s-o aud spunând, vreau să rostească porcăria pe care o insinuează, cu care mă înțeapă, mă testează.

— Ce e cu Ambrose? o întreb eu, ba chiar reușesc să-i și zâmbesc. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

O minciună.

— Oh, Dumnezeule, zice Jess, cu un geamăt și nu știu dacă brusca efuziune de scrupule e reală sau falsă – nu-mi mai pot da seama, am petrecut prea mult timp înșelându-i pe alții.

— Isa, n-am vrut să... Chiar n-ai știut?

— Spune! insist eu, dar de data asta zâmbetul a dispărut de pe buzele mele. *Spune!*

— Fir-ar să fie, spune Jess de-a dreptul nefericită, alcoolul evaporându-se când vede sila de pe chipul meu. Isa, îmi pare rău, n-am vrut să dezgrop...

— Se pare că ai făcut speculații în privința asta toată noaptea. Așa că măcar ai curajul să ne-o spui în față. Care zvonuri?

— Că Ambrose... încearcă Jess să spună, înghițind greu; se uită peste umărul meu, caută o porțiță de scăpare, dar sala e aproape goală și niciuna dintre prietenele ei nu este pe aproape. Că Ambrose... că... că a făcut... desene cu voi... Cu toate patru.

— Ah, dar nu doar desene, nu-i așa? adaug eu cu vocea plină de răceală. Nu-i așa, Jess? Ce fel de desene, mai exact?

— Desene cu tru... trupuri goale, zice ea, aproape șoptind.

— Și?

— Și că... s-a aflat la școală... și că de-asta Ambrose... de-asta s-a...

— S-a ce?

Femeia tace, iar eu o apuc de încheietura mâinii, privind-o cum i se schimonosesc trăsăturile sub presiunea strânsorii mele pe oasele ei fine.

— *S-a ce?* întreb eu, de data asta cu voce tare, iar ecoul aproape că face înconjurul sălii de festivități, iar cele câteva persoane care au mai rămas se uită la noi.

— Că s-a sinucis, șoptește Jess. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să deschid subiectul.

Își trage mâna dintr-a mea și, aruncându-și geanta pe umăr, pornește mergând împiedicat spre ieșire, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată, ținându-mă ca să nu cad de parcă aș fi primit o lovitură imaginară, încercând să nu plâng.

Când, în sfârșit, reușesc să mă adun suficient cât să pot să fac față îmbulzelii de pe coridor, mă forțez să-mi fac loc prin mulțime, căutându-le, disperată, pe Fatima, Kate și Thea.

Cercetez cu privirea coridorul, coada de la vestiar, toaletele – dar nu sunt nicăieri. Doar n-au plecat deja, nu?

Inima îmi bate tare în piept, iar obrajii îmi sunt aprinși după întâlnirea cu Jess. *Unde* sunt fetele astea?

Mă împing prin mulțime, îmi fac loc cu coatele prin grupurile de fete vesele, cu soții și partenerii lor, și deodată simt o mână pe braț și mă întorc, cu o expresie de ușurare pe chip, și dau cu ochii de domnișoara Weatherby.

Mi se strânge stomacul gândindu-mă la ultima noastră întâlnire, la dezamăgirea amestecată cu furie de pe față ei.

— Isa, zice ea. Întotdeauna te grăbești undeva, îmi aduc aminte atât de bine! Ți-am zis mereu că ar fi trebuit să joci hochei, să folosești toată energia asta în scopuri bune!

— Îmi cer scuze, zic eu, încercând să nu-mi pierd cumpătul, încercând să nu par prea dornică să plec. Eu... trebuie să mă întorc, bona...

— Oh, ai un copil? întrebă ea.

Știi că doar încercă să fie politicoasă, dar eu nu vreau decât să plec din preajma ei.

— Câți ani are?

— Aproape șase luni. E fetiță. Ascultați, eu chiar trebuie să...

Domnișoara Weatherby îmi face semn că înțelege și-mi dă drumul la braț.

— Bine, atunci, mă bucur că te-am regăsit aici după atâția ani. Și felicitări pentru fiica ta. Să te asiguri că-i treci numele pe lista de așteptare pentru școală!

O spune aproape cu voioșie firească, dar simt cum fața mi se crispează, deși zâmbesc și dau din cap că da, și îmi dau seama după felul în care se schimbă expresia de pe chipul domnișoarei Weatherby că sentimentele mele trebuie să fie cât se poate de evidente, că zâmbetul meu e la fel de fals precum cel pictat pe fața unei marionete.

— Isa, nici nu pot să-ți spun cât de mult regret toată tevatura din jurul plecării tale. Nu sunt multe momente din cariera mea de care să-mi fie rușine, dar pot să-ți spun cu mâna pe inimă că tot ce s-a întâmplat atunci e unul din momentele acelea. Felul în care școala s-a purtat... ei bine, n-are rost să ne ascundem după degete, ne-am purtat foarte urât și trebuie să-mi asum partea mea de vină în toată povestea asta. Nu încerc să ne fac reclamă când spun că lucrurile s-au îmbunătățit substanțial la acest capitol... lucrurile ar fi altfel tratate... ei bine, cred că totul ar fi altfel abordat zilele astea.

— Eu... încerc să zic, înghițind din greu. Domnișoară Weatherby, vă rog, nu spuneți asta. E... e o chestiune de care nu mai are rost să ne aducem aminte, serios.

Dar nu e așa. Însă nu suport să vorbesc despre asta acum. Nu aici, unde totul pare încă atât de dureros. Unde sunt celelalte?

Domnișoara Weatherby se mulțumește să dea din cap, o dată, scurt, cu chipul rigid, de parcă încearcă să-și înăbușe propriile amintiri.

— Păi, la revedere, zic eu jenată, iar ea se chinuie să-mi zâmbească, trăsăturile ei dure fiind gata în orice moment să cedeze.

— Mai vino pe-aici, Isa, zice ea în momentul în care dau să plec. Mă întreb dacă nu cumva... dacă nu cumva ai simțit că nu ești binevenită aici și, sincer, nimic n-ar putea fi mai lipsit de adevăr. Sper să-ți aduci aminte de noi pe viitor... Pot să mă bazez pe prezența ta la reuniunea de anul viitor?

— Desigur, zic eu.

Fața îmi e țeapănă de efort, dar încă mai reușesc să-i zâmbesc, dându-mi părul după urechi.

— Desigur, o să fiu prezentă.

Femeia mă lasă să plec și, reușind în cele din urmă să scap de îmbulzeală și să ajung la ieșire, uitându-mă după Kate și celelalte, mă gândesc: e incredibil cât de ușor pot să mint din nou.

Prima dată o găsesc pe Fatima care stă lângă ușile duble, cercetând neliniștită aleea pentru mașini. Mă vede exact în momentul în care și eu dau cu ochii de ea și se năpustește brusc asupra mea, înfigându-și degetele în carnea mea, strângându-mă ca într-o menghină.

— *Unde* ai fost? Thea e nervoasă, trebuie s-o ducem acasă. Kate are pantofii tăi, dacă asta te-a reținut până acum.

— Îmi pare rău, zic eu, șchiopătând pe pietriș din cauza tocurilor

care se mișcă în toate părțile. Nu asta m-a reținut, continui eu, am fost prinsă la înghesuială de Jess Hamilton, apoi de domnișoara Weatherby. N-am putut scăpa.

— Domnișoara *Weatherby*? Chipul Fatimei e vădit speriat. Ce-a vrut să vorbească cu tine?

— Nimic în mod special, îi răspund, căci în cele din urmă, acesta e adevărul. Cred că se simte... ei bine, cred că-i pare rău.

— Păi, nici nu merită altceva, zice Fatima cu duritate, întorcându-se și plecând.

În urma ei, pietrișul îmi scrâșnește sub tălpi în timp ce merg cu răsuflarea tăiată, îndepărtându-mă de intrarea luminată a internatului. Fatima merge înainte călcând apăsător, luând-o pe una dintre aleile care duc spre terenurile de hochei. Pe vremea noastră ar fi fost întuneric beznă – acum însă, erau instalate la intervale egale lămpi solare, care nu reușesc decât să alunge lumina lunii, făcând ca ochiurile de întuneric dintre ele să fie și mai dense.

Când aveam cincisprezece ani, mlaștinile ni se păreau familiare, eram aici ca acasă sau cam așa ceva. Nu-mi aduc aminte să-mi fost frică în vreuna dintre lungile noastre excursii nocturne, spre casa lui Kate.

Acum, gâfâind în timp ce încerc s-o ajung pe Fatima din urmă, încep să-mi închipui viziuni de iepure ascunse în întuneric, să văd cum glezna mi se sucește și se fracturează. Mă văd scufundându-mă într-una din râpele fără fund ale mlaștinii, cu apa intrându-mi în gură, împiedicându-mă să strig, celelalte mergând înainte, fără să aibă habar de mine, lăsându-mă singură. Cu toate că... poate că n-aș fi tocmai singură. În cele din urmă, cineva umblă pe aici. Cineva care a scris bilețelul acela, care a târât o oaie moartă și însângerată la ușa lui Kate...

Fatima, în dorința ei de a le ajunge pe fete, e mult înaintea mea, silueta ei e doar o fantasmă difuză și tremurândă care se amestecă printre umbrele întunecate ale mlaștinii.

— Fatima, o strig, te rog să mergi mai încet.

— Scuză-mă!

Se oprește la pârleaz și mă așteaptă s-o prind din urmă și, de data asta, începând să traversăm mlaștinile, chiar merge mai încet, potrivindu-și ritmul cu cel mult mai precaut al meu, căci tocurele ascuțite se afundă în pământul reavăn. Mergem în liniște, în jur auzindu-se doar respirația mea sau zgomotul pe care-l fac când mă împiedic sau când tocul pantofului lovește o piatră. *Unde* sunt

celelalte?

— Mi-a zis că ar trebui s-o înscriu pe Freya acolo, îi zic eu în cele din urmă, mai mult ca să rup tăcerea sinistră a mlaștinii și s-o determin pe Fatima să încetinească, decât pentru că sunt de părere că ea chiar vrea să știe – și funcționează, ba, mai mult, Fatima se oprește în loc.

Se întoarce spre mine cu un amestec de groază și îndoială pe chip.

— Domnișoara Weatherby? Tu-ți *bați joc* de mine?

— Nu, îi răspund și ne punem iar în mișcare, de data asta mai încet. Dar mi-a fost foarte greu să-i răspund.

— *Peste cadavrul meu*, asta ar fi trebuit să-i spui.

— Nu i-am zis nimic.

Urmează încă un moment de tăcere, apoi îmi zice:

— Nu i-aș lăsa niciodată pe Sami sau pe Nadia să învețe la internat. Tu ai face-o?

Mă pune pe gânduri. Mă gândesc la situația mea de acasă, prin ce-a trecut tata. Apoi mă gândesc la Freya, la faptul că n-aș putea să-mi imaginez nici măcar o seară departe de ea, fără să simt că inima îmi e trecută printr-un tocător industrial.

— Nu știu, îi zic în cele din urmă. Dar nu pot să-mi închipui c-aș face-o.

Mergem prin întuneric, traversăm un pod improvizat și deja descompus peste un șanț, moment în care Fatima exclamă:

— Să dea dracu' dacă înțeleg, cum au ajuns așa de departe?

Dar cam în același timp în care cuvintele îi ies pe gură, auzim ceva, vedem o umbră mișcându-se în întunericul dinaintea noastră. Nu e însă forma unui om, e mai mult ceva cocârjat, ghemuit, apoi auzim un sunet ud, bolborosit venind din întuneric – cineva are nevoie de ajutor.

— Ce e acolo? șoptesc eu și simt mâna Fatimei strângându-se peste a mea.

Ne oprim, ascultăm. Inima îmi bate rapid, neliniștită.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunde ea tot șoptit. O fi vreun... vreun animal?

Tabloul din fața mea e la fel de puternic ca o amintire bruscă – mațe sfârtecate, lână însângerată, cineva se lasă pe vine, ca un animal, deasupra unui cadavru făcut bucăți...

Auzim același zgomot din nou, ceva este împrășcat, urmează apoi un scâncet și simt cum unghiile Fatimei mi se implântă în piele.

— Crezi că... încearcă ea să spună, pe un ton nesigur. Crezi că

celelalte...?

— Thea, strig eu în întuneric. Kate?

O voce ne răspunde.

— Suntem aici!

Ne grăbim să străbătem mlaștina întunecată și, pe măsură ce ne apropiem de umbra încovoiată, forma se deslușește de la sine: Thea, cu mâinile și genunchii deasupra unui canal de scurgere, iar Kate o ține de frunte.

— Ah, rahat, zice Fatima, cu un amestec de silă și oboseală în voce. Știam că așa o să se întâmple. Nimeni nu poate să bea două sticle de alcool pe stomacul gol.

— Ia mai taci, urlă Thea peste umăr, apoi vomită din nou. Când se ridică de acolo, machiajul de pe față îi e întins.

— Poți să mergi? o întreabă Kate, iar Thea îi face semn că da.

— Sunt OK.

Fatima pufnește:

— Ești oricum, dar nu OK, zice ea. Și-ți spun asta în calitate de medic.

— Da' taci din gură, zice Thea ferm. Am zis că pot să merg, ce vrei mai mult de-atât?

— Vreau să mănânci ca oamenii și să treci de ora prânzului fără să bei ceva... măcar o dată.

Pentru o clipă, nu sunt sigură că Thea a auzit-o sau că are de gând să-i răspundă. E prea ocupată să se șteargă la gură și să scuipe în iarbă.

Dar apoi zice, aproape șoptit:

— Hristoase, mi-e dor de vremea în care era normală!

— *Normală?* întreb eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Fatima rămâne în picioare, împietrită, fără să mai poată rosti o vorbă – e prea șocată ca să-și mai caute cuvintele sau prea nervoasă, nu știu sigur.

— Sper că asta nu înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, zice Kate.

— Nu știu, răspunde Thea, îndreptându-se de spate și începând să meargă, mult mai drept decât aș fi crezut-o în stare. Tu ce crezi că înseamnă? Dacă tu crezi că înseamnă că se folosește de eșarfa aceea ca de un bandaj, atunci da, exact asta înseamnă. E minunat că Allah te-a iertat, îi aruncă ea Fatimei peste umăr, dar mă îndoiesc că poliția o să ia asta în considerare când o să se discute sentința.

— Dar de ce nu te duci *tu* dracului? zice Fatima.

E aproape incoerentă, înecându-se de nervi.

— Unde dracu' e legătura dintre alegerile mele și tine?

— Păi, și eu aş putea să te întreb *aceiași* lucru, se întoarce Thea brusc. Cum îndrăznești să mă judeci? Fac ce trebuie ca să pot dormi noaptea. Se pare că și tu faci exact la fel. Ce-ar fi ca tu să-mi respecti mie mecanismele mele de apărare și atunci ți le respect și eu pe ale tale?

— Mie îmi *pasă* de tine, strigă Fatima. Tu nu vrei să pricepi asta? Mi se rupe de mecanismele tale de apărare. Mi se rupe dacă te faci călugăriță budistă sau te apuci de meditație transcendențială ori te duci să lucrezi într-un orfelinat în România. Toate astea sunt *doar* treaba ta. Dar să mă uit la tine cum devii alcoolică? Nu! N-o să mă prefac că sunt de acord cu asta doar ca să nu-ți stric ție cine știe ce căcat de alegere personală.

Thea deschide gura să zică ceva și cred că e pe punctul de a riposta, în schimb, se întoarce într-o parte și vomită din nou în șanț.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, zice Fatima cu resemnare, iar furia care îi făcea vocea să tremure a dispărut.

Când Thea se ridică, ștergându-și lacrimile, începe să caute în geantă și scoate de acolo un pachet de șervețele umede.

— Uite, ia astea, zice Fatima. Ia și te șterge!

— Mersi, bombăne Thea.

Se ridică tremurând în picioare și aproape că se împiedică, dar Fatima o apucă de braț și o ajută să se echilibreze.

În timp ce merg amândouă încet prin iarba de mlaștină, o aud pe Thea zicându-i ceva Fatimei, prea încet ca eu și Kate să înțelegem vreun cuvânt, în schimb reușim să prindem răspunsul Fatimei.

— Nu-i nimic, Thee, știu că n-ai vrut. Doar că... mie chiar îmi *pasă*, știi asta, nu?

— Se pare că s-au împăcat, îi șoptesc eu lui Kate, iar ea dă din cap că da, însă chipul ei, în lumina lunii, arată că e tulburată.

— Totuși, asta nu e decât începutul, zice ea, cu vocea foarte scăzută. Nu-i așa?

Și-mi dau seama că are dreptate.

— Nu mai avem mult, zice Kate, în timp ce sărim, cu destulă greutate, peste încă un pârleaz. Mlaștina este atât de ciudată în întuneric, cărarea pe care, în timpul zilei, credeam că mi-o amintesc, se retrage acum în penumbră, în depărtare văd lumini care, cred, trebuie să fie satul Salten, dar cărările bătute de oi și podurile dărăpănate fac destul de dificilă planificarea unui traseu și, cu un fior pe șira spinării, îmi dau seama că, dacă n-ar fi Kate, nu ne-ar fi bine deloc. Ai putea foarte bine să te pierzi aici ore în șir, în întuneric, învârtindu-te în cerc.

Fatima încă o mai ține pe Thea de braț, îndrumându-i pașii, în timp ce aceasta merge împiedicat, cu concentrarea bețivului, printre buruieni și șanțuri și e cât pe ce să spună ceva, când mă opresc brusc, împietrită, îmi duc degetul la gură, îndemnând-o să tacă, moment în care ne oprim toate.

— Ce e? întreabă Thea, prea tare.

— N-ați auzit?

— Ce să auzim? întreabă Kate.

Se aude iar, un țipăt de departe, ca și cum Freya ar fi început să urle, așa cum urlă ea când e cel mai supărată și simt cum sânii mi se strâng și o căldură mi se răspândește în sutien.

O mică parte din mine își dă seama de iritarea fizică și de faptul că am uitat să-mi pun tampoane pentru sutien înainte să plec – dar dincolo de asta, partea cea mai mare, mult prea mare din mine încearcă disperată să distingă sunetul acela din întuneric. Doar *nu se poate* să fie Freya, nu-i așa?

— Asta? zice Kate, când sunetul se aude din nou. E doar un pescăruș.

— Ești sigură? o întreb. Îmi sună ca și cum...

Mă opresc. Nu pot să le spun a ce-mi sună. O să creadă că sunt nebună.

— Sună ca niște copii, nu-i așa? zice Kate. E de-a dreptul ciudat.

Dar apoi plânsetul se aude din nou, de data asta și mai tare, din ce în ce mai tare, ajungând până la un țipăt isteric, gâlgâit și știu, în momentul acesta, că nu este niciun pescăruș, că n-are cum să fie.

Îi dau drumul brațului Theei și încep să alerg prin întuneric,

ignorând strigătul lui Kate:

— Isa, *așteaptă!*

Nu pot să aștept – nu am cum să aștept. Plânsetul Freyei e ca un cârlig în carnea mea și mă trage inexorabil prin mlaștinile întunecate. Iar acum deja nu mai gândesc, picioarele mele își aduc automat aminte cărarea. Sar prin mlaștina închegată ca o crustă înainte să-mi aduc măcar aminte că e acolo. Alerg peste dâmburi și sar peste șanțurile pline de noroi. Și în tot acest timp, plânsul înecat al Freyei vine de undeva de deasupra mea – ca dintr-o poveste, ca lumina care îi ispitește pe copii să intre în mlaștină, ca sunetul de clopoței care păcălește călătorul neștiutor.

E aproape acum – aud totul, sunetul ascuțit, de sirenă al copilului când ajunge în culmea disperării și apoi oftatul încărcat de salivă care amenință s-o înece, pregătindu-se pentru următorul val de urlete.

— Freya, țip eu. Freya, vin acum!

— Isa, *așteaptă!* aud din spatele meu vocea lui Kate care aleargă după mine.

Aproape am ajuns. Sar cum pot peste ultimul pârleaz dintre mlaștină și Estuar și aud cum rochia împrumutată se rupe și puțin îmi pasă, apoi totul pare a se încetini, ajungând la un ritm coșmaresc: respirația îmi bate în urechi ca un tunet, pulsul îmi freamătă asurzitor în gât. Căci acolo, în fața mea, nu este Liz, fata din sat, ci un bărbat. Stă pe malul apei, iar silueta lui e un munte de întunerice reflectându-se în apele argintii... și ține în brațe un copil.

— Hei! țip eu, vocea deja fiindu-mi un urlet de animal. Hei, tu!

Bărbatul se întoarce și lumina lunii îi cade pe chip, secundă în care inima mi se oprește în piept. E el. E Luc Rochefort, ținând în brațe un copil – *copilul meu* – ca un scut uman pe trupul lui, cu apele adânci ale Estuarului strălucind în spatele lui.

— Dă-mi-o, reușesc să rostesc, vocea care iese din mine părându-mi-se străină – un urlet mârâit care îl face pe Luc să facă un pas înapoi, strângând-o și mai tare pe Freya.

Totuși, Freya m-a văzut și-și întinde mâinile grăsuțe spre mine, iar chipul ei stacojiu strălucește în lumina lunii de atâtea lacrimi, atât de furioasă, că nici măcar nu mai reușește să urle, ci doar scâncește întruna, într-un oftat prelung și spastic, ca și cum încearcă să tragă aer în piept pentru un ultim urlet care să distrugă tot în calea ei.

— Dă-mi-o! strig la el și mă arunc asupra lui și i-o smulg pe Freya

din brațe, simțind-o cum se urcă pe mine ca un mic marsupial, înfigându-și degetele în gâtul meu, încleștându-și-le în părul meu.

Fetița miroase a țigări și a alcool – poate whisky, nu sunt sigură. E el. E mirosul lui pe toată pielea ei.

— Cum îndrăznești să-mi atingi copilul?

— Isa, zice el. Își întinde mâinile spre mine, implorator și simt duhoarea de alcool din respirația lui. N-a fost așa cum crezi tu...

— N-a fost așa *cum*? urlu eu, scoasă din minți.

Lipit de mine, trupul mic și fierbinte al Freyei se întinde ca un arc, bătând din mâini și din picioare.

— Ce se întâmplă? aud din spatele meu, iar Kate ajunge îndată cu sufletul la gură, gâfâind, roșie la față. Apoi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. *Luc?*

— O ținea pe Freya, îi zic eu. A *luat-o* pe Freya.

— Ba n-am luat-o! răspunde Luc.

Face un pas înainte și eu mă chinui să rezist impulsului de a mă întoarce și a fugi. N-o să-i arăt omului ăstuia că mi-e frică de el.

— Luc, ce mama dracului a fost în capul tău? întrebă Kate.

— N-a fost așa cum credeți voi! zice el, ridicând vocea, aproape țipând.

Apoi, zice iar, mai domol, încercând să se calmeze și, în același timp, să ne calmeze și pe noi:

— N-a fost așa. M-am întors la Moară să vorbesc cu tine, să-i cer scuze lsei pentru că am fost...

Se oprește, trage aer în piept, se întoarce spre mine cu o mină aproape imploratoare:

— La poștă. N-am vrut să crezi că... dar am venit aici și Freya își ieșise din minți... țipa așa cum ai auzit-o...

Face un gest spre Freya care e încă roșie ca focul, scâncind, dar ceva mai calm, de data asta, acum, că îmi simte mirosul. E foarte obosită și simt cum îi cade capul de somn între reprimile de plâns.

— Liz, sau cum o cheamă, intrase în panică, mi-a zis că a încercat să te sune, dar că nu mai avea credit pe telefon și atunci i-am zis că o duc eu afară pe Freya să ne plimbăm puțin, ca să încerc s-o calmez cât de cât.

— *Ai luat-o!* îi zic eu abia reușind să articulez. Deja sunt incoerentă din cauza furiei. De unde să știu eu că n-aveai de gând s-o târâi după tine prin mlaștină?

— De ce-aș face una ca asta?

Chipul lui e plin de mirare amestecată cu mânie. N-am luat-o s-o duc nicăieri... Moara e aici, n-am încercat decât s-o calmez puțin. Am zis că poate stelele și noaptea...

— Doamne, Dumnezeu! Luc, își iese Kate din fire. Nu asta e ideea. Isa a lăsat copilul în grija lui Liz – nu poți să iei tu situația în mâini, așa, pur și simplu.

— Și ce-o să faci? întrebă el sarcastic. O să suni la poliție? Nu prea cred.

— Luc...

Vocea lui Kate e deja obosită.

— Dumnezeu! scuipe el furibund. Am venit să-mi cer scuze. Am încercat să ajut. Ai zice că măcar o dată – o *singură* dată – învăț și eu din greșelile mele. Dar nu – voi nu v-ați schimbat, niciuna dintre voi. Ea fluieră și voi, toate, veniți alergând, ca niște câini.

— Ce se întâmplă? zice Fatima, venind în urma noastră, cu o Thea uluită atârănând de umărul ei. *Luc...* tu ești?

— Da, eu sunt, zice Luc.

Încearcă să zâmbească, dar gura i se schimonosește și se transformă în ceva între rânjet și o expresie pe care o are toată lumea care se străduiește să nu plângă.

— Îți aduci aminte de mine, Fatima?

— Desigur că-mi aduc aminte, răspunde Fatima pe un ton grav.

— Thea?

— Luc, ești beat, zice Thea fără ocolișuri și încearcă să treacă pârleazul fără să cadă.

— Păi numai un bețiv îl recunoaște pe altul, i-o întoarce Luc, analizându-i hainele pline de noroi și machiajul întins pe față.

Dar Thea se mulțumește să dea din cap, fără ranchiună.

— Mda. Poate că așa e. Am fost de destule ori pe buza prăpastiei ca să știu că tu ești exact pe muchie în momentul de față.

— Haide în casă, Luc, zice Kate, trezește-te din beție și, dacă ai ceva de zis, ne zici dimineață.

— *Dacă* am ceva de zis?

Luc râde scurt, isteric. Măinile, pe care și le trece prin părul lui încâlcit, îi tremură.

— *Dacă*? Ce glumă cretină! Despre ce-ai vrea să vorbim, Kate? Poate ai vrea să avem o discuție plăcută despre tata?

— Luc, taci din gură, zice Kate cu tărie.

Se uită peste umăr și-mi dau seama, cu un fior pe șira spinării, că nu e imposibil să fie cineva prin preajmă la ora asta din noapte. Oameni care își plimbă câinii, oameni care au ieșit de la reuniune, pescarii de noapte...

— Te rog frumos să nu mai faci atâta zgomot, OK? Uite, hai să mergem la Moară și să discutăm despre asta pe îndelete.

— Ce, nu vrei să știe lumea? Întreabă Luc în bătaie de joc. Își pune mâinile pâlnie la gură, mimând o trompetă și țipă în noapte: Vreți să știți cine este responsabil pentru cadavrul din Estuar? Încercați aici!

— Știe? întreabă Fatima cu răsuflarea în gât.

Chipul e alb ca varul. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și deodată îmi e la fel de rău ca Theei. Luc *știe*. A știut dintotdeauna. Acum, dintr-odată, toată furia lui are sens.

— *Luc!*

Vocea lui Kate e un soi de șoaptă urlată. Pare scoasă din minți.

— Dar taci odată, pentru *Dumnezeul* Gândește-te la ce faci! Dacă te aude cineva?

— Mă doare-n cur de cine aude, urlă Luc înapoi cu furie.

Pumnii lui Kate sunt încheștați și pentru o clipă am senzația că o să-l lovească. Apoi însă scuipă cuvintele, de parcă ar fi otravă:

— M-am săturat de amenințările tale. Dispari din viața mea și a prietenelor mele și să nu cumva să îndrăznești să te întorci. Nu vreau să te mai văd aici vreodată.

Nu pot să-i văd fața lui Luc în întuneric, ci doar pe a lui Kate, dură ca o stană de piatră, plină de frică și furie.

Luc nu spune nimic. O vreme stă acolo în picioare, uitându-se la Kate și simt tensiunea dintre ei în care nu mai încap cuvintele – o tensiune la fel de puternică precum legătura de sânge, transformată acum în ură.

În cele din urmă însă, Luc se întoarce și se îndepărtează, înaintând în întunericul mlaștinii, o siluetă lungă topindu-se în noapte.

— Cu plăcere, Isa, strigă el înapoi, peste umăr, în timp ce dispare în întuneric. În caz că n-am zis. Pentru că am avut grijă de copilul tău – n-a fost mare lucru. Nu m-ar deranja s-o iau din nou, nicio problemă.

Apoi sunetul pașilor lui se atenuează, dispărând în noapte. Și rămânem singure.

Cum parcurgem ultima bucată de drum până la Moară, nu foarte lungă, încerc să nu las cuvintele lui Luc să-mi intre în minte, dar nu reușesc. Fiecare pas e ca un ecou al acelei nopți de acum șaptesprezece ani. Câteodată, ce s-a întâmplat atunci pare a fi ceva din alt loc, alt timp, ceva ce nu are nicio legătură cu mine. Dar acum, mergând împleticit prin mlaștină, știu că nu e adevărat. Picioarele mele își amintesc acea noapte, chiar dacă eu am încercat cu tot dinadinsul să uit, iar pielea mi se înfioară la amintirea nopții aceleia toride.

Vremea e cam ca atunci, insectele încă freamătă prin turbă, aerul cald contrastează puternic cu răceala lunii, iar noi ne croim drum peste pârleazuri și șanțuri, cu telefoanele aruncând o lumină fantomatică peste chipurile noastre în timp ce verificăm frenetic să vedem dacă nu primim încă un mesaj de la Kate, unul în care să ni se spună ce se întâmplă. Dar nu este nimic – doar acel mesaj, singurul, plin de neliniște: *Am nevoie de voi*.

Când a venit mesajul, eram gata de culcare, îmi pieptănasem părul în lumina lămpii de citit a Fatimei, în timp ce ea își făcea tema la trigonometrie.

S-a auzit un *bip bip!* care a distrus liniștea micuței noastre camere; Fatima a ridicat imediat capul.

— Al meu sau al tău?

— Nu sunt sigură, i-am zis eu. Am luat telefonul în mână. Al meu, de la Kate.

— Mi-a trimis și mie un mesaj, a răspuns Fatima, perplexă, apoi, deschizând mesajul, am auzit-o cum a tras brusc aer în piept, în același timp cu mine.

— Ce vrea să însemne?

Dar știam amândouă foarte bine. Erau aceleași cuvinte pe care le-am trimis și eu într-un mesaj în ziua în care tata mi-a dat telefon să-mi spună de cancerul mamei ajuns în metastază și că deja era o chestiune de timp.

Aceleași cuvinte pe care le-a trimis Thea când, din greșeală, s-a tăiat prea adânc și sângele nu se mai oprea.

Când mama Fatimei s-a răsturnat cu jeepul pe un drum lăturalnic de

țară, într-o zonă rurală periculoasă, când Kate a intrat cu piciorul într-un cui ruginit, venind înapoi acasă într-una din nopțile în care își făcea de cap... de fiecare dată, aceleași patru cuvinte, iar celelalte au venit ca să fie acolo, pur și simplu, sau să ajute, s-o ajute pe cea în necaz să se pună iar pe picioare pe cât posibil. De fiecare dată a fost bine sau cât de bine se putea – până a doua zi, mama Fatimei era bine, sănătoasă. Thea a ajuns la camera de gardă cu aceeași poveste pe care o spunea de fiecare dată ca să acopere ce s-a întâmplat de fapt. Kate a ajuns acasă, șontăc-șontăc, sprijinită de câte una din noi de-o parte și de alta, apoi am turnat apă oxigenată pe rană și am sperat să fie bine.

Între noi, puteam să rezolvăm orice. Ne simțeam invincibile. Numai mama, murind încet într-un spital londonez, ne amintea fiecăreia că, uneori, nu totul se rezolvă.

Unde ești? i-am trimis mesaj înapoi și, așteptând un răspuns, am auzit zgomot de pași alergând pe scările spiralate de deasupra, apoi Thea intrând năvalnic în cameră.

— Ați primit și voi? a întrebat ea, răsuflând sacadat.

— Unde e? a întrebat Fatima.

— E la Moară. Ceva s-a întâmplat... am întrebat-o ce, dar nu mi-a răspuns.

M-am îmbrăcat rapid și am ieșit pe fereastră, apoi am traversat mlaștina.

Când am ajuns la Moară, Kate ne aștepta în fața podețului de peste apă, care ducea spre casă, cu brațele în jurul trupului, și mi-am dat seama, după expresia de pe chipul ei, chiar înainte să scoată vreun cuvânt, că ceva foarte, foarte rău s-a întâmplat.

Era albă ca varul, cu ochii roșii de plâns, iar fața îi era brăzdată de sare de la lacrimile uscate.

Thea a început să alerge din momentul în care a dat cu ochii de ea, urmată de mine și de Fatima, iar Kate a venit spre noi, împiedicându-se pe culoarul îngust de deasupra apei, cu respirația întretăiată, încercând să spună:

— S-a întâmplat ceva cu... cu... cu tata.

Kate era singură când l-a găsit. Nu ne-a invitat la ea în weekend, inventând o scuză oarecare când Thea i-a sugerat că poate am putea veni, iar Luc era în sat cu prietenii lui de la Hampton's Lee. Când Kate a ajuns la Moară, cu geanta în mână, a crezut la început că Ambrose nu

era acasă, dar era. Stătea pe ponton, pe un scaun, cu o sticlă de vin în brațe și un bilet în mână, iar la început nu i-a venit să creadă că e mort. L-a târât până la Moară, a încercat să-l resusciteze, respirație gură-la-gură și, după Dumnezeu știe câte minute în șir în care a implorat și cerșit milă și după ce a încercat să-i facă inima să bată din nou, a cedat psihic și a început să înțeleagă imensitatea a ceea ce tocmai se întâmplase.

„*Sunt împăcat cu hotărârea mea*”, scria pe bilet și Ambrose chiar arăta împăcat – avea o expresie liniștită, cu capul pe spate, astfel încât toată lumea să creadă că doarme somnul de amiază. „*Te iubesc...*”

La finalul biletului, cuvintele aproape că deveniseră incoerente.

— Dar... dar, de ce și *cum*? tot întreba Fatima.

Kate nu i-a răspuns. Stătea pe vine, uitându-se la trupul tatălui ei de parcă, dacă s-ar fi holbat așa suficient de mult, ar fi început să priceapă ce s-a întâmplat, în timp ce Fatima străbătea încăperea în lung și în lat, iar eu m-am așezat pe canapea, cu mâna pe spatele lui Kate, încercând, mutește, să-i spun tot ceea ce nu știam cum să exprim în cuvinte.

Kate nu s-a mișcat – și ea, și Ambrose erau nemișcați, centrul cocoșat al panicii noastre fără sfârșit, dar aveam sentimentul că nu se mișcă pentru că, până am ajuns noi, deja a plâns până n-a mai avut lacrimi, iar acum nu mai simțea decât disperare și amortire.

Thea a fost aceea care a ridicat obiectul ce zăcea pe masa de bucătărie.

— Ce caută asta aici?

Kate n-a răspuns, dar eu am ridicat privirea și am văzut-o pe Thea ținând ceva care arăta ca o cutie veche de aluminiu, pentru biscuiți, acoperită cu un decor floral delicat. Mi se părea oarecum familiară și, după o clipă, mi-am dat seama unde am mai văzut-o – de obicei era pe raftul de sus al bufetului din bucătărie, ferită, ascunsă privirii.

Capacul cutiei avea o încuietoare, dar clema subțire din metal fusese deschisă cu forța, parcă de cineva prea tulburat ca să se mai chinuie să găsească cheia, iar când Thea a dat s-o deschidă, nu i-a opus nicio rezistență. Înăuntru era un soi de echipament medical încălzit, înfășurat într-o legătură veche de piele, iar deasupra câteva bucăți mototolite de folie de plastic între pliurile căreia încă se mai vedeau urme de un soi de pudră albă; o pulbere care s-a lipit de degetele Theei când a atins folia.

— Ai grijă, i-a zis Fatima. Nu știi ce e aia... ar putea fi otravă. Spală-te

pe mâini, repede.

Dar, în momentul acela, am auzit-o pe Kate vorbind. N-a ridicat privirea spre noi, ci vorbea din poziția aceea ghemuită, ca și cum i-ar fi vorbit mai degrabă tatălui ei care zăcea întins pe covor dinaintea ei.

— Nu e otravă, a zis ea. E heroină.

— Ambrose? a zis Fatima, nevenindu-i să creadă. Era... era dependent de *heroină*?

Îi înțelegeam neîncrederea. Dependenții de droguri erau inși care zăceau pe străzi, personaje din *Trainspotting*. Nu Ambrose, cu râsul lui și cu vinul lui roșu și cu acea creativitate nestăvilită.

Dar ceva din cuvintele ei mi-a amintit de un lucru – de o frază scrisă deasupra mesei lui de lucru, din studioul de la etajul superior, cuvinte pe care le-am văzut de atâtea ori, dar pe care n-am încercat niciodată să le înțeleg. *Nu ești niciodată un fost dependent de droguri, ci doar un dependent care n-a mai luat o doză de multă vreme.*

Și dintr-odată totul a căpătat sens.

De ce nu l-am întrebat ce înseamnă cuvintele acelea? Pentru că eram tânără? Pentru că eram egoistă și prea plină de mine însămi, încă la vârsta la care numai problemele mele aveau însemnătate?

— Nu se droga, zic eu cu vocea dogită. Nu-i așa, Kate?

Kate a dat din cap că nu. Nu și-a ridicat privirea de la tatăl ei, ochii rămânând fixați pe chipul lui blând, adormit, dar când m-am dus să mă așez lângă ea, ea a întins mâna spre a mea, cu vocea atât de scăzută, că ne era greu s-o auzim.

— Lua în facultate, dar cred că a scăpat de sub control abia după ce-a murit mama. Dar s-a lăsat când eu eram mică... și de atunci, din ce știu eu, nu s-a mai drogat niciodată.

— Atunci, de ce... a încercat Fatima să spună ceva, s-a oprit, însă privirea i s-a îndreptat spre cutia de tablă de pe masă și Kate și-a dat seama ce vrea să zică.

— Cred... a zis ea încet, ca o persoană care încearcă să înțeleagă în timp ce spune. Cred că era un fel de test... A încercat să-mi explice cândva. Nu era destul să nu aibă heroină în casă. Trebuia să se trezească în fiecare zi și să facă alegerea aceea – de a nu se droga pentru m... mine.

Vocea începuse să-i tremure, dizolvându-se la ultimul cuvânt, așa că am luat-o în brațe, întorcându-mi fața de la Ambrose care zăcea acolo liniștit, pe covor, cu picioarele desfăcute, cu pielea lui măslinie palidă

ca ceara.

De ce? Voiam să întreb. De ce?

Dar cumva, nu eram în stare să rostesc cuvintele.

— Oh, Dumnezeuule mare, a exclamat Fatima.

S-a lăsat pe brațul canapelei, fața devenindu-i cenușie. Știu că se gândea, la fel ca mine, la ultima dată când l-am văzut pe Ambrose, la picioarele lui lungi întinse pe masa din fața ferestrelor Morii, zâmbind în timp ce ne desena cum ne jucam în apă. Fusesse cu doar o săptămână în urmă, și totuși nu văzusem nimic în neregulă. Niciun indiciu de ce avea să vină.

— E mort, a zis ea apăsător, ca și cum încerca să se convingă de faptul în sine. Chiar e mort.

Cu aceste cuvinte, începeam să înțelegem toate patru realitatea situației în care ne aflam și am simțit un fior rece coborându-mi pe spinare, arzându-mi pielea, ca și cum trupul meu încerca să mă țină aici, acum, în prezent.

Fatima și-a ascuns fața în mâini și a început să se legene vizibil și, pentru o clipă, am crezut că o să leșine.

— De ce? a întrebat ea iar, înecându-se. De ce să facă una ca asta?

Am simțit cum Kate a tresărit lângă mine, ca și cum întrebările Fatimei o loveau exact unde durea mai rău.

— Nu știe, m-am răstit eu la ea. Nu știe niciuna dintre noi. Încetează cu întrebările, bine?

— Cred că trebuie să beau ceva, a zis Thea deodată și a deschis sticla de whisky pe care Ambrose o lăsase pe masa de bucătărie și și-a turnat un pahar pe care l-a dat peste cap.

— Kate?

Kate a ezitat, apoi i-a făcut semn că da și Thea a mai turnat încă trei pahare, după care și l-a reumplut pe-al ei. Nu m-aș fi gândit să beau, voiam mai degrabă o țigară, dar nu știu cum s-a făcut că, în momentul în care am dus paharul la gură, m-am trezit că beau alcoolul tare cu înghițituri mari, simțind cum îmi arde gâtul ca acidul și – cumva – atenua ceea ce se întâmpla, difuzând realitatea faptului că Ambrose zăcea acolo pe covor, în fața noastră: *mort*.

— Ce facem? a întrebat Fatima după ce s-au golit paharele. Culoarea începuse să-i revină în obraji. A pus paharul jos, trântindu-l ușor de masă, căci mâna îi tremura. Sunăm la poliție sau la salvare?

— La niciuna, a zis Kate cu duritate.

A urmat o tăcere șocată și știam că pe fața mea trebuie să fi fost aceeași expresie de neînțelegere și mirare pe care am văzut-o zugrăvită pe chipul celorlalte.

— *Poftim?* a zis Thea în cele din urmă. Ce vrei să spui?

— Nu pot să spun nimănui, a zis Kate cu încăpățănare. Și-a mai turnat încă un pahar și l-a dat peste cap. Nu pricepeți? Am stat aici de una singură de când l-am găsit ca să încerc să mă gândesc la o soluție, dar dacă află cineva că a murit...

Se oprește și-și pune mâinile pe pânțele de parcă ar fi fost înjunghiată și încearcă să oprească sângerarea dintr-o rană cumplită, însă apoi s-a forțat să continue:

— Nu se poate să afle nimeni despre asta.

Vocea îi era mecanică, de parcă ar fi spus niște cuvinte învățate pe de rost, pe care și le-a repetat iar și iar.

— Nu pot. Dacă se află că a murit înainte să împlinesc șaisprezece ani, o să fiu trimisă în grija statului. Mi-aș putea pierde casa, pe lângă faptul că... că...

S-a întrerupt și atunci am văzut în ea pe cineva care se chinuia din răspuțeri să nu cedeze psihic, cineva care ar putea claca în orice moment. Dar nu era nevoie să spună, știam toate ce voia să zică.

Pe lângă faptul că și-a pierdut singurul ei părinte, pe tatăl ei.

— E... e doar o casă... a zis Fatima, ezitând, dar Kate a dat din cap.

Și adevărul e că *nu* era *doar* o casă. Era Ambrose, de la tablourile din studioul lui, până la petele de vin de pe scândurile negre ale podelei. Și era legătura lui Kate cu noi. Dacă ar fi fost trimisă la cine știe ce casă de plasament de undeva, departe, ar fi pierdut totul. Nu doar pe tatăl ei, ci și pe Luc. N-ar mai fi avut pe nimeni.

Mi se pare... Dumnezeuule, uitându-mă în urmă, nu mi se pare doar o mare prostie, dar și o *infracțiune*. La ce ne gândeam? Dar răspunsul era că atunci... ne gândeam la Kate.

Nu mai puteam face nimic ca să-l readucem pe Ambrose la viață. Și chiar și acum, cântărind alternativele – plasament pentru Kate, Moara luată de bancă... chiar și acum, are sens oarecum. Era atât de *nedrept!* Dacă nu-l puteam ajuta pe el, măcar s-o fi ajutat pe Kate.

— Nu poți spune nimănui că a murit, a insistat Kate. Vocea îi era distrusă. Vă rog, jurați-mi că n-o să spuneți nimănui.

Am dat din cap, pe rând, fiecare. Dar fruntea Fatimei era încruntată, vădind îngrijorare.

— Deci... ce facem? a întrebat ea nesigură. Nu putem... nu putem să-l lăsăm *aici*, pur și simplu.

— Îl îngropăm, a zis Kate.

A urmat din nou tăcere, șocul cuvintelor ei lovindu-ne încet. Îmi aduc aminte de răceala mâinilor mele, în ciuda căldurii nopții. Îmi aduc aminte cum m-am uitat la chipul alb, disperat, al lui Kate și m-am gândit: *cine ești?*

Dar, din momentul în care a rostit acele cuvinte, cumva ele au început să se cristalizeze și să ne arate singura cale de acțiune posibilă. Ce alternativă aveam?

Acum, privind în urmă, îmi vine să-mi dau palme – copilul orb, egoist și beat care eram, luat de valul unui plan atât de cretin, încât, cumva, părea a fi singura cale de ieșire. Ce alte posibilități aveam? Desigur, vreo sută de alte posibilități, toate mai bune decât să ascundem un deces și să pornim într-o viață plină de minciuni și înșelăciuni.

Dar, în noaptea aceea toridă de vară, când Kate a rostit acele cuvinte și noi stăteam în jurul trupului mort al lui Ambrose, uitându-ne una la cealaltă, niciuna din posibilitățile acelea nu ni se părea în regulă.

— Thea? a întrebat Kate și Thea a dat încet din cap, nesigură și și-a luat fața în mâini.

— Se pare că... că e singura cale.

— Nu se poate să fie singura, a intervenit Fatima, dar fără convingere, a zis-o mai mult ca cineva care încearcă să se împace cu o situație pe care o știe adevărată, dar pe care nu se poate convinge s-o accepte. Nu se poate să fie singura soluție. *Trebuie* să fie altă cale. Nu putem face altceva? Să strângem niște bani?

— Dar nu e vorba doar de bani aici, nu-i așa? a zis Thea, trecându-și mâinile prin păr. Kate are cincisprezece ani. N-o să fie lăsată să locuiască singură.

— Dar e nebulie curată ce facem, i-a răspuns Fatima cu disperare în voce în timp ce ne privea pe rând. Kate, te rog, lasă-mă să sun la poliție.

— Nu, i-a întors-o Kate cu asprime.

S-a întors spre Fatima, iar pe față i se citea un amestec ciudat de implorare disperată și încăpățănare.

— Uite ce e, nu-ți cer să mă ajuți, dacă simți că nu poți, dar te rog, *te rog*, nu spune nimic poliției. O s-o fac, îți jur. O să-l dau dispărut. Dar nu acum.

— Dar e *mort!* i-a zis Fatima începând să plângă și, în momentul în care a spus-o, ceva din Kate a părut să se rupă și a apucat-o pe Fatima de încheietură, ca și cum era cât pe ce s-o lovească..

— Tu crezi că eu nu știu asta? a țipat ea.

Disperarea din vocea ei și din expresia chipului ei... sper să nu ajung să mai văd vreodată o ființă trecând prin așa ceva.

— Din motivul ăsta singura cale de salvare e... e... a îngăimat Kate.

Pentru o clipă am crezut că o să-și piardă complet controlul – și, într-un fel, ar fi fost o ușurare s-o vedem țipând și urlând, răzvrătindu-se împotriva a ceea ce i s-a întâmplat și a felului în care propria-i existență a fost atât de greu lovită.

Dar, cu mare efort, a stăpânit furtuna care trecea prin ea, iar fața ei, în momentul în care i-a dat drumul Fatimei, era calmă.

— Mă ajutați sau nu? ne-a întrebat ea.

Și, pe rând, întâi Fatima, apoi Thea și, la urmă, eu am dat din cap.

Am fost respectuoase... sau cât de respectuoase puteam fi în situația asta. Am înfășurat trupul în folii de copertină și l-am dus cât de departe am putut, într-un loc în care lui Ambrose îi plăcea să deseneze, un promontoriu la câțiva metri de Estuar, înspre mare, unde era cea mai frumoasă panoramă din zonă, unde cărarea dispărea în ape și unde nicio mașină nu putea ajunge, unde veneau foarte puțini oameni, poate doar cei care mai plimbau din când în când câte un câine sau pescarii cu bărcile și plasele lor.

Acolo, în stufăriș, am săpat cu rândul o groapă până când brațele ne dureau și spinările noastre urlau, și l-am împins pe Ambrose în mormânt.

Asta a fost partea cea mai urâtă. Nu l-a coborât nimeni în mormânt ușor, cu demnitate... n-aveam cum. Era prea greu, chiar și pentru toate patru la un loc, iar groapa era prea îngustă și prea adâncă. Sunetul pe care l-a făcut în momentul în care a atins fundul umed și argilos al mormântului a fost ca un soi de plescăit. Încă îl mai aud, în visele mele.

A căzut cu fața în jos, complet țeapăn, iar în spatele meu am auzit-o pe Kate plângând cu sughituri, încercând să respire, apoi a căzut în genunchi în nisip, îngropându-și fața în mâini.

— Haideți să-l acoperim, a zis Thea, cu duritate. Dați-mi lopata!

Poc! Sunetul nisipului ud căzut pe un mormânt închipuit. *Poc! Poc!*

După ce am terminat, se auzeau doar zgomotul valurilor care se

lovesc de mal și oftatul teribil, fără lacrimi, al lui Kate, amintindu-ne de ceea ce făceam.

În sfârșit, groapa era acoperită, iar fluxul a crescut într-atât încât a acoperit urmele pe care le-am făcut, netezind urmele chinuite ale pașilor noștri prin noroi și rana, acum o cicatrice, pe care o tăiaserăm în țărnam. Ne-am întors mergând împleticit, cărând în brațe copertina, ținând-o pe Kate între noi, mergând înspre viața nouă pe care aveam s-o începem din momentul acela, cu conștiința clară a ceea ce făcuserăm.

Câteodată, când mă trezesc noaptea din vis, în sunetul unei lopeți scrâșnind pe șisturi, încă nu-mi vine să cred. Mi-am petrecut atât de mult timp fugind de amintiri, alungându-le din viața mea, înecându-le în băutură și în rutină și în viața de zi cu zi!

Cum? Cuvântul îmi răsună și acum în urechi. *Cum* ai putut să faci una ca asta? *Cum* de te-ai gândit că e bine ce faci? *Cum* de ți-a dat prin cap că asta e soluția problemei cumplite a lui Kate?

Și, mai ales, înainte de toate, *cum* ai rezistat să trăiești cu această amintire pe conștiință, cu amintirea unei asemenea prostii comise la beție și panică?

Dar, la vremea aceea, un alt cuvânt mi-a răsunat în cap în noaptea aceea, în timp ce fumam și beam și plângeam pe canapeaua lui Kate, ținând-o în brațe, în timp ce luna se ridica pe cer și marea spăla dovezile a ceea ce făcuserăm.

De ce?

De ce a făcut-o Ambrose?

Am aflat în dimineața următoare.

Plănuiserăm să stăm tot weekendul, să avem grijă de Kate, să-i ținem de urât, să fim acolo cu ea în jalea ei, dar când ceasul care atârna între cele două ferestre a bătut ora patru, Kate și-a stins țigara și și-a șters lacrimile.

— Ar trebui să plecați.

— Poftim? a întrebat Fatima ridicându-și privirea din pahar. Kate, nu!

— Ba da, ar trebui să plecați. Nu ați semnat de ieșire și, oricum, e mai bine să nu fiți... să nu...

S-a oprit. Dar știam ce voia să spună și avea dreptate și, cum au venit zorii peste mlaștini, am pornit la drum, cu picioarele tremurânde, îngreșate de vin și uluială, cu mâinile și picioarele încă durându-ne, dar parcă inima ne durea și mai tare știind că o lăsăm pe Kate ghemuită într-un colț pe canapea, albă ca varul.

Era sâmbătă, ceea ce însemna că, în momentul în care ne-am băgat în pat, după ce am tras draperiile peste geamuri ca să nu intre lumina dimineții, nu m-am mai deranjat să pun alarma să sune. Nu avea să fie

niciun apel pentru micul dejun sâmbăta, nimeni care să ne înscrie în registru și într-o zi ca asta chiar era bine să sari peste masa de dimineață și să te duci doar la prânz; sau puteam să ne facem pâine prăjită în camera comună a celor din ultimul an, la prăjitorul care era unul din privilegiile celor din anul cinci.

În ziua aceea însă, nu am avut ocazia să stăm în pat până târziu. Am auzit bătaia în ușă devreme, urmată rapid de sunetul cheii de la ușa dormitorului nostru pe care o deținea domnișoara Weatherby, iar când a năvălit în cameră, cu pași apăsați și a tras draperiile de pe geamuri, eu și Fatima încă eram întinse sub păturile noastre roșii din pâslă, clipind somnoroase și amețite.

N-a zis nimic, dar ochii ei șireți analizau fiecare amănunt – blugii plini de nisip aruncați pe scaunul unde i-am lăsat, sandalele încărcate cu noroi din mlaștină, petele de vin roșu de pe buze și duhoarea de prune fermentate care ne ieșea prin pori și pe care n-aveai cum s-o confunzi cu altceva, era clar mahmureala atroce a două adolescente...

Fatima, pe patul de lângă mine, se chinuia să se ridice în capul oaselor, dându-și părul de pe față, clipind des în lumina nemiloasă a dimineții. M-am uitat la ea, apoi la domnișoara Weatherby și am simțit că inima începe să mi-o ia la galop. Ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Fatima.

Vocea i s-a tulburat puțin în timp ce rostea cuvintele și am simțit cum îngrijorarea îi creștea în același ritm cu a mea. Domnișoara Weatherby a clătinat din cap.

— Să fiți în biroul meu în zece minute, a zis ea scurt.

Apoi s-a întors pe călcâie, lăsându-ne pe mine și pe Fatima să ne holbăm una la alta, îngrozite, incapabile să scoatem un cuvânt, lăsând între noi întrebări nerostite.

Ne-am îmbrăcat în timp record, deși degetele, în timp ce-mi încheiam nasturii de la cămașă, îmi tremurau de frică și mahmureală. Nu aveam timp să facem duș, dar și eu și Fatima ne-am dat cu apă pe față și ne-am spălat pe dinți, eu sperând să scap de gustul de țigări din gură, încercând să nu vomit în momentul în care periuța mi-a scăpat din degetele tremurânde, alunecând spre gât și întorcându-mi stomacul pe dos.

În sfârșit, după un timp ce mi s-a părut interminabil, eram gata și am ieșit încet din cameră. Inima îmi bătea atât de tare, că n-am auzit pașii care veneau pe scări, de la etaj. Thea se grăbea să coboare, cu fața

albă ca varul, cu unghiile mâncate până în carne.

— Weatherby? a întrebat ea, iar Fatima a dat scurt din cap că da, cu ochii ei negri înecați în frică. Ce-ați... a încercat Thea să zică.

Dar eram deja pe palier și un grup de fete din anul întâi se uitau la noi curioase, întrebându-se ce căutăm la ora aceea pe coridor, cu fețele albe și mâinile tremurânde.

Fatima a clătinat din cap, cu un soi de expresie bolnavă pe chip și ne-am grăbit să trecem de ele, ceasul din holul principal bătând ora nouă chiar în clipa în care am ajuns în pragul biroului domnișoarei Weatherby.

Ar fi trebuit să stabilim ce poveste să spunem toate, m-am gândit eu cu disperare, dar nu mai aveam timp de așa ceva. Chiar dacă n-a bătut niciuna la ușă, trecuseră exact zece minute de când fuseserăm convocate, iar din spatele ușii se auzea cum domnișoara Weatherby își aduna stilourile și-și dădea scaunul în spate...

Mâinile îmi erau reci și-mi tremurau de adrenalină și, lângă mine, o vedeam pe Fatima arătând de parcă avea să i se facă rău sau să leșine.

Thea arăta extrem de hotărâtă, precum cineva aflat pe punctul de a porni la bătaie.

— Nu ziceți nimic de bunăvoie, ne-a spus ea printre dinți, în momentul în care clanța ușii s-a mișcat. Ați înțeles? Răspundeți cu da sau nu. Nu știm nimic despre Am...

În acel moment, ușa s-a deschis brusc și noi am fost poftite înăuntru.

— Ei bine?

Atât, două cuvinte. Ne-am așezat în fața domnișoarei Weatherby și simțeam cum îmi ard obraji, nu tocmai de rușine, dar pe aproape. Lângă mine, la stânga, Thea se uita pe fereastră. Avea chipul palid și o expresie de plictiseală, o mină prefăcută, pentru lume, ca și cum ar fi fost chemată să discute despre etichete și bastoane de hochei pierdute, dar o vedeam cum degetele i se mișcă febrile sub mâneca de la cămașă, smulgând fără milă pielița uscată din jurul unghiilor.

Fatima, în dreapta mea, nu încerca să pretindă că e calmă și nepăsătoare. Avea aceeași expresie șocată pe care o simțeam și eu pe chipul meu, era lăsată în scaun, cocoșată, ca și cum ar vrut să intre în pământ, să dispară. Părul îi era căzut pe față, de parcă ar fi încercat să-și ascundă frica, și privea în jos, refuzând să se uite în ochii domnișoarei Weatherby.

— Ei bine? a întrebat domnișoara Weatherby din nou, cu furie parcă în voce, apoi a făcut un semn de dispreț spre una dintre hârtiile de pe biroul ei.

M-am uitat insistent la celelalte, așteptând ca ele să spună ceva, dar n-a zis niciuna nimic, iar eu am simțit un nod în gât.

— Noi n-am... n-am făcut nimic rău, am zis eu, dar vocea îmi tremura și am rostit cu greu ultimul cuvânt, pentru că *făcuserăm* ceva, doar că nu ce credea ea.

Erau desene – cu mine, cu Thea, cu Fatima, cu Kate, întinse pe lemnul lăcuit al biroului într-un mod în care mă făcea să mă simt goală și expusă așa cum nu mă simțisem niciodată când ne desena Ambrose.

O imagine a Theei înotând în Estuar, întinsă pe spate, cu brațele leneșe deasupra capului. Apoi Kate, gata să sară de pe ponton, o dără lungă și subțire de carne albă pe fundalul de azur al mării de acuarelă. Apoi Luc, bronzându-se gol pe ponton, cu ochii închiși, cu un zâmbet molcom. Apoi toți cinci făcând baie goi în lumina lunii, o încrengătură de mâini și picioare, de râsete și voieșie, umbre și lumini strălucitoare în tușe de creion...

Le-am văzut pe toate, de la prima la ultima și, cu fiecare schiță, scenele îmi reveneau în minte, sărind de pe hârtie direct dinaintea

mea, clare și proaspete de parcă am fi fost acolo: simțind răceala apei, căldura soarelui pe piele...

Ultima schiță, cea mai aproape de mâna domnișoarei Weatherby, era cu mine.

Am simțit cum mi se strânge gâtul și îmi ard obrazii.

— *Ei bine?* a zis domnișoara Weatherby din nou, de data asta cu vocea tremurând de nervi.

Desenele fuseseră alese, asta era clar. Dintre sutele de desene și schițe pe care ni le făcuse Ambrose, cu noi în pijamale pe canapea sau mâncând pâine prăjită în halate în jurul mesei lui sau plimbându-ne, în cizme și cu mănuși peste câmpurile înghețate, persoana care i le trimisese alesese exemplele cele mai incriminatoare – cele în care eram goi sau în care păream a fi goi.

M-am uitat la un desen în care eram eu, aplecată, vopsindu-mi unghiile de la picioare, cu spinarea arcuită și cutele de piele trasate cu o asemenea grijă, încât părea că poți să le atingi și să le vezi aievea. În ziua aceea purtam o bluză pe gât, fără mâneci. Îmi aduc aminte de ea – căldura de pe șira spinării, nodul bluzei care îmi intra în carnea gâtului, mirosul tăios al ojei roz care îmi intra în nări când îmi dădeam cu pensula pe fiecare unghie.

Dar în pictură stăteam cu spatele la privitor, cu părul de pe gât ascunzând bretelele bluzei. Nu fusese aleasă pentru ce era, ci pentru cum arăta. Fusese aleasă cu grijă.

Cine a făcut asta? Cine ar fi vrut să-l distrugă pe Ambrose în felul ăsta și pe noi odată cu el?

Nu înțelegi, am vrut eu să-i zic. Știam ce gândește – ce-ar gândi oricine văzând aceste desene, dar greșea. Atât de tare, atât de cumplit de tare!

N-a fost așa, voiam eu să plâng.

Dar n-am zis nimic. N-am zis nimic când domnișoara Weatherby ne-a ținut o predică lungă despre responsabilitatea personală și comportamentul unei fete de la Salten și ne-a întrebat, iar și iar și iar, cine făcuse acele desene.

N-am zis nimic.

Domnișoara Weatherby trebuie să fi știut. Nu era nimeni care să poată desena așa, poate cu excepția lui Kate. Dar Ambrose rar își semna schițele și probabil că s-a gândit că dacă ar fi putut s-o convingă pe vreuna dintre noi să recunoască...

— Foarte bine, atunci; unde ați fost azi-noapte? ne-a întrebat ea în cele din urmă.

N-am zis nimic.

— Nu aveați voie să părăsiți școala și, cu toate acestea, ați ieșit din internat fără să aveți permisiunea s-o faceți. Ați fost văzute, să știți.

N-am zis nimic. Stăteam acolo înșiruite, retrase în muțenie. Domnișoara Weatherby și-a încrucișat brațele și, pe măsură ce tăcerea nesuferită continua, le simțeam pe Fatima și Thea aruncând câte o privire în direcția mea și știam la ce se gândeau. Ce înseamnă toate astea și cât de mult o să putem s-o ținem tot așa?

O bătaie în ușă a tulburat liniștea adâncă, făcându-ne să tresărim și să întoarcem capetele brusc, în același timp, spre ușa care se deschidea, pe ea intrând domnișoara Rourke cu o cutie în mână.

A făcut un semn din cap către domnișoara Weatherby, apoi a răsturnat conținutul cutiei pe masa din fața noastră, moment în care Thea a rupt tăcerea, strigând plină de furie:

— Ne-ați căutat prin camere! *Ticăloase* nenorocite ce sunteți!

— Thea! a tunat domnișoara Weatherby.

Dar era prea târziu. Toată contrabanda patetică – plosca de pus la brâu a Theei, țiğările mele și bricheta și iarba lui Kate înfășurată în hârtie, jumătatea de whisky pe care Fatima o ținea sub saltea, pachetul de prezervative, exemplarul din *Povestea lui O* și toate celelalte – toate erau răspândite acum pe birou, acuzându-ne.

— Nu am de ales, a zis domnișoara Weatherby cu asprime sumbră. O să-i duc toate astea domnișoarei Armitage. Și, având în vedere că mare parte din toate acestea au fost descoperite în vestiarul lui Kate Atagon, unde este ea?

Tăcere.

— Unde este Kate Atagon? a strigat domnișoara Weatherby atât de tare că am clipit speriată și mi-au dat lacrimile.

— N-avem nici cea mai vagă idee, a zis Thea cu dispreț, întorcându-și privirea de la fereastră și oprindu-se asupra domnișoarei Weatherby. Și faptul că nici dumneavoastră nu știți spune multe despre școala asta, nu credeți?

A urmat o pauză lungă.

— Ieșiți afară, a zis domnișoara Weatherby în cele din urmă, suierând ultimele cuvinte printre dinți. Ieșiți afară! O să vă duceți înapoi în camerele voastre și o să stați acolo până trimit eu după voi.

Veți primi prânzul în camere. N-o să vorbiți cu niciuna dintre celelalte fete, iar eu o să le dau telefon părinților voștri.

— Da... a încercat Fatima să spună cu vocea tremurând.

— Ajunge! a țipat domnișoara Weatherby și dintr-odată mi-am dat seama că și ea era la fel de tulburată ca și noi.

Totul se întâmplase sub nasul ei, orice ar fi însemnat acel „totul” și avea să fie atârnată și ea în același ștreang cu noi.

— Ați avut șansa să vorbiți și, de vreme ce nu v-ați deranjat să-mi răspundeți la întrebări, nici eu nu voi răspunde, sub nicio formă, obiecțiilor voastre. Mergeți în camerele voastre și gândiți-vă la comportamentul vostru și la ce-o să le spuneți domnișoarei Armitage și părinților voștri când va trimite după ei, pentru că nu am nicio îndoială că asta va face.

S-a dus lângă ușă, a ținut-o deschisă larg, mâna tremurându-i pe clanță, deși abia perceptibil, ca să ieșim noi, târându-ne picioarele, una după alta, în continuare fără să scoatem un cuvânt și uitându-ne una la cealaltă.

Ce s-a întâmplat acolo? Cum au ajuns desenele acelea în mâinile celor de la internat? Și ce *anume* făcuserăm?

Nu știam, dar un lucru era sigur. Orice s-ar fi întâmplat, lumea noastră avea să se prăbușească în curând, iar pe Ambrose ni-l luase deja.

E târziu. Draperiile, mă rog, ce draperii mai avea încă Moara, sunt trase pe ferestre. Liz a plecat acasă de câteva ore, luată de tatăl ei și, abia după ce Kate a încuiat ușa de la Moară pentru prima dată de când mă știu, le-am zis despre conversația cu Jess Hamilton.

— De unde *știu* ei toate astea? a întrebat Fatima disperată.

Stăm împreună pe canapea, eu cu Freya în brațe. Thea fumează țigară după țigară, aprinzând una de la chiștocul celeilalte, trimițând fum spre noi, dar nu pot să-i spun să se oprească.

— Așa cum află oamenii, în genere, zice ea iritată.

Picioarele ei, ghemuite lângă șoldul meu, sunt reci gheață.

— Dar, insistă Fatima, am crezut că singurul motiv pentru care am fost de acord să plecăm la mijlocul semestrului a fost ca să nu se afle. Nu de asta am plecat?

— Nu știu, zice Kate obosită. Dar știi cum e cu bârfele la școală – poate că vreo profesoară în vârstă i-a spus vreunei fete... sau poate a aflat vreun părinte.

— Ce s-a întâmplat cu desenele? întreabă Thea.

— Cele pe care le-a găsit școala? Sunt sigură că au fost distruse. Numi pot închipui că domnișoara Armitage voia să le aibă la îndemână, ca să nu le găsească cineva.

— Și celelalte? întreb eu. Cele pe care Ambrose le avea aici?

— Le-am dat foc, zice Kate, fără să mai lase loc de discuție, dar e ceva în privirea ei, felul în care ochii îi strălucesc când vorbește, că nu sunt absolut sigură că spune adevărul.

La vremea aceea, Kate a fost cea care a salvat situația – atât cât mai putea fi salvată. Când a apărut, duminică după-masă, palidă, dar liniștită, domnișoara Weatherby o aștepta și Kate a fost condusă direct în biroul directoarei de unde n-a mai ieșit vreme îndelungată.

Când a ieșit, ne-am adunat în jurul ei, bombardând-o cu întrebări, dar ea doar a clătinat din cap și ne-a făcut semn să mergem spre turn. *Așteptați*, zicea semnalul ei. *Așteptați până suntem singure.*

Și apoi, când în sfârșit am fost singure, ne-a povestit totul, în timp ce-și făcea geamantanul pentru ultima dată.

Le spusese că desenele erau făcute de ea.

Nu știu nici în ziua de azi dacă domnișoara Armitage a crezut-o sau dacă s-a hotărât, în absența altor dovezi clare care să indice contrariul, să accepte o minciună care avea să genereze mai puțin scandal. Erau desenele lui Ambrose și oricine avea ochi putea să zică asta. Stilul lui Kate – stilul ei natural – era complet diferit: mai liber, mai fluid, dar fără aplecarea lui Ambrose asupra fineții detaliului.

Dar când își punea mintea, Kate putea să imite perfect stilul tatălui ei și probabil că le-a arătat ceva care i-a convins – poate schița unui desen din birou. Nu știu. N-am întrebat niciodată. Au crezut-o sau au zis că o cred și asta a fost de-ajuns pentru noi.

Trebuia să plecăm – de asta nici nu mai încăpea discuție. Ieșirea din internat fără permisiune, alcoolul și țigările din camere, toate acestea erau destul de explozive; erau, cu siguranță, suficiente motive ca să ne exmatriculeze. Dar desenele, chiar și după confesiunea lui Kate, dădeau un plus de nesiguranță nucleară întregii povești.

În cele din urmă, am făcut pactul tăcerii. Mesajul era în felul următor: să plecăm cumiți, fără să fim exmatriculate și să pretindem că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Pentru binele tuturor.

Ceea ce am și făcut.

Terminaserăm examenele și mai aveam câteva săptămâni până începea vacanța de vară, dar domnișoara Armitage nu mai putea aștepta până atunci. S-a terminat surprinzător de repede – am dispărut, toate patru, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, înainte de weekend, mai întâi Kate, care și-a împachetat catrafusele și le-a trântit într-un taxi, cu o expresie de stoicism pe chipul alb ca varul, apoi Fatima, palidă și înlăcrimată, pe bancheta din spate a mașinii unchiului și mătușii ei. Apoi Thea, cu tatăl ei cumplit de zgomotos și jovial și, în sfârșit eu, tristă și suptă la față, aproape de nerecunoscut.

Tata n-a zis nimic. Dar tăcerea lui în timpul călătoriei lungi, lungi de tot, cu mașina înapoi la Londra a fost aproape cel mai greu de îndurat.

Ne-au împrăștiat, ca pe niște păsări – Fatima și-a îndeplinit dorința, în cele din urmă și a plecat în Pakistan unde părinții ei își terminau ultimul stagiul. Thea a fost trimisă în Elveția, la o instituție undeva între pension și școală de corecție, un loc cu pereți înalți și gratii la ferestre și cu un regulament sever împotriva „tehnologiei personale” de orice fel. Eu am fost trimisă în Scoția la un internat atât de îndepărtat, că avusese cândva propria gară, înainte ca Beechingul să fie închis.

Kate a fost singura care a rămas în Salten și, acum, îmi dau seama că

Moara a fost pentru ea o închisoare la fel de bună ca pensionul Theei, atâta doar că gratiile de la ferestre erau cele închipuite de noi înșine.

Eu i-am scris săptămânal, dar ea îmi răspundea sporadic, mesaje scurte, lipsite de interes, dovezi ale unei lupte nesfârșite de a trăi de pe-o zi pe alta și ale singurătății ei fără noi. A vândut tablourile tatălui ei, iar când s-au terminat, a început să le falsifice. Am văzut odată un tablou într-o galerie din Londra care știam foarte bine că nu era făcut de Ambrose.

Tot ce știam despre Luc era că se întorsese în Franța – Kate locuia singură, numărând săptămânile până împlinea șaisprezece ani, evitând nesfârșitele întrebări despre dispariția tatălui ei, despre faptele lui și dându-și seama că, încet, încet, absența lui în sine transforma suspiciunile vagi asupra păcatelor lui, într-o certitudine clară a fărădelegii de care se făcea vinovat.

I-am scris de ziua ei, când a împlinit șaisprezece ani, i-am trimis toată dragostea noastră și, de data asta, mi-a răspuns.

„Am șaisprezece ani”, mi-a scris în epistola ei. „Și știi la ce m-am gândit când m-am trezit dimineață? Nu m-am gândit la cadouri sau la felicitări, pentru că n-am primit nimic din toate astea. M-am gândit că, în sfârșit, pot să anunț la poliție că tata a dispărut.”

Ne-am mai întâlnit o singură dată, toate patru și asta a fost la înmormântarea mamei mele, într-o zi cenușie de primăvară în anul în care am împlinit optsprezece ani.

Nu mă așteptam ca ele să vină. Am sperat, trebuie să recunosc. Le-am trimis e-mailuri și le-am zis ce s-a întâmplat și ziua și ora înmormântării, dar fără niciun fel de explicații. Dar când am ajuns la crematoriu cu mașina, cu tata și fratele meu, le-am găsit acolo, un mic grup de siluete negre în ploaie, lângă poartă. În momentul în care mașina și-a croit drum încet spre crematoriu, și-au ridicat capetele, urmând cu privirea dricul, cu o asemenea compasiune în ochi, că am simțit cum mi se frânge inima și, dintr-odată, mi-am dat seama că degetele mele căutau amorțite mânerul de la portieră, am auzit scrâșnetul roților pe pietriș în timp ce șoferul călca iute pe frână, iar eu m-am grăbit să mă dau jos din mașină.

— Îmi pare tare rău, l-am auzit pe șofer spunând. Aș fi oprit... n-am știut că îi e...

— Nu vă faceți probleme, a zis tata, pe un ton obosit. Mergeți mai departe. O să vină singură.

Șoferul a pornit din nou motorul și au dispărut în ploaie pe șoseaua care ducea spre crematoriu.

Nu-mi aduc aminte ce mi-au spus, îmi aduc aminte doar că am simțit brațele lor în jurul meu, răceala ploii curgându-mi pe față, ascunzându-mi lacrimile. Am simțit că sunt cu singurii oameni care pot să umple prăpastia care tocmai se căscase în mine, că eram acasă.

A fost ultima dată în cincisprezece ani când am fost toate patru împreună.

— El știe?

Vocea Theei, răgușită de la fumul de țigări, rupe în cele din urmă tăcerea din încăperea în care stăteam și ne gândeam, în vreme ce lumânările ardeau aproape de capăt, iar afară marea crescuse și acum se retrăgea încet-încet.

Kate, care se uita pe fereastră la apele întunecate ale Estuarului, își întoarce brusc capul.

— Cine ce să știe?

— Luc. Adică e clar că știe ceva, dar cât de mult? I-ai spus ce s-a întâmplat în noaptea aceea, ce-am făcut?

Kate oftează, apoi își stinge țigara într-o farfurie. Apoi scutură din cap.

— Nu, nu i-am spus. N-am spus niciodată nimănui. Ce-am... ce-am...

Se oprește, incapabilă să mai continue.

— Ce-am făcut? De ce n-o spui? zice Thea ridicând vocea. Am ascuns un cadavru.

E un șoc să auzim cuvintele rostite atât de urât și îmi dau seama că ne-am tot învârtit atât de mult timp în jurul adevărului a ceea ce făcuserăm, încât să-l auzim spus așa, cu voce tare, e ca un soi de revenire la realitate.

Pentru că exact asta făcuserăm. Am *ascuns* un cadavru, deși tribunalul nu se va pronunța în acest fel. Probabil că acuzația va suna ceva de felul: *împiedicarea procesului de înhumare decentă și legală a unei persoane decedate*. Cunosc jargonul și pedepsele. Am căutat în lege de nenumărate ori, prefăcându-mă că verific altceva, cu degetele tremurându-mi de fiecare dată când citeam și reciteam cuvintele. Posibil și *înlăturarea unui cadavru cu intenția de a împiedica ancheta medico-legală*, deși fraza asta m-a făcut să râd amar prima dată când am dat peste ea în jurnalele de drept. Dumnezeu știe, nimeni nu s-a gândit în clipa aceea la vreo anchetă medico-legală. Nici măcar nu știu dacă aveam habar ce e aia medicină legală.

Oare de-asta am făcut dreptul, din dorința de a ști exact ce-am făcut și care sunt pedepsele pentru o asemenea faptă?

— Știe sau nu? întrebă Thea din nou, bătând cu pumnul în masă la

fiecare cuvânt într-un fel care mă face să tresar.

— Nu știe, dar bănuiește, îi răspunde Kate scurt. Știe de o grămadă de vreme că ceva nu e în regulă, dar de când cu articolele din ziare... Dintr-un anumit punct de vedere, mă învinovățește pe mine – ne învinovățește *pe noi* – de ce i s-a întâmplat lui în Franța. Deși e complet irațional.

Dar este? Chiar este atât de irațional? Tot ce știe Luc e că iubitul lui tată adoptiv a dispărut, că în Estuar a apărut un cadavru și că noi avem ceva de-a face cu povestea asta. Mie furia lui mi se pare foarte rațională.

Dar când o privesc pe Freya, cu chipul ei angelic și liniștit, și mă gândesc la fața roșie ca racul fiert, înfricoșată și furibundă în momentul în care Luc mi-a întins fetița... Un om rațional ar fi putut să ia copilul în felul acela și să-l ducă prin mlaștină?

Hristoase, chiar nu știu, nu mai *știu* nimic. Am pierdut noțiunea de rațional acum mulți ani. Poate că am pierdut-o în noaptea aceea, la Moară, odată cu trupul lui Ambrose.

— O să spună cuiva? reușesc eu să spun. Cuvintele mi se împleticesc pe limbă. Ne-a amenințat că... a zis că sună la poliție...

Kate oftează. În lumina lămpii pare trasă la față, cu trăsăturile adumbrite.

— Nu știu, zice ea. Nu cred. Cred că dacă avea ceva de gând, ar fi făcut-o deja.

— Dar oaia? zic eu. Biletul? N-a fost el?

— Nu știu, repetă Kate. Are vocea calmă, dar tonul îi e fragil, ca și cum ar spune că e pe muchie de cuțit cu nervii și că o să pice în prăpastie într-una din zilele astea. Nu știu, zice din nou, cu un nod în gât. Am tot primit astfel de lucruri de... de ceva vreme.

— Despre ce vorbim aici? Săptămâni? Luni? întreabă Fatima.

Kate are maxilarele încleștate, gura ei sensibilă trădând-o înainte să răspundă.

— Luni, da. Chiar... ani.

— Isuse Hristoase, exclamă Thea și închide ochii, trecându-și o mână peste față. De ce nu ne-ai spus?

— Și care ar fi fost sensul? Ca să fiți la fel de speriate ca mine? Voi ați făcut asta pentru *mine*, eu trebuie să-mi duc crucea.

— Cum ai rezistat, Kate? o întreabă Fatima încet.

Îi ia mâna subțire, pătată de acuarele și i-o ține între palmele ei,

verigheta și inelul de logodnă trimițând scântei în lumina lumânării.

— Cum te-ai descurcat după ce-am plecat? Ai rămas aici, de una singură, cum ai reușit?

— Știi cum m-am descurcat, zice Kate, dar văd cum i se încleștează maxilarul, apoi se relaxează, înghițind. Am vândut tablourile lui tata, apoi, când n-am mai avut ce vinde, le-am pictat eu folosindu-mă de numele lui. Dacă ar vrea cu adevărat, Luc ar putea să adauge și falsul intelectual pe lista de lucruri pe care le-am făcut.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să înțeleg cum de nu ai luat-o razna, trăind aici, singură, să nu ai pe nimeni cu care să vorbești. Nu ți-a fost frică?

— Nu mi-a fost frică... zice Kate, pe un ton foarte scăzut. Nu mi-a fost frică niciodată, cât despre restul... nu știu. Poate că într-adevăr am luat-o razna. Poate că nu sunt sănătoasă.

— Păi am fost nebune atunci, zic eu dintr-odată, iar capetele celorlalte se întorc brusc spre mine. Toate patru. Ce-am făcut... ce-am făcut...

— N-am avut de ales, zice Thea.

E foarte trasă la față, pielea fiindu-i foarte întinsă pe pomeți.

— *Evident* că am avut de ales, țiș eu.

Din senin mă lovește iar realitatea situației și simt cum panica începe să crească în mine, așa cum mi se întâmplă uneori când mă trezesc în miez de noapte dintr-un vis despre nisip ud și lopeți, sau când dau peste vreun titlu în ziare despre cineva acuzat de tăinuirea unui deces, iar șocul mă face să nu-mi mai simt mâinile pentru o clipă.

— Dumnezeuule, voi chiar nu înțelegeți? Dacă se află... o să fiu eliminată din barou. E un delict pentru care se deschide dosar penal și nu poți să practici dreptul cu așa ceva la activ. La fel și în cazul tău, Fatima: crezi că oamenii o să vrea să vină la consultații la un medic care a ascuns un cadavru? Ne-am *futut* toate viața. Am putea merge la închisoare. Mi-aș putea pierde... gâtul mi se blochează, simt că mă sufoc, ca și cum m-am trezit deodată cu mâinile cuiva în jurul gâtului: Aș putea-o pierde pe F... Fre...

Nu pot să termina fraza, nu pot să pronunț numele fetei mele.

Mă ridic, mă duc la fereastră, ținându-mi copilul în continuare în brațe, ca și cum forța prinsorii mele ar putea să oprească poliția în loc, să nu-i lase să mi-o ia din brațe.

— Isa, calmează-te, zice Fatima.

Se ridică de pe canapea și vine spre mine, dar chipul ei nu-mi aduce niciun fel de alinare, căci îmi spune cu frică în ochi:

— Eram minore. Asta trebuie să fie o circumstanță atenuantă, nu-i așa? Tu ești avocata.

— Nu știu, zic eu, simțind cum degetele mi se înfig în carnea Freyei. Vârsta la care poți să fii tras la răspundere penală este zece ani. Noi aveam mai mult de atât.

— Bine, atunci ce zici de prescripția răspunderii penale?

— În genere se aplică pentru cazuri de drept civil. Nu cred că s-ar aplica pentru noi.

— Nu crezi? Dar nu știi exact?

— Nu, nu *știu*, zic eu din nou, disperată. Fatima, eu lucrez în administrația publică. Nu prea avem de-a face cu astfel de cazuri.

Freya scâncește ușor în somn și-mi dau seama că o strâng prea tare, și mă forțez să-mi relaxez mâinile.

— Contează? zice Thea din capătul celălalt al încăperii.

Și-a tot mâncat pielița din jurul unghiilor care acum sunt carne vie, însângerate și mă uit la ea cum își duce un deget la gură și-și suge sângele.

— Adică, dacă se află, oricum suntem mâncate, nu? Nu contează ce acuzații mai vin pe deasupra. Zvonurile și publicitatea vor fi chestiile care ne vor nenoroci. Tabloidele *adoră* câte o fază din asta.

— Căcat, exclamă Fatima, îngropându-și fața în mâini. Apoi se uită la ceas și se schimbă la față.

— E ora două noaptea? Cum se poate să fie două? Trebuie să mă duc să mă culc.

— Pleci dimineată? o întreabă Kate.

Fatima îi face semn că da.

— N-am încotro. Trebuie să mă întorc la muncă.

Muncă. Mi se pare imposibil și mă trezesc râzând isteric, cu spume. Și Owen. Cumva, nici măcar nu pot să-mi închipui fața lui. Nu are nicio legătură cu lumea asta, cu ce-am făcut noi. Cum să mă întorc și să dau cu ochii de el? În clipa de față, nici măcar nu mă pot convinge să-i trimit un *mesaj* pe telefon.

— Sigur, trebuie să pleci, zice Kate, ba chiar îi și zâmbește sau, mă rog, încearcă să zâmbească. A fost minunat să vă am aici, dar oricum, indiferent de orice altceva, reuniunea a luat sfârșit. O să pară mult mai... mai natural. Și da, ar trebui să mergem toate la culcare.

Se ridică și, în timp ce Fatima urcă scările care scârțâie, Kate suflă în lumânări, să stingă lămpile.

Mă așez între ferestre și, cu Freya în brațe, mă uit la ea cum adună paharele.

Nu mă pot gândi la somn, dar va trebui totuși să dorm, ca să pot să mă descurc cu Freya a doua zi și cu drumul de întoarcere.

— Noapte bună, zice Thea.

Se ridică și ea și o văd cum își pune, cu nonșalanță, damigeana sub braț, ca și cum a lua o jumătate de damigeană de vin cu tine în pat e un lucru perfect normal.

— Noapte bună, îi răspunde Kate.

Suflă în ultima lumânare, apoi rămânem pe întuneric.

O pun pe Freya, încă adormită și grea, în mijlocul patului mare și dublu, patul lui Luc, apoi mă duc în baia goală și mă spăl pe dinți, obosită, simțindu-mi limba amară și aspră ca o perie, de la prea mult vin.

Îmi șterg rimelul și creionul de ochi și văd cum pielea fină din jurul lor se întinde sub tamponul de vată, cum elasticitatea ei cedează ușor. Indiferent ce-am gândit azi, trecând porțile fostei mele școli, indiferent ce-am simțit în seara asta, nu mai sunt copila care am fost cândva, așa cum nici Kate, Fatima sau Thea nu mai sunt. Suntem aproape cu două decenii mai în vârstă și am purtat povara faptelor noastre mult prea mult timp.

Cum fața mi-e curată și nemachiată, o iau pe coridor spre dormitorul meu, cu pași rapizi, ca să nu le trezesc pe Freya și pe celelalte care, probabil, dorm deja. Dar, din camera Fatimei văd lumină și ușa e întredeschisă, iar când mă opresc în dreptul ei, aud un murmur aproape imperceptibil de voci.

Pentru o clipă mă gândesc că vorbește cu Ali la telefon și mă apasă un sentiment brusc de vină, dar apoi o văd că se ridică, rulează un covor de pe jos și înțeleg brusc: se ruga.

Dintr-odată, privirea mea pare un gest de intruziune și dau să mă îndepărtez, dar mișcarea mea sau poate un foșnet îi atrage atenția Fatimei și mă strigă încet:

— Isa, tu ești?

— Da, zic eu și mă opresc în loc, împingând ușa câțiva centimetri. Mă duceam la culcare. N-am vrut să... nu mă uitam.

— Nu face nimic, zice Fatima.

Pune cu atenție covorul de rugăciune pe pat, iar pe chip i se citește un soi de liniște pe care n-am mai văzut-o la ea înainte.

— Nu fac ceva de care mi-e rușine.

— Te rogi în fiecare zi?

— Da, chiar de cinci ori pe zi. Bine, de cinci ori când sunt acasă. E altfel când călătorești.

— De *cinci* ori?

Încep să pricep cât de puține știu despre religia ei și mă inundă din senin un val de rușine.

— Cred că... cred că știam asta. Adică îi știu pe musulmanii de la muncă...

Dar mă opresc, simțind cum mă ia cu călduri din pricina lipsei mele de tact. Fatima este una dintre cele mai bune și mai vechi prietene și acum îmi dau seama cât de puțin știu despre unul din lucrurile centrale ale vieții ei, cât de multe trebuie să învăț iar despre ea.

— Totuși, am început târziu, zice ea cu regret. Ar fi trebuit să spun rugăciunea Isha cam pe la unsprezece. Doar că nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Contează? o întreb jenată.

Fatima ridică din umeri.

— Nu e ideal. Dar ni se spune că dacă e o greșeală nevinovată, Allah iartă.

— Fatima, zic eu, apoi mă opresc. Lasă, nu-i nimic.

— Nu! Spune, ce este?

Trag aer în piept. Nu sunt sigură dacă ceea ce am de zis n-o să fie o bătărănie cruntă, nu-mi mai dau seama ce și cum. Îmi apăs ochii în orbite cu palmele.

— Nu-i nimic, zic eu. Apoi, în grabă: Fatima, crezi că... crezi că ne iartă? Că te iartă?

— Vrei să zici, pentru ce-am făcut? Întreabă Fatima, iar eu îi fac semn că da.

Se așază pe pat, începe să-și îndeplinească părul, ritmul degetelor ei oferindu-mi alinare, fiind atât de constant.

— Sper că da. Coranul ne învață că Allah iartă toate păcatele, dacă cel care a păcătuit chiar se căiește. Și Allah știe, am multe pentru care mă căiesc, dar am încercat să-mi ispășesc partea de pedeapsă pentru ce-am făcut.

— Fatima, până la urmă, *ce* am făcut? o întreb și nu am nicio intenție să fiu retorică sau să pun întrebări de dragul întrebărilor.

Dintr-odată, chiar nu mai știu. Dacă m-ar fi întrebat cineva acum șaptesprezece ani, aș fi răspuns că am făcut ce era necesar pentru siguranța prietenei mele. Dacă m-ar fi întrebat cineva acum zece ani, aș fi zis că am făcut ceva incredibil de stupid, ceva ce mă ținea trează noaptea de teamă ca un cadavru să nu iasă la suprafață, iar eu să mă trezesc răspunzând la întrebări pentru care nu aveam răspuns.

Dar acum, că un cadavru chiar *a ieșit* la suprafață, iar întrebările... întrebările o să vină ca mici ambuscade pe care n-aveam cum să le anticipăm... Nu mai sunt sigură.

Am comis o infracțiune, de asta sunt convinsă. Dar oare i-am făcut ceva mai rău de-atât lui Luc? Ceva care l-a schimbat în rău, transformându-l din băiatul pe care mi-l amintesc, în bărbatul plin de furie pe care abia dacă îl mai recunosc?

Poate că adevărata fărădelege comisă de noi n-a fost împotriva lui Ambrose, ci împotriva copiilor lui.

Mergând spre camera lui Luc ca să mă întind pe patul lui și să privesc în întunericul de deasupra capului Freyei, mă tot întreb: *Noi* i-am făcut asta lui Luc?

Închid ochii, iar prezența lui pare să mă împresoare, la fel de reală precum cearșafurile care mi se lipesc de pielea înfierbântată. El e aici... este la fel de prezent ca noi toate și ar trebui ca gândul în sine să-mi provoace frică, dar nu simt nimic. Pentru că nu pot să despart imaginea bărbatului pe care l-am întâlnit în seara asta de cea a băiatului pe care l-am cunoscut cu atât de mulți ani în urmă, cu mâinile lui lungi și ochii aurii și râsul răgușit și ezitant care-mi făcea inima să-mi bată mai repede. Iar băiatul acela e încă undeva înăuntrul lui Luc, am văzut-o în ochii lui, dincolo de durerea și furia și beția evidente.

Stând în pat, cu brațele în jurul Freyei, cuvintele lui mi se tot răsucesc și mi se învârt în minte.

Vreți să știți cine e responsabil pentru cadavrul din Estuar?

Ea fluieră și voi, toate, veniți alergând, ca niște câini.

Dar ultima frază, cea care îmi vine în minte înainte să adorm și care îmi rămâne acolo este cea care îmi crispează mâna peste Freya și o face pe fetița să se sucească și să se agite în somn.

Cu plăcere, Isa. Că am avut grijă de copilul tău – n-a fost mare lucru. Nu m-ar deranja s-o iau din nou, nicio problemă.

— Ești *sigură* că nu vrei să te las undeva cu mașina?

Fatima stă în ușa, cu valiza într-o mână și cu ochelarii de soare în cealaltă. Dau din cap, înghițind ceaiul pe care mi l-am pregătit.

— Nu, e OK. Trebuie s-o schimb pe Freya și să-mi fac bagajul și nu vreau să te rețin.

E șapte jumătate dimineața. Sunt instalată pe canapea, jucându-mă cu Freya într-un con de lumină, prefăcându-mă că-i fur nasul, apoi i-l pun la loc. Ea încearcă să-mi dea peste mână, să mă prindă, zgâriindu-mă cu unghiile ei mici și moi, chinuindu-se să mă privească în lumina strălucitoare a soarelui care se reflectă în apele Estuarului. Îi țin mâinile cu blândețe, încercând să n-o las să apuce de cana de ceai înainte s-o așez înapoi pe podea.

— Du-te, serios!

Thea și Kate încă nu s-au trezit, dar văd că Fatima nu mai are răbdare să stea, vrând cu tot dinadinsul să se întoarcă la Ali și la copii. În cele din urmă, fără convingere, îmi face semn că pleacă, își pune ochelarii pe nas, împingând toartele ochelarilor sub hijab, apoi caută prin buzunare cheile de la mașină.

— Cum ajungi la gară? mă întreabă.

— Poate cu taxiul. Nu știu. O să discut cu Kate, văd eu.

— OK, zice Fatima, înclinând din cap. Cântărește gânditoare cheile în mână. Să le zici la revedere din partea mea și, ascultă, Isa, te rog, încearcă s-o convingi pe Kate să vină, OK? Am vorbit cu ea ieri și n-a vrut să...

— N-a vrut să ce?

Vocea vine de sus, de la etaj. Shadow scâncește scurt, bucuros, și se ridică din locul lui scăldat de razele soarelui, de lângă fereastră. Eu și Fatima ne ridicăm privirile și dăm cu ochii de Kate care coboară scările, îmbrăcată într-un halat de bumbac spălăcit, ceva ce a fost cândva albastru-bleumarin, dar care acum abia dacă mai reține o umbră de culoare. Se freacă la ochi și se chinuie să nu caște.

— Pleci deja?

— Mă tem că da, îi răspunde Fatima. Trebuie să mă întorc – trebuie să fiu în clinică până la amiază și Ali nu poate să ia copiii de la școală în

seara asta. Dar, ascultă, Kate, tocmai îi ziceam Isei: te rog, dacă vrei să te mai gândești, să vii să stai la noi câteva zile. Ce zici? Avem loc.

— Știi că nu pot să fac asta, zice Kate sec, dar îmi dau seama că nu e atât de convinsă pe cât încearcă ea să pară.

Scoate filtrul de cafea de sub chiuveță și, tremurând ușor, îl umple cu apă de la robinet și pune cafea.

— Ce-aș face cu Shadow?

— L-ai putea aduce cu tine, zice Fatima cu îndoială în glas, dar Kate clatină deja din cap.

— Știu ce simte Ali când vine vorba de câini. Oricum, Sam nu e cumva alergic?

— Doar există pensiuni pentru câini, nu? răspunde Fatima pe un ton implorator, dar fără convingere.

Știm amândouă că Shadow e *un* motiv, dar nu e motivul *principal*. Kate nu va pleca nicăieri și cu asta basta.

Urmează un moment de liniște, deranjat doar de clocotul cafelei care fierbe pe aragaz, însă Kate nu zice nimic.

— Nu e sigur aici, zice Fatima în cele din urmă. Isa, spune-i și tu. Nu e vorba doar de sistemul electric, dar ce zici de Luc? De bilețelele pătate de sânge și de oaia moartă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu știm dacă a fost el sau nu, zice Kate, cu voce foarte joasă, dar nu ne privește pe niciuna.

— Ar trebui să raportezi la poliție, zice Fatima cu furie, dar știm foarte bine, fără să trebuiască s-o spună Kate, că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mă dau bătută, exclamă Fatima în cele din urmă. Am zis ce-am avut de zis. Kate, am o camera liberă pentru tine, să nu uiți asta.

Vine la fiecare și ne sărută pe obraz.

— Să-i spunei la revedere Theei din partea mea, zice ea, aplecându-se spre mine, cu obrazul lipit de al meu. Parfumul ei puternic îmi invadează nările, în timp ce ea îmi șoptește la ureche: Te rog, Isa, încearcă s-o faci să se răzgândească. Poate că o să asculte de tine.

Apoi se îndreaptă, își ridică geanta și, câteva minute mai târziu, auzim sunetul muzicii și mugetul motorului, iar apoi o vedem plecând, hurducându-se pe drumul scăldat de soare care duce spre Salten; peste Moară se lasă tăcerea ca o păclă.

— Mda, face Kate.

Se uită la mine pe deasupra ceștii de cafea, ridicând din sprânceană,

așteptându-se ca, în confruntarea cu paranoia Fatimei, să fiu de partea ei, dar nu pot. Nu cred că Luc ar putea să-i facă vreun rău lui Kate sau vreuneia dintre noi, dar nu cred nici că ar trebui să rămână aici. Nervii îi sunt întinși la maximum și câteodată am senzația că nu mai are mult până să clacheze, ba, poate mai puțin decât își imaginează.

— Are dreptate, Kate, îi zic.

Kate își dă ochii peste cap și mai ia o gură de cafea, dar eu forțez nota, insistând asupra problemei la fel ca Thea când insistă să-și roadă pielea din jurul unghiilor până când îi dă sângele.

— Și are dreptate și când zice despre faza cu oaia – aia a fost o chestie cât se poate de bolnavă.

Kate nu răspunde, ci doar se uită insistent în cafea.

— A fost... a fost *Luc*, nu-i așa? zic eu în cele din urmă.

— Nu știu, răspunde Kate cu vocea plină de îndoială. Pune cafeaua pe masă și-și trece mâinile prin păr cu duritate. Am spus adevărul, când am zis asta. Da, e furios, dar el... el nu e singura persoană care să-mi poarte sâmbetele pe-aici.

— Poftim?

E prima dată când aud așa ceva și nu-mi pot ascunde șocul.

— Ce vrei să spui?

— Isa, fetele de la internat nu sunt singurii oameni în stare să împrăștie zvonuri. Tata a avut o mulțime de prieteni. Eu... nu.

— Vrei să spui că oamenii din sat...?

— Da, zice ea și-n minte îmi răsună cuvintele lui Rick din taxi: *a rămas aici și a rezistat, în ciuda bârfitorilor de tot felul.*

— Și ce spun bârfitorii? întreb eu, cu gâtul deodată uscat.

Kate ridică din umeri.

— Tu ce crezi? Eu le-am auzit pe toate, țin să-ți spun. Unele chestii destul de urâte.

— Ca de exemplu?

Nu vreau să știu, dar am apucat să pun întrebarea.

— Ca de exemplu? Stai să vedem! Unul dintre cele mai puțin urâte zvonuri ar fi că tata a căzut iar în patima drogurilor și ar fi fugit cu vreo drogată la Paris.

— Țsta e cel mai *puțin* urât lucru? Fir-ar al naibii... și care ar fi cel mai urât?

E o întrebare retorică, nu mă aștept să-mi răspundă, dar ea râde scurt și amar.

— Greu de zis... dar aş merge pe versiunea că tata mă abuza sexual şi Luc l-a omorât din cauza asta.

— Poftim?

Nu reuşesc să-mi găsesc cuvintele, aşa că repet, aproape sufocându-mă.

— *Poftim?*

— Dap, răspunde Kate scurt, apoi dă pe gât restul de cafea, punând cana pe chiuvetă. Plus toate celelalte pe lângă astea. Şi se întreabă apoi de ce nu mă duc în pub, la Salten Arms sâmbătă noaptea, cum făcea tata. E incredibil ce vin bătrânii să te întrebe, dacă sunt destul de ameţiţi de alcool.

— Tu-ţi baţi joc de mine? Chiar te întreabă dacă e adevărat că taică-tău te abuza sexual?

— Nu, asta nu m-au întrebat. S-au mulţumit să se holbeze. Se pare că e un fapt bine ştiut, zice ea, cu chipul schimonosit. Că tata mi-o trăgea, uneori şi vouă, de altfel; depinde pe cine întrebi.

— Dumnezeuule, Kate, nu! *De ce* nu ne-ai spus?

— Ce să vă spun? Că oamenii de aici v-au folosit numele, ani la rând, în anecdotele lor picante? Că părerile sunt împărţite între ideea că sunt o criminală sau că tata încă e în libertate, fiindu-i prea ruşine ca să se mai întoarcă şi să-şi asume ce ne-a făcut mie şi prietenelor mele? Cumva parcă nu mi-a venit la îndemână să vă povestesc ceva din toate astea.

— Dar... nu poţi să-i pui la punct? Să negi toate zvonurile astea?

— Problema este... ce să neg totuşi?

Chipul ei e o mască a disperării şi a oboselii.

— Tata a dispărut, iar eu am aşteptat patru săptămâni ca să-i raporteze dispariţia la poliţie. Partea asta e adevărată şi nu e de mirare că a dat naştere tuturor zvonurilor ăstora. E tocmai sâmburele de adevăr care face ca totul să fie plauzibil.

— Nu există *niciun* sâmbure de adevăr în minciunile astea scârboase, zic eu cu o convingere nestrămutată. Nici măcar unul. Niciunul care să conteze, oricum. Kate, te rog, *te implor*, hai la Londra cu mine. Fatima are dreptate, nu poţi să rămâi aici.

— Trebuie să rămân, zice Kate.

Se ridică şi iese pe ponton. Marea a scăzut, ţărmurile măloase ale Estuarului oftând şi pocnind în soarele în care stau să se coacă.

— Acum mai mult ca oricând. Pentru că dacă fug acum, o să ştie că

am ceva de ascuns.

Freya, în brațele mele, dă să apuce cana de cafea și cotcodăcește fericită că o las să pună mâna pe ea, deși e încă destul de caldă de la zațul de cafea rămas în ea. Dar mă uit la Kate fără să scot un cuvânt. Pentru că nu găsesc niciun argument împotriva raționamentului ei.

Îmi ia atât de mult să împachetez tot ce am și s-o schimb pe Freya, apoi s-o hrănesc iar, s-o schimb încă o dată, încât, în momentul în care am reușit, în sfârșit, să termin, Thea s-a trezit și vine împleticindu-se pe holul dinspre camera ei de la parter, pe jumătate îmbrăcată, frecându-se la ochi ca să alunge somnul.

— Am ratat-o pe Fati?

— Da, zice Kate laconic. Împinge cana de la filtru spre ea. Ia-ți cafea, dacă vrei.

— Mersi.

Thea toarnă în cană restul de cafea. E îmbrăcată în blugi și un maiou cu bretele subțiri, care arată foarte clar că nu poartă sutien pe dedesubt. Se vede la fel de clar cât de slabă e, se văd și cicatricile, albe și șterse, și îmi feresc privirea.

— Și eu trebuie să mă întorc azi la Londra, zice ea, fără să bage de seamă jena mea, apoi golește cana filtrului în chiuvetă, o clătește și o pune cu zgomot pe margine, să se usuce.

— Isa, pot să merg cu tine la gară?

— Sigur, îi răspund. Dar trebuie să plec în curând. E bine așa?

— Dap, oricum nu prea am cine știe ce bagaj. Pot să strâng tot în zece minute.

— O să sun după un taxi, îi zic. Kate, ce număr are Rick?

— E pe măsută, zice ea, arătând spre teancul de cărți de vizită îndoite la colțuri, adunate pe-o farfurioară de unt, și mă apuc să caut printre ele până când dau de una pe care scrie „Taxiul lui Rick” și formez numărul.

Rick răspunde din prima și e de acord să vină la Moară în douăzeci de minute, cu un scăunel împrumutat, pentru Freya.

— Douăzeci de minute, îi zic Theei care stă la masă sorbind din cafea. OK?

— Dap, zice ea. Practic sunt gata. Trebuie doar să le bag pe toate în rucsac, n-o să-mi ia niciun minut.

— O să mă duc să-l plimb pe Shadow, zice Kate brusc, iar eu mă uit

la ea surprinsă.

— Acum?

— Dar n-o să fii aici când o să plecăm! intervine Thea cu o urmă de indignare în voce.

Kate ridică din umeri.

— Nu mi-a plăcut niciodată să-mi iau la revedere, doar știți asta.

Se ridică, iar Thea face la fel. Mă chinui o clipă cu Freya, grea în brațele mele, apoi mă ridic și eu și rămânem așa, în picioare, nesigure, cu firele de praf dansând în soare în jurul nostru ca o tornadă de infime dimensiuni.

— Vino aici, spune ea în cele din urmă, trăgându-mă într-o îmbrățișare atât de puternică, încât, pentru o clipă îmi pierd răsuflarea și trebuie să mă trag un pas înapoi, ca s-o mut pe Freya într-o parte, unde nu riscă să fie zdrobită.

— Kate, te rog, vino cu noi, zic eu, știind că n-am nicio șansă, iar ea clatină din cap, înainte să termin ce-am de spus.

— Nu, nu, nu pot, Isa, te rog, nu mai insista!

— Nu suport să știu că plec și te las aici...

— Atunci nu pleca, zice ea râzând, dar în ochii ei e un soi de tristețe pe care nu pot s-o văd. Nu pleca, rămâi aici!

— Nu pot să rămân, îi zic, zâmbind, chiar dacă inima mea e îndoită. Știi că nu pot. Trebuie să mă întorc la Owen.

— Oh, Doamne, zice ea și mă strânge iar în brațe, trăgând-o în îmbrățișare și pe Thea, frunțile noastre apropiindu-se. Dumnezeu, ce mult mi-aș fi dorit să vă am aici, cu mine. Orice s-ar întâmpla...

— Poftim? exclamă Thea îndreptându-se de umeri, cu o expresie alarmată. Ce fel de vorbă e asta? Ai zice că te pregătești să...

— Nu mă pregătesc, răspunde Kate, ștergându-se la ochi și râzând, fără să-și dea seama. Îți promit că nu. E doar un fel de a spune. Doar că... nu-mi vine să cred cât de mult timp a trecut. Nu vi se pare, când suntem toate patru la un loc, că așa ar trebui să fie? Că e ca și cum ar fi fost ieri?

Și da, parcă ar fi fost ieri.

— O să ne întoarcem, îi zic. O mângâi pe obraz, alungând lacrimile care i s-au adunat între gene. Îți promitem. OK, Thea? N-o să mai treacă atât de mult timp, de data asta, îți jur.

E o platitudine, o frază pe care am spus-o de o mie de ori la o mie de despărțiri, fără s-o cred. De data asta, jur din toată inima, dar abia când

o văd pe Thea ezitând îmi dau seama de realitatea lucrurilor – e posibil să ne întoarcem mai devreme decât am vrea noi dacă lucrurile iau o turnură negativă, și simt cum faptul în sine îmi îngheață zâmbetul pe buze.

— Da, așa e, zice Thea în cele din urmă.

Înainte să mai putem spune ceva, Shadow latră o dată, scurt, și noi ne îndreptăm privirea spre ferestrele dinspre țărm, de unde vedem taxiul lui Rick venind în salturi peste pietrele de pe drum.

— Oh, fir-ar, a venit mai devreme, spune Thea și fuge pe hol spre camera ei, adunându-și lucrurile din mers.

— OK, zice Kate. O să-l iau pe Shadow și o să plec din calea voastră cât timp vă pregătiți.

Îi pune lesa lui Shadow, deschide ușa spre țărm și se îndreaptă spre podețul care duce pe uscat.

— Să fiți în siguranță, dragilor!

Abia mai târziu, în mașina lui Rick, săltând pe drumul principal, cu Kate și Shadow doar niște puncte în depărtare, pe fundalul verde al mlaștinii, îmi dau seama ce trist trebuie să fi fost pentru ea să spună așa ceva. *Să fiți în siguranță!*

Trist, pentru că n-ar trebui să fie ceva pentru care să trebuiască să speri – ceva pentru care să ai dubii.

Și, ciudat, pentru că, dintre noi patru, nu ar fi trebuit să fi fost ea cea care s-o spună, ci noi.

În timp ce mașina își vede de drum, hurducându-se peste dâmburi, mă uit pe geam spre siluetele lor îndepărtate, cele șase picioare ale lor călcând kilometrii de mlaștini, mișcându-se, fără teamă, printre șanțurile și canalele mereu schimbătoare și mă gândesc: *Să fii în siguranță, Kate! Te rog, ai grijă să fii în siguranță!*

Taxiul lui Rick a ajuns pe șoseaua de asfalt, semnalizând stânga spre gară, când Thea, care scotocea în geantă, își ridică privirea și spune:

— Trebuie să scot bani. E vreun bancomat la gară?

Rick oprește semnalizatorul, iar eu scap un oftat. Am lăsat banii pe care i-am scos ieri îndesați într-o cană de pe măsuța din bucătărie, unde Kate îi va găsi după plecarea mea. Bani pentru biletele de la Internat, pe care a refuzat să-i ia înapoi, dar pe care conștiința mea nu mă lasă să-i ignor. Am păstrat doar douăzeci de lire – de ajuns cât să-l plătesc pe Rick și să mai rămână și ceva pe deasupra.

— Știi că nu e niciun bancomat, îi zic. A fost vreodată bancomat la gară? Va trebui să mergem la poștă. Dar, nu pricep, de ce ai nevoie de bani? Pot să plătesc eu taxiul.

— Vreau să am niște bani pentru drum, răspunde Thea. La poștă, te rog, Rick.

Rick semnalizează dreapta, iar eu îmi încrucîșez brațele, reprimându-mi un oftat.

— Avem destul timp până pleacă trenul, mă anunță Thea, închizându-și geanta și aruncându-mi o căutătură piezișă. Nu ai de ce să fii atât de morocănoasă.

— Nu sunt morocănoasă, răspund eu enervată, dar sunt și, când Rick pornește să traverseze podul spre Salten, îmi dau seama de ce. Nu vreau să mă întorc acolo. Deloc.

— Plecați deja?

Vocea vine de undeva din oficiul poștal, din spatele nostru, făcându-mă să tresar. Thea e aplecată asupra bancomatului, bătând PIN-ul, așa că îmi cade mie în sarcină să mă întorc și să-i răspund persoanei din spatele nostru.

E Mary Wren care a venit pe nesimțite din încăperea din spate, unde se aflate până în momentul în care am intrat noi în oficiul gol.

— Mary! exclam eu, ducându-mi mâna la piept. Dumnezeuule, m-ai speriat de moarte. Da. Plecăm la Londra azi. Am... am venit pentru reuniune, știi tu, de la școală.

— Dacă zici tu... spune ea încet.

Mă privește de sus până jos și, pentru o clipă, am senzația neplăcută că nu crede un cuvânt din ce spun, că vede prin noi toate – prin toate minciunile și înșelătoriile și știe exact ce secrete ascundem de atâta timp. Fusesse cândva una dintre cele mai bune prietene ale lui Ambrose și, pentru prima dată, mă întreb ce i-o fi spus oare cu atâția ani în urmă.

Mă gândesc la ce a zis Kate, la zvonurile din sat, și mă întreb ce rol a jucat Mary Wren în toate astea. N-am fost niciodată în Salten Arms și să n-o văd acolo, la bar, râsul ei profund și puternic răsunând prin mulțimea de petrecăreți. Femeia asta știe tot ce se petrece în Salten. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să înăbușe zvonurile – s-o apere pe Kate –, să le spună clienților din pub să-și spele gura cu săpun sau să se care. Dar n-a făcut-o. Nici măcar ca s-o apere pe fiica unui bărbat pe care cândva îl numise prieten.

De ce nu? Să fie pentru că și ea credea, ca toată lumea, în vinovăția lui Kate?

— Ciudat moment să vă faceți apariția, zice Mary Wren.

Face un semn spre un teanc de ziare pe a căror primă pagină încă mai era *acea* fotografie.

— Ciudat? întreb eu, cu vocea gătuțită de nervi. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că e ciudată coincidența datei în care a picat reuniunea, atâta tot, zice ea. Chipul îi este impasibil. Având în vedere toate zvonurile și celelalte, continuă ea. Trebuie să fie greu pentru Kate, să-i vadă pe toți oamenii ăștia, să se întrebe dacă nu cumva...

Îmi înghit nodul din gât. Nu știu ce să spun.

— Să se întrebe?

— Păi, e normal, nu-i așa? Să speculeze... Iar pentru mine n-a avut niciodată logică.

— Ce n-a avut logică? întreabă Thea.

Se întoarce, vârând portofelul înapoi în buzunarul de la spate al blugilor.

— Ce încerci să spui? continuă ea cu o expresie belicoasă, iar eu dau s-o calmez, pentru că nu așa o abordezi pe Mary Wren.

Mary are nevoie să i se arate respect, deferență.

— Ideea că Ambrose a dispărut... pur și simplu, zice Mary.

Se uită la Thea, la blugii ei strâmți și la sânii care i se văd prin maioul transparent.

— Indiferent de păcatele lui, zice ea în continuare, a iubit-o pe fata asta. Ar fi trecut prin foc pentru ea. Nu avea niciun fel de logică să fi... plecat, pur și simplu, s-o lase să înfrunte singură toate problemele.

— Ei bine, nu avem nicio dovadă că s-a întâmplat altfel, răspunde Thea.

E la fel de înaltă ca Mary și se așază în fața ei, cu mâinile în șolduri, într-o postură care, inconștient, o imită pe cea a lui Mary, aproape ca și cum ar fi fost gata-gata să o înfrunte.

— Și în absența oricărei dovezi, nu cred că e foarte sănătoasă speculația, dumneata nu ești de aceeași părere?

Gura lui Mary se strâmbă și, pentru un moment, nu-i pot citi expresia de pe chip. E un fel de furie reprimată? Dezgust?

— Bun, zice ea în cele din urmă. Bănuiesc că n-o să mai speculăm de azi înainte, nu-i așa?

— Ce vrei să zici? Întreb eu.

Inima îmi bate în piept cu forță. Mă uit peste umăr la taxiul în care Freya se joacă liniștită în scăunelul adus de Rick, sugându-și degetele.

— Ce vrei să spui cu acel n-o să *mai* speculăm?

— Probabil că n-ar trebui să vă zic chestia asta, dar Mark mi-a zis că un cadavru a fost descoperit de poliție și, ei bine...

Se oprește, făcând un gest cu degetul ca și cum ne-ar chema mai aproape și, spre surprinderea mea, mă trezesc că mă aplec spre ea, simțindu-i răsuflarea fierbinte pe obraz în timp ce-mi șoptește:

— Hai să zicem că, dacă vreți *dovezi*, cred că trupul descoperit va primi un nume cât de curând.

Nu pot s-o pierd pe Freya, nu pot s-o pierd pe Freya.

Cuvintele îmi răsună în cap, iar și iar, ca o mantră, în timp ce trenul se îndreaptă în viteză spre Londra.

Nu pot s-o pierd pe Freya.

Mersul roților măsoară timpul cu bătaia lor ritmică pe șine.

Nu pot s-o pierd pe Freya.

Thea stă în fața mea, cu ochelarii de soare pe nas, cu ochii închiși, cu capul legănându-i-se în dreapta și-n stânga, lovindu-se încet de geam. La o curbă strânsă, capul i se îndepărtează de geam, apoi, când trenul intră în linie dreaptă, i se lovește iar de sticlă cu o bufnitură perceptibilă. Deschide ochii, frecându-și fruntea.

— Ah! Am adormit?

— Da, dormeai, zic eu scurt, fără să mă chinui foarte tare să-mi ascund iritarea din voce.

Nu știu exact de ce sunt așa de nervoasă, poate pentru că sunt și eu foarte obosită și totuși *nu pot* să dorm. Azi-noapte nu ne-am dus la culcare decât pe la două sau trei, apoi, azi-dimineață, eram în picioare la șase, odată cu Freya. N-am mai dormit o noapte întreagă de luni de zile și acum nu am cum să dorm pentru că Freya doarme pe pieptul meu și nu pot să mă relaxez, ca nu cumva să alunec peste ea și s-o strivesc. Dar nu e numai asta – am atins pragul de sus al intensității și iritabilității, și percep chipul relaxat al Theei ca pe o insultă adusă propriei mele anxietăți aflate la limită. Cum poate să doarmă așa liniștită, când totul atârnă de un fir de păr?

— Îmi pare rău, zice ea, frecându-se la ochi pe sub ochelarii de soare. N-am dormit azi-noapte. Adică, n-am dormit deloc. N-am putut să mă abțin să nu mă gândesc la...

Se uită peste umăr la vagonul aproape gol.

— Ei, știi tu... adaugă apoi.

Mă simt prost deodată. Cumva, întotdeauna reușesc s-o judec greșit pe Thea. E mult mai greu de citit decât Fatima sau Kate, nu-și dezvăluie atât de ușor sentimentele, dar dincolo de înfățișarea ei care parcă spune: „ia mai duceți-vă dracului”, e la fel de speriată ca noi toate. Poate mai speriată. De ce nu pot să-mi aduc aminte de lucrul ăsta?

— Oh, zic eu spăsită. Îmi pare rău. Nici eu nu am dormit cum trebuie. M-am tot gândit la...

Nu pot s-o spun. Nu pot să-mi exprim temerile cu voce tare. Dacă o să ajung să fiu pusă sub acuzare? Dacă o să-mi pierd slujba? *Dacă mi-o iau pe Freya?*

Nu îndrăznesc să rostesc cuvintele. Doar enunțarea lor ar putea să le dea forță și realitate, iar gândul în sine mă îngrozește peste măsură.

— Chiar dacă descoperă... zice Thea deodată, apoi se uită iar peste umăr și se apleacă spre mine, spunând cu voce abia perceptibilă: Chiar dacă se descoperă că este *el*, *tot* suntem OK, nu-i așa? Ar fi putut cădea într-un șanț după ce a luat o supradoză.

— Da, dar atât de adânc? șoptesc la rândul meu. Cum să alunece și să ajungă la o asemenea adâncime?

— Canalele alea se schimbă întruna. Doar știi asta. Mai ales aproape de Estuar – toată zona a fost surpată de valuri –, dunele se mișcă întruna și se transformă. Noi n-am... se oprește și se uită iar în spate, apoi reformulează ce avea de zis: Sunt sigură că locul respectiv, înțelegi tu, era la zeci, dacă nu chiar douăzeci de metri de țărm, nu-i așa?

Încerc să-mi amintesc. Da... îmi aduc aminte că pe vremea aceea cărarea era mult mai departe, că erau copaci și tufișuri între noi și țărm. Are dreptate.

— Dar cortul acela era exact pe linia țărmului. Totul s-a mișcat din loc. N-o să poată să descopere prea multe despre locul exact, sunt convinsă de asta.

Nu-i răspund. Simt cum mi se face rău de la stomac.

Pentru că, deși e ceva foarte liniștitor în certitudinea cu care vorbește, deși *vreau* s-o cred, nu sunt atât de sigură că are dreptate.

A trecut multă vreme de când am lucrat în drept penal și am învățat mai multe uitându-mă la *Cold Case* decât îmi aduc aminte din cazurile pe care le-am studiat la facultate, dar sunt destul de sigură că specialiștii lor în criminalistică pot să spună exact care obiect s-ar fi putut muta din loc și deplasa prin straturile de nisip de-a lungul anilor.

— Hai să nu mai discutăm despre asta, mormăi eu și Thea dă din cap afirmativ, forțându-se să-mi zâmbescă. Zi-mi despre munca ta, adaug eu în cele din urmă.

Ea ridică din umeri.

— Ce e de zis? E bine, cred.

— Te-ai întors la Londra?

Dă din cap că da.

— Am avut o perioadă destul de mișto anul trecut pe unul din vasele acelea imense de croazieră. Iar la Monte Carlo a fost excelent. Dar am vrut... se oprește și se uită pe geam. Nu știu, Isa. M-am tot mutat din loc în loc atâta vreme, că Salten a fost probabil locul în care am stat cel mai mult în anii de școală. Am sentimentul că poate a venit vremea să prind rădăcini undeva.

Clatin din cap, gândindu-mă la cât de greu mi-a fost mie să trec prin școală, universitate, ce corvoadă au fost examenele de barou, intrarea în administrația publică și viața în Londra cu Owen. Noi două suntem la poli opuși. Eu sunt tenace și răzbatătoare și mă agăț de toate ca un scai. Mi-am găsit slujba potrivită și m-am ținut de ea. L-am găsit pe Owen și am rămas cu el. Pentru mine, Internatul Salten a fost un interludiu scurt și amețitor. Și totuși, ceea ce s-a întâmplat acolo ne-a afectat în egală măsură. Doar că avem feluri diferite de a trece prin asta. Thea, fugind neobosită de fantomele trecutului. Eu, agățându-mă de lucrurile care mă ancorează în teritorii în care mă simt în siguranță.

Mă uit la cât de slabă e, la umbrele de sub pomeți, apoi mă uit la mine, la Freya prinsă de trupul meu ca un scut uman și, pentru prima dată, îmi pun întrebarea: chiar mă descurc mai bine decât ea sau pur și simplu m-am străduit ceva mai mult să uit?

Încă mă mai gândesc la asta când aud la pieptul meu un scâncit înfundat, o simt pe Freya zvârcolindu-se în marsupiu și-mi dau seama că se trezește.

— Șșșt...

Scâncetul ei crește în intensitate și în furie în momentul în care o trag din păturică, ieșind la iveală cu obrăjorii ei grăsuți roșii de furie, pregătindu-se de o criză monstroasă de isterie.

— Șșșt...

Îmi deschei cămașa și încerc să-i dau lapte și, pentru o clipă, se face liniște, o liniște frumoasă. Apoi, din senin, intrăm într-un tunel, iar trenul e scufundat în întuneric. Freya își lasă capul pe spate mirată, cu ochii mari și negri din cauza schimbării bruște de circumstanțe, lăsându-mi pentru un moment sânul gol, la vedere, înainte să reușesc să apuc rapid o bucată de pânză să mă acopăr.

— Scuze, îi zic Theei în momentul în care ieșim, clipind des, în soare și îi împing capul Freyei la loc. Cred că până la momentul ăsta mai bine

de jumătate din nordul Londrei mi-a văzut sânii, dar voi ați avut parte de mai mult decât ar fi fost necesar weekendul ăsta.

— Nu mă deranjează, zice Thea, ridicând scurt din umeri. Le-am văzut pe toate până la tine.

Nu mă pot abține să nu pufnesc în răs, lăsându-mă pe spate, cu Freya caldă și grea în brațele mele, în timp ce trenul intră iar într-un tunel, apoi iese în soarele orbitor, iar eu mă gândesc la ce a fost, la prima dată când ne-am cunoscut, la Thea care își rula ciorapii pe picioarele lungi, expunându-și coapsele și făcându-mă să roșesc. Îmi pare că au trecut vieți de atunci. Și totuși, când Thea își întinde picioarele în golul dintre scaune și-mi face leneșă cu ochiul, închizându-i apoi pe amândoi, îmi pare că totul a fost ieri.

REGULA 4

SĂ NU LE MINȚI NICIODATĂ PE CELELALTE

— Isa?

Owen deschide ușa de la intrare și mă strigă cu vocea joasă, precaută, dar la început nu-i răspund. O așez pe Freya în pătuțul din camera ei și nu vreau s-o trezesc. Este exact în momentul acela complicat în care ar putea adormi... sau, la fel de bine, ar putea să mai stea trează un ceas, isterică și nervoasă. În seara asta a fost greu de adormit, stresată fiind de încă o schimbare de decor.

— Isa? zice el din nou, apărând în ușa dormitorului nostru și, când mă vede, fața i se luminează de un zâmbet larg, își scoate pantofii și merge pe vârfuri, iar eu mă chinui să-i fac semn să nu facă zgomot, ducându-mi frenetic degetul la buze.

Vine și se așază lângă mine, cu brațul în jurul taliei mele, și ne uităm amândoi la ființa aceasta pe care am creat-o împreună.

— Bună, iubito, șoptește el, dar nu mie, ci Freyei. Bună, scumpete. Mi-a fost dor de tine.

— Și nouă ne-a fost dor de tine, îi șoptesc eu, la rândul meu, iar el mă sărută pe obraz și mă duce în hol, trăgând ușa după noi pe jumătate.

— Nu mă așteptam să vă văd așa curând, zice el în timp ce coborâm scările spre bucătărie, unde cartofii se coc la cuptor. Când am vorbit cu tine, mi-ai dat de înțeles că o să te întorci după câteva zile. E abia miercuri... ce s-a întâmplat? Lucrurile n-au mers bine cu Kate?

— Totul e în regulă, îi răspund.

Mă întorc cu spatele, scoțând sigură pe mine cartofii din cuptor, când de fapt nu voiam să mă uit la el în timp ce-l mințeam.

— A fost chiar frumos. Au venit și Fatima și Thea.

— Atunci de ce v-ați întors atât de repede? Nu trebuia să te grăbești pentru mine, știi asta. Adică, nu mă înțelege greșit, mi-a fost dor de voi. Dar nu am reușit să fac nici măcar jumătate din ce mi-am propus. Camera copilului încă este un dezastru.

— Nu contează, zic eu, îndreptându-mă de spate.

Obrajii îmi ard de la căldura din cuptor. A fost o alegere complet

caraghioasă să fac cartofi copti într-o zi așa călduroasă, dar e tot ce aveam în frigider. Îi pun pe un fund de lemn pe tejghea și îi tai în jumătate, uitându-mă la aburul care urcă din ei.

— Doar știi asta.

— Contează pentru mine, spune el, punându-și brațele în jurul meu, barba lui de o zi fiind aspră pe obrazul meu, buzele lui căutându-mi urechea, gâtul. Te vreau înapoi, zice el, doar pentru mine.

Îl las să mă sărute, dar nu-i zic ce-mi trece prin minte, și anume că, dacă asta își dorește, nu va fi niciodată fericit. Pentru că n-o să fiu niciodată doar a lui. O să fiu întotdeauna nouăzeci la sută a Freyei, apoi, din puținul care mai rămânea, trebuia să mai păstrez și pentru mine, pentru Fatima, Thea și Kate.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun în schimb. Freyei i-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de amândouă, răspunde el cu vocea înăbușită de clavicula mea. Am vrut să te sun, dar m-am gândit că te distrezi așa bine...

Mă încercă un sentiment de vinovăție când îl aud spunând asta, căci îmi dau seama că nici nu prea m-am gândit să-l sun. I-am trimis un mesaj să-i zic că am ajuns cu bine. Și cam atât. Slavă Domnului că nu m-a sunat... îmi imaginez telefonul sunând... Când? În timpul acelei reuniuni lungi, chinuitoare. În timpul certei cu Luc? În prima noapte, când ne-am adunat toate, mustind de frica a ceea ce urma să auzim?

E imposibil.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, zic eu în cele din urmă, terminând treaba și închizând cuptorul. Am vrut să te sun... doar că știi cum e cu Freya. E atât de plângăreată seara, mai ales într-un loc străin!

— Deci... cu ce ocazie v-ați întâlnit? mă întreabă Owen.

Se apucă să ia salata din dulap, adulmecând frunzele fade și adunându-le pe cele ofilite.

— Adică e un moment ciudat să ai o reuniune tocmai în mijlocul săptămânii. Îmi dau seama că pentru tine sau Kate nu prea contează. Dar Fatima nu lucrează?

— Da. A fost o cină... o reuniune a fostelor eleve de la Internatul Salten. S-a ținut marți, nu știu de ce. Probabil pentru că atunci e goală școala.

— Nu mi-ai zis de asta, spune el, începând să taie roșiile felii, lăsând suc palid să se scurgă pe farfurie.

Ridic din umeri.

— N-am știut. Kate a cumpărat biletele. A fost o surpriză.

— Mda... ce să zic, și eu sunt surprins, zice Owen în cele din urmă.

— De ce?

— Ai zis întotdeauna că n-o să te mai întorci acolo niciodată. La școala aceea, adică. De ce acum?

De ce acum? De ce acum? Futu-i! *De ce acum?*

E o întrebare destul de rezonabilă. Și nu reușesc să găsesc un răspuns pentru ea.

— Nu știu, zic eu în sfârșit, cu iritare. Împing farfuria spre el. OK? Nu știu. A fost ideea lui Kate și am zis că să accept așa cum e. Putem să încetăm interogatoriul? Sunt obosită și n-am dormit deloc bine azi-noapte.

— Hei, zice Owen cu ochii larg deschiși, ridicând mâinile.

Nu vrea să arate, dar văd pe fața lui cât de jignit e și-mi vine să intru în pământ de rușine.

— Sigur, scuze! Dumnezeule! Nu voiam decât să facem puțină conversație.

Își ia farfuria și se duce în living, fără să mai spună un cuvânt.

Ceva parcă se rupe în mine, simt o durere reală, fizică. Și, pentru o clipă, vreau să mă duc după el și să-i spun tot, cum s-a întâmplat, ce-am făcut, povara care atârna pe umerii mei, amenințând să mă facă una cu pământul...

Dar nu pot. Pentru că nu este doar secretul meu – este și al lor. Și nu am niciun drept să le trădez.

Îmi înghit confesiunea care vrea să iasă la suprafață. O înghit și îl urmez pe Owen în living, ca să luăm cina împreună, în liniște.

În zilele care urmează, învăț că timpul le macină pe toate într-un fel de nouă normalitate. E o lecție pe care ar fi trebuit să mi-o amintesc de data trecută, când m-am chinuit să mă împac cu ce s-a întâmplat, cu lucrurile pe care le-am făcut.

Pe atunci, eram prea preocupată ca să simt permanent teamă, și întreaga situație începuse să-mi pară ca un soi de coșmar, ceva ce i s-a întâmplat altcuiva, în alt timp. Minte mi-era preocupată de alte lucruri: de efortul de a mă impune în noua școală, de mama mea a cărei sănătate se înrăutățea pe zi ce trecea. Nu aveam timp să citesc ziarele, iar la vremea aceea ideea de a purica internetul căutând informații nu-mi dăduse prin cap.

Acum însă am timp berechet. Când Owen pleacă la lucru și ușa se închide în urma lui, pot să dau frâu liber obsesiei. Nu îndrăznesc să caut pe Google după termenii care mă interesează – *cadavru identificat Estuar Salten* – pentru că știu că nici măcar o fereastră incognito într-un browser nu poate să-ți ascundă complet căutările.

În schimb, caut după termeni care sunt anume aleși, cu grijă, ca să nu poată deveni probe într-un dosar. „Știri Estuar Salten” „Kate Atagon Salten.” Speram să apară titluri care să-mi dea ce vreau, dar fără să lase o urmă digitală de amprente însângerate.

Chiar și așa, șterg istoricul. La un moment dat, îmi dă prin minte să mă duc la un internet-café de la capătul străzii, dar nu mă pot convinge s-o fac. Printre tinerii serioși de acolo, în halatele lor albe, eu și Freya am apăsarea ca niște ciudățenii absolute. Nu, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să atrag atenția asupra mea.

Știrea apare cam la o săptămână de la întoarcerea mea și, în momentul acela, nu sunt nevoită să caut nicăieri. Apare pe website-ul *Salten Observer* în clipa în care intru pe pagină. Știrea ajunge și în *Guardian* și la BBC, deși e doar un paragraf în secțiunea „Știri de interes local”.

Trupul artistului local Ambrose Atagon, cunoscut pentru studiile sale privind peisajele costale și flora și fauna sălbatică, a fost descoperit după mai bine de cincisprezece ani de la dispariția lui inexplicabilă pe țărmurile Estuarului Salten, un loc minunat, aproape de casa lui de pe coasta de sud. Fiica lui, Kate Atagon, nu ne-a răspuns la mesaje, dar o prietenă a familiei, din partea locului, Mary Wren, ne-a spus că încheierea acestui capitol este binevenită după atâția ani de când se caută răspunsuri.

E un șoc – stau și citesc paragraful iar și iar și simt cum carnea se strânge pe mine și trebuie să mă țin de masă ca să nu cad din picioare. S-a întâmplat. Lucrul de care ne-am temut atâta timp. S-a întâmplat, în sfârșit. Și totuși nu e atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Nu se spune nimic cum că ar fi tratată ca o moarte suspectă, nu se menționează nimic de medici legiști sau de anchete. Și, pe măsură ce trec zilele și telefonul nu sună și nu-mi bate nimeni la ușă, îmi zic că pot să mă relaxez... măcar puțin.

Cu toate acestea, în serile pe care le petrec cu Owen, sunt tensionată și agitată, prea distrasă ca să citesc sau să mă concentrez să mă uit la televizor. La cină, dacă îmi pune vreo întrebare, tresar, ruptă din miezul gândurilor, fără să înțeleg bine ce mi-a zis. Încep să-mi cer scuze din ce în ce mai des.

Doamne, ce mi-aș dori să pot fuma! Degetele mele mor de dorul unei țigări.

Numai o singură dată cedez tentației și fumez o țigară, apoi mă urăsc pentru asta. Trec pe lângă chioșcul de la colț și, copleșită de rușine, spunându-mi că nu intru decât ca să iau lapte, mă duc să plătesc – ca și cum ar fi așa... ceva de care sunt vag conștientă – și cer zece Marlboro Lights, cu voce ascuțită și fals degajată. Fumez una în curtea din spate, apoi arunc chiștocul în toaletă și trag apa, fac duș, mă frec bine până când pielea îmi e roșie și mă doare, ignorând scâncetele din ce în ce mai tari și mai dese ale Freyei din leagănul pe care l-am pus în baie, lângă ușa.

Nu am cum să-mi hrănesc copilul dacă duhnesc a fum de țigară.

Când ajunge Owen acasă, simt că mă topesc de rușine, sunt agitată și gata să clachez și, în sfârșit, când îmi pun doi stropi de vin într-un pahar, izbucnesc în lacrimi, iar el mă întreabă:

— Isa, ce s-a întâmplat? Ești ciudată de când te-ai întors din Salten. S-a întâmplat ceva?

La început nu reușesc decât să clatin din cap, sughițând, dar apoi reușesc să-i răspund:

— Îmi pare rău... îmi pare atât de rău! Am... am fumat o țigară.

— Poftim?

Nu e ce se aștepta. Îmi dau seama după expresia de pe chipul lui.

— Fir-ar să fie... cum, când ai făcut așa ceva?

— Îmi pare rău.

Sunt mai calmă acum, dar tot sughiț de plâns.

— Am... am mai tras câteva fumuri și la Kate și apoi azi, nu știu, n-am putut rezista.

— Înțeleg, zice el.

Mă ia în brațe, își reazemă bărbia pe fruntea mea. Îl simt cum se gândește ce să-mi spună.

— Ei bine... nu pot spune că nu mai pot de bucurie. Știi ce simt în privința asta.

— Nu ai cum să fii mai supărat de faza asta mai mult decât sunt eu

pe mine însămi. Mă simt dezgustătoare... nici n-am putut s-o iau pe Freya în brațe până nu am făcut duș.

— Ce-ai făcut cu restul pachetului?

— L-am aruncat, îi zic, după o mică ezitare.

Dar ezitarea aceea înseamnă minciună. Pentru că nu l-am aruncat. Nu știu de ce nu l-am aruncat. Am vrut... dar am reușit cumva să vâr țigările pe fundul genții mele înainte să mă duc la duș. Nu o să mai fumez încă una, așa că nu contează, nu-i așa? Până la urmă, e același lucru. O să le arunc, și atunci ce-am spus devine adevărat. Dar pentru moment... pentru moment stau aici, în picioare, în brațele lui Owen, amorțită și rușinată... pentru moment, e o minciună.

— Te iubesc, zice el ținându-mă în brațe în continuare. Știi că de asta nu vreau să fumezi, nu-i așa?

— Știu, îi zic, cu vocea răgușită de lacrimi.

Apoi Freya se apucă să ție, iar eu mă retrag din îmbrățișarea lui și mă duc s-o iau în brațe.

Owen rămâne însă confuz. Și-a dat seama că ceva e în neregulă... doar că nu știe ce.

Zilele trec una după alta, formând un soi de simulacru de realitate, deși sunt unele lucruri, mici, care îmi arată că, de fapt, nu e așa sau, dacă e, e o nouă normalitate, nu cea pe care o știam. În primul rând, mă dor maxilarele și, când o zic așa, într-o doară, Owen îmi răspunde că m-a auzit azi-noapte scrâșnind strașnic din dinți în somn.

Apoi sunt coșmarurile. Acum nu mai e doar sunetul lopeții cu nisip umed sau zgomotul unei prelate zgâriind pământul. Acum visez oameni, autorități care mi-o smulg pe Freya din brațe, iar gura mea e împietrită într-un țipăt mut de groază că o să mi-o ia de tot.

Ies la cafea cu grupul meu de foste gravide, așa cum fac de obicei. Mă duc la bibliotecă, așa cum fac de obicei.

Dar Freya îmi simte tensiunea și frica. Se trezește noaptea din somn plângând, așa că mă dau jos din pat, amețită, și mă duc s-o iau rapid din pătuț înainte să-l trezească pe Owen. În timpul zilei e agitată și mă caută întruna, își ridică tot timpul mâinile ca să fie luată în brațe, până când mă lasă spatele din cauza greutății.

— Poate că îi ies dinții, zice Owen.

Dar eu știu că nu e asta sau nu e doar asta. E din cauza mea. Din cauza fricii și a adrenalinei care îmi curge prin trup, în lapte, în piele,

ajungând până la ea.

Simt că sunt constant în stare de asediu, mușchii gâtului îmi sunt ca niște coarde de oțel, pregătite constant pentru... ceva, pentru vreun trăsnet venind din senin să distrugă echilibrul fragil în care mă aflu. Dar când vine, în sfârșit, nu e în forma în care mă așteptam.

Owen e cel care răspunde la ușă. E sâmbătă și sunt încă în pat, cu Freya lângă mine, întinsă pe pat ca o broască, cu gura ei roșie și umedă, larg deschisă, iar pleoapele fine și trandafirii închise peste ochii care urmăresc vise.

Când mă trezesc, la marginea patului găsesc o cană de ceai și încă ceva. O vază cu flori. Trandafiri.

Imagina mea trezește brusc și zac așa, încercând să-mi dau seama ce-aș fi putut uita. Nu era aniversarea noastră – asta e în ianuarie. Ziua mea e în iulie. Ce-o fi?

În cele din urmă, mă dau bătută. Trebuie să recunosc că nu știu și întreb.

— Owen, îl chem eu domol, iar el intră, o ia în brațe pe Freya care începe să se agite, și o pune pe umăr, o bate pe spate, în timp ce ea se întinde și cască, delicată ca o pisică.

— Bună, somnoriță. Ai văzut ceaiul pe care l-am pregătit pentru tine?

— L-am văzut, mulțumesc. Dar ce e cu florile? Sărbătorim ceva?

— Și eu voiam să te întreb același lucru.

— Vrei să spui că nu sunt de la tine? îl întreb.

Iau o gură de ceai. E călduț, dar mă hidratează și asta contează.

— Nu. Uită-te la felicitare!

E băgată sub vază, o felicitare anonimă, de la florar, într-un plic alb, desfăcut și nemarcat. Îl trag de sub vază și-l deschid.

Isa, scrie pe felicitare, un scris de mână pe care nu-l recunosc, probabil al florarului. Te rog, primește aceste flori ca un gest de penitență pentru comportamentul meu. Cu prietenie, Luc.

Oh, Dumnezeuule!

— Deci, ăăă... cine e Luc? întreabă Owen, luându-și cana de ceai și sorbind ușor, privindu-mă pe deasupra câinii. Ar trebui să fiu îngrijorat?

Comentariul lui ar trebui să fie luat ca o glumă, dar nu e sau nu e decât pe jumătate. Nu e genul gelos, dar e ceva curios în privirea lui,

ceva speculativ și nu pot să-l condamn pentru asta. Dacă el ar primi trandafiri roșii de la o femeie pe care n-o cunosc, probabil că și eu mi-aș pune niște întrebări.

— Ai citit felicitarea? l-am întrebat, apoi mi-am dat seama, în secunda următoare, văzând cum se întunecă la față, că n-a fost întrebarea potrivită. Adică... n-am vrut să zic că...

— Pe plic nu era niciun nume, răspunde el pe un ton categoric și ofensat. Am citit ca să văd pentru cine erau. Nu te spionam, dacă asta voiai să zici.

— Nu, zic eu repede, evident că nu asta am vrut să zic. Doar că...

Mă opresc, trag aer în piept. Nimic nu e cum trebuie. N-ar fi trebuit s-o iau niciodată pe calea asta. Încerc... prea târziu... să mă întorc din drum.

— Luc e fratele lui Kate.

— Fratele? exclamă el, ridicând din sprânceană. Am crezut că a fost singură la părinți.

— Frate vitreg, îi răspund.

Răsucesc între degete felicitarea. Cum mi-a găsit adresa? Owen probabil că se întreabă de ce-și cere scuze, dar ce pot să-i zic? Nu pot să-i spun ce-a făcut Luc.

— El... a fost o înțelegere la mijloc când eram la Kate. O prostie, sincer.

— Nu zău, zice Owen senin. Dacă aș trimite trandafiri de fiecare dată când avem câte o neînțelegere, aș fi la sapă de lemn acum.

— A fost ceva legat de Freya, îi zic eu, ezitant.

Trebuie să-i zic cumva, fără să-l fac pe Luc să pară că e nebun de legat. Dacă îi zic – fără ocolișuri – că Luc mi-a luat copilul, copilul nostru, de la persoana în grija căreia era, fără să ceară voie, Owen probabil o să vrea să sun la poliție și nu pot să fac așa ceva. Trebuie să-i zic adevărul, dar nu tot adevărul.

— Păi... oh, e complicat, dar când am ieșit la cina de reuniune, am găsit o dădacă, dar era cam tânără și nu s-a putut descurca în momentul în care Freya a avut o criză de isterie. A fost o prostie – n-ar fi trebuit s-o las pe Freya cu un străin, dar Kate a zis că fata are experiență... Oricum, s-a întâmplat că Luc era prin preajmă și s-a oferit s-o ia pe Freya și s-o ducă la plimbare ca s-o calmeze. Dar eu m-am enervat, pentru că nu mi-a cerut voie s-o scoată din casă.

Ambele sprâncene ale lui Owen s-au ridicat acum.

— Adică tipul te-a ajutat și tu mai aveai puțin și-i luai beregata, iar acum tot el îți trimite trandafiri? Nu e un pic exagerat?

Dumnezeule! Nu fac decât să înrăutățesc lucrurile.

— Ideea e că, la momentul respectiv, lucrurile erau puțin mai complicate, îi zic eu, încercând vag să mă apăr, ceea ce îmi transpare în voce. E o poveste lungă. Putem să vorbim despre asta după ce fac un duș?

— Sigur, zice Owen, ridicând mâinile. Nu mă băga în seamă!

În timp ce apuc un prosop de pe calorifer și mă înfășor în halatul de baie, îl surprind aruncând o privire la vaza cu trandafiri de pe noptieră, având pe chip expresia unui om care pune cap la cap o poveste... și căruia nu prea îi convine finalul.

Ceva mai târziu în aceeași zi, în timp ce Owen e cu Freya la Sainsbury's să cumpere lapte și pâine, iau florile din vază și le îndes adânc în tomberon, fără să-mi pese de spinii care mă înțepă și-mi zgârie pielea.

Deasupra răstorn gunoiul adunat peste zi într-un sac de plastic pe care îl apăs peste trandafiri, ca și cum gunoiul acumulat poate să anuleze prezența florilor, apoi trântesc peste el capacul tomberonului și mă întorc în casă.

Mă spăl pe mâini la chiuvetă, ca să scap de sângele de la spini, îmi tremură și abia mă pot abține să nu le sun pe Kate, pe Fatima și pe Thea și să le spun ce-a făcut Luc, să-i aflăm motivele. Chiar încerca să-și ceară scuze? Sau era altceva, mai subtil, mai periculos?

Ba chiar merg până într-acolo încât să iau telefonul și să găsesc numărul lui Kate – dar n-o sun. Are destule pe cap, toate au, fără să mai adaug și eu la fricile lor ceva ce poate nu e decât o simplă scuză.

Unul dintre lucrurile care nu-mi dau pace e faptul că mi-a găsit adresa. O are de la Kate? De la școală? Dar, îmi dau seama, cu inima grea ca un bolovan, că sunt în cartea de telefoane. Isa Wilde. Probabil că nu sunt atât de multe cu același nume în nordul Londrei. Nu i-ar fi fost atât de greu să-mi dea de urmă.

Bat apartamentul în lung și-n lat, gândindu-mă, gândindu-mă întruna, dar apoi trebuie să-mi abat gândurile ca să n-o iau razna. Mă duc în dormitor și golesc dulapul de haine al Freyei, sortând body-urile și salopetele care i-au rămas prea mici de câteva luni deja. Activitatea îmi absoarbe toată atenția și, pe măsură ce teancurile cresc, mă trezesc

că îngân o melodie, un cântec pop stupid, pe care îl ascultasem la radioul lui Kate și că bătăile inimii mi s-au liniștit, iar mâinile nu-mi mai tremură.

O să calc hăinuțele care i-au rămas mici și o să le pun la păstrare în mansardă, în cutii de plastic, pentru când Freya o să aibă, poate, un frățior sau o surioară.

Dar abia când mă întorc după maldărul de haine să le duc jos unde e masa de călcat, îmi dau seama. Sunt pătate cu stropi mici de sânge de la zgârieturile în spinii trandafirilor.

Desigur, aş putea să le spăl. Dar nu sunt sigură că petele de sânge ar ieși din țesătura fină și moale și, oricum, îmi dau seama uitându-mă la picăturile roșii care se întind și devin ruginii, că nu sunt în stare s-o fac. Lucrurile acestea micuțe, perfecte, nevinovate, sunt distruse, pângărite și n-o să le mai privesc niciodată cu aceiași ochi.

În noaptea aceea zac în pat, ascultând-o pe Freya cum scâncește în pătuțul ei și pe Owen sforăind ușor lângă mine și nu pot dormi.

Sunt obosită. Zilele astea sunt mereu obosită. De când s-a născut Freya n-am mai dormit nicio noapte ca lumea, dar e mai mult de-atât – se pare că nu mai pot să-mi stăpânesc gândurile. Îmi amintesc de mantra musafirilor pe care îi primeam când era nou-născută – *dormi când doarme copilul!* Și-mi vine să râd. Voiam să le zic: voi chiar nu pricepeți? N-o să mai dorm niciodată ca lumea. Nu o să mai am acel somn greu, starea aceea de inconstiență completă, totală, în care cădeam înainte să apară ea, starea în care Owen se pare că pică așa de ușor.

Pentru că acum o am pe *ea*. Freya. Și ea îmi aparține și e responsabilitatea mea. Orice s-ar putea întâmpla: să se înece în somn, să ia foc casa, să intre vreo vulpe pe geamul deschis de la baie și s-o sfâșie. Așa că dorm cu o ureche ciulită, gata, la cel mai mic semn că ceva nu e cum trebuie, să sar în sus, cu inima bătându-mi nebunește în piept.

Și acum, nimic nu e cum trebuie. Așa că nu pot să dorm.

Mă tot gândesc la Luc, la bărbatul acela furibund de la poștă și la băiatul pe care îl știam acum mulți ani. Și încerc să aduc cele două imagini laolaltă, să le fac să se potrivească.

Îmi tot aduc aminte cât de frumos era. Luc, întins pe ponton, în strălucirea stelelor, cu ochii închiși, jucându-se cu degetele în apa sărată. Și-mi aduc aminte cum stăteam întinsă lângă el, uitându-mă la profilul lui în lumina lunii și simțindu-mi stomacul strângându-se bolnav de dorință.

Cu el a fost prima dată când... ei bine, să zicem că mi s-au aprins călcâiele după el, deși expresia nu exprimă nici pe departe felul în care m-a lovit sentimentul. Am mai cunoscut băieți și înainte, prieteni de-ai lui Will sau frați ai colegelor mele de școală. Dar n-am mai stat niciodată în întuneric, întinsă alături de un băiat frumos de-ți rupea inima, nu alta.

Îmi amintesc cum stăteam acolo, întinzând mâna spre umărul lui – vârfurile degetelor atât de aproape, că simțeam căldura pielii lui

bronzate și goale, argintii în lumina nopții.

Acum, întinsă pe pat, lângă copilul meu și tatăl lui, mă tot gândesc. Îmi imaginez cum aş întinde mâna, iar Luc s-ar întoarce în lumina domoală a lunii și și-ar deschide ochii aceia extraordinari. Îmi imaginez cum mi-ar mângâia obrazul, îmi imaginez cum l-aş săruta, așa cum am mai făcut-o cândva, cu atâția ani în urmă. Dar, de data asta, nu s-ar mai feri – și m-ar săruta la rândul lui. Și simt din nou cum se ridică în mine dorința aceea în care te-ai putea scufunda iar și iar.

Închid ochii, alung gândul, simțind căldura răspândindu-mi-se în obraji. Cum pot să stau în pat, lângă partenerul meu de viață, gândindu-mă la un băiat pe care l-am cunoscut acum două decenii? Nu mai sunt o fetișcană. Sunt un om matur, o femeie în toată firea, cu un copil.

Iar Luc... Luc nu mai e nici el un băiat. E bărbat, și încă unul plin de furie. Iar eu sunt unul dintre oamenii împotriva cărora își îndreaptă furia.

Înainte de reuniunea de la Salten, au trecut luni de zile, ba chiar ani în care n-am vorbit cu fetele. Dar acum impulsul puternic de a vorbi cu ele e ca o mâncărime constantă de piele, o dorință dincolo de aparențe, ca țigările după care tânjesc iar dintr-odată.

Mă trezesc în fiecare dimineață și mă gândesc la pachetul de țigări care e încă vârat pe fundul genții și mă gândesc și la telefonul în care am numerele lor. Ar fi chiar așa de dureros să ne vedem din nou?

E ca și cum am atrage destinul, dar cu cât trec aceste zile încărcate și dorința începe să fie din ce în ce mai puternică, găsesc motive să-mi justific ideea. Nu e vorba doar de darul nedorit de la Luc; deși, e adevărat, o discuție cu ele despre însemnătatea lui ar fi o ușurare. Dar trebuie să mă asigur că sunt bine, că se descurcă sub stres. Atâta vreme cât ne menținem povestea – că nu știm nimic, că n-am văzut nimic – nu există niciun fel de dovadă împotriva noastră. Și dacă nu se abate vreuna de la linia pe care ne-am propus-o, vor avea mari dificultăți să dovedească contrariul a ceea ce susținem noi. Dar sunt îngrijorată. Mai ales în privința Theei și pasiunii ei pentru băutură. Dacă vreuna dintre noi cedează, am terminat-o. Și acum, că a fost descoperit cadavrul lui Ambrose, nu mai e decât o chestiune de timp până o să primim un telefon.

Ideea acelui telefon îmi stă pe creier. De fiecare dată când sună, sar în sus și, înainte să răspund, mă uit bine pe ecran să văd cine mă apelează. O singură dată, când am văzut număr ascuns, l-am lăsat să intre în mesageria vocală, dar n-a lăsat niciun mesaj. Probabil o greșeală, mi-am zis eu, cu groaza răspândindu-se în stomac, așteptând să văd dacă sună înapoi.

N-a mai sunat nimeni înapoi. Dar nu pot să mă abțin să nu mă gândesc la acel apel, iar și iar. Îmi imaginez cum sună poliția și întreabă de progresia cronologică, despicând firul în patru și găsind nereguli. Și e un lucru la care mă întorc mereu în minte, imaginându-mi întrebările lor atacând întruna problema, din toate unghiurile, ca un șobolan prins în laț, iar eu nu am un răspuns pregătit.

Ambrose s-a sinucis pentru că era pe punctul de a fi dat afară pentru comportament deviant. Pentru că au găsit acele desene în portofoliul

lui de lucrări sau în biroul lui sau așa ceva. Asta am crezut toate de la bun început.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce am fost chemate la ședința aceea din biroul domnișoarei Weatherby abia sâmbătă?

E o cronologie pe care am compus-o și recompus-o în mintea mea, în miez de noapte, cu Owen sforăind lângă mine, și nu reușesc să-i dau de cap. Ambrose a murit vineri noaptea, iar ziua aceea la școală a fost absolut normală, de la un capăt la celălalt – am mers la cursuri ca de obicei, ba chiar am văzut-o pe domnișoara Weatherby la teme, în seara aceea, și era perfect calmă.

Când au fost descoperite desenele și unde? În mintea mea începe să se contureze un răspuns, dar nu e unul pe care vreau să-l formulez de una singură.

În sfârșit, la vreo cinci sau șase zile de la articolul din *Guardian*, cedez și le trimit Theei și Fatimei un mesaj.

E vreuna din voi disponibilă să ne întâlnim? Ar fi minunat să ne vedem.

Fatima îmi răspunde prima.

Poți să vii la cafea sâmbăta asta? Nu pot până atunci. 3pm undeva central?

Minunat, îi răspund. E bine și pentru mine. Thea?

Theei îi ia douăzeci și patru de ore să răspundă, iar când o face, e în obșnuitul ei stil laconic.

P Quot în S Ken?

Îmi ia mai bine de zece minute în care îmi frământ mintea, până îmi pică fisa și, când îmi pică, Fatima răspunde înainte să pot eu să-mi exprim acordul.

OK, 3pm la Pain Quotidien în South Ken. Ne vedem acolo.

— Poți să ai grijă de Freya sâmbăta asta? îl întreb pe Owen, într-o doară, în seara aceea, la masă.

— Sigur, îmi răspunde, îndesându-și în gură paste și vorbind printre spaghetetele bolognese. Doar știi că pot să am grijă de ea. Ar trebui să ieși mai des. Care e ocazia?

— Ah, mă văd cu niște prieteni, zic eu vag.

E adevărat, dar nu vreau să știe tot adevărul: că mă văd cu Fatima și Thea. S-ar întreba de ce atât de devreme, după ce abia ne-am întors de

la Kate.

— Îi știi? întreabă Owen și simt o ușoară iritare.

Nu că nu vreau să-i răspund, doar că acum o săptămână nici măcar nu i-ar fi dat prin cap să pună o asemenea întrebare. Cred că de la florile de la Luc i se trage. Owen n-a zis nimic când s-a întors acasă și a văzut că florile nu mai sunt, dar încă se mai gândește la ele. Îmi dau seama foarte bine de asta.

— Doar niște amici, îi zic, apoi adaug prosteste: E o chestie cu cei de la CPN.

— Ah, mișto! Cine o să fie?

Simt cum îmi pierd curajul, dându-mi seama de minciuna în care m-am înfundat. Am mers cu Owen la cursurile de prenatal. Îi știe pe toți. O să trebuiască să fiu foarte precisă și, așa cum zicea Kate, cu mărunțișurile ești prins la înghesuială.

— Um... Rachel, zic în cele din urmă. Și cred că o să fie și Jo. Nu sunt sigură de celelalte.

— Îi lași lapte muls? întreabă Owen, întinzându-se după piper.

— Nu, zic eu clătinând din cap. O să lipsesc doar câteva ore. Ne vedem la o cafea, nu mai mult.

— Nicio problemă, zice el. O să fie distractiv. O iau în pub și-i dau să mănânce șorici de porc.

Știu că glumește – cel puțin în ce privește șoriciul de porc – dar știu că o zice și pentru că știe că mă enervez, așa că îi fac pofta și mă încrunt în glumă și-l lovesc ușor peste masă, râzând, în același timp, de pantomima noastră conjugală. În timp ce eliberez masa de farfurii, mă întreb dacă toate relațiile au genul ăsta de suișuri și coborâșuri, de ritualuri de chemări și răspunsuri.

Când ne prăbușim în pat în seara aceea, mă aștept ca Owen să adoarmă, ca de obicei – dispărând în inconștiență cu viteza și ușurința pe care le invidiez din ce în ce mai mult în ultima vreme, dar mă surprinde, atingându-mă prin întuneric, mâna lui rătăcind peste abdomenul meu încă suferind de la sarcină, coborând între picioarele mele, făcându-mă să mă întorc spre el, căutându-i fața, brațele, pieptul cu păr rar și negru.

— Te iubesc, îmi zice el după aceea, în timp ce stăm întinși pe spate, cu inimile încă bătând la unison. Ar trebui să facem asta mai des.

— Ar trebui, îi zic. Apoi, ca și cum n-ar fi fost decât un gând răzleț: Și eu te iubesc.

Și e adevărat, în momentul de față, îl iubesc din toată inima.

Îmi vorbește iar, pe un ton domol, iar eu adorm încet.

— Isa, e totul în regulă?

Deschid ochii în întuneric, inima bătându-mi dintr-odată cu putere.

— Da, îi răspund, încercând să-mi mențin vocea somnoroasă și calmă. Desigur. De ce întrebi?

Oftează.

— Nu știu. Doar că... Te-ai comportat cam ciudat în ultima vreme, ai fost tot tensionată de când ai venit de la Kate.

Te rog. Închid ochii și-mi încleștez pumnii. Te rog, nu face asta, nu mă face să încep iar să te mint.

— Sunt bine, îi zic și nu încerc să-mi ascund oboseala din voce. Doar că... sunt obosită, cred. Putem să vorbim despre asta dimineață?

— Sigur, zice el, dar simt ceva în vocea lui, poate dezamăgire.

Știe că îi ascund ceva.

— Îmi pare rău că ești atât de obosită. Ar trebui să mă lași să mă trezesc eu mai des noaptea.

— N-are sens, nu-i așa? îi răspund, cu un căscat. Atâta vreme cât mai e la țată. N-ai face decât să mă trezești apoi pe mine.

— Păi, eu tot zic că ar trebui să încercăm să-i mai dăm și biberon, începe Owen, dar am o senzație de frustrare care crește în mine și nu pot să nu mă răstesc la el, chiar dacă nu foarte tare.

— Owen, te rog, te rog, hai să nu avem conversația asta acum, bine? Ți-am zis, sunt obosită, vreau să dorm.

— Sigur, repetă el și, de data asta, vocea îi e monotonă și potolită. Scuze. Noapte bună.

Îmi vine să plâng. Îmi vine să dau în el. Nu pot să suport și asta pe lângă toate celelalte. Owen e singura mea constantă, singurul lucru din viața mea care nu vine la pachet cu paranoia și minciuna.

— Owen, te rog, îi spun și vocea îmi tremură puțin, în ciuda faptului că nu aș vrea. Te rog, nu fi așa!

Dar nu-mi răspunde. Doar stă acolo întins, încovoiat și tăcut sub așternuturi, așa că oftez și mă întorc cu fața la perete.

— Pa! strig eu din hol. Sună-mă dacă... știi tu...

— O să fie bine, strigă Owen de la etaj. Aproape că îl aud cum își dă ochii peste cap.

Ridic privirea și îl văd pe palier, în ușă, ținând-o pe Freya.

— Du-te. Distrează-te. *Stai liniștită*. Pot să am grijă de propriul meu copil, să știi.

Știu.

Știu, știi și totuși, când aud ușa apartamentului trântindu-se la etaj, iar eu rămânând în hol, simt presiunea aceea familiară din piept, funia care mă leagă de Freya întinzându-se, întinzându-se...

Îmi verific geanta să văd dacă am telefonul... dap. Cheile... dap. Portofelul... unde mi-e portofelul? Mă uit în dreapta și-n stânga după el, până când privirea mi se oprește pe o scrisoare lăsată pe etajeră, adresată mie.

O iau și mă gândesc s-o duc sus, ca să-mi caut și portofelul, dar două lucruri se întâmplă în același timp.

Primul e că îmi simt portofelul în buzunarul de la blugi și-mi dau seama ce-am făcut cu el. Al doilea... al doilea e că observ că timbrul e din Salten.

Inima începe să-mi bată mai repede, dar îmi zic că nu am niciun motiv de panică. Dacă era ceva de la poliție, plicul ar fi fost ștampilat, nu timbrat și ar fi arătat ca o corespondență oficială – scris de calculator, într-unul din plicurile acelea cu fereastră din plastic.

Dar asta e altceva – un plic maro, A5, în care simt câteva foi de hârtie.

Scrisul nu e al lui Kate. E un scris curat, cu litere mari, anonime, complet diferit de scrisul generos, plin de bucle al lui Kate.

Să fie ceva de la școală? Poate niște fotografii de la masă?

Ezit un moment, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să pun foile înapoi și să mă uit pe ele când mă întorc. Dar curiozitatea mă înfrânge, așa că bag un deget în marginea plicului și-l desfac, rupându-l.

Înăuntru e un teanc de hârtii, poate trei sau patru foi, dar par să fie copii xeroxate după ceva – niște desene, mai degrabă decât litere. Le

scutur, uitându-mă după o foaie de început, care să-mi zică despre ce e vorba și, pe măsură ce foile cad, plutind spre podea, simt cum o mână mi se încolățește în jurul gâtului și strânge, atât de tare că mă apucă o durere în piept. Sângele mi se scurge de pe chip, iar degetele îmi sunt reci și amorțite și mă întreb o clipă dacă nu cumva fac infarct – pentru că așa simt.

Inima o ia nebună la goană, iar respirația îmi devine superficială și chinuită.

Apoi, de sus, aud un zgomot, moment în care un instinct puternic de autoconservare preia controlul, aducându-mă în patru labe, în fața fotografiilor pe care dau să le culeg de pe jos cu o disperare pe care nici măcar nu mă chinui s-o ascund.

Abia când sunt toate foile înapoi în plic mă străduiesc să procesez ce s-a întâmplat, ce-am văzut și-mi duc mâinile la față, simțind roșeața și fierbințeala obrazilor, cu pulsul galopând puternic. Cine le-a trimis? De unde au știut?

Dintr-odată e mai urgent ca oricând să ies de aici, să vorbesc cu Fatima și cu Thea și, cu mâinile tremurând puternic, îndes plicul adânc de tot în geantă și deschid cu furie ușa de la intrare.

Când dau să pășesc în stradă, aud zgomot de sus și-mi ridic privirea ca să-i văd pe Owen și pe Freya stând la fereastra deschisă de deasupra. Owen ține în mână lui mânuța grăsană a Freyei și, când vede că-mi întorc capul, îmi face solemn din mână.

— Slavă Domnului! zice el.

Râde, încercând s-o stăpânească pe Freya să nu-i fugă din brațe.

— Începusem să cred că ai de gând să-ți petreci întreaga după-amiază în hol!

— S... scuze, mă bâlbâi, știind că obrații îmi ard, iar mâinile îmi tremură. Verificam mersul trenurilor.

— Pa-pa, mami, zice Owen, dar Freya se smucește din brațele lui, lovindu-l cu piciorușele dolofane, vrând s-o pună jos, iar el se apleacă și-i dă drumul. Pa, iubire, zice el și se îndreaptă de spate.

— Pa, reușesc eu să zic, cu gâtul sugrumat de emoție și plin de durere, ca și cum ceva imens mi-l blochează, sufocându-mă, împiedicându-mă să vorbesc și să înghit. Ne vedem mai târziu.

Apoi o iau la fugă, pentru că nu mai sunt în stare să fac față situației.

Când ajung, Fatima stă la o masă în Le Pain Quotidien și, de îndată ce dau cu ochii de ea, o văd tensionată și țeapănă în scaun, bătând darabana pe masă și înțeleg imediat.

— Ai primit și tu unul? o întreb în timp ce mă așez pe scaun.

Îmi face semn că da, cu chipul palid, ca de mort.

— Ai știut?

— Ce să știu?

— Ai știut că o să vină? șuieră ea printre dinți.

— Poftim? Nu! Evident că nu. Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Momentul în care a venit... întâlnirea asta. Mi s-a părut puțin cam... planificat?

— Fatima, *nu*.

Oh, Doamne, e mai rău decât mi-am imaginat. Dacă Fatima bănuiește că sunt implicată în asta...

— Nu! aproape că strig în gura mare, protestând la ideea că aș fi putut avea ceva de-a face cu asta și că n-am avertizat-o, n-am protejat-o. Evident că n-am știut nimic despre asta... cum poți să crezi așa ceva? E o coincidență. Și eu am primit un plic.

Trag de colțul plicului meu și-l scot din geantă, iar ea se holbează la mine îndelung, apoi pare să-și dea seama de grozăvia a ceea ce-mi reproșa și-și revine.

— Isa, îmi pare rău... nu știu la ce m-am gândit. Doar că...

Vine un chelner și se întrerupe, uitându-se la el cu ochii mari.

— Doamnelor, ce pot să vă aduc? Cafea? Prăjitură?

Fatima își trece o mână peste față și îmi dau seama că încearcă să-și adune gândurile și că e la fel de șocată cum sunt și eu.

— Aveți ceai de mentă? întreabă, în cele din urmă, iar chelnerul îi face semn că are și se întoarce zâmbind spre mine.

Îmi simt chipul înțepenit, fals, ca o mască de veselie peste o prăpastie de temeri. Cumva însă, reușesc să înghit nodul care mă împiedică să respir.

— Aș vrea... aș vrea un cappuccino, vă rog.

— Ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, zice Fatima și mă trezesc dând din cap cu forță,

confirmându-i spusele.

Am senzația că m-aș îneca dacă aș încerca să înghit ceva acum.

Chelnerul a dispărut să ne aducă băuturile, iar în același timp, ușa de la intrare se deschide, clopoțelul sună, iar eu și Fatima ne întoarcem și o vedem pe Thea, cu ochelarii negri de soare la ochi și cu buzele date cu ruj roșu, uitându-se în jurul ei panicată. Ne zărește și aproape că tresare, apoi vine spre noi.

— De unde ai știut?

Îmi bagă plicul sub nas, holbându-se la mine.

— De unde dracu' ai știut?

Aproape că țipă la mine, aruncându-mi cuvintele în ochi, plicul tremurându-i între degete.

— Thee... eu...

Dar gâtul mi se blochează iar și nu pot vorbi, nu mă pot forța să rostesc niciun cuvânt.

— Thee, calmează-te, zice Fatima, ridicându-se din scaun, cu mâinile întinse spre ea, cu palmele în sus. Am întrebat-o și eu același lucru. Dar e doar o coincidență.

— O coincidență? Al dracului de mare coincidență! scuipe Thea, apoi se oprește brusc, șocată. Stai puțin, și tu ai primit un plic?

— Da, și Isa la fel, răspunde Fatima, arătând spre plicul care ieșea din geantă. Nu știa că o să vină, așa cum n-am știut nici eu.

Thea se uită la Fatima, la mine, apoi pune plicul înapoi în geantă și se așază pe scaunul liber.

— Deci... nu avem nicio idee despre cine ni le-a trimis?

Fatima clatină încet din cap și spune:

— Dar avem o idee destul de clară despre locul din care provin, nu?

— Ce vrei să zici? întreabă Thea cu vehemență.

— Păi, cum adică ce vreau să zic? Kate a zis că a distrus toate... desenele de felul acesta. Fie ne-a mințit, fie astea vin de la școală.

— *Futu-î!* strigă tare Thea, atât de tare, încât chelnerul care a venit să ia comanda, așteptând cuminte, pleacă discret ca să revină într-un moment mai potrivit. În pizda mării lor de cretini nenorociți, înjură ea luându-și capul în mâini, și văd cum unghiile îi sunt roase până la sânge. Ați întrebat-o? spune ea în cele din urmă. Pe Kate, zic?

— Ba bine că nu, tu ce crezi? zice Fatima înnegurată. Dacă ăsta vrea să fie șantaj din partea ei, atunci s-a chinuit ceva să-și deformeze scrisul și să trimită plicurile anonime, așa că, dacă o întrebăm, nu cred

că e dispusă să recunoască faptul că ea le-a trimis.

— Nu se poate să fie Kate, explodez eu, exact în momentul în care chelnerul apare cu băuturile noastre, așa că ne oprim și așteptăm în tăcere, cu obraji roșii de enervare, să lase băuturile pe masă și să ia comanda Theei, un espresso dublu.

După ce dispare, le zic, cu vocea ceva mai scăzută:

— Imposibil. Nu se poate și gata... ce motiv ar fi avut să trimită așa ceva?

— Nici mie nu-mi place ideea mai mult decât ție, se răstește Fatima. La dracu'! *La dracu'*, ce haos e totul! Dar dacă nu le-a trimis Kate, cine le-a trimis? Cei de la școală? Ce motiv să fi avut *ei* să trimită plicurile? Isa, vremurile s-au schimbat. În ziua de azi, judecătorii nu mai condamnă fetișcanele pentru că n-au fost *cuminți* – chestia asta s-ar transforma într-un scandal de abuz și Internatul Salten s-ar trezi în mijlocul lui. Felul în care au ținut să rezolve problema a fost șocant și au aproape la fel de multe de pierdut ca și noi.

— N-am fost abuzate, zice Thea.

Își scoate ochelarii de pe nas, lăsându-ne să vedem pungile negre de sub ochi.

— Ambrose a fost orice altceva, dar agresor n-a fost.

— Thea, asta n-are a face, zice Fatima. Indiferent care au fost motivele lui, a abuzat de *poziția* în care se afla și nu există dubii în privința asta, și o știi la fel de bine ca mine. A fost un prost iresponsabil.

— A fost un artist, i-o întoarce Thea. Și nu s-a atins nici măcar de un fir de păr din capul nostru, decât dacă tu știi altceva.

— Dar presa nu va vedea lucrurile așa! șuieră iar Fatima printre dinți. Trezește-te, Thee. Tu nu pricepi că asta constituie un posibil *mobil*?

— Mobil pentru ce... pentru sinucidere?

Pentru o clipă, pe chipul Theei se citește confuzie, dar apoi îi explic clar:

— Mobil pentru crimă... comisă de noi, nu-i așa, Fatima? Asta vrei să zici?

Dă din cap aprobator, cu fața palidă contrastând cu hijabul de culoarea vinului negru, iar eu simt iar cum mi se strânge gâtul, sufocându-mă. În mintea mea, imaginile se adună iar – tușele delicate ale creionului lui Ambrose, o curbă aici, o linie dincolo, o buclă de păr...

trupul din imagini s-a schimbat, dar chipul meu, nu există niciun dubiu, cu toată groaza pe care faptul în sine îl trezește în mine, chipul meu e încă al meu, după toți acești ani, privindu-mă de pe hârtie, atât de nesigură și atât de incredibil de vulnerabilă...

— Poftim? Thea râde tulburată. Nu. Nu! E ridicol! Cine ar crede așa ceva? Pur și simplu, nu văd logica!

— Uite care-i faza, zice Fatima deja obosită. Acum șaptesprezece ani nu ne gândeam la noi, ne gândeam că descoperirea desenelor ar acuza un singur om: pe Ambrose. Desenele erau, pur și simplu, un dezastru pentru el. Dar privește acum lucrurile în lumina dură a maturității. Ce-ai gândi dacă ai vedea așa ceva în presă, în ziua de azi? Ai un grup de fete dintr-un internat, curtate de un profesor, iar printre fete e și fiica lui. Ai auzit-o pe Kate – oamenii din sat deja speculează că Ambrose își molesta fata. Desenele astea, ieșind la suprafață așa, *acum*, după toate tentativele lui Kate de a scăpa de ele? Asta schimbă radical relația noastră cu Ambrose, Thee. Ajungem din elevele lui, victimele lui. Și, câteodată, victimele se mai și răzbună.

Șoptește, cuvintele ei de-abia se aud în zarva din cafenea, dar dintr-odată îmi vine să-i pun mână peste gură, s-o fac să tacă, pentru numele lui Dumnezeu, să tacă și gata! Pentru că are dreptate. Am îngropat un cadavru. Nu avem niciun alibi pentru noaptea în care a murit. Chiar dacă nu va ajunge în instanță, oamenii vor vorbi.

Espresso-ul Theei sosește în tăcerea care s-a lăsat între noi și ne bem cafeaua, fiecare pierdută în lumea ei, gândindu-ne la posibilele consecințe pe care un astfel de scandal le-ar avea asupra carierelor noastre, asupra relațiilor, copiilor...

— Și atunci, cine? Întreabă Thea în cele din urmă. Luc? Cineva din sat?

— Nu știu, geme Fatima. Orice am spus mai înainte, *nu* cred că sunt trimise de Kate, pur și simplu nu cred. Dar, fie că le-a trimis ea, fie că nu, tot ne-a mințit când a zis că le-a distrus. Desenele astea nu sunt cele pe care ni le-au arătat cei de la școală, nu-i așa?

— N-o să-ți vină să crezi, zice Thea, cu o oarecare iritare, dar admirația față de cum am ieșit în desenele alea nu era tocmai prima chestie pe lista de priorități din ziua aceea. Isa? Tu-ți aduci aminte?

— Nu știu, zic eu încet.

Încerc să-mi aduc aminte imaginile răsfirate pe birou în ziua aceea. Erau doar vreo șase coli de desen și numai una era cu mine, singură,

sau, cel puțin, așa cred... Dumnezeu, ce greu mi-e să-mi aduc aminte! Dar de un lucru sunt sigură – plicul în care le-am primit azi conține cel puțin trei sau patru coli și mult mai multe imagini decât am văzut împrăștiate pe biroul domnișoarei Weatherby.

— Cred că ai dreptate, îi zic în sfârșit. Nu cred că astea sunt cele pe care le deținea școala. Asta dacă nu cumva au păstrat câteva pe care nu ni le-au arătat. Cele pe care ni le-au arătat... nu erau așa multe. Dar cred că și Fatima are dreptate – cei de la școală nu au niciun motiv să ni le trimită, nu-i așa? Au la fel de multe de pierdut ca noi.

— Cine atunci... Luc? vrea Thea să știe.

Ridic neputincioasă din umeri.

— Mary Wren? Și ce? E o avertizare sau cineva încearcă să ne protejeze? Poate e Kate care ne returnează desenele ca să nu fie folosite împotriva noastră mai târziu?

— Mă îndoiesc, îi zic.

Mi-ar plăcea să cred în versiunea asta – versiunea care nu presupune să ne uităm peste umăr, așteptând să vedem ce șantaj aduc cu ele aceste desene.

— Dar sunt copii, nu originale. De ce să ne trimită copii?

Deși, chiar în momentul în care o zic, îmi dau seama cât de greu i-ar fi lui Kate să se despartă de ele. Până la urmă, numai Dumnezeu știe cum s-a agățat de fiecare lucru care i-a aparținut tatălui ei.

— Poate vrea să ne dea de știre de existența lor? zice Thea, dar vocea îi e nesigură.

Clatin din cap.

— Ne-ar fi zis la Moară. Să ni le trimită acum prin poștă... nu are sens.

— Ai dreptate... zice Fatima. Nu are sens să ni le trimită acum.

Cuvintele ei au un ecou neplăcut și, brusc, îmi vin în minte dubiile stărnite în mine în miez de noapte și am sentimentul că mă scufund sub greutatea acestor fotocopii și a fricii mele privind însemnătatea lor.

Înghit cappuccino-ul și, când așez cana înapoi pe masă, răsună cu zgomot pe farfurioară, trădându-mi nervozitatea pe care o resimt în privința a ceea ce urmează să spun. Așa de mult îmi doresc să greșesc! Aș vrea ca Fatima și Thea să-mi alunge dubiile... dar nu cred că au cum.

— Mda, păi mai e ceva, zic eu, fără tragere de inimă, iar Fatima și Thea ridică privirea la mine, amândouă deodată. Înghit din nou,

simțindu-mi brusc gâtul uscat și amar de la cofeină. E ceva, ceva la care m-am gândit, apropo de momentul în care au venit desenele... nu astea, adaug eu. Cele pe care le-au găsit cei de la școală.

— Ce vrei să spui? întreabă Fatima. Ce moment?

— Ziua în care a murit Ambrose s-a desfășurat complet normal, nu-i așa?

Amândouă dau din cap că da.

— Dar nu înțeleg cum. Dacă cei de la școală știau de existența desenelor, dacă au vorbit cu Ambrose despre ele, atunci de ce au așteptat douăzeci și patru de ore până să ni le bage pe gât? Și de ce ne-au vorbit atunci ca și cum nu știau exact cine le-a desenat?

— Pen... pentru că... începe Thea, dar se oprește, încercând să-și pună ordine în idei. Adică... vreau să spun... întotdeauna am crezut că ne-au spus nouă înainte să stea de vorbă cu Ambrose. Așa trebuie să se fi întâmplat, corect? Altfel ar fi știut că erau ale lui, el n-ar fi negat, nu?

Dar Fatima deja ajunsese la concluzia ei. Era albă la față, cu ochii negri fixați pe mine și cu un soi de frică în ei, care băga groaza și în mine.

— Înțeleg ce vrei să zici. Dacă n-au vorbit cu Ambrose, de unde a știut el că aveam să fim toți expuși?

Tăcând, îi fac semn că da. Am sperat, în ciuda tuturor evidențelor, că Fatima – Fatima cea rece, calculată, cu mintea ei clară și gândirea ei logică – să găsească o hibă în raționamentul meu. Acum știu că nu e niciuna.

— Părerea mea e, zic eu încet, și de fapt nici măcar nu mai e o părere, cred că este al dracului de sigur că cei de la școală n-au văzut desenele acelea decât *după* moartea lui Ambrose.

Urmează o tăcere, una plină de groază.

— Deci, ce zici tu... vorbește și Thea în cele din urmă și văd cum încearcă să pună totul cap la cap, să facă lucrurile să însemne altceva, să ajungă la altă concluzie decât cea pe care încercam toate trei s-o evităm. Deci, ce zici tu...

Se oprește din nou.

Tăcerea umple aerul, zgomotul cafenelei este dintr-odată îndepărtat, aproape mut în contrast cu vorbele care îmi urlă în cap.

Nu-mi vine să cred că o să zic asta cu voce tare, dar cineva trebuie s-o facă. Trag adânc aer în piept și mă străduiesc s-o zic pe șleau.

— Ce vreau să zic e că, fie cineva îl șantaja... și știa că imaginile astea

urmas să fie trimise și a acționat înainte să se facă rahatul praf... fie...

Dar mă opresc, pentru că nu pot să rostesc acest gând, e prea îngrozitor, e ceva ce va schimba totul: ce s-a întâmplat, ce-am făcut noi și, mai ales, înainte de toate, posibilele consecințe.

Fatima e cea care spune totul, Fatima care e obișnuită să dea informații care țin de viață și moarte – diagnostice care schimbă vieți, rezultate care te lovesc ca pumnul în stomac. Bea ultimele guri de ceai de mentă și-mi termină fraza, pe un ton neutru.

— Fie cineva l-a omorât.

În metrou, în drum spre casă, faptele încep să se amestece în mintea mea, să se aranjeze și să se rearanjeze, de parcă n-aș fi în stare să înțeleg ce se întâmplă decât dacă amestec cărțile și tai din nou.

Complice la crimă. Și, dacă Fatima are dreptate, chiar suspectă de crimă.

Asta schimbă totul și simt că mă ia cu frisoane înțelegând în ce rahat ne-am băgat fără să ne dăm seama. Sunt furioasă – mai mult decât furioasă. Furibundă. Furioasă pe Fatima și Thea pentru că n-au fost în stare să-mi dea niciun fel de asigurări. Furioasă pe mine pentru că nu mi-am dat seama de asta mai devreme. Am amânat șaptesprezece ani să mă gândesc la ce-am făcut în seara aceea. Am petrecut șaptesprezece ani negândindu-mă la ce s-a întâmplat, încercând să îngrop amintirile sub mii de straturi de nimicuri mundane, griji și planuri de zi cu zi.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta în fiecare zi, să analizez din fiecare unghi posibil. Pentru că, acum că am tras de acest fir, întreaga țesătură a trecutului începe să se desfacă.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că desenele au apărut în acea dimineață, în dimineața de *după* moartea lui Ambrose. Am vorbit cu domnișoara Weatherby în seara aceea, după cină, m-a întrebat de mama și de planurile mele de weekend. N-a existat nici măcar o singură clipă care să sugereze șocul crud și furia pe care le-am văzut în ochii ei în ziua următoare. Ar fi putut fi o fățarnică și jumătate – dar *de ce*? Conducerea școlii nu avea niciun motiv să aștepte până a doua zi ca să ne pună în față desenele. Dacă domnișoara Weatherby le-ar fi văzut în vinerea aceea, ar fi putut să ne cheme în biroul ei în aceeași zi.

Nu, concluzia era inevitabilă: desenele au apărut după moartea lui Ambrose.

Dar *cine* le-a trimis? Și, mai important de-atât, *de ce*?

Cineva care îl șantaja și care, în sfârșit, și-a dus la îndeplinire amenințarea?

Sau cineva care l-a omorât, încercând să ofere un motiv pentru

sinuciderea lui?

Sau, se poate... oare era posibil... ca Ambrose însuși să le fi trimis, într-o criză de remușcare, înainte să-și administreze doza fatală?

Dar resping ideea asta de îndată. Poate că Ambrose a greșit desenându-ne, din punct de vedere legal și moral, poate că a fost un abuz al poziției lui, cum a zis-o Fatima. Poate că, în timp, și el ar fi ajuns să gândească așa.

Dar sunt absolut convinsă, sută la sută sigură că, indiferent care erau sentimentele lui Ambrose, n-ar fi trimis niciodată desenele acelea la școală. Nu ca să scape de scandal, ci pentru că nu ne-ar fi pus niciodată în situația de a suferi oprobriul public care, clar, urma după o astfel de descoperire, n-ar fi pus-o pe *Kate* niciodată în asemenea postură. Afecțiunea lui, *dragostea* lui pentru noi era prea mare și, stând în acest metrou care trece hurducându-se prin tunel, cu fața mângaiată de un curent cald și plin de praf, atâta lucru știu sigur, de dragul lui Kate și al nostru, al tuturor, și anume că ne-a iubit.

Și atunci, cine?

Un șantajist din sat, cineva care a venit la Moară în ziua aceea și a văzut ceva și s-a gândit că-i poate fi de folos?

Vreau să fie adevărat. Pentru că alternativa... alternativa e aproape de neimaginat.

Crimă.

Și atunci sunt și mai puțini oameni care să aibă un motiv.

Nu Luc. El e singura persoană care a avut cel mai mult de pierdut de pe urma morții lui Ambrose. Și-a pierdut casa, sora și tatăl adoptiv. A pierdut orice pârghie de siguranță pe care o avusese vreodată.

Niciunul dintre săteni; cel puțin, nu unul de care să știu eu. Poate că vreunul l-a șantajat. Dar niciunul nu avea motiv să-l omoare pe unul de-ai lor.

Și atunci cine? Cine avea acces la desene și la ascunzătoarea lui Ambrose și cine era în casă în ziua în care a murit?

Îmi masez tâmpilele, încercând să nu mă gândesc la asta și încercând să nu mă gândesc la ultima conversație pe care am avut-o cu Fatima și Thea în timp ce mergeam spre stația de metrou din South Kensington, cu ochelarii de soare la ochi ca să nu ne orbească soarele arzător de vară.

— Ascultă, mai e ceva... a zis Thea, apoi s-a oprit sub arcada stației de metrou, ducându-și degetele la gură.

— Dar încetează odată cu rosul unghiilor, i-a zis Fatima, oarecum îngrijorată și nu pe un ton acuzator. Ce? Ce e?

— E... e vorba de Kate. Și Ambrose. Rahat! a exclamat ea, trecându-și degetele prin părul scurt, iar chipul îi era încremenit, de stres. Nu. Nu, nu contează.

— Nu poți să zici așa ceva și apoi să nu ne spui până la capăt, i-am răspuns, punându-i o mână pe braț. În plus, e evident că te roade. Scurpă tot, indiferent ce e. O să te simți mai bine. Cum se zice... o problemă împărtășită e o problemă rezolvată, nu?

— Dă-o dracului, zice Thea brutal. Ca și cum: *vai, cât de mult bine ne-a făcut nouă împărtășitul ăsta*, a spus cu chipul schimonosit. Uite care-i faza, ce-am să vă zic acum... nu e că așa crede... nu vreau ca *voi* să credeți că...

S-a poticnit, strângându-se de puntea nasului, sub ochelari, dar eu și Fatima am rămas tăcute, simțind că, dacă voiam să ne facă totuși o confesiune, nu aveam încotro decât să așteptăm.

În cele din urmă, ne-a zis.

Ambrose plănuia s-o ia pe Kate de-acolo. Imediat. S-o ducă la alt internat.

I-a zis Theei în weekendul anterior, când era foarte beat. Eu, Kate și Fatima înotam în Estuar, dar Thea rămăsese la Moară cu Ambrose, iar el băuse vin roșu și se holba la tavanul boltit și încerca să se împace cu o alegere pe care nu voia s-o facă.

— M-a întrebat despre școli, ne-a zis Thea. Cum era Salten în comparație cu celelalte locuri în care am fost. Dacă eram de părere că mi-a făcut rău faptul că am schimbat școala atât de des. Era beat, foarte beat și nu vorbea cum trebuie, până la capăt, dar apoi a zis ceva de legătura dintre părinte și copil și am simțit cum mi se strânge stomacul. Vorbea despre Kate.

Trage adânc aer în piept, ca și cum chiar și acum revelația o șochează.

— I-am zis: „Ambrose, nu face asta. O să-i frânger inima lui Kate.” Nu mi-a răspuns imediat, dar, în cele din urmă, mi-a zis „Știu. Dar nu am cum să... Nu mai pot să continui așa. Nu e bine, nimic nu e bine.”

Ce nu mai putea continua? Thea l-a întrebat sau, cel puțin, a încercat; dar noi tocmai ne întorceam și Ambrose a clătinat din cap, și-a luat sticla de vin și s-a dus sus, în studioul lui, a închis ușa după el, înainte ca noi, restul, să venim înapoi din Estuar, scuturându-ne apa

din păr și răsând.

Și pe tot parcursul serii și în săptămâna care a urmat, Thea s-a tot uitat la Kate, întrebându-se dacă știa ce plănuia tatăl ei. Dacă știa ce *grozăvie*...

Apoi, Ambrose a murit. Și totul s-a destrămat.

Nu mai pot continua așa. Vocea Theei, un ecou al vocii lui Ambrose, îmi răsuna în cap în drumul de la stația de metrou spre casă și abia dacă simțeam arsura soarelui după-amiezii în ceafă, atât de preocupată eram de propriile-mi gânduri.

E greșit, e complet greșit. Ce-a vrut să zică? Încerc să-mi imaginez ce-ar fi putut Kate să facă atât de rău încât el să ia decizia s-o trimită departe – dar imaginația mea dă rateuri. A văzut-o pe Kate, ne-a văzut pe toate, de fapt, trecând cu greu prin acel an, făcând greșeli și luând hotărâri îndoielnice, experimentând băutura, drogurile și sexualitatea. Și n-a zis nimic. Într-un fel, nici nu e de mirare, căci, având în vedere trecutul lui, nu era prima persoană care să arunce cu piatra. Ne-a supravegheat doar, cu dragoste, și a încercat să ne spună, fără să ne judece, când riscam prea mult și ne puneam în pericol. Singura dată când l-am văzut cu adevărat furios a fost când Kate a luat pastilele acelea la discotecă.

— Ai înnebunit? a urlat el atunci. Știi ce fac pastilele astea din corpul tău? Pentru Dumnezeu, ce avea dacă fumai niște iarbă?!

Dar chiar și atunci, n-a pedepsit-o, nu i-a restricționat programul – ci doar și-a exprimat îngrijorarea și dezamăgirea. Ținea la ea, la noi. Voia să ne fie bine. Clătina nemulțumit din cap când ne vedea că fumăm, se uita cu tristețe la Thea când apărea cu bandaje și plasturi peste tăieturi și arsuri ciudate. Când ne duceam la el cu vreo problemă, ne dădea un sfat, ne asculta. Dar atât. Nu exista niciun fel de condamnare, de indignare morală. Nu ne-a făcut niciodată să ne simțim prost sau să ne fie rușine.

Ne-a iubit pe toate. Dar, mai presus de orice, a iubit-o pe Kate – a iubit-o cu o dragoste atât de puternică, încât, câteodată, îți tăia răsufierea. Poate că asta se datora faptului că au fost doar ei doi atât de multă vreme, după moartea mamei lui Kate – dar, câteodată, era ceva în felul în care o privea, în felul în care îi dădea părul după ureche, în felul în care o evoca în tablourile lui, în felul în care încerca... nu s-o surprindă, nu neapărat asta e cuvântul, cât să-i găsească chintesența

care i-ar fi permis să păstreze pentru totdeauna ceva din ea pe o coală de hârtie, de unde să nu poată nimeni să i-l ia. Era o odă a adorării pe care am surprins-o uneori și la părinții mei, dar vag, ca și cum m-aș fi uitat printr-un geam aburit sau de la o distanță foarte mare. Însă, în Ambrose, era ca o flacără care ardea cu patimă.

Pe noi ne iubea, dar Kate era parte din el. Mi-e imposibil să accept că ar fi putut s-o trimită departe de el.

Ce-ar fi putut să facă ea atât de rău, încât Ambrose să simtă că nu are ce face decât să se despartă de ea?

— Ești sigură? am întrebat-o pe Thea, simțindu-mă de parcă viața îmi era zdruncinată din temelii, ca într-un glob de zăpadă în care zăpada se reazăază. Chiar asta a spus?

Dar ea s-a mulțumit să dea din cap afirmativ, iar apoi, când am insistat, mi-a răspuns:

— Chiar crezi că aș fi înțeles greșit așa ceva?

Nu mai pot continua așa...

Ce s-a întâmplat, Ambrose? A făcut Kate ceva? Sau... și gândul era ca un cuțit în stomac... S-a întâmplat altceva? Ceva de care Ambrose o apăra pe Kate? Sau ceva ce-a făcut el însuși?

Nu știu. Nu pot să răspund la întrebări, dar mi se învâрте capul din pricina lor, în timp ce picioarele înghit distanța dintre metrou și casă.

Ajung aproape de casă și curând o să trebuiască să las la o parte gândurile astea și să devin partenera de viață a lui Owen și mama Freyei.

Dar întrebările nu-mi dau pace, sunt creaturi cu aripi și gheare care mă agață și mă lovesc cu o asemenea putere, încât tresar, ferindu-mi fața ca și cum m-aș feri de ele, dar nu reușesc.

Ce-a făcut? Ce-a făcut de merita să fie trimisă de-acasă? Și ce ar fi fost ea în stare să facă, numai să-l oprească?

Complice la crimă.

Complice la crimă.

Indiferent de câte ori repet fraza asta în mintea mea, nu reușesc s-o pricep. Complice la crimă. O infracțiune care se pedepsește cu închisoarea. În întunericul încăperii mele, cu draperiile opace trase pe geamuri ca să nu intre soarele serii, cu Freya în brațe, fraza repetată întruna vine peste mine în valuri de teroare care-mi dau frisoane. Complice la *crimă*.

Apoi, îmi apare ca o străfulgerare în întuneric. Biletul de adio. De el trebuie să mă agăț.

O adorm pe Freya la sân, iar ea pare să doarmă profund, dar, când încerc s-o desprind de mine, se prinde ca o maimuță, cu degetelele ei puternice și începe să sugă iar, cu o hotărâre reînnoită, îngropându-și fața în sânul meu, ca și cum s-ar putea întoarce în trupul meu, acolo unde se simte în siguranță.

După un minut, îmi dau seama că n-o să-mi dea drumul fără să se opună vehement, și oftez, lăsându-mă cu toată greutatea pe scaunul de alăptat, lăsându-mi gândurile să roiască iar, să danseze înainte și înapoi, în legea lor.

Biletul lui Ambrose. Biletul *de adio*. Cum să fi scris un bilet de adio, dacă a fost omorât?

L-am citit, deși tot ce-mi pot aminti acum sunt fraze scurte și fragmente, și felul în care scrisul părea să se dezintegreze în literele chinuite de la final. *Sunt împăcat cu hotărârea mea... te rog să mă crezi, draga mea Kate, că fac asta din dragoste – ultimul lucru pe care îl pot face ca să te protejez... Te iubesc, așa că, te rog, mergi mai departe: trăiește, iubește, fii fericită. Și, mai presus de toate, nu lăsa ca toate astea să fie în van.*

Dragoste. Protecție. Sacrificiu. Acestea au fost cuvintele care au rămas cu mine în toți anii ăștia. Și, în contextul a ceea ce credeam atunci, cuvintele acestea aveau sens. Dacă Ambrose ar fi trăit, întregul scandal al schițelor ar fi ieșit la iveală – el ar fi fost dat afară, iar numele lui, împreună cu cel al lui Kate, ar fi fost târât în noroi.

La vremea aceea, când am fost chemate în biroul domnișoarei

Weatherby, am avut sentimentul că lucrurile se potrivesc, au sens. Ambrose a văzut furtuna venind și a făcut singurul lucru pe care îl putea face ca s-o protejeze pe Kate – și-a pus capăt zilelor.

Dar acum... acum nu mai sunt atât de sigură.

Mă uit la copilul din brațele mele și nu-mi imaginez o situație în care aş putea s-o părăsesc de bunăvoie și nesilită de nimeni. Nu că nu-mi pot imagina un părinte care își ia viața – știu că sunt astfel de oameni. A fi părinte nu e o garanție că te imunizezi în fața depresiilor insuportabile sau a stresului, dimpotrivă chiar.

Dar Ambrose nu era deprimat. Eram cât se poate de sigură. Și, mai mult decât atât, era ultima persoană care să țină la reputația lui. Avea bani. Avea prieteni în străinătate, mulți prieteni. Și, mai presus de toate, își iubea copiii. Nu-mi pot imagina că i-ar fi lăsat să înfrunte balaurii de care el însuși se temea. Ambrose pe care l-am cunoscut eu și-ar fi luat copiii cu el și i-ar fi dus la Praga sau în Thailanda sau în Kenya – și nu l-ar fi durut nici în fund de scandalul pe care l-ar fi lăsat în urmă, pentru că ar fi avut cu el arta și copiii, și acestea erau cele mai importante lucruri din lume pentru el.

Cred că am știut asta dintotdeauna. Doar că a fost nevoie ca eu, la rândul meu, să devin părinte, ca să-mi dau seama.

Freya adoarme în cele din urmă, gura îi rămâne moale, capul îi cade pe spate, iar eu o las ușor pe cearșaful alb și ies pe vârfuri din cameră, ducându-mă jos, la Owen, care stă pe canapea și se uită la o emisiune ușoară și plictisitoare, pe Netflix.

Ridică privirea în momentul în care intru în cameră.

— A adormit?

— Da, era ruptă de oboseală. Nu cred că a fost foarte mulțumită că am plecat de-acasă azi.

— La un moment dat, trebuie să mai tai din cordonul ombilical... zice Owen, tachineându-mă ușor.

Încearcă doar să mă stârnească, știu asta, dar sunt obosită și stresată și lipsită de echilibru psihic din cauza tuturor celor întâmplare azi; și încă mai încerc să pricep revelațiile Theei și de unde a apărut plicul cu pozele, așa că mă răstesc la el, fără să vreau.

— Pentru Dumnezeu, Owen, are șase luni.

— Dar știu asta, zice el, înțepat, luând o gură din berea pe care o avea la îndemână. Știu ce vârstă are la fel de bine ca și tine. E și copilul meu. Sau, cel puțin, asta mi s-a dat de înțeles.

— Asta ți s-a dat de înțeles?

Simt cum mi se urcă sângele în cap, iar vocea mea, în momentul în care repet cuvintele, e foarte ascuțită și mustește de furie.

— *Asta ți s-a dat de înțeles?* Ce mama dracului vrea să însemne asta?

— Hei! Owen trânteste paharul de bere cu destulă putere. Să nu mă înjur! Isa, Dumnezeu! Ce s-a întâmplat cu tine în ultima vreme?

— Ce s-a întâmplat cu *mine*?

Aproape că nu mai sunt în stare să articulez cuvintele, de furie.

— Adică tu te apuci și-mi arunci așa, din senin, că Freya nu e copilul tău și tot tu mă întrebi ce s-a întâmplat cu *mine*?

— Freya nu e... ce naiba?

Chipul lui e confuz și îl văd cum reia în minte conversația din ultimele minute, apoi își dă seama.

— Nu! Ți-ai ieșit din minți? De ce-aș fi vrut să zic așa ceva? Încercam doar să zic că ar trebui să te mai relaxezi uneori, că *sunt* tatăl Freyei, dar nu și-ar da nimeni seama de asta după timpul pe care apuc să-l petrec având grijă de ea. Cum naiba ai putut să gândești că eu aș putea sugera că n-ar fi...

Se oprește, nu mai are cuvinte, iar eu simt cum obrații îmi iau foc când înțeleg ce-a vrut de fapt să zică, dar furia mea nu se poate domoli; ba, dimpotrivă, crește în intensitate. Nimic nu te face să lupți mai tare cu celălalt ca atunci când știi că greșești.

— Ah, păi, e perfect atunci, îi arunc eu. Nu făceai decât să sugerez că sunt o nebună obsesivă și maniacă a controlului, care nu-și lasă soțul să schimbe nici măcar un scutec. Asta schimbă totul. Evident că nu mai sunt nervoasă *deloc* acum.

— Oh, Hristoase, încetezi totuși să-mi mai răstălmăcești cuvintele? geme Owen.

— Păi e cam greu, când te apucă glumele, fără să spui ce urmărești de fapt, zic eu, cu vocea tremurândă. Sunt sătulă de toate înțepăturile astea despre tot felul de lucruri – dacă nu despre copil, atunci e despre biberoane, și dacă nu e vorba de biberoane, atunci vrei neapărat să vorbim despre când o scoatem pe Freya din dormitorul nostru și-o mutam în al ei. E ca și cum...

— Nu sunt înțepături, sunt sugestii, mă întrerupe Owen, pe un ton rugător. Da, uite, recunosc, *este* ceva ce a început să-mi creeze niște frustrări, mai ales acum că are șase luni. Mănâncă și alimente – nu e

cam ciudat să-i mai dai sân acum, că au început să-i dea dinții?

— Ce legătură are asta? E un *bebeluș*, Owen. N-ai decât să-i dai mâncare solidă. Ce te oprește?

— Tu mă oprești! În fiecare seară e același lucru – evident că nu adoarme cu mine, cum să adoarmă, dacă tu nu te oprești din alăptat?

Tremur toată de furie, atât de mare este furia, că pentru o clipă nu mai sunt în stare să vorbesc.

— Noapte bună, Owen, reușesc în cele din urmă să-i zic.

— Stai puțin!

Se ridică în picioare, în momentul în care dau să ies pe ușă.

— Adică tot tu pleci cu coada sus. Eu n-am vrut de la bun început să avem discuția asta. *Tu* ai ținut morțiș să scoți toate astea la iveală!

Nu-i răspund. Încep să urc scările.

— Isa, strigă el ferm, dar domol, ca să n-o trezească pe Freya. Isa! De ce dracu' te comporți așa?

Dar nu-i răspund. Nu pot să-i răspund. Pentru că dacă o fac, o să zic ceva care s-ar putea să-mi distrugă relația și să nu mai existe cale de întoarcere.

Adevărul.

Mă trezesc cu Freya lângă mine, dar restul patului dublu e gol și, pentru o clipă, nu reușesc să pricep de ce mă simt atât de dărâmată și de rușinată, apoi îmi aduc aminte.

Rahat! A dormit jos sau a venit târziu și a plecat devreme?

Mă ridic foarte încet, las cuvertura să se adune jos, pe podea, în caz că Freya se rostogolește pe pat, îmi iau halatul pe mine și cobor în vârful picioarelor.

— Îmi pare rău, îi zic direct, iar fața lui se schimbă, exprimând ceva între ușurare și nefericire.

— Și mie îmi pare rău, zice el. Am fost un idiot absolut. Ce-am zis...

— Ascultă, ai tot dreptul să te simți așa. Și ai dreptate – nu cu alăptatul, asta e o prostie, dar o să *încerc* să te implic mai mult. Oricum, va fi nevoie. Freya crește și n-o să aibă atât de multă nevoie de mine și, în plus, o să mă întorc la lucru în curând.

Se ridică și mă îmbrățișează și îi simt bărbia pe creștetul capului meu și pieptul cald pe obraz și trag adânc aer în piept, tremurând.

— E plăcut așa, zic eu în cele din urmă.

Rămânem așa o vreme, nu știu cât. Dar, în cele din urmă, se aude zgomot de sus, un fel de ciripit, și mă retrag din îmbrățișarea lui.

— Fir-ar, am lăsat-o pe Freya pe pat. O să se rostogolească.

Sunt pe cale să plec, dar Owen mă bate pe umăr.

— Hei, rezoluție nouă, ți-aduci aminte? Mă duc *eu*.

Zâmbesc și-i fac semn că am înțeles, iar el o ia la fugă pe scări. Pornesc fierbătorul ca să-mi fac ceaiul de dimineață și-l aud gângurindu-i Freyei, luând-o în brațe, ea chicotind fericită când el se joacă de-a v-ați ascunselea cu suzeta ei.

Îmi beau ceaiul și-l ascult pe Owen umblând prin cameră. Îl aud cum scoate șervețelele umede și scutecele, cum o schimbă pe Freya, apoi aud sertarele deschizându-se, ca să ia de acolo un maiou curat pentru ea.

Îi ia mult timp, mult mai mult decât mi-ar lua mie să schimb un scutec, dar îmi reprim pornirea de a mă duce sus și, în cele din urmă, aud pași pe scări și apar amândoi în ușă, Freya în brațele lui Owen, expresiile lor fiind atât de asemănătoare, încât mă înduioșez profund.

Freya e haioasă, are părul ridicat de la somn, cam cum îl are și Owen și rânjesc amândoi la mine, mulțumiți de ei înșiși și fiecare de celălalt și de soarele dimineții. Ea întinde o mână spre mine, cerându-mi s-o iau în brațe, dar, gândindu-mă la vorbele lui Owen, mă mulțumesc să-i zâmbesc și să rămân unde sunt.

— Bună, mami, zice Owen solemn, uitându-se la Freya, apoi la mine. Eu și Freya am stat de vorbă și ne-am decis ca tu să-ți iei liber azi.

— Liber? răspund, cu o nuanță de alarmă. Cum adică liber?

— Să ai ziua asta pentru tine, să-ți faci de cap. Ai fost atât de obosită, că meriți o zi în care să nu-ți faci griji pentru noi.

Nu pentru Freya îmi fac eu griji. De fapt, în multe privințe, ea e singurul lucru care mă mai ține pe linia de plutire. Dar nu pot să-i zic asta lui Owen.

— Nu vreau să aud niciun fel de proteste, zice el. Ți-am făcut o programare la spa pentru toată ziua și am plătit deja în avans pentru toată ziua, așa că, dacă nu vrei să pierd banii, trebuie să fii în oraș la 11. Eu și Freya o să ne descurcăm singurei de la... – se uită la ceasul de bucătărie – de la 10 până la 4 după-masă, și nu vrem să te vedem.

— Păi, și cum facem cu mâncarea?

— O să-i dau una dintre cutiile alea de lapte. Și poate – zice el și chicotește în barbă – o să facem o nebunie totală și o să mâncăm niște piuré de broccoli, nu-i așa, simpatico? Ce zici?

Nu vreau. Ideea de a-mi petrece toată ziua la spa, cu toate astea pe cap... este... este cumva obscen. Trebuie să mă mișc, să fac ceva, să scap de îndoieli și temeri.

Deschid gura... dar nu găsesc nimic de zis. Doar atât:

— OK!

Îmi iau la revedere de la ei și simt că mi se strânge stomacul dându-mi seama că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc cu gândul la Salten și la ce s-a întâmplat acolo. Și totuși, cumva, n-a fost să fie așa. După călătoria cu metroul, mă simt tensionată, am maxilarele încleștate, mă doare capul din ce în ce mai tare, din ceafă spre tâmpile. Dar, când ajung la salon, mă las pe mâinile unei terapeute experimentate și, cumva, toate gândurile obsesive îmi sunt alungate și, pentru următoarele două ore, nu mă mai gândesc la nimic decât la durerea din mușchi, la tensiunea din cap și dintre omoplați sub presiunea mâinilor ei.

— Ești foarte tensionată, îmi zice ea pe un ton foarte scăzut. Sunt o grămadă de noduri pe spatele tău. Ai parte de foarte mult stres la muncă?

Dau amețită din cap, dar nu zic nimic. Rămân cu gura căscată. Simt răceala salivei mele pe prosop, dar sunt atât de obosită, că nu reușesc să găsesc resursele să-mi pese.

O parte din mine nu mai vrea să plece de-aici niciodată. Dar trebuie să mă întorc. La Kate, Fatima și Thea. La Owen. La Freya.

Plec de la spa după vreo patru, cinci ore, clipind amețită și confuză, cu părul tuns, relaxată și încălzită și mă simt de parcă aș fi beată – beată de satisfacția că mi-am luat trupul înapoi. Sunt *eu* din nou. Nimic nu mă mai apasă. Până și poșeta mi-e ușoară pe umăr, căci am lăsat acasă geanta Marni pe care o port de când am născut-o pe Freya – o chestie mare și spațioasă, încăpătoare, cu mult loc pentru scutece și șervețele umede și un schimb de haine pe deasupra – și mi-am lăsat portofelul și cheile în geanta pe care am folosit-o înainte. E o chestie minusculă, nu mai mare decât un plic și acoperită cu niște fermoare decorative care nu folosesc la nimic, dar care sunt un magnet pentru un bebeluș curios. Mă simt ca și cum aș fi din nou eu, cea de altădată, deși în geantă nu am loc decât pentru portofel, telefon, chei și balsam de buze.

În drumul spre casă, de la metrou, sunt cuprinsă brusc și copleșitor de o dragoste imensă pentru Owen și Freya. Mă simt de parcă aș fi fost plecată o sută de ani undeva, imposibil de departe.

Dar o să fie bine. Dintr-odată, sunt convinsă de asta. O să fie bine. Ce-am făcut a fost stupid și iresponsabil, dar n-a fost nici crimă, nici ceva pe aproape măcar, iar poliția o să-și dea seama de asta, dacă o să se ajungă atât de departe.

Urcând scările spre apartament, trag cu urechea să văd dacă plânge Freya... dar e liniște totală. Oare au ieșit în oraș?

Bag cheile în ușă, ușurel, pentru cazul în care Freya doarme... și îi strig încet. Niciun răspuns. Bucătăria e goală, luminată de soarele de vară, și pun de cafea, apoi o iau sus, s-o beau.

Doar că... nu se întâmplă așa.

În schimb, mă opresc brusc, în ușa livingului, ca și cum m-ar fi lovit ceva și nu pot respira.

Owen e pe canapea, cu capul în mâini, iar în fața lui, pe măsuta de cafea, sunt două obiecte, răsfirate ca dovezile într-un proces. Primul

este un pachet de țigări din geantă, geanta de bebeluș, cea pe care am lăsat-o acasă.

Al doilea este plicul... cu timbru de Salten.

Stau acolo, cu inima bătându-mi repede în piept, incapabilă să vorbesc, în timp ce el îmi întinde o fotografie – una în care sunt eu.

— Vrei să-mi explici chestia asta?

Înghit cu greutate. Am gura uscată și am iar senzația că mi s-a pus un nod în gât, atât de dureros că nu-l mai pot înghiți.

— Aș putea să întreb același lucru, reușesc eu să-i zic. Ce faci, mă spionezi? Îmi cauți prin geantă?

— Cum îndrăznești?

Vorbește încet, ca să n-o trezească pe Freya, dar vocea îi tremură de furie.

— Cum îndrăznești? Ți-ai lăsat căcatul de geantă aici și Freya a umblat în ea. Molfăia chestiile astea – îmi aruncă pachetul de țigări la picioare, vărsându-i conținutul – când am găsit-o. Cum ai putut să mă minți?

— Eu... încerc să zic ceva, dar mă opresc.

Ce pot să zic? Gâtul mă doare atât de rău de efortul de a nu spune adevărul!

— Cât despre asta... ridică spre mine desenul, cu mâini tremurânde. Nici măcar... Isa, mă înșeli, ai pe cineva?

— Poftim? Nu!

Am răspuns spontan, înainte să am timp să mă gândesc.

— Evident că nu! Desenul acela nu e... nu sunt eu în el!

Îmi dau seama din momentul în care am deschis gura că e o prostie ce spun. Ba sunt eu, e atât de clar! Ambrose e un artist mult prea bun ca să pot nega. Dar nu sunt eu cea de-acum, asta am vrut să zic. Nu e trupul meu – trupul meu moale, de după sarcină. Sunt eu cea care am *fost*, așa cum eram cândva.

Dar privirea lui Owen îmi sugerează ce am făcut.

— Adică... încep eu să mă bâlbâi. Eu sunt, adică am fost, dar nu e...

— Nu mă minți, mă întrerupe, cu vocea chinuită, apoi își ferește privirea, ca și cum nu mai suportă să mă vadă și se duce la fereastră.

— Am sunat-o pe Jo, Isa. A zis că n-a fost nicio întâlnire ieri. E un bărbat, nu-i așa, fratele lui Kate, cel care ți-a trimis trandafirii?

— *Luc*? Nu, cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Atunci, cine? E din Salten, am văzut timbrul. Asta ai făcut acolo, la

Kate, te-ai întâlnit cu el?

— Nu el a desenat asta.

— Atunci cine? ȕipă Owen, întorcându-se spre mine.

Fața îi e contorsionată de furie și supărare, pielea îi e pătată, iar buzele întinse sunt ca ale unui copil gata să plângă.

Ezit, suficient de mult cât să-l aud făcând un zgomot de dezgust, apoi, cu un gest șocant, rupe foaia în două, sfâșiindu-mi fața, trupul, sânii, picioarele, apoi îmi aruncă jumătățile la picioare și se întoarce să plece.

— Owen, nu face asta, reușesc eu să-i zic. N-a fost Luc. A fost...

Dar mă opresc. Nu-i pot spune adevărul. Nu pot să zic că a fost Ambrose fără să fiu nevoită să spun totul, de la capăt. Ce-aș putea să-i zic? Nu pot să-i zic decât un singur lucru:

— A fost... a fost Kate, zic eu în cele din urmă. Kate a fost cea care le-a desenat. Acum multă vreme.

Vine foarte aproape de mine și-mi prinde bărbia între degete și se uită în ochii mei, susținându-mi privirea, ca și cum ar încerca să se uite prin mine, în sufletul meu. Încerc să-l înfrunt, să mă uit în ochii lui cu aceeași intensitate, fără frică... dar nu pot. Ochii mei însă ezită și sunt nevoită să-mi feresc privirea, văzând durerea și furia atât de vii pe chipul lui.

Fața i se schimonosește și își retrage mâna.

— Mincinoaso, zice el, apoi se întoarce să plece.

— Owen, nu! strig eu și mă așez între el și ușa.

— Dă-te din calea mea, zice el și mă împinge cu forță, îndreptându-se spre scări.

— Unde te duci?

— Nu e treaba ta. În pub. La Michael. Nu știu. Doar că...

Dar nu mai poate continua, cred că mai are puțin și începe să plângă, iar chipul îi e contorsionat de efortul de a nu lăsa disperarea să pună stăpânire pe el.

— Owen! ȕip după el, în momentul în care ajunge la ușa de la intrare și, pentru o clipă, se oprește cu mâna pe clanță, așteptând să spun ceva, dar apoi se aude un sunet de sus, un scâncet din ce în ce mai puternic.

Am trezit-o pe Freya.

— Eu... încerc să-i zic, dar nu mă pot concentra.

Plânsetele ascuțite și bolborosite ale Freyei sunt ca niște freze în creierul meu și nimic altceva nu mai contează.

— Owen, te rog, eu...

— Du-te și vezi ce face fata, zice el, aproape cu blândețe, apoi lasă ușa să se trântască în urma lui și dispare, iar eu nu reușesc decât să mă așez pe scară, în timp ce urletele de sus ale Freyei îmi acoperă plânsul.

Nu se întoarce acasă toată noaptea. E prima dată când ne certăm și face chestia asta – să plece în oraș, să stea în oraș, fără să-mi spună unde e și când se întoarce.

Mănânc cu Freya, cu un sentiment de singurătate, apoi, după ce o adorm, încep să bat casa în lung și-n lat, în semiîntunericul care începe să se adâncească, încercând să pricep ce am de făcut mai departe.

Partea cea mai rea e că nu-l condamn. Știe că-l mint și nu e doar prostia pe care am făcut-o zicându-i că mă întâlnesc cu Jo, ci și faptul că a simțit că-l mint de când am plecat la Kate. Și are dreptate. Îl mint. Și nu știu cum să fac să nu-l mai mint.

Îi trimit un mesaj, doar unul, nu vreau să-l implor, îi scriu: *Te rog, vino acasă. Sau, cel puțin, zi-mi că ești OK.*

Nu-mi răspunde. Nu știu ce să cred.

Undeva, spre miezul nopții, primesc un mesaj de la Ella, prietena lui Michael. Îmi scrie: *Nu știu ce s-a întâmplat, dar Owen e la noi. O să stea peste noapte. Te rog să nu-i zici că ți-am trimis mesajul ăsta, nu e treaba mea să mă bag între voi, dar nu pot să suport ideea că o să-ți faci griji din pricina lui.*

Simt cum mă inundă un val de ușurare, o senzație atât de fizică, reală, ca aceea pe care o ai când ieși dintr-un duș fierbinte.

Mersi mult de tot!!! îi scriu înapoi, apoi îmi vine în minte să adaug: *N-o să-i zic, dar îți mulțumesc.*

Cam pe la 2:30 mă duc sus și mai durează până când, în cele din urmă, adorm plângând.

Dimineată însă, starea mea de spirit s-a schimbat. Nu mai simt disperarea aceea totală. Sunt furioasă. Pe mine, pe trecutul meu, pe propria mea prostie.

Dar sunt furioasă și pe Owen.

Încerc să-mi imaginez cum ar fi fost dacă situația era invers – dacă el ar fi primit trandafiri de la o prietenă veche, un desen nesemnat prin poștă și-mi pot imagina că aș vedea roșu în fața ochilor. Ba chiar îmi

pot imagina că l-aș putea acuza de diverse. Dar nu-mi pot imagina că aș pleca și mi-aș lăsa partenerul și copilul, fără să le spun unde mă duc, fără măcar să încerc să aflu povestea din punctul lui de vedere.

E luni și nu mă aștept să vină acasă decât după muncă. Ține un costum de schimb în birou, în caz de urgență, așa că nu e nevoie să vină acasă, poate doar ca să se bărbierească, dar s-au cam dus vremurile când cei din Ministerul de Interne mai așteptau ca bărbații să vină la lucru rași, cu piele de bebeluș și, în tot cazul, Michael îi putea împrumuta o lamă, dacă avea nevoie.

Mă duc în parc cu Freya, o dau în leagăne. Mă prefac că nu e nimic în neregulă și refuz să las toate scenariile negative să-și facă de cap în mintea mea.

Vine ora șapte seara... și începe. Mănânc de seară, simțind iar durere în gât, ca și cum m-aș sufoca.

O duc pe Freya la culcare.

Și apoi, exact în momentul în care mă întind pe canapea și trag o cuvertură pe mine, în ciuda căldurii de afară, îl aud – sunetul cheilor în ușă – și inima îmi tresare în piept.

Mă ridic, înfășurată în cuvertură, ca într-un scut împotriva a ceea ce avea să urmeze... și mă întorc cu fața spre ușă.

Niciunul din noi nu zice nimic. Nu știu exact ce așteptăm – un indiciu de la celălalt, poate. Să-și ceară scuze celălalt.

— E orez pe plită, îi zic eu în cele din urmă, cu durere în gât de la efortul de a vorbi. Dacă ți-e foame, adaug eu.

— Nu mi-e foame, zice el scurt, dar se întoarce și intră în bucătărie, unde îl aud umblând prin oale și farfurii.

E beat, îmi dau seama după felul în care trăneste farfuriile pe masă, mai tare decât ar fi vrut, după felul în care scapă cuțitul și furculița din mână, le ridică iar pe masă, apoi, cumva, le scapă din nou.

Rahat, trebuie să mă duc și eu în bucătărie. În ritmul ăsta, o să se opărească sau o să-și dea foc la cravată.

Când ajung în bucătărie, îl găsesc la masă, cu capul în mâini, cu o farfurie de orez rece în față, dar din care nu mănâncă. Stă acolo, pur și simplu, holbându-se în farfurie, cu un fel de disperare în ochi.

— Lasă-mă pe mine, îi zic eu și-i iau farfuria și o pun în cuptorul cu microunde câteva secunde.

Când îi pun din nou orezul în față, e aburind și el începe să mănânce mecanic, părând că nici nu-și dă seama ce mâncare e.

— Owen... Despre aseară...

Se întoarce cu fața la mine, cu o expresie îndurerată de implorare și-mi dau seama, dintr-odată, că nici el nu știe ce să facă. Vrea să mă creadă. Să-i ofer o explicație acum, să o accepte, pentru că vrea atât de mult să se termine, vrea ca toate acuzațiile pe care mi le-a aruncat în ochi aseară să nu fie adevărate.

Trag adânc aer în piept. Dacă aș putea găsi cuvintele potrivite...

Dar când dau să vorbesc, sună telefonul, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

E Kate și aproape că nu vreau să răspund. Dar ceva – obișnuința, teama, nu știu exact ce – mă face să răspund.

— Alo?

— Isa?

Vocea îi e plină de panică și-mi dau seama imediat că ceva s-a întâmplat.

— Isa, eu sunt.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de tata, zice ea, încercând să nu plângă. De trupul lui. M-au întrebat... mi-au zis că...

Se oprește, respirând sacadat și înțeleg că se chinuie să-și stăpânească plânsul.

— Kate, Kate, calmează-te! Respiră adânc! Ce ți-au zis?

— Mi-au zis că o să-i ancheteze moartea pe motiv de suspiciune. Că vor să vin la poliție. Pentru interogatoriu.

Mă ia frigul instantaneu. Simt că mă lasă picioarele și caut să mă țin de masa de bucătărie ca să nu cad, apoi mă așez lângă Owen, incapabilă să mai stau în picioare.

— Oh, Dumnezeule mare!

— Poți să vii? Trebuie... trebuie să vorbim.

Știu ce zice. Încearcă s-o facă să sune ca o chestie inofensivă, în cazul în care Owen ascultă, dar da, trebuie să vorbim, de urgență, înainte ca poliția s-o interogheze și, poate și pe noi. Trebuie să ne punem poveștile în ordine.

— Desigur, reușesc să-i răspund. O să vin în seara asta. Ultimul tren spre Salten pleacă la nouă jumătate. Reușesc să-l prind dacă iau un taxi până la gară.

— Ești sigură? mă întreabă, suspinând. Știu că îți cer foarte mult, dar Fatima nu poate veni, că e de gardă, și nu reușesc să dau de Thea.

Nu răspunde la telefon.

— Nu fi nebună, vin!

— Mulțumesc, *mulțumesc mult*, Isa. E... înseamnă mult pentru mine. O să-l sun acum pe Rick, să vină să te ia.

— Ne vedem în curând. Te iubesc.

Abia după ce închid telefonul îi văd fața lui Owen, ochii lui roșii de oboseală și băutură, dar îmi dau seama cam cum îi par lui toate astea. Simt că intru în pământ.

— Te întorci în Salten? scuipe el. *Iar?*

— Kate are nevoie de mine.

— S-o ia dracu' pe Kate!

Urlă cuvintele în așa hal, că tresar, apoi se ridică și-și ia castronul cu orez, mâncare de care abia s-a atins, și îl trânteste în chiuvetă așa de tare că tot orezul se împrășteie pe gresie. Apoi, când îmi vorbește din nou, vocea îi e mai calmă, dar îi tremură:

— Cu *noi* cum rămâne, Isa? Cum rămâne cu mine?

— Nu e vorba de tine, îi răspund. Măinile îmi tremură în momentul în care ridic de jos castronul de orez și-l spal în chiuvetă. E vorba despre Kate. Are nevoie de mine.

— *Eu* am nevoie de tine.

— L-au găsit pe tatăl ei. E distrusă. Ce vrei să fac?

— *Ce* a pățit tatăl ei? Despre ce dracu' e vorba?

Îmi țin capul în mâini. Nu sunt în stare să fac față acum unei discuții cu el. Nu-i pot explica totul – încercând să navighez între adevăruri și minciuni, să găsesc calea spre el. Și oricum Owen nu m-ar crede, nu în starea în care este acum. E pregătit de încă o ceartă, caută o modalitate să defuleze.

— Ascultă, e complicat... are nevoie de mine, asta e tot ce pot să-ți spun. Trebuie să plec.

— Căcat! Îmi vinzi numai gogoși. A reușit să se descurce șaptesprezece *ani* fără tine, Isa. Ce-ai pățit? Nu înțeleg... n-ai văzut-o de ani de zile și dintr-odată pocnește din degete și te și duci fuguța?

Cuvintele lui... pentru o clipă le simt atât de asemănătoare celor spuse de Luc, că nu reușesc să dau nicio replică, ci doar rămân așa, în picioare, respirând greu, ca și cum m-ar fi plesnit peste față. Apoi îmi strâng palmele în pumni, încercând să mă autocontrolez, și dau să plec.

— La revedere, Owen.

— La revedere?

Vine spre mine, pășind prin orezul vărsat pe jos.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Ce vrei tu să însemne.

— Ce vreau eu, zice el, cu vocea tremurându-i, e ca relația noastră să fie o prioritate pentru tine. De când a apărut Freya, am fost mereu ultimul pe lista curului – nici măcar nu mai *vorbim* – și acum asta!

Nu-mi dau seama dacă vorbește despre Salten și Luc, despre Fatima, Thea și Kate... sau chiar despre Freya.

— M-am săturat, mă auzi? M-am săturat să tot fiu ultimul pe listă!

Și brusc, cu aceste cuvinte, nu mai sunt tristă și înfricoșată, ci furioasă. Foarte, foarte furioasă.

— Despre *asta* e vorba cu adevărat, nu-i așa? Nu e vorba despre Luc sau despre Kate sau măcar despre nenorocitul ăla de pachet de țigări. E vorba despre *tine*. E vorba despre faptul că nu suporti să nu mai fii tu automat pe primul loc.

— Cum *îndrăznești* să-mi zici așa ceva? întreabă el, aproape incoerent. M-ai mințit și acum vrei s-o faci ca și cum ar fi vina mea? Încerc să stau de vorbă cu tine, Isa. Chiar nu dai niciun rahat pe *noi*?

Ba da! E evident că mă doare. Dar, în momentul acesta, chiar sunt la limita suportabilității. Și nu sunt în stare să stau să rezolv nimic. Dacă Owen forțează nota, atunci mi-e foarte, foarte teamă că o să-i spun adevărul.

Îl împing și trec pe lângă el și mă duc sus, unde doarme Freya și încep să-i îndes lucrurile într-o geantă, cu mâinile tremurând. Nu sunt sigură ce împachetez. Scutece. O mână de chiloți și maiouri pentru copil. Niște bluze. Dumnezeu știe dacă eu o să am ce purta. Dar în momentul ăsta nu-mi pasă. Vreau doar să ies.

O iau pe Freya, o simt cum începe să se agite și să mormăie în brațele mele, o bag într-un pulover de lână care s-o protejeze de aerul rece al nopții. Apoi îmi pun geanta pe umăr.

— Isa!

Owen mă așteaptă în hol, cu fața o mască de furie și angoasă reprimată.

— Isa, nu face asta!

— Owen, eu...

Freya se agită pe umărul meu. Telefonul din geantă îmi bipăie. Thea? Fatima? Nu pot să gândesc. Nu pot să *gândesc*.

— Te duci la el, nu-i așa? izbucnește Owen. La fratele lui Kate. Nu-i

așa? Mesajul e de la el?

E ultima picătură.

— Du-te dracului, îi scuip printre dinți..

Și-l împing să-mi fac loc, apoi trântesc ușa apartamentului după mine, lucru care o face pe Freya să sară din somn și să înceapă să scâncească. În hol, îi bag picioarele agitate în căruț, tremurând, ignorându-i urletele din ce în ce mai ascuțite, apoi deschid ușa de la intrare și trântesc căruțul furioasă peste prag, ca să ies din casă și să cobor scările.

Nici n-am ajuns bine în grădina din fața casei, că aud ușa deschizându-se și Owen iese afară, cu o față chinuită.

— Isa! plânge el, dar eu continui să merg. /sa! Nu poți să pleci așa din relația asta!

Ba pot. Și o fac.

Chiar dacă lacrimile îmi curg neîncetat pe față, iar inima mi se frânge în piept.

Nu mă opresc.

Când trenul iese din Gara Victoria, vremea se schimbă, iar când lăsăm în sfârșit întinderea masivă a Londrei, și trenul intră pe teritoriile rurale, plouă cu găleata, iar temperatura a scăzut de la umiditatea plăcută și caldă dinainte de furtună, la ceva care se apropie de atmosfera toamnei.

Stau în tren, amorțită și înfrigurată, ținând-o pe Freya la piept și nu sunt în stare să înțeleg bine ce am făcut. L-am *părăsit* pe Owen?

Nu e prima ceartă pe care o am cu el, nici pe departe. Am avut disputele noastre și șicanele noastre, ca toate cuplurile. Dar asta e, de departe, cea mai serioasă și, mai mult de atât, prima de când o avem pe Freya. Când am născut-o, ceva s-a schimbat în relația noastră – miza a devenit mai mare, am făcut un efort conștient de a ne maturiza și stabili, am început să nu ne mai facem griji din pricina mărunțișurilor, ca și cum ne-am fi dat seama că nu ne mai puteam permite să zdruncinăm barca atât de des, de dragul fetei, dacă nu de-al nostru.

Și acum... acum barca s-a înclinat atât de riscant, încât nu sunt sigură că sunt în stare să-l salvez și pe el, și pe mine.

Nedreptatea acuzațiilor lui mă arde pe gât ca acidul. O aventură. *O aventură?* Abia dacă am ieșit din casă singură de când s-a născut Freya. Trupul nici măcar nu-mi mai aparține – e lipită de mine ca scaiul, sugându-mi energia și libidoul odată cu laptele. Sunt atât de epuizată și stoarsă de orice nevoie sexuală, că până și dorința de a i-o trage lui Owen e aproape mai mult decât pot suporta – și el știe asta, *știe* cât de obosită sunt, cum mă simt în privința corpului meu flasc, postnatal. Chiar crede că am luat-o pe Freya la subsuoară și m-am târât undeva după o aventură amoroasă pasională și ilicită? E atât de ridicol, că mi-ar veni să și râd, dacă n-ar fi atât de strigător la cer de nedrept.

Și totuși, oricât de furioasă aș fi, sunt forțată să recunosc că, la un anumit nivel... are dreptate. Nu în privința aventurii. Dar, pe măsură ce trenul își croiește drum spre sud și furia mea se mai domolește, un sămbure de vină începe să se formeze în mine. Pentru că miezul celor spuse de el e de fapt: nu am fost cinstită cu el. Nu în felul în care crede el – dar în alte feluri, tot așa de importante. Am avut secrete față de el

din ziua în care ne-am cunoscut, dar acum, pentru prima dată în relația noastră, fac ceva mai mult de atât: îl mint cu nerușinare. Și el știe. Știe că ceva s-a întâmplat și că eu nu vreau să-i zic. Și pur și simplu nu știe despre ce e vorba.

Și mi-aș dori să-i pot spune. Și dorința asta e ca un gol în stomac, ca o foame. Și totuși... și totuși, o parte din mine se bucură că nu pot s-o fac. Nu e secretul meu, deci nu eu hotărâsc. Dar dacă ar fi fost? Dacă numai eu aș fi fost implicată? Atunci... nu știu.

Pentru că, deși nu vreau să-l mint, nici nu vreau să știe adevărul. Nu vreau să se uite la mine și să vadă persoana care a făcut așa ceva – o persoană care a mințit, și nu o dată, ci repetat. O persoană care a ascuns un cadavru, care a fost complice la fraudă. O persoană care, poate, a ajutat ca o crimă să fie ascunsă.

Dacă toate astea ar ieși la iveală, m-ar mai iubi?

Nu sunt sigură. Și asta mă face să-mi vină rău de la stomac.

De-ar fi numai dragostea lui Owen la mijloc, aș risca-o. Cel puțin, asta îmi spun acum. Dar e vorba și de cariera lui. Formularele acelea pe care le semnezi ca să intri în Ministerul de Interne sunt lungi și detaliate. Te întreabă de jocurile de noroc și de finanțe, despre consumul de droguri și, da... despre activitatea infracțională. Se uită după pârgarii – lucruri care ar putea fi folosite împotriva ta, ca să te șantajeze să deconspiri informații, să te forțeze să comiți o fraudă.

Te întreabă despre partenerul de viață. Te întreabă de familie și prieteni – și cu cât ești mai sus în organizație, cu atât mai multe întrebări îți pun și cu atât mai sensibilă devine informația.

Practic, întrebarea finală e, de fapt: există ceva în viața ta care ar putea fi folosit să te influențeze să divulgi informații? Dacă e așa, declară acum.

Am completat amândoi hârtiile alea de nenumărate ori – eu, de fiecare dată când am schimbat departamentul, Owen, de fiecare dată când a avut nevoie să i se dea acces la nivelurile din ce în ce mai înalte ale ministerului. Și eu am mințit în acele formulare. Repetat. Faptul în sine, că am mințit, poate fi motiv de concediere. Dar dacă îi zic lui Owen adevărul, îl fac părtaș la minciună. Îi pun și lui fundul la bătaie, odată cu al meu.

Era destul de rău când tot ce-am făcut a fost doar ascunderea unui cadavru. Dar dacă sunt complice la crimă...

Închid ochii, ignorând întunericul și ploaia care bate în vagoane. Și

am sentimentul brusc că sunt acolo, în mlaștinile cu apă sărată, încercând să merg pe o cărare necunoscută mie. Dar sub tălpi pământul e moale – moale și ud și cu fiecare pas fals pe care îl fac, mă îndepărtez și mai mult de la cărare și mă afund din ce în ce mai tare în mărul îmbibat de saramură. În curând n-o să-mi mai găsesc drumul înapoi.

— Salten ai zis, drăguț? întrebă o voce spartă, bătrână și mă trezesc brusc, cu Freya care tresare convulsiv lângă inima mea și țipă supărată.

— Poftim? îi răspund, ștergând un fir de salivă din colțul gurii cu păturica Freyei, clipind la bătrâna care stă în fața mea. Ce-ai spus?

— Intrăm în Salten și te-am auzit zicându-i controlorului că aici cobori, așa e?

— Oh, Doamne, da!

E atât de întuneric, încă sunt nevoită să-mi fac mâinile pâlnie la ochi și mă văd în geamul stropit de ploaie al trenului, uitându-mă mijit la semnul slab luminat de pe peron, ca să mă asigur că e stația care trebuie.

Chiar este Salten și mă dau, nesigură, în spate, apucând de haine și genți. Freya se agită somnoroasă pe pieptul meu în timp ce eu mă chinui să deschid ușa cu o singură mână.

— Lasă-mă să-ți țin eu ușa, zice bătrâna, văzând cum mă chinui s-o așez pe Freya în cărucior și să pun copertina de ploaie.

Fluierul controlorului răsună categoric, iar eu împing căruciorul pe peronul umed, înfruntând ploaia care îmi udă haina. Ochii Freyei sunt larg deschiși, plini de groază și ofensă, după care se aude un țipăt de indignare în momentul în care încep să alerg pe peron, cu haina fluturând în jurul meu, și mă rog la toți Dumnezeii să mă aștepte Kate.

Și, slavă cerului, mă așteaptă, împreună cu Rick, cu motorul pornit și cu geamurile aburite de respirația lor. Și, de data asta, mi-am adus aminte să-mi pun în bagaj și scăunelul pentru copil, așa că, în timp ce el îi dă bătaie, pornind pe drumul bătătorit ce duce spre sat, eu o pun pe Freya în scaun și-i prind centurile.

Cu Freya care urlă neconsolată, din ce în ce mai tare, cu furie, din cauză că a fost trezită din somnul ei cald și uscat, ca să fie adusă în umezeala și în frigul ăsta, iar zbierătele ei sunt ca niște gheare ascuțite care-mi sfâșie carnea, totuși o parte din mine e mulțumită că nu

trebuie să port vreo discuție de complezență cu Rick. Nu pot să mă gândesc decât la desenele alea, la scrisoarea lui Ambrose, la trandafiri și la sângele de pe mâinile mele.

Ajunși la Moară, găsim apa până la ușă, cu băltoace sub ușorii de la intrare. Ploaia a intrat cu de-a sila prin ferestrele putrede, strângându-se acum sub podelele inegale și în jurul tocurilor ferestrelor.

— Kate, încerc să-i vorbesc peste urletele Freyei și sunetul valurilor care se izbesc de ponton, dar ea scutură din cap, arătând spre ceasul care indică miezul nopții.

— Du-te la culcare, zice ea. Vorbim mâine-dimineată.

Și nu pot decât să dau din cap că da și să-mi iau copilul sughițând de plâns și să-l duc la etaj, în dormitorul în care am mai stat, unde cearșafurile în care am dormit sunt încă pe pat, pe patul lui Luc, și mă întind pe-o parte, ascultând cum oftaturile și înghițitul ei lacom se atenuază încet... și alunec în vis.

Mă trezesc devreme, dar rămân întinsă, în timp ce ochii mi se adaptează la lumina din încăpere. Camera e luminoasă, în ciuda orei matinale, dar e o lumină rece, difuză, cu un suflu înghețat și, uitându-mă spre Estuar, văd cum dinspre mare se ridică o ceață care vine spre Moară, învăluind-o, dimpreună cu împrejurimile, într-o pulbere fină și cenușie. Peste fereastră s-a întins o pânză de păianjen, pe care au căzut picături de apă, ca niște bijuterii microscopice, iar eu stau să le privesc o vreme, aducându-mi în minte o amintire neplăcută a plaselor de pescar care atârnav pe casele din Salten.

Simt curent rece pe brațe și trag cuverturile pe mine, apoi mă întorc spre Freya ca să văd ce face, căci e neobișnuit de liniștită în pătuțul de lângă mine.

Ce mi-e dat să văd îmi face inima să se oprească din loc, apoi să se repornească, bufnind, cu două sute de kilometri la oră.

Freya nu e acolo.

Freya nu e acolo.

Înainte să realizez ce fac, mă dau rapid jos din pat, tremurând ca și cum aș fi fost curentată. Caut sub cuverturi – o mișcare cretină, pentru că știu că am pus-o în leagănul din lemn azi-noapte și că nu e încă la vârsta la care să meargă de-a bușilea, darămite să se mai și cațere din leagăn și să se cuibărească în pat.

Freya! Oh, Doamne!

Scot niște gemete scurte, incapabilă să înțeleg cum de nu mai este acolo, apoi ies din cameră și mă năpustesc pe hol.

— Kate!

Am avut toate intențiile să țip, dar panica îmi oprește cuvintele în gât, sufocându-mă, iar strigătul meu e un fel de țipăt strangulat.

— Kate!

— Vino jos! strigă ea și mă grăbesc să cobor împiedicată scările de lemn, înfigându-mi călcâiele în trepte, ratând-o pe ultima și ajungând în bucătărie mai mult pe brânci, astfel c-o forțez pe Kate, ocupată la chiuvetă, să ridice brusc capul cu o expresie de mirare care s-a transformat pe loc în îngrijorare, când mă vede cu ochii ieșiți din orbite și cu brațele goale.

— Kate, reușesc să spun. Freya... a... a dispărut.

Kate lasă jos filtrul de cafea pe care îl spălase și o văd, în timp ce eu mă chinuiam să vorbesc, că expresia i se transformă în ceva ce seamănă cu... să fie vină oare?

— Îmi pare tare rău, zice ea și-mi face un semn spre covorul din spatele meu.

Mă întorc rapid... și e acolo. Freya e acolo. Stă pe covor cu o bucată de pâine în pumn și se uită la mine, țipând de exaltare, aruncând pâinea morfolită pe covor și întinzând mâinile să o iau în brațe.

O iau repede, cu inima bătându-mi sălbatică în piept, și o lipesc de mine și-o strâng cât pot. Nici nu sunt în stare să vorbesc. Nu știu ce să zic.

— Îmi pare tare rău, zice ea din nou, cu o mină vinovată. Nu... nu mi-a trecut prin cap că o să-ți faci griji. Cred că am trezit-o când am fost la baie, pentru că am auzit-o când am ieșit... tu dormeai și m-am gândit că... zice ea și-și trosnește degetele. Arăți mereu atât de obosită, că m-am gândit că ți-ar plăcea să mai lenevești puțin.

Nu zic nimic, așteptând să mi se potolească inima, simțind degețelele fine și rozalii ale Freyei în păr, adulmecând mirosul ei de bebeluș pe care îl emană prin pielea capului și simțindu-i greutatea în brațe... Oh, Doamne! E OK. Totul e OK.

Simt deodată că mă lasă picioarele de la genunchi din cauza ușurării și mă așez pe canapea.

— Îmi pare rău, repetă Kate și se freacă la ochi. Trebuia să-mi dau seama că o să te întreb unde e.

— Nu-i nimic, reușesc eu să îngaim în cele din urmă.

Freya mă bate pe obraz, încercând să mă facă să mă uit la ea. Știe că ceva nu e în regulă, doar că nu poate să-mi spună. Mă forțez să-i zâmbesc când mă uit la ea, întrebându-mă ce s-a întâmplat, ce fel de om devin, dacă prima reacție în momentul în care nu găsesc copilul lângă mine e să mă gândesc că a fost răpită?

— Îmi cer scuze, îi zic lui Kate.

Vocea îmi tremură puțin și trag adânc aer în piept, încercând să respir mai calm.

— Nu știu de ce m-am panicat așa, continui eu. Doar că... sunt la capătul puterilor în momentul de față.

Se uită în ochii mei cu o expresie de compasiune.

— Și eu.

Se întoarce la chiuvetă.

— Vrei cafea?

— Sigur.

Kate pune filtrul în funcțiune și ne așezăm amândouă lângă el, ascultând tăcerea înainte ca mașinăria să înceapă să fâsâie și să gâfâie.

— Mersi, zice Kate.

Mă uit la ea surprinsă.

— Mersi pentru ce? N-ar fi trebuit să zic asta?

— Pentru că ai venit aici așa de repede. Știu că am cerut mult de la tine.

— Nu-i nimic, repet eu, deși nu e adevărat.

Faptul că am ales-o pe Kate în defavoarea lui Owen s-ar putea să fie ultima picătură în relația dintre mine și el și asta mă sperie cumplit.

— Zi-mi... zi-mi de poliție, schimb eu subiectul, încercând să nu mă gândesc la ce am făcut.

Kate nu-mi răspunde imediat; în schimb, se întoarce spre filtrul care fâsâie, îl ia de pe plită și toarnă cafeaua în două căni mici, apoi îmi aduce una. O pun pe Freya înapoi pe covor, iau cana, atentă să n-o pun pe undeva de unde mânuța ei grăsuță s-o poată lua.

— Tâmpitul ăla de Mark Wren, zice Kate în cele din urmă, înfundându-se în fotoliul din fața mea. A venit la mine, să mă vadă. Plin de „*Vai, cât de greu trebuie să-ți fie*”, dar știe foarte bine. N-am idee ce i-a zis Mary, dar știe că ceva nu e cum trebuie.

— Deci, trupul a fost... identificat și se știe clar cine e? o întreb, deși știu bine că e așa, am văzut articolele de ziar.

Dar, cumva, vreau s-o aud din gura lui Kate, să-i văd reacția când îmi spune.

Îmi face cu tristețe semn că da, însă din expresia de pe chipul ei, nu-mi dau seama de nimic.

— Da, așa cred. Au luat o probă de ADN de la mine, dar se știe aproape cu certitudine. Au zis ceva de fișele dentare și mi-au arătat inelul lui.

— Ți-au cerut să te duci să-l identifici?

— Da, am zis că e trupul lui. Ar fi fost... stupid să zic că nu.

Îi fac semn că am înțeles. Kate are, evident, dreptate. Parte din Jocul Minciunii a fost întotdeauna să știi când s-a terminat, când să ieși din rundă. Regula cinci: să știi când să te oprești din mințit. *Renunță la minciună înainte să intri în rahat până în gât*, cum obișnuia să spună

Thea. Trucul era să știi când ai ajuns în punctul acela. Dar nu sunt convinsă că am reușit de data asta. Am senzația că pericolul vine indiferent ce facem noi.

— Și ce urmează?

— Mi-au cerut să vin să le dau o declarație despre noaptea în care a dispărut. Dar asta e chestia, trebuie să ne hotărâm... le spun că erați și voi toate aici?

Își freacă fața cu mâinile, lăsând să se vadă pungile negre de sub ochii căprui în armonie cu pielea măslinie.

— Nu știu ce e cel mai bine să spun. Aș putea să le spun că v-am chemat când mi-am dat seama că tata a dispărut – că v-am cerut să veniți la mine. Am putea să ne susținem una alteia poveștile, să spunem că am fost aici toate patru, dar că tata n-a dat niciun semn și ați plecat devreme. Dar atunci v-ar cere și vouă declarații. Totul se rezumă la ce știe conducerea școlii.

— La ce știe conducerea școlii? repet eu prostește.

— Despre seara aceea. V-a văzut cineva plecând? Dacă le zic că n-ați fost aici și apoi află că ați fost, o să avem probleme.

Înțeleg. Încerc să-mi amintesc. Eram în camerele noastre când a venit să ne caute, dar domnișoara Weatherby ne-a văzut hainele, noroiul de pe sandale. Și ne-a zis ceva, atunci, în biroul ei, despre faptul că am ieșit din internat fără permisiunea ei, ceva despre un martor...

— Cred că am fost văzute, îi zic, fără tragere de inimă. Sau, cel puțin așa a zis domnișoara Weatherby. N-a zis de către cine. Noi n-am recunoscut nimic – adică eu n-am recunoscut. Nu știu ce-au făcut Fatima și Thea.

— Futu-i! Deci va trebui să le spunem că am fost aici în noaptea aceea și că și tu erai. Și asta înseamnă că, probabil, veți fi târâte aici pentru interogatoriu.

E albă ca varul la față și știu la ce se gândește – nu e doar faptul că îi pasă de stresul prin care o să trecem noi, restul, ci mai e și un alt element, mult mai practic și mult mai egoist. Dacă cele patru seturi de povești vor rezista intacte la interogatoriu. Dacă nu cumva una dintre noi va ceda...

Mă gândesc la Thea, la alcoolismul ei, la cicatricile de pe brațe, la efectul pe care toate astea îl au asupra ei. Mă gândesc la Fatima și la credința ei nou descoperită. Ea zice că e din pură penitență. Dar penitența asta include și confesiunea? Cu siguranță că Allah nu poate

să ierte pe cineva care continuă să mintă și să nu recunoască minciuna, nu?

Și mă gândesc și la pozele acelea. Pozele acelea nenorocite, trimise din poștă. Mă gândesc la faptul că mai e cineva acolo care știe ceva.

— Kate, îi zic eu, înghițind un nod, apoi mă opresc.

Ea se întoarce spre mine și atunci mă forțez să-i zic ce am de zis.

— E ceva ce trebuie să-ți zic. Eu, Thea și Fatima am... am primit niște poze. Prin poștă. Copii ale unor desene.

Kate se schimbă la față și-mi dau seama că știe deja ce urmează să spun. Nu știu dacă asta face lucrurile mai simple sau mai dificile, dar mă forțez să continui, vorbind acum rapid, în șuvoaie de cuvinte, ca nu cumva să-mi pierd curajul.

— Tu chiar ai distrus desenele pe care le-a făcut tatăl tău cu noi?

— Da, zice Kate, cu o expresie tristă. Jur. Dar nu... continuă o clipă, apoi se oprește și, brusc, nu mai vreau să aud ce are de spus, dar e prea târziu. Își strânge buzele până devin o dungă albă, din care s-a retras tot sângele. Dar nu imediat, adaugă ea.

— Ce vrei să zici?

— Nu m-am putut convinge să le ard imediat ce-a murit; am vrut s-o fac, doar că... nu știu, n-a fost niciodată momentul potrivit. Însă, într-o zi, m-am dus sus, în atelierul lui și am constatat că umblase cineva prin lucrurile lui.

— Poftim? exclam, incapabilă să-mi ascund șocul. Când a fost asta?

— Acum mulți ani. Nu la mult timp după ce s-a întâmplat totul. Lipseau tablouri și desene și am știut că cineva a venit să caute ceva anume. Le-am ars pe toate după aceea, jur, dar apoi au început să vină scrisorile.

Simt cum răceala îmi picură în vene ca o otravă.

— Scrisori?

— La început, a fost doar una, spune Kate pe un ton domol. Vândusem un tablou de-al tatei. Licitația a fost menționată în presa locală, împreună cu suma pentru care a fost vândut și, câteva săptămâni mai târziu, am primit o scrisoare în care mi se cereau bani. Nu conținea niciun fel de amenințare, ci doar mi se cereau câteva sute de lire, pe care să-i las într-un plic în spatele unui lambriu desprins din perete, în Salten Arms. N-am făcut nimic și, câteva săptămâni mai târziu, a venit din nou o scrisoare, numai că de data asta cerea două sute, și în ea era și un desen.

— O schiță cu noi? vocea îmi era lipsită de vlagă, bolnavă.

Kate îmi face semn că da.

— Am plătit. Din când în când, am tot primit scrisori, poate timp de șase luni și am plătit și am răsplătit, dar, în cele din urmă, am scris o scrisoare în care am precizat că asta a fost totul, că nu mai puteam plăti mai departe – că Moara se scufundă și că tablourile lui tata s-au dus și că puteau să ceară cât vor, că pur și simplu nu mai aveam cu ce să plătesc. Și scrisorile s-au oprit.

— Când a fost asta?

— Cam acu' doi sau trei ani. După aceea nu s-a mai întâmplat nimic și am zis că s-a terminat totul, dar la un moment dat, acum câteva săptămâni a reînceput totul. Prima dată a fost oaia și apoi... spune ea, înghițind. Apoi, după ce-ați plecat, am primit o scrisoare în care scria: *De ce nu le ceri prietenelor tale?* Dar nici prin gând nu mi-a dat...

— Dumnezeuule mare, Kate!

Mă ridic în picioare, prea plină de nervi ca să pot să stau într-un loc, dar nu am unde să mă duc, așa că mă așez la loc, trăgând agitată de franjurile de la canapeaua zdrențuită.

Aș fi vrut s-o întreb: de ce nu ne-ai zis? Dar știu de ce. Pentru că, în toți acești ani, a încercat să ne apere. Aș fi vrut s-o întreb: de ce nu te-ai dus la poliție? Dar știu și asta. Aș fi vrut să-i spun că nu sunt decât niște amărâte de schițe. Dar știm – știam amândouă – că nu e adevărat.

Nu schițele contează până la urmă. Ci biletul care a venit odată cu oaia, în care se spune întreaga istorie.

— M-am tot întrebat... spune Kate încet, apoi se oprește.

— Continuă, o presez.

Ea își împletește degetele, apoi se ridică și se duce la dulap. Într-unul dintre sertare e un vraf de hârtii legat cu o sfoară roșie, iar în mijlocul vrafului e o scrisoare într-un plic vechi și ponosit. E o scrisoare care îmi îngheață sângele în mine.

— Asta... mă străduiesc să spun, iar Kate îmi confirmă cu un gest din cap.

Mi-o întinde și, pentru o clipă, ezit să o ating, gândindu-mă la elementele criminalistice, la amprente și la toate cele asemenea, dar e prea târziu. Am pus mâna pe biletul acela acum șaptesprezece ani, toate patru. Îl apuc, foarte ușor, cu vârful degetelor, de parcă așa ar fi mai dificil să mă identific, dar nu-l deschid. Nu e nevoie. Acum, că scrisoarea e în mâinile mele, frazele din ea plutesc prin apa adâncă a

memoriei mele – *îmi pare atât de rău... nu da vina pe altcineva, iubita mea... e singurul lucru pe care-l pot face ca să îndrept lucrurile...*

— Ar trebui să i le dau lui Mark Wren? mă întreabă Kate cu vocea spartă. Adică ar putea să oprească toată chestia asta. Ar răspunde la atâtea întrebări...

Dar ar putea să și iște multe altele. Ca, de exemplu, de ce nu s-a dus Kate la poliție cu biletul acum șaptesprezece ani?

— Ce i-ai spune? o întreb, în sfârșit. Despre locul în care l-ai găsit? Cum o să-i explici?

— Nu știu. Aș putea spune că l-am găsit în noaptea aceea, dar că n-am zis nimănui – practic, aș putea spune adevărul, că tata a dispărut, că mi-a fost frică să nu cumva să pierd casa. Dar nu trebuie să vă implic și pe voi... îngropatul, toate celelalte, aș putea să nu menționez nimic. Sau aș putea spune că l-am găsit abia mai târziu, mult mai târziu, la câteva luni după.

— Doamne, Kate, nu știu ce să zic.

Îmi frec ochii cu pumnii, încercând să alung epuizarea totală care parcă nu mă lasă să gândesc cum trebuie. Sub pleoape, strălucesc luminițe și înfloresc flori întunecate.

— Toate poveștile astea par a isca mai mult întrebări decât răspunsuri și, în plus...

Apoi mă opresc.

— În plus, ce? întreabă Kate cu o umbră în voce pe care n-o pot desluși.

Simte nevoia să se apere? Îi e frică?

Rahat! N-am vrut să pornesc pe drumul ăsta. Dar nu știu ce altceva ar trebui să spun. Regula patru a Jocului Minciunii: să nu ne mințim niciodată una pe cealaltă, nu-i așa?

— În plus... dacă le dai biletul, vor fi nevoiți să-l verifice.

— Ce vrei să spui?

— Kate, trebuie să te întreb.

Înghit, încercând să găsesc o modalitate de a o spune în așa fel încât să nu sune ca și cum chiar cred ceea ce gândesc.

— Te rog să înțelegi că, indiferent ce o să-mi zici, indiferent ce s-a întâmplat, n-o să te judec. Dar trebuie să știu... ne datorezi asta, bine?

— Isa, mă sperii, zice Kate seriosă, dar e ceva în privirea ei care nu-mi place, îngrijorare și ceva evaziv.

— Biletul ăla. Nu... nu se potrivește. Și tu știi asta. Ambrose s-a

sinucis din cauza desenelor, asta am crezut dintotdeauna, nu-i așa?

Kate dă din cap, dar încet, ca și cum ceea ce-i zic o obosește.

— Dar ordinea cronologică ne contrazice teoria: desenele n-au apărut în școală decât *după* ce-a murit.

Înghit din nou. Mă gândesc la ușurința lui Kate de a imita, de a falsifica tablourile ani la rând după moartea lui Ambrose. Mă gândesc la scrisorile de șantaj în contul cărora a plătit mai bine de cincisprezece ani, la toate lucrurile astea pe care le-a făcut în loc să se ducă la poliție cu biletul ăsta – șantaj de care nu ne-a zis nimic, deși aveam tot dreptul să știm.

— Kate, ce vreau să te întreb este... Ambrose chiar a scris biletul ăla?

— Da, a scris biletul ăla, zice ea, iar expresia de pe chip îi e foarte dură.

— Dar nu are *sens*. Și, uite care e chestia, el a luat o supradoză de heroină, nu? Asta am crezut dintotdeauna. Și atunci de ce era biletul lui frumos împachetat în cutia aia? N-ar fi fost mai logic să-și ia doza și biletul să cadă lângă fotoliul lui?

— El a scris biletul acela, repetă Kate cu încăpățănare. Dacă cineva știe chestia asta, atunci eu sunt cea persoană.

— Atâta doar că... zic, dar mă opresc.

Nu știu cum să formulez ce am de zis și ce gândesc. Kate își îndreaptă umerii, își trage cămașa de noapte pe lângă ea.

— Ce mă întrebi, de fapt, Isa? Mă întrebi dacă mi-am omorât propriul tată?

Tăcere.

Cuvintele sunt șocante, spuse așa, cu voce tare – suspiciunea mea vagă, amorfă, concretizată deodată, cu margini dure și suficient de tăioasă cât să rănească.

— Nu știu, spun în cele din urmă. Vocea îmi e dogită și spartă. Întreb doar... întreb dacă nu e altceva ce-ar trebui să știm înainte să ajungem la un interogatoriu la poliție.

— Nu mai e nimic altceva ce-ar trebui să știți.

Are vocea ca de gheață.

— Nu mai e nimic altceva ce-ar trebui să știm sau nu mai e nimic altceva, punct.

— Nu mai e nimic altceva ce-ar trebui să știți.

— Deci mai e ceva? Doar că nu vrei să-mi zici ce?

— Ah, fir-ar al dracului, Isa, nu îmi mai pune atâtea întrebări!

Are o expresie chinuită și se duce spre fereastră urmată de Shadow, câinele simțindu-i tulburarea.

— Nu mai e nimic altceva ce-aș putea să vă zic... te rog, crede-mă!

— Thea a zis... încep eu, dar aproape că-mi pierde curajul, însă trebuie s-o întreb. Trebuie să știu. Kate, Thea a zis că Ambrose voia să te trimită undeva, departe de-aici. E adevărat? De ce? De ce-ar fi făcut asta?

Pentru o clipă, Kate se holbează la mine, împietrită, cu fața albă ca varul.

Și apoi suspină și se întoarce cu spatele la mine, apucând haina din cuier și aruncându-și-o peste pijama, înfundându-și picioarele în cizmele murdare de noroi de lângă ușă. Îl apucă pe Shadow de lesă, câinele merge neliniștit după ea, cu privirea în sus, încercând să-i priceapă tulburarea – apoi Kate dispăre, ușa trântindu-se în urma ei.

Zgomotul seamănă cu o împușcătură, trimițând ecouri în grinzi și făcând cămile din dulap să zornăie de indignare. Freya, care se juca fericită la picioarele mele, tresare din cauza zgomotului, iar fața ei mică se schimonosește deodată din cauza șocului suferit, și fetița începe să zbiere.

Vreau să mă duc după Kate, s-o forțez să-mi dea niște răspunsuri. Dar nu pot, trebuie să-mi liniștesc copilul.

Rămân așa un minut, neștiind ce am de făcut, ascultând-o pe Freya care urlă și sunetul pașilor lui Kate care traversează podul în viteză, apoi un mârâit de exasperare, o iau pe Freya în brațe și mă grăbesc să ajung la fereastră.

Fetița e roșie la față și dă din picioare, agitată din cauza zgomotului venit din senin; încerc s-o fac să tacă, uitându-mă în același timp după silueta lui Kate care dispăre încet cu Shadow spre țărnișă. Și mă întreb...

Mă întreb de ce-a ales cuvintele pe care le-a ales.

Nu mai e nimic altceva ce-aș putea să vă zic.

Kate nu e o femeie care se încurcă în cuvinte multe – întotdeauna a vorbit puțin. Și atunci trebuie să fie un motiv. Un motiv pentru care n-a zis, pur și simplu, *nu mai e nimic altceva de zis*.

Și cum mă uit așa după ea dispărând în ceață, mă întreb care ar fi acel motiv și dacă nu cumva am făcut o greșală enormă venind aici.

Cum Kate și Shadow sunt afară, casa îmi pare ciudată și tăcută, ceața bate în geamuri, iar bălțile de azi-noapte încă se mai usucă pe podelele închise la culoare și pătate de umezeală.

În ceața aceasta, Moara mi se pare mai aproape de mare ca oricând, mai mult ca o barcă decrepită și plină de apă, care plutește în neștire spre un țărm, decât ca o casă care ar trebui să fie pe uscat. Ceața parcă a intrat peste noapte în dușumele și în grinzi, iar casa e rece, podeaua umedă și înghețată sub tălpile mele.

O hrănesc pe Freya și apoi, așezând-o înapoi pe podea, să se joace cu niște prespapieruri, aprind focul în sobă și mă uit cum bucățile de lemn umed și sărat se aprind cu flacără albastră și verde, arzând dincolo de gemulețul pătat de funingine, apoi mă așez pe canapea, cu picioarele sub mine, gândindu-mă la ce am de făcut.

Gândul mi se tot întoarce la Luc. Oare știe mai mult decât lasă să se înțeleagă? A fost atât de apropiat de Kate, iar acum dragostea pentru ea s-a transformat în amărăciune. *De ce?*

Îmi apăs fața cu mâinile, aducându-mi aminte... de fierbințeala pielii lui, de senzația picioarelor lui lângă ale mele... și simt dintr-odată că mă înec.

Kate se întoarce la prânz, dar îmi face semn că nu vrea sendvișurile pe care le-am pregătit, și urcă scările spre dormitorul ei, cu Shadow după ea, iar o parte din mine se simte ușurată. Ce-am spus, bănuielile cărora le-am dat glas sunt aproape de neiertat și nu știu cum să dau ochii cu ea.

Când mă duc sus s-o adorm pe Freya, o aud bătând camera în lung și-n lat, ba, câteodată, îi și văd silueta printre scândurile ușii când trece prin fața ferestrei, blocând razele de lumină argintie care se filtrează printre crăpături.

Freya e greu de adormit, dar reușesc, în cele din urmă, și mă întorc jos, în living, să stau la fereastră, de unde să privesc apele agitate ale Estuarului. Nu e încă patru după-masă, iar fluxul este aproape la apogeu, o maree excepțional de puternică, una dintre cele mai înalte pe care le-am văzut vreodată. Pontonul e inundat și, când vântul bate

dinspre mare, apa, în partea dinspre larg a Morii, vine și bălțește până la ușă.

Ceața s-a mai ridicat puțin, dar cerul e în continuare înnorat și cenușiu și, privind apele de plumb care bat în scândurile de afară, mi-e greu să-mi amintesc căldura de acum câteva săptămâni. Chiar am înotat în Estuar la începutul lunii? Mi se pare imposibil să fie același loc cu acela în care apa era caldă și plăcută, în care am înotat și plutit și râs împreună. Totul s-a schimbat.

Mă trece un fior rece și strâng și mai tare puloverul pe mine. Nu mi-am pus ce trebuie în bagaj – am îndesat în geanta de umăr ce mi-a venit la mână și acum am prea multe perechi de pantaloni și bluze subțiri și prea puține haine groase pentru vremea asta, dar sunt prea lașă ca să-i cer lui Kate să-mi împrumute ceva. Nu sunt în stare să dau ochii cu ea, nu acum, nu azi. Măine, poate, când lucrurile se vor mai domoli.

Pe podea, lângă fereastră, e un vraf de cărți cu copertele îndoite de umezeală și mă duc înspre ele și aleg una la nimereală. Bill Bryson, *Însemnări de pe o insulă mică*. Are coperta lucioasă și atât de absurd de veselă în contrast cu nuanțele fade ale Morii, cu podelele ei umede și țesăturile decolorate! Mă duc la întrerupător să încerc să aduc puțină lumină în încăpere – și-mi pocnește în mână, făcându-mă să tresar. De undeva, din spatele meu, se aude un bubuit puternic, luminile se aprind scurt o dată, o lumină strălucitoare, nenaturală, apoi mor de tot.

Frigiderul geme profund, cutremurător, apoi se liniștește. *Rahat!*

— Kate, o strig cu prudență, căci nu vreau s-o trezesc pe Freya, dar nu-mi răspunde.

Totuși, o aud în continuare la etaj și îmi dau seama că s-a oprit din mers prin cameră, semn că m-a auzit.

— Kate, s-a ars o siguranță!

Niciun răspuns.

Sub scări e un dulap și bag capul acolo să caut panoul electric, dar e întuneric beznă și, deși e ceva care seamănă cu un panou, nu e tocmai instalația modernă de care vorbea Kate. E o cutie din bachelită neagră, instalată pe suport de lemn, cu ceva care pare a fi un mănunchi de fire acoperite cu smoală care ies dintr-o parte și niște cabluri de plumb, din perioada victoriană, care ies din partea cealaltă. Nu îndrăznesc să ating nimic.

Futu-i!

Pun mâna pe mobil și sunt pe cale să caut „cum să resetezi un panou electric” pe Google, când văd ceva ce-mi oprește inima în loc. Un e-mail de la Owen.

Îl deschid, cu inima cât un purice.

Sper, sper din tot sufletul că mi-a scris ca să-și ceară iertare pentru cearta noastră – aș accepta orice, cel mai mic gest de mărinimie care să mă ajute să cobor din turnul în care m-am izolat singură. Trebuie să-și dea seama, în lumina nemiloasă a zilei, că acuzațiile lui sunt ridicele. Niște trandafiri și o călătorie să-mi văd o prietenă veche chiar înseamnă o aventură? E concluzie de paranoic și sigur și-a dat seama de asta.

Dar nu își cere iertare. Nici măcar nu e un e-mail propriu-zis și, la început, nu înțeleg ce-mi scrie.

Nu începe cu „Bună, iubire”, nici măcar cu „Dragă Isa”. Nu prezintă niciun fel de justificare pentru nimic și nici nu imploră iertare. Ba, de fapt, nu e niciun fel de text și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva mi-a trimis mie un e-mail care îi era adresat altcuiva.

E o listă de infracțiuni, cu date și locuri, fără niciun nume sau context atașate. Un furt dintr-un magazin din Paris, furt de automobil într-o suburbie a Franței de care n-am auzit niciodată, ultraj cu violență într-o pensiune din Normandia. La începutul listei sunt date de acum douăzeci de ani, dar, pe măsură ce mă uit mai jos, infracțiunile sunt din ce în ce mai recente, deși sunt pauze între ele, câteodată chiar de câțiva ani. Cele mai recente sunt toate din sudul Angliei. Conduc sub influența băuturilor alcoolice în apropiere de Hastings, un arest preventiv pentru deținere de droguri în Kent, dar cu eliberare fără punere sub acuzare, apoi alte aresturi preventive. Ultimul incident a avut loc acum câteva săptămâni – consum de alcool în spații publice lângă Rye, o noapte petrecută în arest, fără punere sub acuzare. *Ce sunt astea?*

Și apoi îmi dau brusc seama.

E cazierul judiciar al lui Luc.

Mi se face rău. Nici nu vreau să știu cum a făcut Owen rost de chestia asta și încă așa de repede. Are cunoștințe – în poliție, în serviciul de informații – și are o poziție de conducere în Ministerul de Interne, cu permis de acces la informații confidențiale dintre cele mai sensibile, dar asta e o încălcare gravă a codului de conduită

profesională, indiferent cum privești lucrurile.

Dar nu e doar asta... Ci faptul că nu se calmează, că încă mai crede că Luc e motivul pentru care am venit aici. El încă mai crede că îl înșel.

Simt cum furia mă strânge de gât, cum îmi face părul să se ridice și simt furnicături în degete.

Îmi vine să urlu. Îmi vine să pun mâna pe telefon și să-i zic că e un ticălos și că încrederea pe care a distrus-o acum nu mai poate fi recâștigată.

Dar n-o fac. În parte, pentru că sunt atât de furioasă, încă nu sunt sigură că n-o să-i zic ceva ce nu mai poate fi retras.

Și, în parte, pentru că știu, și o bucățică din mine e pregătită s-o recunoască, că nu e vina lui *sută la sută*.

Adică da, e vina lui, sigur că e vina lui. Suntem împreună de aproape zece ani și, în tot acest timp, nici măcar nu m-am sărutat cu un alt bărbat. N-am făcut niciodată nimic ca să merit un asemenea tratament.

Dar Owen știe că-l mint. Nu e prost. Știe... și are dreptate.

Doar că nu știe despre ce e vorba.

Strivesc telefonul în pumn până când aproape că scârțâie de protest că-l strâng prea tare și mă forțez să-mi relaxez mâna pe bucata de plastic și să las sângele să-mi circule în degete.

Futu-i. *Futu-i*.

Jignirea e cea pe care n-o suport – ideea că aș putea să sar din patul lui direct în al lui Luc – și că nu el e tatăl Freyei; numai astea ar fi suficiente motive ca să termin relația. Am mai avut prieteni geloși în trecut și sunt ca o otravă – o otravă pentru relație și o otravă pentru stima ta de sine. Sfârșești prin a privi constant peste umăr, punându-ți mereu la îndoială motivele. Oare nu cumva *chiar* i-am făcut ochi dulci respectivului? N-am vrut s-o fac. Oare *chiar* m-am uitat la prietenul lui ca și cum aș fi vrut ceva mai mult de la el? Oare nu cumva decolteul meu *chiar* era prea adânc, fusta prea scurtă, zâmbetul prea strălucitor?

Începi să nu mai ai încredere în tine, îndoiala începe să-ți populeze peisajul interior în care, până atunci, erau doar iubire și încredere în sine.

Vreau să-l sun și să-i zic că s-a terminat... dacă nu poate avea încredere în mine, s-a terminat între noi. N-o să trăiesc așa, bănuită de ceva ce n-am făcut, forțată să neg infidelități care există numai în mintea lui.

Dar... chiar dincolo de partea mea de vină în toate astea, pot să-i fac

una ca asta Freyei? Știu ce înseamnă să crești fără un părinte. Știu asta prea bine și nu vreau să treacă prin așa ceva.

Cerul e acoperit de o pătură groasă de nori și Moara e întunecată și rece, focul arde mocnit în sobă și, dintr-odată, o aud pe Freya agitându-se deasupra, scâncetul ei de trezire ajungând până la mine și știu că trebuie să ies de aici. O să mă duc în pub pentru cină. Poate o să aflu câte ceva, să vorbesc cu Mary Wren despre ancheta poliției. Oricum, e clar că Kate n-o să coboare curând și, chiar dacă ar face-o, nu sunt sigură că aș fi în stare să dau ochii cu ea, să stau cu ea la masă, să facem conversație, cu fantoma celor spuse plutind între noi și e-mailul lui Owen ca o otravă în telefonul meu.

Fug sus în dormitor să mă lupt cu Freya s-o îmbrac. Apoi mă asigur că am copertina sub cărucior și pornesc spre țărmul nisipos, cu vântul în față când cotesc s-o luăm spre Salten.

Pe drumul rece și bătut de vânturi care duce în Salten, am mult timp de gândire, picioarele mele înghițind distanța kilometru cu kilometru, încet și cu înfrigurare. Mintea îmi oscilează între resentimentul față de felul execrabil în care s-a purtat Owen și conștiința mea încărcată din pricina comportamentului meu nu tocmai cinstit față de el. Bifez în cap defectele lui – cât de ușor își pierde cumpătul, cât de posesiv e, cum face planuri fără să mă întrebe ce părere am.

Dar se interpun alte amintiri. Curbura spinării lui când se apleacă asupra căzii să-i toarne apă pe cap fetei lui. Blândețea lui, ingeniozitatea. Dragostea lui pentru mine. Pentru Freya.

Și, dincolo de toate astea, ca un contrapunct, e complicitatea mea la toate astea. Am mințit. Am mințit și am ascuns și am omis. Am ținut secrete față de el din clipa în care ne-am cunoscut, dar în ultimele săptămâni a fost deja mult mai mult și el știe că ceva s-a întâmplat. Owen a fost întotdeauna posesiv, dar niciodată n-a fost gelos... nu așa. Și vina îmi aparține. Eu l-am făcut așa. Noi am făcut-o. Eu, Fatima, Thea și Kate.

Atât sunt de cuprinsă de gândurile mele, că nici nu-mi mai dau seama de distanța pe care o parcurg, dar, când ultimele frânturi de ceață din depărtare se dizolvă, dezvăluind case și blocuri, nu sunt cu nimic mai aproape de vreo decizie.

Când dau colțul spre Salten Arms, încercând să-mi dezmoțesc degetele înghețate de pe căruș și să șterg apa care s-a adunat pe copertină, aud muzică. Nu muzică în surdină, ci muzică live, de modă veche – suierat de acordeon, bătăi de banjo și scârțâit vesel de viori.

Împing ușa de la bar și sunetul mă lovește ca un zid, dimpreună cu mirosul de fum, bere și trupuri vesele, înghesuite ca sardinele. Media de vârstă e mult peste șaizeci și majoritatea sunt bărbați.

Deși capetele se întorc spre mine, muzica nu se oprește și-mi fac loc să intru în încăperea supraîncălzită. O văd pe Mary Wren cocoțată pe marginea unui scaun înalt, de bar, privind muzicienii și bătând din picior în ritmul muzicii. Mă vede stând nesigură în prag și-mi face semn din cap, apoi îmi face cu ochiul. Îi întorc zâmbetul, ascultând un moment și apoi mă îndrept spre partea din spate a pubului, uitându-

mă fix, de parcă ar fi fost pentru prima dată când le vedeam, la lambriurile de lemn de pe pereți. Mi se strânge stomacul, gândindu-mă la biletul lui Kate, la cât de ușor i-ar fi fost oricui de aici să tragă un scaun lângă unul dintre lambriurile desprinse, să bage o mână între lemn și perete, în drum spre toalete... dar și mai ușor i-ar fi fost cuiva care ar deține localul.

Îmi aduc aminte de comentariul aruncat într-o doară de Mary despre berăria care vrea să vândă locul ca să construiască aici apartamente pentru proprietarii care caută să investească în a doua casă, mă uit la pereți, observând vopseaua care se cojește, și la covoarele și scaunele care se destramă, și mă gândesc la ce-ar însemna asta pentru Jerry. A lucrat aici toată viața lui – pubul este pâinea lui, viața lui socială și planul lui de pensionare. Ce altceva ar putea face? Nu sunt sigură dacă din cauza privirii celorlalți sau a căldurii și zgomotului, ori poate din pricina faptului că-mi dau seama că șantajistul lui Kate ar putea fi aici, în pub, dar simt un val brusc de claustrofobie și paranoia. Toți localnicii aceștia, toți bărbații aceștia cu rânjetele lor și cu privirile atotștiutoare, barmanița cu gura strânsă pungă și cu brațele încrucișate la piept, toți știu cine sunt, de asta sunt convinsă.

Îi împing și-mi fac loc spre toalete, trag căruciorul înăuntru și las ușa să se închidă în urma mea, sprijinind-o cu spatele, simțind răceala și liniștea învăluindu-mă. Închid ochii și-mi zic: *Poți să faci asta. Nu-i lăsa să te doboare!*

Abia când deschid ochii, văd cuvintele scrise cu markerul, acum aproape șterse și neclare, reflectate în oglinda murdară.

Mark Wren e un infractor sexual!!!!

Simt cum sângele mi se urcă în obraji, un val fierbinte de rușine. Literele sunt scrise demult și sunt greu de descifrat, dar nu ilizibile. Și cineva, mult mai încoace, a tăiat *Mark* și a scris deasupra, cu litere de tipar, cuvântul *Sergent*.

De ce nu mi-am dat seama? De ce nu mi-am dat seama că o minciună poate să dureze mai mult decât orice adevăr și că în locul acesta, oamenii au ținare de minte. Nu e ca în Londra, unde trecutul e rescris, iar și iar, până când nu mai rămâne nimic. Aici, nimic nu se uită și fantoma greșelii mele îl va urmări veșnic pe Mark Wren. Și mă va urmări și pe mine.

Mă duc la chiuvetă și arunc cu apă rece pe față, în timp ce Freya se

uită la mine curioasă, apoi mă îndrept, mă privesc în oglindă, înfruntându-mi propria reflexie. Da, este vina mea. Știu asta. Dar nu e doar vina mea. Și dacă pot să recunosc asta față de mine însămi, pot să le fac față și lor.

Deschid ușa pubului și împing hotărâtă căruciorul Freyei spre bar.

— Isa Wilde! se aude o voce a cuiva oarecum amețit, în clipa în care trec pe lângă dozatoarele de bere. Ce să zic, am crezut că n-ai să mai vii prin Salten încă vreo zece ani de acum înainte. Ce-ai vrea să bei?

Mă întorc și dau de Jerry, rânjind din spatele barului, cu dintele lui de aur sclipind în lumina palidă a focului. Șterge de zor un pahar cu o cârpă care a prins și vremuri mai bune.

— Bună, Jerry, îi zic.

Freya dă din picioare și se agită în căruț, înfierbântată acum, după ce-am ieșit din baia răcoroasă. A izbutit, cu o lovitură destul de nervoasă de picioare, să dea la o parte copertina de ploaie și să țipe de fericire că i-a reușit mișcarea; o iau în brațe și o sprijin de umărul meu, s-o liniștesc.

— Nu te deranjează bebelușii în bar, nu?

— Atâta vreme cât beau bere, nici pomeneală, răspunde Jerry și rânjește iar cu gura lui știrbă pe chipul nebărbierit. Ce să-ți dau?

— Servești și mâncare?

— Nu până la șase, dar e... se uită la ceasul de deasupra barului. Ei uite, acuși se face șase... uite meniul.

Îmi împinge o bucată de hârtie murdară, cu colțurile îndoite, și mă uit pe ea. Sendvișuri, plăcintă cu pește, crab cu sos, burger și cartofi prăjiți.

— O să iau plăcintă cu pește, zic în cele din urmă. Și... și poate un pahar de vin alb.

— Ei, de ce nu? E aproape șase. Vrei să-ți las nota de plată deschisă?

— Sigur. Poate vrei să-ți plătesc cu cardul acum?

Mă caut prin geantă, dar el râde și scutură din cap.

— Știu unde să te găesc.

Nu știu cum face, însă reușește să ia o frază atât de inofensivă și s-o facă să sune ușor amenințător, dar zâmbesc și-i fac semn că mă retrag spre fundul pubului, unde e mai liniște și sunt câteva mese libere.

— O să mă duc să stau acolo, OK?

— Da, du-te liniștită, o să aduc io paharul la masă. Doar nu vrei să-l cari tu cu a' mică după tine.

Dau din cap aprobator și mă îndrept făcându-mi loc spre fundul barului. Una dintre mesele libere e lângă ușă și e încărcată cu halbe unsuroase de bere. Cineva a deșertat pe masă conținutul unei pipe și l-a lăsat acolo. Cealaltă masă, cea din colț, nu e mai bună. Într-o băltoacă de bere vărsată pe masă sub un pahar pus cu fundul în sus, e o viespe, iar scaunele din mușama plesnită sunt acoperite cu păr de câine, dar am loc pentru căruciorul Freyei, așa că duc gunoaiele pe masa cealaltă și șterg tăblia vag cu un suport pentru bere și ne așezăm, băgând și căruciorul în spațiul rămas liber. Freya se răsucește în brațele mele și mă lovește cu capul și-mi dau seama că n-o să-mi ajungă biberonul pe care îl am până mă întorc la Moară; fata a decis că-i e foame și că o să înceapă să urle dintr-o clipă într-alta. Nu pot să-i dau să mănânce cum vrea ea – am mai hrănit-o în puburi și înainte, ba chiar des, dar de fiecare dată a fost Owen cu mine și, sincer, în Londra nu te bagă nimeni în seamă nici dacă ai da țâță unei pisici. Aici, însă, de una singură, e altceva și nu știu cam cum ar reacționa Jerry și mușteriii lui, dar chiar nu am de ales, decât dacă chiar vreau s-o fac pe Freya să explodeze. Îmi desfac haina și îmi rearanjez bluzele de dedesubt ca să asigur un maximum de decență, apoi o pun la sân cât de repede pot, lăsând haina să cadă la loc ca să ne ascundă pe amândouă.

Când ea se pune pe supt, câteva capete se întorc spre mine și un bătrân, cu o barbă albă, se holbează curios nevoie mare. Mă întreb, cu o strângere de inimă, oare ce-ar fi zis Kate despre moșnegii libidinoși care bârfesc în Salten Arms, când apare Jerry cu un pahar de vin alb pe-o farfurie și un cuțit și o furculiță învelite într-un șervețel.

— Ar trebui să punem taxă pe chestia asta, zice el, rânjind și făcându-mi semn spre sânii mei, iar eu simt cum îmi iau foc obrazii.

Reușesc să râd scurt.

— Îmi pare rău, îi e foame. Nu te superi, nu-i așa?

— Io? Nici vorbă. Și pun pariu că nici ălalți nu se supără să vadă și ei ceva frumos.

Chicotește mulțumit, un sunet care e preluat, ca un ecou găfâit, de amicii lui de la bar și simt iar cum îmi arde fața. Se întorc și mai multe capete spre mine și bărbatul cu barba albă îmi face amețit cu ochiul, apoi începe să hohotească, scărpinându-se la boașe în timp ce-i șoptește ceva amicului lui, făcând un semn spre masa la care stau eu.

Mă gândesc în mod serios să-i zic lui Jerry să anuleze comanda pentru plăcinta cu pește și să mă car de aici, când se întoarce și-mi

întinde un pahar, apoi îmi face semn spre bar.

— Apropo, asta-i din partea prietenului tău de colea.

Prieten? Mă uit spre bar și dau cu ochii de... Luc Rochefort.

Stă la bar și, văzând că mă uit spre el, ridică paharul, expresia lui fiind oarecum... întristată? Nu sunt sigură.

Mă gândesc la Owen, la e-mailul pe care mi l-a trimis. La ce-ar zice dacă m-aș duce în secunda asta la bar. Și simt iar că mi se strânge stomacul. Dar înainte să apuc măcar să mă gândesc la ce-aș putea zice, Jerry a și dispărut și-mi dau seama că Luc s-a ridicat și că se îndreaptă spre mine.

Nu am scăpare. Sunt flancată de cărucior în partea stângă și de scaunele unui grup de oameni din dreapta și sunt adusă la stadiul de neputință de Freya care e prinsă de sânul meu gol de sub haină. Nu am cum să ies înainte ca el să ajungă la mine. Nu am nici măcar cum să mă ridic fără să-mi alunece haina de pe sân și Freya să înceapă să dea din picioare.

Mă gândesc la oaia plină de sânge.

Mă gândesc la Freya în brațele lui, urlând.

Mă gândesc la desene, la suspiciunile lui Owen și la obrajii mei în flăcări și nu știu dacă m-am înroșit de furie sau... de altceva.

— Ascultă, îi zic în momentul în care se apropie cu halba de bere în mână.

Vreau să fiu curajoasă, să-l înfrunt, dar mă afund tot mai tare în scaunul căptușit cu mușama și mă fac mică de tot, în ciuda dorinței mele.

— Luc, uite...

— Îmi pare rău, zice el deodată, venind direct spre mine. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Cu fetița ta.

Expresia de pe chip e hotărâtă, ochii întunecați în lumina slabă a încăperii.

— Am încercat să te ajut, dar a fost o prostie ce-am făcut, îmi dau seama de asta acum.

Nu e ce mă așteptam să spună și simt că mi-a luat vântul din pânze, așa că discursul pregătit, prin care îi ziceam să stea dracului departe de mine, nu-și mai are locul și nu mai știu ce să zic.

— Paharul... știu, e aiurea, dar am vrut să... să fie o ofertă de pace. Îmi cer scuze, n-o să te mai deranjez.

Se întoarce să plece și ceva în mine își face loc, un soi de disperare

și, spre uimirea mea totală, mă aud strigând după el:

— Stai, așteaptă!

Se întoarce, precaut. Refuză să se uite în ochii mei, dar e ceva în privirea lui... un soi de speranță, poate?

— N-ar... n-ar fi trebuit s-o iei pe Freya, îi zic în cele din urmă. Dar îți accept scuzele.

Stă în fața mea, în picioare, înalt ca bradul deasupra mesei și apoi își lasă capul plecat, acceptând în tăcere ce i-am zis și privirile ni se întâlnesc. Poate că din cauza nesiguranței lui, a felului în care stă cu umerii lăsați, ca un copil care a crescut prea repede. Sau poate din cauza ochilor lui, a felului în care îmi susține privirea cu un fel de vulnerabilitate dureroasă. Dar, pentru o clipă, arată ca atunci când avea cincisprezece ani. Iar inima mea pare s-o ia razna.

Înghit un nod dureros, o durere care e întotdeauna acolo, în ultima vreme, un simptom vechi al stresului și anxietății.

Mă gândesc la Owen și la acuzațiile lui, la actul pe care crede deja că l-am comis... și simt că un soi de indiferență prostească pune stăpânire pe mine.

— Luc, eu... vrei să stai jos?

Nu zice nimic. Pentru o clipă mă gândesc că o să-mi întoarcă spatele, făcându-se că nu mă vede.

Dar apoi înghite și el în sec, iar mușchii gâtului i se mișcă cu nervozitate.

— Ești sigură? mă întrebă.

Îi fac semn că da, iar el își trage un scaun și se așază, cu halba într-o mână, uitându-se cu interes în străfundurile lichidului chihlimbariu.

Urmează o tăcere lungă și bărbatul își întorc capetele de la mine, de parcă prezența lui Luc e un fel de scut împotriva curiozității lor. Luc stă pe scaun, ferindu-și privirea de mine, uitându-se în altă parte.

— Ai... ai auzit veștile? mă întreabă el în cele din urmă.

— Despre...

Și mă opresc. Vreau să zic, *despre oseminte*, dar cumva nu reușesc să articulez cuvintele. El îmi face semn din cap că da.

— Au identificat cadavrul. E Ambrose.

— Am auzit, îi răspund, înghițind din nou. Îmi pare atât de rău!

— Mersi, zice el.

Accentul lui franțuzesc e mai puternic, așa cum se întâmplă întotdeauna în momente de stres. Clatină din cap, ca și cum ar încerca

să alunge gânduri nedorite.

— Am fost... surprins de cât de mult m-a durut.

Mi se taie respirația și-mi dau seama, cu forță reînnoită, ce-am făcut noi – sentința pe viață pe care ne-am dat-o nu doar nouă, dar și lui Luc.

— I-ai... zis mamei tale? reușesc eu să îngaim.

— Nu. Oricum nu-i mai pasă. Și nu merită s-o denumești așa, adaugă Luc foarte încet.

Iau o gură de vin, încercând să-mi calmez inima care bate cu putere și să-mi alin durerea din gât.

— E... dependentă de droguri, nu?

— Da. Heroină. Și, mai târziu, s-a dat pe metadonă.

Pronunță cuvântul franțuzește, *me-ta-don* și, pentru o clipă, nu reușesc să pricep ce zice, apoi îmi dau seama și-mi mușc buza, gândindu-mă că ar fi fost mai bine să nu fi deschis subiectul. Luc e tăcut, cu privirea în halbă și nu știu ce să mai spun, cum să-l scot din această stare. A venit aici să încerce să repare lucrurile între noi și tot ce-am făcut a fost să-i aduc aminte ce a pierdut.

O tânără apare cu o farfurie cu plăcintă cu pește și mă scutește de jena de a trebui să-i mai zic ceva lui Luc. Pune farfuria în fața mea fără să mai întrebe și zice:

— Sosuri?

— Nu, îi răspund cu greutate. Nu, mulțumesc. E OK așa.

Iau o gură de plăcintă. E grasă și cremoasă, iar brânza de pe deasupra e aurie și moale, dar are gust de rumeguș. Bucățile de aluat se sfărâmă în gură și simt un os zgâriindu-mă pe gât în momentul în care mă forțez să înghit.

Luc nu zice nimic, ci doar stă, pierdut în gânduri mute. Măinile lui mari sunt pe masă, cu degetele împletite, oarecum relaxate, și-mi aduc aminte de dimineața aceea de la poștă, furia lui abia stăpânită, tăieturile de pe mâini și frica pe care am resimțit-o în prezența lui. Mă gândesc la oaia aceea și la sângele de pe mâinile lui... și îmi tot pun întrebări.

Luc e furios, știu asta. Dar, în locul lui, și eu aș fi la fel de furioasă.

Este foarte târziu. Freya a adormit la pieptul meu, iar eu și Luc tăcem după ce ore întregi am stat de vorbă. Acum doar stăm împreună, unul lângă celălalt, uitându-ne la ea cum respiră, adânciți în propriile noastre gânduri.

Când se aude gongul pentru ultima comandă, nu-mi vine să cred și trebuie să-mi scot telefonul ca să verific dacă într-adevăr e așa târziu: unsprezece fără zece minute.

— Mulțumesc, îi zic lui Luc, în momentul în care se ridică și se întinde.

Se uită la mine mirat.

— Pentru ce?

— Pentru seara asta. Aveam... aveam nevoie să ies, să uit totul pentru o vreme.

Îmi dau seama, pe măsură ce articulez aceste cuvinte, că nu m-am gândit la Owen sau la Kate ore întregi. Mă frec pe față, îmi întind picioarele înțepenite.

— Nu ai pentru ce.

Se apleacă și apoi o ia pe Freya din brațele mele, cu foarte mare blândețe, ca să pot să mă strecor de sub măsută. Mă uit cum o ține neîndemânatic la piept și zâmbesc când o văd cum oftează ușor și se cuibărește în el, bucurându-se de căldura trupului lui.

— Te pricepi. Vrei să ai copii?

— N-o să am copii, zice fără niciun dubiu în voce și mă uit la el surprinsă.

— Pe bune? De ce nu? Nu-ți plac?

— Nu e vorba de asta. N-am avut o copilărie frumoasă. Când ești distrus, ai toate șansele să transmiți asta mai departe.

— Aiurea!

Mi-o întinde pe Freya, o iau din brațele lui și o pun cu grijă în cărucior, lăsându-mi mâna cu blândețe pe pieptul ei, privind cum pleoapele i se deschid, zbatându-se, apoi se închid din nou, capitulând.

— Dacă ar fi adevărat ce zici, niciunul din noi nu s-ar mai reproduce. Toți avem un trecut dureros. Cum rămâne cu toate calitățile tale pe care le-ai putea da mai departe?

— Nu am nimic ce-aș vrea să aibă copilul meu, zice el și, pentru o clipă, mă gândesc că poate glumește, dar mă uit la fața lui, atât de serioasă și tristă, și văd că nu e așa. Și nu voi risca să pun alt copil să treacă prin ce-am trecut eu.

— Luc... Asta e... atât de trist! Sunt sigură că n-ai fi niciodată la fel ca mama ta.

— Nu poți să știi asta.

— Nu, dar nimeni nu știe sigur ce fel de părinte va fi. Sunt o

grămadă de oameni fără niciun căpătâi care fac copii în fiecare zi – diferența e că lor nu le pasă. Ție, da.

Ridică din umeri, își ia geaca pe el, apoi mă ajută și pe mine să mă îmbrac.

— Nu contează. Nu vreau copii. Nu vreau să aduc un copil într-o lume ca asta.

Ajuns în parcare, își vâra mâinile în buzunare și umerii îi sunt iar lăsați.

— Pot să te conduc acasă?

— E la câțiva kilometri depărtare, în direcția cealaltă.

Dar, de îndată ce am vorbit, îmi dau seama că n-am nici cea mai vagă idee unde locuiește. Totuși, nu se poate ca Moara să fie în drumul cuiva spre casă, nu?

— Nu e chiar în direcția cealaltă. Stau pe drumul de coastă, spre școală. Cea mai rapidă cale să ajung acasă e să tai mlaștina.

Ah, asta explică multe. Ca să nu mai spun că explică faptul că trecea pe la Moară în noaptea reuniunii. Simt un vag sentiment de vină că nu l-am crezut pe cuvânt atunci.

Nu știu ce să-i zic.

Să am încredere în Luc? Răspunsul este nu. Dar, de când cu discuția mea cu Kate de azi-dimineață și felul în care a preferat să fugă decât să-mi răspundă la întrebări... nu mai sunt sigură dacă am încredere în cineva din locul ăsta.

N-am luat o lanternă cu mine și, cu perdeaua densă de nori, noaptea e cât se poate de neagră. Mergem încet, eu împingând căruciorul, Luc pășind cu atenție, amândoi vorbind cu voci scăzute. În întuneric se aude un camion trecând pe lângă noi, farurile lui alungindu-ne umbrele negre pe șosea, iar Luc ridică o mână, în semn de salut către șoferul care vine și trece pe lângă noi, scufundându-se înapoi în beznă.

— ...noapte bună, Luc! se aude vag de la unul din geamurile camionului.

Și înțeleg brusc că, acolo unde Kate a eșuat, Luc a reușit. Și-a făcut o viață aici, a devenit parte din comunitate, în timp ce ea e încă o străină, exact cum a zis Mary.

Ajungem la podul care traversează Estuarul când simt o piatră în pantof și mă opresc s-o scot. În timp ce sar într-un picior și apoi îmi bag pantoful înapoi în picior, Luc se apleacă peste parapet, rezemându-

se cu coatele, privind Estuarul unde se varsă în mare. Ceața s-a mai ridicat, dar norii sunt, în continuare, denși și joși, iar Estuarul e învăluit în întuneric și nu se poate vedea nimic, nici măcar luminile palide ale Morii. Expresia de pe chipul lui e impenetrabilă, iar eu mă gândesc la cortul alb, ascuns în întuneric, și mă întreb dacă și el se gândește tot la asta.

Reușesc să-mi pun pantoful în picior, apoi mă duc lângă el și-mi odihnesc și eu brațele pe marginea podului. Deși nu ne atingem, brațele noastre sunt atât de aproape unul de celălalt, că simt căldura pielii lui prin haina subțire.

— Luc, încep eu, dar deodată, aproape fără voie, el se întoarce și apoi buzele lui calde le întâlnesc pe ale mele și simt un val de dorință atât de puternic, că aproape mă orbește, o căldură lichidă împrăștiindu-mi-se în măruntaie.

O clipă nu fac nimic, ci doar rămân așa, cu degetele răsfirate pe trupul lui, cu gura lui încinsă peste a mea, cu inima bătându-mi în piept ca un ciocan pe o nicovală. Apoi, conștiința faptului în sine vine peste mine ca un val rece.

— Luc, nu!

— Îmi pare rău, zice el, șocat. Îmi pare atât de rău... nu știu ce m-a apucat...

Se oprește și rămânem unul în fața celuilalt, cu respirația precipitată, întretăiată, și îmi dau seama că aceeași expresie de confuzie și tulburare pe care le văd pe chipul lui trebuie să se regăsească și pe al meu.

— *Merde*, scuipe el, deodată, lovind cu pumnul în parapet. De ce dracu' fut lucrurile întotdeauna?

— Luc, nu-i adevărat... n-ai făcut...

Durerea din gât îmi revine și înghit cu greu.

— Sunt măritată, îi zic, deși nu e adevărat, și totuși este într-un fel, care contează.

Indiferent de ce probleme avem, Owen este tatăl copilului meu și suntem împreună... și punct. Nu am de gând să sar din floare-n floare.

— Știu, zice el, cu vocea foarte scăzută acum și nu se uită la mine în momentul în care se întoarce și începe să traverseze podul, spre Moară.

E doar la câțiva pași distanță de mine când se hotărăște din nou să vorbească, atât de încet, că nu sunt convinsă că aud bine.

— Am făcut o greșeală atât de mare... ar fi trebuit să te aleg pe tine.

Ar fi trebuit să te aleg pe tine.

Ce vrea să însemne asta? Mergând pe cărarea desfundată de-a lungul Estuarului, vreau să deschid discuția, dar tăcerea lui Luc e impenetrabilă.

Ce-a vrut să zică? *Ce*-s-a întâmplat între el și Kate?

Dar nu găsesc o modalitate de a-l întreba și, în plus, mi-e teamă. Teamă că o să mă întrebe și el, la rândul lui. Nu pot să-i cer adevărul, când și eu ascund atâtea lucruri.

În schimb, mă concentrez să împing căruțul Freyei pe lângă bălțile și șanțurile de pe cărarea desfundată. Cât am fost în pub, a plouat cu găleata și, dacă te desparți de asfalt, drumul devine foarte moale sub picioare.

Îl simt pe Luc alături, cum calcă în același ritm cu mine și, în sfârșit, fără tragere de inimă, fac un efort să-l las în urmă, să-l determin să se ducă acasă la el.

— Nu trebuie să mergi cu mine tot drumul, să știi, dacă vrei să o iei pe aici, să scutești atâtea cale...

Dar el clatină din cap.

— O să ai nevoie de o mână de ajutor.

Abia când ajungem la Moară, înțeleg ce-a vrut să zică.

Mareea s-a înălțat – mai mult ca niciodată. Poteca de lemn e invizibilă, scufundată complet, iar dincolo de apa neagră și stătută văd că silueta Morii e complet izolată de țărm. Podul nu are cum să fie scufundat mai mult de câțiva centimetri, dar abia îmi mai dau seama unde se termină țărmul și unde începe apa, darămite să mai văd și forma buștenilor întunecați de sub apă.

Dacă aș fi fost singură, aș fi riscat să intru în apă cu căruțul? E greu, iar dacă vreuna din roți alunecă pe marginea potecii, nu sunt sigură că aș fi destul de puternică să opresc căruțul să cadă în apă cu tot cu copil.

Simt, în momentul în care mă întorc spre Luc, cum fața mi-e crispată de anxietate.

— Rahat, ce mă fac?

Se uită spre geamurile întunecate.

— Se pare că nici Kate nu e acasă. Ar fi putut să lase o lumină

aprinsă, zice el, cu amărăciune în voce.

— Poate e vreo pană de curent, ceva, zic eu.

Luc ridică din umeri, un gest care e undeva între resemnare și dispreț, și simt că ar trebui s-o apăr pe Kate, dar nu pot să zic nimic care să contracareze dezaprobarea tacită a lui Luc, mai ales când o voce de undeva din mine îmi șoptește ceva despre propriul meu resentiment. Cum a putut Kate să plece și să mă lase să mă descurc cu toate astea singură? N-avea de unde să știe că am să-l găsesc pe Luc să mă ajute.

— Ia copilul, zice el, făcând semn spre căruț, așa că o iau pe Freya în brațe.

Doarme și, când o ridic, se încovoiaie, grea și somnoroasă, lipindu-se de umărul meu ca un melc transformat în carne.

— Ce-ai de gând să...

Dar mă opresc în momentul în care Luc își scoate pantofii, apucă de căruț și intră în apa neagră. Apa se închide în jurul gleznelor lui, ajungându-i până la jumătatea pulpelor.

— Luc, fii atent! Nu știi...

Dar știe. Știe exact unde e podul. Calcă apa sigur pe el, eu ținându-mi răsuflarea la fiecare pas de-al lui, temătoare că ar putea pune piciorul cum nu trebuie și s-ar împiedica de marginea podețului, ajungând direct în apa adâncă, însă nu se întâmplă asta. Ajunge pe partea cealaltă, acum doar o fâșie îngustă de mal, abia suficient de mare cât să încapă căruciorul, și încearcă ușa.

Nu e încuiată și se deschide larg spre un întuneric profund. Luc împinge căruciorul înăuntru.

— Kate?

Vocea i se propagă în ecouri prin casa tăcută. Aud un clic în momentul în care încearcă să aprindă luminile.

Nu se întâmplă nimic.

— Kate?

Apare iar în prag, ridică din umeri și, suflecându-și blugii, se întoarce spre țarm cu mâinile goale, înfruntând apa.

— Asta aproape că este ca-n jocurile acelea logice pentru copii, zic eu, încercând să fac o glumă. Ai o rață, o vulpe și o barcă...

Îmi zâmbește, iar pielea bronzată din jurul ochilor și a gurii lui se încrețește și-mi dau seama, șocată, cât de străină e expresia de pe față

lui. Cât de puțin l-am văzut zâmbind de când m-am întors!

— Deci, cum facem? mă întreabă el. Ai încredere în mine s-o iau pe Freya?

Ezit și, văzându-mi ezitarea, zâmbetul din ochi îi dispare.

— Am... încredere în tine, îi zic rapid, deși nu sunt chiar sigură. Nu e vorba că n-am încredere, continui eu. Doar că ea nu te știe... mi-e teamă că o să se trezească și o să înceapă să se agite. E surprinzător de puternică dacă nu vrea să fie ținută în brațe.

— OK, zice el. Deci... ce zici? Aș putea să te duc eu în brațe, dar nu sunt sigur că podul ne-ar putea susține pe amândoi.

De data asta, râd cu poftă.

— Luc, n-o să te las să mă duci în brațe. Cu sau fără pod.

El ridică din umeri.

— Am mai făcut-o și altă dată.

Și-mi dau seama, șocată, că are dreptate. Am uitat complet, dar, acum, că zice el, imaginea îmi revine cu forță în minte – o plajă arsă de soare, marea înaltă, papucul meu luat de valuri. Nu ne mai puteam întoarce decât trecând peste stâncile înțesate de scoici și, după ce m-a privit jumătate de oră cum saream din bolovan în bolovan, cu picioarele însângerate, Kate și Thea și Fatima uitându-se la mine cu compătimire, oferindu-mi papucii lor pe care n-aveam cum să-i accept și care oricum nu mi-ar fi venit, Luc, fără un cuvânt, m-a luat pe sus și m-a purtat în spate tot restul drumului până la Moară.

Îmi aduc aminte atât de bine – mâinile lui pe șoldurile mele, mușchii spatelui pe pieptul meu, mirosul gâtului lui... piele udă și săpun.

Simt cum mă înroșesc toată.

— Aveam cincisprezece ani. Sunt ceva mai grea acum.

— Dă-ți jos pantofii, zice el și eu salt într-un picior, încercând s-o țin pe Freya cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, mă chinui să-mi desfac închizătorile și să-i dau jos – și apoi, înainte să am timp să comentez, Luc e în genunchi, cu degetele trăgând de curele. Ies dintr-un pantof, deja roșie ca racul, fericită că e întuneric beznă, și-l las să-mi desfacă și cureaua cealaltă, după care se ridică în picioare.

— Ia-mă de mână, zice el, pășind în apă. Vino după mine. Stai foarte aproape, cât de aproape poți.

Cu mâna liberă o apuc pe-a lui și pășesc în mare.

E atât de rece apa, că-mi taie răsuflarea, dar apoi degetele mele de la picioare simt ceva cald – picioarele mele le-au atins pe ale lui în apă.

Stăm așa, un moment, uitându-ne unul la celălalt, apoi Luc zice:

— O să fac un pas mare, fă la fel ca mine. Aici e bucata aceea de scândură putrezită, așa că va trebui să sărim peste ea.

Îi fac semn din cap că am priceput, amintindu-mi de scândurile lipsă din podeț, de cum am agățat căruțul de cea mai putrezită dintre ele, iar roata mi s-a afundat de tot. Dar, slavă Domnului, Luc e aici – n-aș fi avut nici cea mai vagă idee care scânduri sunt bune și unde sunt. Mă uit cum pășește și fac exact ca el, dar pasul lui e mai mare ca al meu, iar scândurile dedesubt sunt alunecoase. Piciorul îmi alunecă pe niște alge și simt că îmi pierd echilibrul.

Țip, fără să vreau, sunetul strident răsunând deasupra apei. Dar Luc m-a prins deja, mâna lui strângându-mă cu atâta forță de braț, că mă doare.

— Nu s-a întâmplat nimic, zice el cu convingere. Nu s-a întâmplat nimic.

Dau din cap că sunt OK, încercând să nu-i fac rău Freyei în clipa în care mă redresez și încerc să-mi calmez respirația. În depărtare se aude un lătrat în rafale, ca răspuns la țipătul meu, dar s-a potolit. Să fi fost Shadow?

— Îmi pare rău, îi zic, tremurând. Scândurile astea sunt atât de alunecoase.

— Nu-i nimic, îmi răspunde și-și relaxează mâna pe brațul meu, dar nu-mi dă drumul totuși. Ești OK, nu s-a întâmplat nimic.

Îi fac un semn scurt din cap și ne croim drum pe ultimele scânduri, el ținându-se bine de brațul meu, dar nu atât de strâns cât să mă mai doară.

Ajunși pe partea cealaltă, îmi dau seama că gâfâi, că inima îmi bate absurd de tare în piept. Ca un miracol, Freya încă doarme buștean.

— M... mersi, reușesc eu să articulez, iar vocea îmi tremură în ciuda dorinței mele, în ciuda faptului că simt pământul ferm sub picioare și că sunt în siguranță. Mulțumesc, Luc, nu știu ce-aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

Da, chiar așa, ce-aș fi făcut? Îmi închipui cum aș fi încercat să trec căruciorul peste scândurile alunecoase, înșelătoare, cu roțile înfundându-se câțiva centimetri în apă; sau șezând în ploaia rece, așteptând-o pe Kate să se întoarcă de unde a plecat. Mă enervez iar la acest gând. Cum a putut să dispară așa, fără ca măcar să-mi trimită un mesaj?

— Știi unde sunt lumânările? mă întreabă, iar eu îi fac semn că nu.

Plescăie scurt și nu știu dacă de scârbă sau dezaprobare și-și face loc pe lângă mine, în întunericul cavernos al Morii. Mă duc după el, rămânând nesigură în mijlocul camerei. Marginea rochiei mele de vară e udă și mi se prinde de picioare și știu că probabil am lăsat o baltă de apă pe podea; îmi dau seama, cu părere de rău, că încălțările mele au rămas la capătul celălalt al podului. Eh, asta e. Nu se poate ca marea să se înalțe mai mult de-atât, altfel Moara ar fi plutit de mult în larg. O să le iau mâine, când vine refluxul.

Pe lângă toate astea, mai și tremur, aerul rece care vine pe ușa deschisă înghețând marginea udă a rochiei pe picioarele mele, dar Luc e ocupat să caute prin dulapuri, apoi aud un chibrit aprinzându-se, miros de parafină și văd o flacăra în întunericul din jurul chiuvetei. Luc e acolo, în picioare, cu o lampă de petrol în mână, reglând fitilul, astfel încât flacăra să ardă puternic și nederanjată în micul ei horn. Când flacăra se stabilizează, pune peste ea un glob de sticlă mată și, dintr-odată, lumina care pâlpâia nesigură se difuzează într-o strălucire aurie.

Luc închide ușa și ne uităm unul la celălalt în lumina lămpii. Micul cerc de lumină este cumva și mai intim decât întunericul, ținându-ne în sfera lui îngustă, iar noi suntem la câțiva centimetri distanță unul de celălalt, brusc nesiguri. În lumina caldă, văd o venă de pe gâtul lui Luc pulsând mai repede decât bate inima mea și mă trece un fior prin tot trupul. E atât de greu de citit, atât de impasibil... dar acum știu că nu e decât o fațadă, că dincolo de înfățișarea lui dură, e la fel de tulburat ca și mine și că, brusc, nu mai suport să mă mai uit în ochii lui. Sunt nevoită să-mi feresc privirea, de frica a ceea ce-ar putea surprinde în ea.

Își drege vocea, un sunet imposibil de tare în casa asta tăcută, și vorbim pentru prima dată, în același timp.

— Mda, ar trebui să...

— Da, probabil că e...

Ne oprim, râzând nervos.

— Zi tu întâi, îi spun.

Clatină din cap

— Nu, ce voiai să zici?

— Oh... nimic. Doar că... îi fac semn spre Freya. Știi cum e. Cu asta mică. Ar trebui s-o duc la culcare.

— Unde doarme?

— În... dau să zic și mă opresc, înghițindu-mi nodul dureros. În fosta ta cameră.

Ridică privirea spre mine, dar nu sunt sigură dacă e surprins sau e șocat sau altceva. Trebuie să fie ciudat pentru el să vadă cum Kate a instalat pe altcineva în casa copilăriei lui, și mă confrunt din nou cu realitatea răului petrecut.

— Ah! Înțeleg.

Lumina scade și tremură, ca și cum lampa ar fi ținută de o mână nesigură, dar se poate să fi fost doar un curent.

— Păi, atunci o să duc lampa sus pentru tine, că n-o să poți să duci copilul sus, pe scări, și să ții și lampa, zice el, făcând un semn spre colțul încăperii, către scările șubrede, în spirală, din lemn.

Dacă cineva ar scăpa o lumânare, casa ar lua foc în câteva minute.

— Mersi, îi zic.

Fără niciun cuvânt în plus, se întoarce și începe să urce, iar eu merg în spatele lui, după cercul de lumină care dispare după grinzile de sus.

Se oprește în ușa fostei lui camere și aud un sunet, ca și cum cineva și-ar ține răsuflarea, dar, când mă duc aproape de el, chipul îi este aproape lipsit de expresie; se mulțumește doar să se uite lung în încăperea – la patul care fusese al lui, acum plin de hainele mele împrăștiate peste tot, și la leagănul de la capătul patului, în care sunt păturica Freyei și elefantul ei de pluș. Văzând rolul meu în toate astea, fața începe să-mi ardă – gențile împrăștiate pe jos, pe podeaua *lui*, biberoanele și loțiunile mele pe biroul *lui*.

— Luc, îmi pare tare rău, zic eu, disperată dintr-odată.

— De ce să-ți pară rău? întrebă el, iar vocea îi este la fel de impasibilă ca și chipul, dar nu ratez să văd vena care i se zbate pe gât; el însă clatină din cap, lasă lampa pe noptieră și se întoarce, fără niciun cuvânt, dispărând în întuneric.

După ce termin cu Freya, iau lampa și mă duc jos, călcând atentă pe scări, pășind în oaza de lumină aurie care creează mai mult umbră decât să le împrăștie.

Aproape că mă așteptam să fi plecat, dar când ajung la capătul scărilor, văd o umbră înălțându-se de pe canapea și, când ridic lampa, văd că e el.

Pun lampa pe masa mică de lângă canapea și, fără vreun cuvânt, ca și cum ar fi fost ceva ce plănuiserăm amândoi, îmi ia fața în mâini și mă

sărută și, de data asta, nu mai zic nimic – nu protestez, nu-l îndepărtez – ci îl sărut și eu, la rândul meu, trecându-mi mâinile pe sub cămașa lui, simțind netezimea pielii, rotunjimile oaselor și mușchilor, cicatricile și căldura gurii lui.

Când m-a sărutat afară, pe pod, am simțit că-l înșel pe Owen, chiar dacă nu l-am sărutat și eu, dar aici... aici nu simt niciun fel de vină. De data asta, momentul ăsta se contopește, fără niciun fel de opreliști, cu zilele și nopțile și orele pe care le-am petrecut atunci, tânjind după atingerea lui Luc, după sărutările lui – un timp dinainte de Owen, dinainte de Freya, dinainte de desene și de supradoza lui Ambrose – înainte ca ceva din toate astea să se fi întâmplat.

Aș putea să invoc resentimentele mele față de Owen, să număr pe degetele de la mâini greșelile lui – falsele acuzații, lipsa de încredere și, cireașa de pe tort, e-mailul acela cu lista de infracțiuni comise de Luc, ca și cum, dintre toate lucrurile din lume, tocmai asta m-ar opri să mi-o trag cu un bărbat, chit că asta vreau – și da, nu mi-e rușine să recunosc acum, e un bărbat pe care l-am dorit de când aveam cincisprezece ani și, poate, încă îl mai doresc.

Dar n-o fac. Nu încerc să justific ce fac. Las prezentul să se dizolve, las curentul care mă poartă să mi-l ia din mâini, să-l scap printre degete și-mi dau voie să mă scufund în adâncuri, în trecut, ca un trup care cade în ape tulburi și adânci și simt cum mă înec, cum apele se închid deasupra mea, iar eu mă duc la fund și nu-mi pasă.

Cădem pe canapea, picioarele ni se împletesc și-l ajut pe Luc să-și tragă tricoul peste cap. Se iscă din străfundul măruntaiei mele o dorință acută de a-i simți pielea pe pielea mea – o nevoie care îmi anulează conștiința de sine, care nu mai știe de vergeturi sau de rețeaua vineție de pe pielea mea, flască acolo unde, cândva, era netedă și elastică.

Știu că ar trebui să încerc să mă opresc, dar adevărul e că nu simt niciun fel de vină. Nimic nu mai contează în momentul în care încep să-mi descheie rochia, nasture cu nasture.

Degetele mele sunt pe cureaua lui Luc, iar el se oprește brusc și se retrage. Mi se taie răsufarea. Chipul îmi înțepenește de rușine și mă ridic, gata să-mi adun rochia pe mine și să încep să-mi găsesc justificări – nu, ai dreptate, e OK, nu știu la ce mă gândeam.

Abia când se duce la ușa de la intrare și trage zăvorul, înțeleg ce se întâmplă și mă cuprinde un soi de căldură amețitoare – pricep brusc

că... că o să facem asta cu adevărat.

Când se întoarce spre mine, zâmbeste, iar zâmbetul îi transformă chipul serios în cel al puștiului de cincisprezece ani pe care îl știam cândva și inima pare să mi se urce în gât, oprindu-mi respirația; dar durerea... durerea pe care am tot resimțit-o din momentul în care am găsit desenele în cutia poștală, din momentul în care Owen mi-a aruncat acuzațiile lui furibunde, din momentul în care au început toate astea... a dispărut.

Canapeaua moale și delabrată oftează în clipa în care Luc se urcă pe ea și eu mă las pe spate, iar el mă ia în brațe și simt pe mine greutatea lui. Buzele mele sunt pe gâtul lui, simțind moliciunea pielii între dinți, gustul sărat al transpirației lui... și dintr-odată îmi pietresc.

Căci acolo, în întunericul de la capătul scărilor, se mișcă ceva. O siluetă în beznă.

Luc se oprește, se ridică pe coate, simțind dintr-odată încordarea mușchilor mei țepeni.

— Isa? Ești OK?

Nu pot să vorbesc. Ochii îmi sunt fixați în întunericul de la capătul scărilor. Ceva – cineva – e acolo sus.

Prin minte îmi trec zeci de imagini. O oaie spintecată. Un bilet stropit de sânge. Un plic plin cu poze din trecut...

Luc se întoarce, se uită peste umăr în direcția în care mă uit eu.

Curentul provocat de mișcarea lui face ca lumina lămpii să se agite și să se mărească și, pentru o clipă, o fracțiune de secundă, flacăra luminează chipul persoanei care stă acolo, în întuneric, privindu-ne în tăcere.

Este Kate.

Scot un sunet – nu e tocmai un țipăt, dar ceva asemănător – și Kate se întoarce și dispare în tăcerea camerelor de la etaj.

Luc își trage iar tricoul pe el, își încheie blugii, lăsând, în graba lui, cureaua să-i atârne desfăcută. Urcă scările, câte două odată, dar Kate e prea rapidă pentru el. A ajuns deja la jumătatea scărilor care duc spre mansardă și aud ușa trântindu-se în urma ei și cheia învârtindu-se în yală, apoi îl aud pe Luc bătând cu pumnul în ușă.

— Kate! Kate! Dă-mi drumul înăuntru!

Niciun răspuns.

Încep să-mi închei nasturii de la rochie, cu degete tremurânde, apoi mă adun, să pot sta pe picioare.

Aud sunetul pașilor lui Luc pe scări, mersul lui încetinit, apoi îi văd fața, în momentul în care reapare în lumina lămpii, și e întunecată.

— Căcat!

— A stat acolo? șoptesc eu. În tot acest timp? De ce n-a ieșit când am strigat-o?

— Dracu' știe!

Își freacă fața cu mâinile, ca și cum ar încerca să șteargă imaginea lui Kate din capul scărilor, chipul lui rămânând imobil, lipsit de expresie.

— Cât timp o fi stat acolo?

— Nu știu.

Obrajii îmi ard.

Stăm în tăcere, unul lângă celălalt, pe canapea, o bună bucată de vreme. Fața lui Luc e impasibilă. Nu știu ce expresie am eu, dar gândurile îmi sunt un amestec confuz de emoții și îndoieli și disperare. Ce *căuta* acolo sus, ne spiona?

Îmi aduc aminte de momentul în care lampa a luminat brusc și chipul ei, ca o mască albă în întuneric, cu ochii larg deschiși, cu gura strânsă punga, de parcă încerca să nu urle. Era fața unui străin. Ce s-a întâmplat cu prietena mea, cu femeia pe care credeam că o cunosc?

— Ar trebui să plec, zice Luc în cele din urmă, dar, deși se ridică de pe canapea, nu se îndreaptă spre ușă.

Stă în picioare, privindu-mă, cu sprâncenele lui negre încruntate și cu umbra pomeților lui înalți, făcându-l să arate slăbit și agitat.

Se aude un zgomot de sus, un scâncet al Freyei, și mă ridic, nesigură, dar Luc vorbește înainte să apuc eu să spun ceva.

— Nu sta aici, Isa. Nu e sigur.

— Poftim?

Mă opresc brusc în loc, fără să încerc să-mi ascund șocul.

— Ce vrei să spui?

— Locul ăsta... zice el, făcând un semn spre Moară, cuprinzând apa de afară, întrerupătoarele defecte, scările decrepite. Dar nu e doar asta... eu...

Se oprește, își freacă iar fața cu mâinile, apoi trage adânc aer în piept.

— Nu vreau să te las singură cu ea.

— Luc, e sora ta.

— Nu e sora mea și știu că tu crezi că ți-e prietenă, dar, Isa, tu... nu poți avea încredere în ea.

Și-a coborât într-atât vocea, că e abia o șoaptă, deși e imposibil ca ea să ne audă, căci e cu trei etaje mai sus și cu ușa închisă.

Scutur din cap, refuzând să cred. Indiferent ce-a făcut Kate, indiferent de stresul la care e supusă acum, ea e prietena mea. E prietena mea de douăzeci de ani. Nu, n-o să-l ascult pe Luc – nu pot să-l ascult.

— Nu mă aștept să mă crezi, zice el, vorbind și mai precipitat acum.

Scâncetele Freyei se întesesc și arunc o privire spre scări, vrând să ajung la ea, dar Luc mă ține de încheietură, o strânsoare blândă, dar fermă.

— Dar, să fii... să fii cu ochii în patru și, ascultă, cum am mai zis, cred că ar trebui să pleci de la Moară.

— O să plec mâine, îi zic cu inima grea, gândindu-mă la Owen și la ce mă așteaptă la Londra, dar Luc clatină din cap.

— Acum. În seara asta.

— Luc, nu pot. Nu am niciun tren până mâine-dimineață.

— Atunci, vino și stai la mine. Stai peste noapte. O să dorm pe canapea, adaugă el, agitat, dacă asta vrei. Dar nu cred că ar trebui să rămâi aici, singură.

Nu sunt singură, mă gândesc. Sunt cu Kate. Dar știu că nu asta vrea să spună.

Freya urlă iar și mă hotărăsc.

— Nu plec în seara asta, Luc. N-o să mă plimb cu Freya și cu bagajul după mine prin mlaștini în toiul nopții...

— Atunci ia un taxi, mi-o taie el scurt, dar eu încă mai vorbesc, ignorându-i protestele.

— ...o să plec mâine-dimineață – dacă ești așa îngrijorat, te asigur că o să prind trenul de 8. Dar nu se poate să fie Kate o amenințare pentru mine. Pur și simplu, nu pot să accept asta. O cunosc de șaptesprezece ani, Luc, și nu pot să cred. Am *încredere* în ea.

— Eu o știu de mult mai mulți ani, zice Luc, atât de încet că abia dacă îl mai aud peste zbierătele Freyei. Și nu am *încredere* în ea.

Freya urlă acum mult prea tare ca s-o mai pot ignora și îmi retrag încet încheietura dintre degetele lui.

— Noapte bună, Luc.

— Noapte bună, Isa, zice el.

Mă privește cum urc scările cu lampa de petrol, lăsându-l în întuneric. Sus, o iau pe Freya în brațe, simțind cum trupul ei se

încovoiaie convulsiv, urlând furioasă și, în tăcerea care urmează, aud zăvorul de la ușa de la intrare și zgomotul pașilor lui Luc pe pietriș, în timp ce el dispare în întuneric.

În noaptea asta nu dorm deloc. Zac întinsă, lăsând cuvinte și fraze să se învâlmășească în capul meu. Desene pe care Kate a zis că le-a distrus. Minciunile pe care le-a zis. Chipul lui Owen când am plecat. Chipul lui Luc în clipa în care venea spre mine în lumina caldă a lămpii.

Încerc să le pun pe toate la un loc – neconcordanțele și suferințele –, dar nu ajung la nicio concluzie. Și, în toată nebunia asta, ca într-un carusel, apar întretăindu-se fantomele copilelor care am fost cândva, chipurile noastre apărându-mi iar și iar, amestecând adevărul cu minciuna, suspiciunea cu amintirea.

Spre dimineață, o frază îmi tot revine în minte, clară ca și cum cineva mi-ar șopti-o la ureche.

E Luc, zicând: *Trebuia să te fi ales pe tine.*

Și mă întreb iar: ce-o fi vrut să zică?

E șase jumătate când se trezește Freya și stăm așa, amândouă, ea la sân, eu gândindu-mă ce am de făcut. O parte din mine știe că ar trebui să mă întorc la Londra, să încerc să repar lucrurile cu Owen. Cu cât le las așa mai mult, cu atât îmi va fi mai greu să salvez ce a mai rămas din relația noastră.

Dar nu pot să înfrunt gândul, așa că rămân în continuare în pat, privind fața mulțumită a Freyei, ochii ei strânși, ca să n-o deranjeze lumina dimineții, și mă gândesc de ce nu o fac. Nu e din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Luc sau nu *doar* din cauza asta. Nu e pentru că sunt furioasă în continuare pe Owen, pentru că nu mai sunt. Ce s-a întâmplat azi-noapte mi-a secat furia, m-a făcut să pricep în câte feluri l-am trădat în toți anii aceștia.

Nu o fac pentru că, orice aș spune acum, ar fi doar minciuni. Nu pot să-i zic adevărul, nu acum și nu doar din cauza riscului pentru cariera lui și pentru că le-aș trăda pe fete. Deja am recunoscut față de mine că relația noastră e construită pe minciunile pe care mi le-am zis mie însămi de șaptesprezece ani.

Am nevoie de timp. Timp să-mi dau seama ce am de făcut, ce simt pentru el. Ce simt pentru *mine*.

Dar unde să mă duc ca să reușesc să înțeleg toate astea? Am prieteni

– destui prieteni – dar niciunul în pragul căruia m-aș putea duce cu tot cu copil și bagaje, și fără să stabilesc până la ce dată am nevoie să rămân.

Fatima ar zice *da* într-o secundă, știu că ar zice. Dar nu pot să-i fac una ca asta, în casa ei aglomerată și haotică. Poate aș putea sta o săptămână. Dar nu mai mult de atât.

Iar garsoniera închiriată a Theei iese din discuție.

Celelalte prietene sunt măritate și au și ele copii la rândul lor. Camerele lor de oaspeți – dacă există așa ceva – sunt ocupate de bunici sau bone sau dădace interne.

Fratele meu, Will? Dar el stă în Manchester și e însurat, are gemeni, și locuiește într-un apartament cu trei camere.

Nu. Dacă nu mă pot duce acasă, nu există decât un singur loc în care m-aș putea duce.

Mobilul e lângă mine, pe pernă, și îl iau și caut prin numerele din agendă, până când degetele se opresc la un număr de telefon. Tata.

Camere are, slavă Domnului! În casa lui cu șase dormitoare de lângă Aviemore, unde locuiește singur. Îmi aduc aminte ce-a zis Will ultima dată când ne-am dus în vizită.

— E singur, Isa. I-ar plăcea ca tu și Owen să veniți să stați cu el.

Dar, cumva, n-am avut niciodată timp pentru el. E prea departe pentru un weekend – doar călătoria cu trenul durează nouă ore. Și înainte s-o am pe Freya, întotdeauna intervenea ceva – slujba, concediul, diverse chestii de reparat prin casă. Apoi, mai târziu, am început să ne pregătim pentru copil, iar apoi, după ce s-a născut Freya, ar fi fost complicat să ne îngrijim de tot ce trebuie pentru a călători cu un nou-născut, un bebeluș... în curând, destul de mare să meargă de-a bușilea.

Desigur, a venit s-o vadă pe Freya când s-a născut. Dar îmi dau seama, cu durere în inimă, că n-am mai fost la el să-l văd de aproape... șase ani? Să fie așa? Îmi pare imposibil, dar probabil că așa e. Și atunci m-am dus de fapt la un prieten care se însura în Inverness și mi s-a părut nepoliticos să nu mă duc și pe la tata, de vreme ce eram atât de aproape.

Nu e vina lui, asta vreau să înțeleagă. Îl iubesc – l-am iubit întotdeauna. Dar durerea lui, golul imens lăsat de moartea mamei sunt prea aproape de ale mele. Văzându-i durerea, an după an, nu fac decât s-o întăresc pe-a mea. Mama era liantul între noi doi. Acum, fără ea,

suntem doar doi oameni suferinzi, incapabili să se vindece unul pe celălalt.

Dar el ar spune *da*. Ar spune mai mult decât *da*, cred.

El – singurul dintre toți – ar spune *da* cu bucurie.

E trecut de șapte când, în sfârșit, mă îmbrac, o iau pe Freya în brațe și cobor în bucătărie. Prin ferestrele înalte cu vedere spre Estuar, văd că marea a scăzut – atât cât se poate. Estuarul s-a transformat iar într-o rigolă adâncă în inima canalului, malurile late au devenit proeminente, nisipul care bate constant în ele se usucă și toate micile creaturi – moluștele și scoicile și râmele de nisip – se retrag și se ascund până când revine fluxul.

Kate e încă în pat – sau, mă rog, cel puțin n-a venit jos – și nu pot să nu mă scutur ușurată când îmi dau seama că sunt singură cu Freya. Ating filtrul de cafea – verific să văd dacă nu cumva e cald – și nu mă pot abține să nu mă uit spre capul scărilor, unde i-am văzut fața aseară, albă-moartă în întuneric. Și nu sunt sigură că o să uit vreodată – imaginea ei stând acolo, în picioare, privindu-ne. Ce expresie avea pe chip? Furie? Groază? Altceva?

Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-i găsesc un motiv pentru felul în care s-a purtat. Kate nu are încredere în Luc și nici nu-l place – și acum e clar ca bună-ziua că sentimentul e reciproc. Și atunci de ce să stea acolo, așa, în întuneric? De ce să nu strige, să mă oprească să fac greșeala pe care considera că o fac?

De ce să rămână așa, în întuneric, printre umbre, ca și cum ar avea ceva de ascuns?

Un lucru mi-e clar: nu pot să mai rămân aici, nu după toate câte s-au întâmplat azi-noapte. Nu doar din pricina avertismentelor lui Luc, ci pentru că încrederea între mine și Kate s-a risipit. Fie că am distrus-o eu, cu ce am făcut noaptea trecută, fie că a distrus-o Kate, cu minciunile ei, nu contează.

Ce contează e că parte din fundamentul vieții mele s-a fisurat și s-a distrus și temelia pe care mi-am construit viața de adult se tot duce încet la vale. Nu mai știu ce să cred. Nu mai știu ce-ar trebui să spun la poliție în cazul unui interogatoriu. Povestea pe care credeam că o știu s-a sfâșiat în bucăți – în locul ei nu au rămas decât îndoială și neîncredere.

Azi e miercuri. O să mă întorc în Londra cu primul tren pe care-l pot

prinde, o să-mi fac bagajele cât timp Owen e la muncă și o să plec în Scoția. O să le sun de-acolo pe Fatima și Thea. Abia când o lacrimă îmi curge în sfârșit pe nas și cade pe creștetul Freyei, îmi dau seama că plâng.

Sun la Rick's Rides, dar nu-mi răspunde nimeni și, în cele din urmă, încarc bagajele Freyei în cărucior și o scot din casă în soarele rece al dimineții. Trec desculță podul șubred, împingând căruciorul și, de partea cealaltă, îmi vâr picioarele în pantofii pe care îi găsesc acolo ca pe niște resturi bizare aduse de mare. Lângă ei sunt urmele unor tălpi late – pantofii lui Luc – și îi văd urma pe lângă țarm, dispărând în bălțile și noroiul drumului.

Ies pe poartă și pornesc pe drumul lung spre gară, vorbind cu Freya – orice, numai să nu mă gândesc la realitatea celor întâmplate aseară și la dezastrul care mă așteaptă în Londra.

La cotitura spre drumul principal, aud pietrișul scârțâind și un claxon strident în spatele meu, făcându-mă să tresar. Mă întorc, cu inima bătând să-mi iasă din piept, și văd un Renault negru, vechi de când lumea, oprind pe marginea drumului.

Geamul șoferului se lasă în jos și un cap cenușiu ca plumbul iese afară, fără urmă de zâmbet pe față.

— Mary! strig eu.

— N-am vrut să te sperii.

Brațele ei puternice și goale sunt rezemate de geam, cu părul negru evident pe pielea foarte albă. Unghiile ei permanent mizerabile bat darabana pe caroserie.

— Te duci la gară?

Îi fac semn din cap că da, iar ea afirmă scurt, fără să mă întrebe dacă vreau sau nu:

— Te duc eu la gară.

— Mersi, îi zic jenată, dar...

Sunt pe cale să mă folosesc de aceeași scuză, cu scaunul de bebeluș, dar apoi ochii îmi cad pe căruciorul în care Freya e așezată confortabil în scaunul care se adaptează la mașină. Mary ridică din sprânceană.

— Dar?

— Dddar... Nu vreau să te deranjez, îi zic eu, fără entuziasm.

— Nu fi fraieră! zice ea scurt, deschizând ușa din dreapta. Urcă-te-n mașină!

Nu reușesc să găsesc niciun fel de alte scuze, așa că o așez pe Freya în scaunul din spate al mașinii și-i pun centurile de siguranță, apoi mă duc la portiera din față și urc în mașină fără să mai zic un cuvânt. Mary bagă mașina în viteză, iar motorul tușește răgușit și pornim.

Mergem în liniște vreo jumătate de kilometru, dar la trecerea la nivel cu calea ferată văd că luminile semaforului sunt aprinse și barierele se coboară. Trenul e pe cale să treacă.

— Fir-ar, zice Mary, oprind încet mașina în fața barierei.

— Oh, nu. Asta înseamnă că o să pierd trenul?

— Țsta e trenul spre nord, care trece prin Londra. O să ajungem la mustață. Dar s-ar putea să ai noroc. Câteodată așteaptă, dacă sosește mai repede decât ora anunțată.

Îmi mușc buzele. Nu că am de ce să mă întorc neapărat la Londra, dar gândul de a aștepta în gară încă treizeci de minute cu Mary nu mă încântă deloc.

Tăcerea din mașină se adâncește, întreruptă doar de sforăitul înfundat al Freyei de pe bancheta din spate, dar apoi Mary începe să vorbească, spărgând liniștea.

— Cumplită vestea asta cu cadavrul.

Mă foiesc în scaun, trăgând centura de la gât care, nu știu cum, dar pare să se fi strâns.

— Ce... ce vrei să zici? Zici de identificare?

— Da, deși nu cred că a fost careva p-aici care să fi fost mirat. N-au fost mulți care să creadă că Ambrose și-a părăsit copiii așa, tam-nesam. Era trup și suflet pentru copiii ăia, ar fi trecut prin foc pentru ei. Pentru un mic scandal local? Nici nu cred că l-ar fi durut cine știe ce, darămite să-și ia catrafusele și să se care, lăsându-i pe copii să se descurce singuri.

Bate ușor cu mâna pe volanul care mai are puțin și se descompune, apoi, cu un gest nerăbdător, își dă la o parte o șuviță de păr cenușiu care i-a căzut din coada de cal.

— Mă gândeam mai mult la autopsie.

— Ce vrei să spui?

— N-ai auzit? Îmi zice, aruncându-mi o privire rapidă, apoi ridicând din umeri. Poate n-a apărut încă în ziare. Câteodată, pentru că Mark e polițist, aflu unele chestii mai devreme ca alții. Poate n-ar trebui să-ți spun, în caz de ceva...

Se oprește, bucurându-se de momentul ei de glorie, iar eu strâng din

dinți, căci știu că vrea să fie implorată pentru informațiile ei de culise. Și nu vreau să-i dau satisfacția asta. Pe de altă parte, trebuie să știu. Pur și simplu, trebuie.

— Doar n-o să mă lași așa, în întuneric, îi zic eu, făcând tot posibilul să am vocea neutră sau ușor indiferentă. Adică, nu vreau să-mi zici ceva care ar fi confidențial, dar dacă Mark nu ți-a zis ca să păstrezi secretul, atunci...

— Păi cam da, de obicei nu-mi prea spune lucruri secrete, zice ea tărăgănat.

Își mușcă unghia, scuipe o bucată, apoi pare să se răzgândească sau obosește să se mai joace cu mine.

— S-au găsit urme de heroină într-o sticlă din buzunarul lui. Cică ar fi fost o supradoză administrată oral.

— Administrată *oral*? repet, încruntându-mă. Dar... nu are niciun sens.

— Exact, zice Mary Wren.

Prin geamul deschis aud sunetul unui tren apropiindu-se.

— Un fost dependent de droguri ca el? Dacă voia să se omoare, și-ar fi injectat chestia aia, evident că asta ar fi făcut. Dar, cum ziceam, n-am crezut niciodată că Ambrose și-a lăsat copiii de bunăvoie – și nu are mai mult sens să se fi sinucis decât să fi fugit. Nu-mi place să bârfesc, zice ea, mințind fără ca măcar să roșească vreun pic, așa că n-am zis nimic nimănui. Dar, în mintea mea, n-am crezut vreodată că a fost altceva.

— Altceva decât... ce? o întreb și dintr-odată vocea mea e aspră, răgușită, sufocată.

Mary îmi zâmbește larg, arătându-și dinții galbeni și pătați, ca niște pietre de mormânt. Apoi se apleacă spre mine, cu respirația tabacică duhnindu-mi în față, fierbinte și puturoasă, și-mi șoptește:

— N-am crezut niciodată că a fost altceva decât crimă.

Se lasă pe spate, urmărindu-mi reacția, părând că aproape se bucură de bâlbâială mea, și, în timp ce îmi caut cuvintele potrivite ca să-i răspund, îmi trece fulgerător ceva prin minte: Mary a știut adevărul în tot acest timp?

— Eu... eu...

Îmi zâmbește iar, încet, malițios, apoi se întoarce să se uite la drum. Trenul se apropie. Locomotiva dă semnalul, iar luminile de la trecerea la nivel clipesc cu o regularitate înnebunitoare.

Îmi simt fața crispată, atât de tare mă chinui să nu-mi trădez reacțiile, dar reușesc să vorbesc.

— Cred că... mi-e greu să cred așa ceva, ție nu? De ce să-l omoare cineva pe Ambrose?

Mary ridică din umerii ei mari care se lasă apoi cu greutate.

— De unde să știu? Dar e mai ușor să cred asta, decât să cred că și-a făcut felu' și și-a lăsat copiii să se chinuie în urma lui. Cum am mai zis, ar fi trecut prin foc pentru ei, mai ales pentru Kate. Nu că ea ar fi meritat asta, cățeaua nenorocită!

Sunt uluită!

— Ce-ai zis? o întreb.

— Am zis că ar fi trecut prin foc pentru copiii lui, repetă ea, apoi râde în gura mare. Da' ce credeai c-am zis?

Mă enervez brusc și, dintr-odată, suspiciunile pe care le-am avut cu privire la Kate îmi par doar niște bârfe urâte. O să las bârfele și aluziile să mă pornească împotriva uneia dintre cele mai vechi prietene de-ale mele?

— Nu ți-a plăcut niciodată de ea, nu-i așa? îi zic fără ocolișuri, încrucișându-mi brațele. Ai fi foarte mulțumită dacă ar fi anchetată în legătură cu asta.

— Ca să-ți spun adevărul? Da, aș fi, îmi răspunde Mary.

— De ce? țiip eu, iar vocea mea sună ca a unui copil care se smiorcăie. De ce o urăști atât de mult?

— N-o urăsc. Dar nu e așa bună cum vrea să pară, curva naibii! Și niciuna dintre voi nu e!

Curva naibii? Pentru o clipă nu sunt sigură că am auzit bine. Dar îmi

dau seama, după expresia de pe fața ei, că am auzit bine și, după ce-mi găsesc cuvintele, vocea îmi tremură de furie.

— Cum i-ai zis?

— Cum ai auzit.

— Doar nu crezi zvonurile scârboase despre Ambrose, nu? Doar nu crezi că s-a întâmplat așa ceva. A fost prietenul tău!

— Despre Ambrose? Întreabă ea, ridicând din sprâncene, iar gura i se strâmbă într-un rictus de dispreț. Nu, nu despre el e vorba. Ambrose a încercat s-o oprească. De asta a încercat să-i despartă.

Dintr-odată, mă ia cu frig. Deci e adevărat. Ambrose *urma* s-o trimitea pe Kate de acasă.

— Ce... ce vrei să zici? Ce să oprească?

— Ce, adică nu știi? Întreabă ea, hohotind scurt, un râs lipsit de veselie, ca lătratul unui câine. Ha! Prețioasa ta prietenă se culca cu propriul ei frate. Asta știa Ambrose, de asta a încercat să-i țină departe unul de celălalt. M-am dus la Moară în noaptea în care s-a certat cu Kate și am auzit totul de-afară, înainte să apuc să bat la ușă. Zbiera la el. Arunca în el cu tot felul de chestii. Îl făcea în toate felurile, înjurături pe care nu te-ai gândi că le-ar ști o fată de vârsta aia. Nu-l scotea din *nenorociture*, *pizdă fără inimă* și câte și mai câte. *Te rog, nu face asta*, zicea ea, *gândește-te la ce faci*. Și apoi, când a văzut că nu i-a mers, i-a zis că o să-l facă să regrete, l-a amenințat pe față, cu tupeu' cât casa. Am plecat de acolo cât de repede am putut și i-am lăsat la cuțite, dar zău că auzisem destule. Și apoi, în noaptea imediat următoare, Ambrose dispare. Zi-mi tu, ce să cred, când prietenul meu bun dispare și fiică-sa nu-l dă dispărut săptămâni la rând, iar apoi oasele lui ies la iveală dintr-un mormânt săpat la nimereală? Zi-mi tu!

Dar nu pot să zic nimic. Nu pot să vorbesc. Pot doar să stau așa, încercând să respir, apoi, brusc, simt cum sângele îmi pulsează în degete și mă trezesc trăgând de centură, de portieră, o apuc nebunește pe Freya de pe bancheta din spate, în timp ce trenul trece pe lângă noi tunând, cu viteza lui ca un țipăt, direct prin fața mea.

Trântesc portiera cu mâinile tremurând, iar Mary se apleacă spre mine, vocea ei aspră și puternică ajungând cu ușurință la urechea mea peste mugetul trenului.

— Fata aia are sânge pe mâini și nu doar sânge de oaie!

— De unde...? vreau să-i zic, dar gâtul mi se blochează și cuvintele mă îneacă.

Mary însă nu așteaptă să termin ce am de zis. Semnalizatoarele s-au oprit, iar bariera începe să se ridice și, cum stau așa, în picioare, holbându-mă la ea, mașina revine la viață și pornește, săltând peste șine.

Nu mai pot continua așa... totul e complet greșit.

Sunt în continuare în picioare, încercând să procesez ce mi-a zis Mary, când luminile încep să se aprindă din nou, semnalizând trenul care duce spre sud.

Încă mai am timp să trec. Aș putea alerga după Mary, aș putea-o prinde la gară, să-i cer să-mi explice ce a vrut să zică.

Dar cred că știu deja.

Totul e complet greșit.

Sau aș putea să prind următorul tren, doar eu și Freya. În două ore am fi la Londra, în siguranță, am putea uita de toate astea.

Are sânge pe mâini.

În schimb, întorc căruciorul și pornesc înapoi pe drum. Spre Moară.

Când ajung la Moară, Kate e plecată, iar de data asta chiar mă asigur că e plecată. Lesa lui Shadow nu e în cuiul de lângă ușă, dar nu mă las păcălită. Verific fiecare cameră, chiar și pe cea de la mansardă. Camera lui Kate. Camera lui Ambrose.

Ușa nu e încuiată și, când o deschid, inima îmi tresare în piept, pentru că e exact cum era când Ambrose stătea aici, nicio pensulă nu e mutată de la locul ei. Am sentimentul că încă e aici. Miroase a el – un amestec de rășină și culori. Chiar și pătura aruncată pe divanul vechi e aceeași pe care mi-o aduc aminte, de un albastru-decolorat, cu alb, cu modele cu flori ca acelea de pe porțelanuri. Numai că acum e destrămată la capete și încă și mai decolorată ca înainte.

Abia când mă întorc, dau cu ochii de ea. Acolo, deasupra biroului, e o inscripție scrisă de mână. *Nu ești niciodată un fost dependent de droguri, ci doar un dependent care n-a mai luat o doză de multă vreme.*

Oh, Ambrose.

Gâtul mi se strânge iar și simt un soi de hotărâre plină de furie venind din mine, alungându-mi sentimentul egoist de teamă. O să aflu adevărul. Nu doar pentru protecția mea, dar și pentru a răzbuna un om pe care l-am iubit – un om care mi-a oferit adăpost și alinare într-un moment al vieții mele în care aveam cea mai multă nevoie.

Nu pot să zic că Ambrose a fost tatăl pe care nu l-am avut niciodată, pentru că, spre deosebire de Luc, am avut un tată – doar că a fost unul îndurerat și chinuit și adâncit în propriile lui necazuri. Dar Ambrose a fost tatăl de care am avut nevoie în anul acela – prezent, plin de iubire și de înțelegere nesfârșită.

Și am să-l iubesc mereu pentru asta. Iar gândul la moartea lui și la rolul jucat de mine mă umple de furie într-un mod pe care nu l-am mai simțit înainte. O furie suficient de mare încât să înece vocile din cap care îmi zic să plec, să întorc spatele acestui loc, să mă duc înapoi în Londra. O furie suficient de mare încât s-o aduc după mine pe Freya într-un loc în care s-ar putea să nu fie în perfectă siguranță.

Sunt suficient de furioasă încât să nu-mi mai pese de nimic.

Sunt furioasă pe Luc.

După ce am verificat fiecare încăpere, cobor scările șubrede și mă

duc la dulap, rugându-mă să nu se fi gândit și Kate la asta și s-o fi ascuns în absența mea.

Dar nu, n-a ascuns nimic.

Acolo, în sertarul din care l-a scos ca să mi-l arate chiar ieri, e un teanc de hârtii legate cu sfoară roșie.

Le trec rapid în revistă, cu mâinile tremurând, până când ajung la plicul maro pe care scrie *Kate*.

Îl scot de acolo. Și, pentru prima dată în șaptesprezece ani, citesc biletul de adio al lui Ambrose Atagon.

Draga mea Kate, zice în scrisoare, cu scrisul încâlcit, caracteristic lui Ambrose.

Îmi pare atât de rău, infinit de rău că te las așa, am vrut să te văd crescând, să te văd transformându-te în persoana care știam că poți deveni, puternică, iubitoare, responsabilă și altruistă. Am vrut să-ți țin copilul pe genunchi, așa cum, odată, te-am ținut pe tine... și îmi pare îngrozitor de rău că nu pot să fac niciunul din lucrurile astea. Am fost un prost să nu-mi dau seama care vor fi consecințele acțiunilor mele, așa că acum fac singurul lucru pe care îl pot face ca să îndrept greșeala. Fac asta pentru ca nimeni altcineva să nu mai sufere.

Nu da vina pe nimeni altcineva, iubita mea. M-am hotărât și m-am împăcat cu gândul și te rog să mă crezi, draga mea Kate, că am luat hotărârea asta din dragoste: rolul părintelui este să-și apere copiii, astfel că fac acest ultim gest, singurul, de altfel, ca să-i apăr pe ai mei. Nu vreau ca cineva să trăiască într-o închisoare a vinei, așa că, te rog, mergi mai departe: trăiește, iubeste, fii fericită și nu privi niciodată înapoi! Și, mai presus de toate, nu lăsa ca toate astea să fie în van.

*Te iubesc,
Tata*

Mi s-a pus un nod în gât la finalul scrisorii, o durere atât de intensă și de dură, că abia dacă pot să-mi rețin lacrimile care amenință să cadă pe hârtie.

Pentru că, în sfârșit, după șaptesprezece ani, cred că înțeleg.

Înțeleg ce încerca Ambrose să-i spună lui Kate și sacrificiul pe care l-a făcut. *Nu da vina pe altcineva. Fac singurul lucru pe care îl pot face ca să te apăr. Am luat hotărârea asta din dragoste. Nu lăsa să fie în van.*

Oh, Doamne! Oh, Ambrose! Nimic din toate astea nu are sens. *Ce-ai făcut?*

Degetele îmi tremură în clipa în care scot telefonul și le trimit un mesaj Fatimei și Theei.

Am nevoie de voi. Vă rog să veniți. Hampton's Lee, ora 6?

Apoi pun scrisoarea în buzunar și ies cu tot cu Freya de acolo cât de repede pot. Și nu mă mai uit înapoi.

E 6:38 și micuța cafenea de pe peronul stației Hampton's Lee unde trăgeau trenurile dinspre Londra s-a închis, perdelele au fost trase peste fereastră și semnul pe care scrie *închis* e pus în geam. Freya e la adăpost în căruciorul ei, acoperită cu pătura groasă pe care o aveam vârâtă în coșul de dedesubt, dar fetița e plictisită și miorlăită, iar eu tremur toată în rochia mea de vară, cu degetele crispate pe brațele cu pielea de găină, bătând peronul în lung și în lat, încercând în van să-mi pun sângele în mișcare.

Oare nu vin? Nu mi-au trimis niciun mesaj până la 4, iar apoi mi s-a terminat bateria de la telefon – am stat prea mult pe terasa cafenelei de pe Westridge, verificând stresată mesajele, e-mailurile, așteptând un răspuns de la ele.

Când am trimis mesajul, n-am avut niciun dubiu că o să vină. Dar acum... acum nu mai sunt sigură. Și totuși, nu îndrăznesc să plec. Fără telefon, nu le mai pot trimite un mesaj cu alt punct de întâlnire. Dar dacă vin și nu sunt aici?

Ajung la capătul celălalt al peronului și mă întorc, o iau de la capăt, tremurând de-a binelea deja, încercând să ignor icnetele din ce în ce mai puternice ale Freyei. Ceasul de deasupra casei de bilete arată 6:44. Când ar trebui să renunț?

Peronul e pustiu, dar un sunet în depărtare mă face să-mi ciulesc urechile. E un tren. Un tren spre sud.

Trenul de 6:12 de la Gara Victoria, Londra, oprește la linia a doua și are o întârziere de... aud vocea mecanică a dispecerului. Primele șapte vagoane își vor continua drumul doar până la Gara West Bay Sands, cu oprire în Westridge, Salten, Riding și West Bay Sands. Pasagerii pentru Westridge, Salten, Riding și West Bay Sands sunt rugați să urce doar în primele șapte vagoane.

Mă hotărâsc. Dacă nu sunt în trenul ăsta, atunci o să mă sui în tren ca să mă întorc în Salten și o să le sun de-acolo.

Degetele mi se crispează pe plicul din buzunar.

Oh, Kate. Cum ai putut să ne minți în halul ăsta?

Trenul se apropie... din ce în ce mai mult... și, în sfârșit, în zgomot de frâne hidraulice și de roți pe șine, oprește în stație. Ușile se deschid,

oamenii se dau jos din vagoane, iar eu mă uit înnebunită, în susul și în josul peronului, după duetul Fatima-Thea. Unde sunt?

Se aude un bip și ușile se închid. Inima îmi bate în piept. Dacă e să mă întorc în Salten, trebuie să urc acum. N-o să mai fie alt tren timp de o oră. *Unde sunt?*

Ezit încă un momen... apoi fac un pas înainte și apăs butonul *Deschideți*, exact în clipa în care dispecerul dă semnalul de pornire.

— Vă rog să vă îndepărtați de marginea peronului, strigă dispecerul, iar locomotiva începe să urle și mai tare.

Rahat! Am stat două ore lungi, în frig, pe peronul acesta și ele n-au venit, iar acum sunt nevoită să mai stau aici încă o oră.

Trenul huruie asurzitor și se îndepărtează indiferent de gară, fără să-i pese de înjurăturile mele adresate dispecerului.

— Lua-te-ar dracu', cretinule!

Dar dispecerul nu are cum să mă audă, din cauza zgomotului motorului.

Pe față îmi curg lacrimi amare care îngheață din pricina curentului făcut de tren, dar apoi aud o voce în spatele meu.

— Ba să te ia dracu' pe tine, târătură!

Mă întorc rapid pe călcâie și încremenesc, apoi încep să râd – un soi de combinație isterică de lacrimi și ușurare. *Thea!*

O vreme, nu pot să mai scot niciun cuvânt, ci doar o țin în brațe, apucând-o de gât. Miroase a țigări... și a gin, îmi dau seama, cu o vagă presimțire urâtă. Simt în buzunar o cutie și știu, fără să mă uit, că în ea e unul din acele amestecuri de gin și apă tonică, pe care le poți cumpăra de la Marks&Spencer.

— Unde e Fatima? o întreb.

— N-ai primit mesajul ei?

Clatin din cap:

— Mi s-a descărcat telefonul.

— Nu poate să iasă din clinică înainte de cinci jumătate, dar o să vină cu trenul următor. I-am zis că o să găsim un loc să stăm de vorbă și că o să-i trimitem un mesaj în care să-i zicem unde suntem.

— OK, îi răspund, frecându-mi palmele. Bun plan. Oh, *Thee*, sunt așa fericită că ai venit! Unde mergem?

— Hai să mergem în pub.

Mă uit la *Thea*, la felul în care se concentrează puțin cam prea tare să articuleze cuvintele.

— N-ai vrea să nu? Îi zic în cele din urmă. Nu e... nu e drept față de Fatima.

Simt o urmă de vinovăție că mă folosesc de Fatima, deși e adevărat, nu cred că o să vrea să-și piardă vremea într-un bar.

— Ah, pentru Dumnezeu, aruncă Thea cuvintele, dându-și ochii peste cap. Bine, bine, atunci mergem să mâncăm pește și cartofi prăjiți. Presupunând că Fat Fryer mai e la locul lui.

Mai e. Ba chiar nu s-a schimbat nimic, de la tejgheaua de melamină galbenă, la dulapurile din oțel, în care codul auriu și cârnații în aluat stăteau aliniați cuminiți, așteptându-și rândul.

Alege o plăcintă Pukka, scrie pe unul dintre semnele șterse pe care e tipărit *Închis-Deschis*, de pe ușă, așa cum era și acum șaptesprezece ani și mă întreb: oare plăcintele Pukka mai există și acum?

Împingem ușa de la intrare și un val de căldură, duhnind a oțet, vine peste mine și respir adânc miasma, simțind cum răceala mi se scurge din oase. Freya a adormit în drum spre butic, așa că parchez căruciorul la una dintre mesele de plastic și mă duc cu Thea să mă uit pe meniu.

— O porție de cartofi prăjiți, vă rog, zice ea, în cele din urmă, către bărbatul transpirat, roșu la față din spatele tejghelei.

— La pachet sau aici?

— Aici, vă rog.

— Sare și oțet?

Îi face semn că da și bărbatul trece la acțiune, o furtună de sare care se împrăștie peste melamină, ca zăpada, și peste cele două lire pe care Thea le-a pus pe tejghea.

— Thee, nu poți să mănânci numai cartofi prăjiți, îi zic, știind că sunt ca o mamă, dar nu mă pot abține. Nu așa arată o mâncare sănătoasă.

— Cuprinde două din grupele alimentare de bază, îmi răspunde sfidătoare Thea, ducând cartofii la masă și scoțând o cutie nedesfăcută de G&T din buzunar.

— Fără alcool, zice bărbatul nemulțumit și-i face semn spre o inscripție de pe perete pe care scrie: *În local nu se pot consuma decât mâncare și băutură cumpărate de la Fat Fryer*. Thea oftează și pune cutia înapoi în buzunar.

— Bine, bine. O să iau niște apă. Isa, poți să plătești tu apa? O să-ți dau banii.

— Cred că mă descurc să cumpăr o apă, îi zic. O să iau... mmm... eglefin pane, vă rog. Și o porție mică de cartofi prăjiți. Și o porție de mazăre piure. Și o sticlă de apă pentru prietena mea. Ah, și o Cola.

— Vax, zice Thea, în timp ce mă așez pe scaunul din fața ei și deschid cutia cu piure de mazăre. Ce scârbos! Ca și cum ai mânca mucii la cutie.

Cartofii pai sunt perfecți: calzi și ușor moi din cauza oțetului, acoperiți de sare presărată în zigzag. Bag un cartof în mazăre și mușc din el, simțind moliciunea cremoasă în cerul gurii.

— Oh, Dumnezeu mare, ce buni sunt! Adică, nu mă înțelege greșit, îmi plac și cartofii ăia congelați și răsprăjiți, la fel ca oricui... dar niște cartofi adevărați, de pe malul mării...

Thea dă din cap ca un gest de apreciere, dar nu prea mănâncă. Ciugulește din ei, îi învârte în cornet, îndoind hârtia, transparentă deja de la grăsime, de la cât îi presează ca să absoarbă uleiul.

— Thea, doar nu încerci să scoți toată grăsimea din ei, nu-i așa? Îți dai seama că sunt cartofi prăjiți, nu? De asta se cheamă prăjiți. Asta e ideea.

— Nu-i asta, zice Thea, dar nu se uită la mine. Doar că nu prea mi-e foame.

Nu mai spun nimic și, pentru o clipă, e ca și cum m-aș fi întors în zilele de școală, privind neajutorată cum asistenta o cheamă pe Thea pentru măsurătorile săptămânale și apoi iese din cabinet urlând și scuipând, amenințând că-l sună pe taică-său dacă mai pierde mult din greutate.

Îmi doresc, mai mult decât orice, să fie Fatima aici. Ea ar ști ce să spună.

— Thee, zic eu. Thee... trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame, zice ea din nou și, de data asta, împinge cornetul de cartofi din față și se uită peste masă la mine, scrâșnind din dinți furioasă. Mi-am pierdut slujba, OK?

Poftim? Nu sunt sigură dacă am exclamat cu voce tare sau doar am gândit, dar Thea îmi răspunde ca și cum aș fi vorbit.

— Mi-am pierdut slujba. M-au dat afară.

— Din cauza... a tot ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri, gura strâmbându-i-se teribil.

— Pentru că nu mi-a stat mintea la ce aveam de făcut, probabil. Dracu' să-i ia!

Mă chinui să găsesc ceva de zis – ce-aș putea zice? –, când Freya înghite în somn, apoi se agită și se trezește. Ridică brațele să fie luată, așa că o trag din cărucior și o pun în poală, de unde ne zâmbește amândurora, toată numai gingii, uitându-se rapid când la o față, când la cealaltă. Văd cum mintea ei se chinuie să descifreze... mama... nu mama. Mama... nu mama.

Ochii îi sunt mari cât cepele, fiind fascinată de tot ce e în jurul ei – teigheaua cromată și strălucitoare, cerceii Theei sub formă de cercuri mari, reflectând lumina fluorescentă. Thea se întinde și încearcă s-o mângâie pe obraz – apoi, deasupra ușii, răsună clopoțelul buticului și ne întoarcem și-o vedem pe Fatima intrând, cu un rânjet mare pe față, deși, în spatele zâmbetului, arată obosită și îngrijorată.

— Fatima! mă ridic ușurată și o strâng în brațe, gata s-o strivesc.

Ea mă îmbrățișează la rândul ei, apoi se apleacă s-o îmbrățișeze pe Thea, apoi se așază pe scaunul de lângă ea.

— la un cartof, îi zice Thea, împingând cornetul spre ea, dar Fatima clatină din cap, oarecum întristată.

— Ramadanul, nu-i așa? A început săptămâna trecută.

— Adică o să stai acolo și o să te uiți la noi cum mâncăm? întrebă Thea incredulă. Fatima dă din cap că da, iar Thea își dă ochii peste cap. Eu abia mă pot abține să nu-i zic că uite cine vorbește.

— Cam asta-i faza, zice Fatima, simplu. Oricum... trebuie să mă întorc la timp pentru rugăciune și iftar, adaugă ea, uitându-se la ceas în timp ce vorbește, ceea ce înseamnă că nu mai am foarte mult timp până vine celălalt tren, așa că, dacă s-ar putea, să n-o mai lungim cu politețurile!

— Da, Isa, dă-i drumul, spune Thea, apoi mai ia o gură de apă, uitându-se la mine pe deasupra sticlei. Sper că e ceva al dracului de special, de ne-ai târât până aici.

Înghit un nod.

— Nu știu dacă *special* e cuvântul potrivit. Dar e important.

Am nevoie de voi. Cuvintele astea, care n-au fost niciodată rostite decât în cele mai negre situații. *Ea fluieră și voi, toate, veniți alergând, ca niște câini.*

— E vorba de chestia asta.

O mut pe Freya pe celălalt braț, pescuiesc plicul din buzunar și-l împing pe masă spre ele.

Fatima e cea care îl ia de pe masă, cu o mină confuză.

— E adresat lui Kate. Ia stai puțin...

Bagă un deget în plicul rupt și verifică, apoi ridică privirea spre mine, albă la față.

— Doar nu e...

— Ce? întreabă Thea, luându-i plicul din mână, apoi, când recunoaște scrisul de mână de pe biletul dinăuntru, se schimbă la față.

Sunt atât de diferite una de cealaltă, la polii opuși, în orice privință: Fatima, roșie în obraji, cu trăsăturile acviline, cu ochii ei întunecați și veșnic la pândă, și Thea, cea cu zâmbetul fin, lipsit de bucurie, numai piele și os, țigări și tocuri înalte. Dar expresiile lor, în momentul acela, sunt identice: un amestec de groază, șoc și presimțire neagră.

Aproape că-mi vine să râd de asemănarea dintre ele, aș face-o, dacă n-ar fi faptul că nu este nimic, dar absolut nimic amuzant în situația de față.

— Citiți ce scrie, le zic cu voce scăzută și, în timp ce scot foița fragilă de hârtie din plic și se uită peste ea, le spun, foarte repede, ce mi-a zis Mary Wren. Despre ceartă. Ba le spun – roșind de rușine și sfidare în același timp – și despre ce s-a petrecut în noaptea aceea între mine și Luc și cum, uitându-mă peste umărul lui, am văzut silueta lui Kate în întuneric, privindu-ne pe amândoi în tăcere, cu o mască a terorii pe chip.

Le zic și despre ce descoperise Ambrose și considera că era atât de bolnav și de greșit. Despre Kate care se culca cu Luc.

Și, la sfârșit, le zic despre sticlă. Despre ce mi-a zis Mary. Despre heroina pe care au găsit-o la fundul sticlei de vin.

— Supradoză administrată oral? vocea Fatimei e aproape o șoaptă, deși sfârâitul țigăilor ne acoperă conversația. Dar nu are *niciun* sens. E stupid să încerci să te sinucizi așa, lăsând totul complet la voia întâmplării – doza ar fi foarte greu de calculat și trebuie mult, mult timp să-și facă efectul. Plus că, dacă administrezi Naloxane, e foarte ușor de contracarat. De ce nu și-a injectat-o? Având în vedere nivelul lui scăzut de toleranță, ar fi fost mort în câteva minute, fără vreo șansă să fie resuscitat.

— Citește biletul, îi șoptesc. Citește-l din perspectiva unui bărbat care tocmai a fost otrăvit de copilul lui. Acum înțelegi ce zic?

Sper, în ciuda tuturor aparențelor, că o să-mi spună că sunt nebună sau paranoică. Sau că o să-mi spună că nu, Kate nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău lui Ambrose. Că a fi despărțită de băiatul pe care îl

iubești nu e un motiv de crimă.

Dar n-o face niciuna. Doar se holbează la mine, albe la față și înfricoșate. Apoi, Fatima reușește să articuleze:

— Da, zice ea, apoi vocea i se îneacă. Da, înțeleg. Oh, Doamne! Ce-am făcut?

— Aveți de gând să comandați ceva?

Ridicăm privirea, toate trei, spre bărbatul cu șorțul pătat de grăsime care stă cu mâinile în șolduri la capătul mesei noastre.

— Poftim? întreabă Thea, cu accentul ei dur ca diamantul.

— Am zis... articulează el, cu grijă exagerată, ca și cum ar fi vorbit cu surzii, doamnelor, aveți de gând să mai comandați ceva de mâncare? Aveți mai mult de o oră de când stați și vorbiți și ea – arată cu degetul spre Fatima – n-a comandat nici măcar o cană de ceai.

— Mai mult de o oră? sare Fatima cât colo, uitându-se la ceas cu groază, apoi umerii îi cad. Oh, nu, nu pot *să cred* așa ceva! E nouă fără un sfert. Am pierdut trenul. Scuzați-mă, spune ea, trecând pe lângă individul cu șorț unsuros. Îmi pare rău, trebuie să-l sun pe Ali.

Afară, prin geamul de la butic, o vedem cum măsoară trotuarul cu pașii, apoi auzim fragmente de conversație care se filtrează prin ușă, când clienții intră și ies. *Îmi pare așa de rău*, auzim de afară. *O urgență... și chiar nu mi-am dat seama că o să-mi ia...*

Eu și Thee ne adunăm lucrurile, eu o pun pe Freya în cărucior și-i prind centurile. Thea ia și geanta Fatimei odată cu a ei, în timp ce eu adun chipsurile cu care s-a jucat Freya, rupându-le cu gingiile ei, până le-a făcut pastă, după care le-a aruncat pe podea.

Afară, o găsim pe Fatima încă vorbind la telefon.

— Îmi pare atât de rău, dragul meu! Zi-i lui Ammi că-mi pare rău și sărută-i pe copii din partea mea. Te iubesc.

Închide, având pe față o expresie de dezamăgire cruntă.

— Ahh, ce idioată sunt!

— N-ai fi putut să te întorci totuși, zice Thea și Fatima oftează.

— Probabil că nu. Deci, bănuiesc că facem asta, atunci, nu?

— Ce să facem? o întreb, deși știu înainte să răspundă ce are de gând să zică.

— Trebuie să-i spunem toate astea în față lui Kate, nu-i așa? Adică, dacă nu avem dreptate...

— Eu sper, pe toți Dumnezeii, că n-avem dreptate, intervine Thea cu amărăciune.

— *Dacă* nu avem dreptate, zice Fatima din nou, are dreptul să se

apere. Pot să fie un milion de feluri de a citi biletul ăsta.

Dau din cap aprobator, dar, în realitate, nu sunt atât de sigură că sunt un milion de feluri. Având spusele lui Mary proaspete în minte, singurul lucru pe care îl pot vedea este cum un tată a încercat să-și țină copilul departe de închisoare, știind că propria lui viață este distrusă oricum și că face singurul lucru pe care îl poate face ca s-o protejeze.

Am citit biletul acela iar și iar, de mai multe ori decât Fatima, de atâtea ori că nici nu mai pot număra, uitându-mă cum cuvintele devin ininteligibile, urmând efectul progresiv al drogului în literele chinuite ale lui Ambrose. Am citit scrisoarea în tren, dinspre Salten și în timpul lungii așteptări în Hampton's Lee. Am citit-o în timp ce propria mea fiică se juca la pieptul meu, cu gura ei roșie ca un boboc de trandafir deschisă spre mine, cu respirația ei șovăielnică moale ca vata de zahăr pe pielea mea și n-am reușit să văd decât un singur fel de a o citi.

E scrisoarea unui tată care își salvează copila și-i spune să facă din viața ei ceva care să merite sacrificiul lui.

Ajungem la Moară înainte de zece, după o călătorie plină de întârzieri, așteptând trenuri, privind-o pe Fatima cum își ia cina după o zi de post, pe un peron, într-o gară, când știam că ar prefera să fie cu familia ei.

Când ajungem în Salten, încă mai avem de așteptat, și îl sunăm pe Rick, apoi stăm să-l așteptăm să termine o altă cursă, dar, în cele din urmă, reușim, ne urcăm toate în taxiul lui, cu Freya care, instalată în scaunul de mașină, își molfăie cu gingiile degetele grăسune, cu Thea care se foiește lângă mine, rozându-și unghiile însângerate, și cu Fatima în față, uitându-se în noaptea neagră, o privire la care nu avem acces.

Știu că și ele reiau istoria de la capăt, incredule, așa cum am făcut și eu toată ziua. Dacă e adevărat, atunci ce-am făcut? Și ce implicații are asta asupra noastră, a tuturor?

Să zicem că ne pierdem slujbele... și asta ar fi deja destul de rău. Dar complice la crimă? Am putea să fim pasibile de condamnare la privațiune de libertate. Eu și Fatima ne-am pierde copiii. Și dacă e adevărat, atunci ce om în toate mințile ne-ar crede că n-am știut ce facem?

Încerc să mă închipui într-o sală de vizitare în închisoare, să văd fața împietrită a lui Owen dându-i-o pe Freya unei mame pe care abia dacă fetița o mai recunoaște.

Dar nu reușesc să-mi închipui așa ceva – singurul lucru pe care îl știu despre închisoare e desprins din *Orange Is the New Black*. Nu pot să accept că așa ceva se poate întâmpla. Nu mie. Nu *nouă*.

Rick ne duce cât poate de departe pe drumul spre Moară, înainte ca roțile să înceapă să derapeze și să meargă în gol, iar acolo coborâm din mașină, iar el dă cu spatele încet și cu atenție, în timp ce noi pornim pe drumul lung și dificil spre Moară.

Inima îmi bate în piept cu putere. Se pare că încă nu a revenit curentul electric în casă, dar văd o lumină zbatându-se la fereastra lui Kate. Însă nu e lumina stabilă a unui bec, ci strălucirea nesigură a unei lămpi cu gaz, pâlpâind ușor din pricina perdelelor agitate de vânt.

Pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că-mi țin respirația,

așteptându-mă, pe jumătate, să găsesc iar podul scufundat; dar mai sunt încă vreo câteva ore bune până la flux și podețul e în continuare accesibil. Trecând peste scândurile șubrede, văd pe fețele lor ce gândesc – dacă apele cresc mult, riscăm să rămânem aici peste noapte.

Ajungem însă, în sfârșit, în fața fâșiei din ce în ce mai înguste de nisip de la intrarea în Moară.

— Sunteți pregătite? ne întreabă Thea pe un ton grav, iar eu ridic din umeri.

— Nu sunt sigură.

— Haideți, zice Fatima.

Ridică pumnul și, pentru prima dată de când mă știu, batem la ușa Morii și așteptăm să vină Kate să ne deschidă.

— Voi sunteți! Ce faceți toate aici?

Kate, văzându-ne pe toate în ușă, e surprinsă, dar se dă la o parte și ne face loc să intrăm, iar noi trecem, una câte una, pe lângă ea și intrăm în întunericul din living.

Singura lumină e cea a lunii care se reflectă din apele Estuarului, intrând în Moară prin ferestre, și cea de la lampa pe care o ține Kate în mână; în momentul în care trec pe lângă ea, îmi revine în minte imaginea chipului ei alb ca varul, ieșind la iveală din umbre și, fără să vreau, mă trece un fior pe șira spinării.

— N-a venit curentul, zice ea, dar vocea îi e ciudată și indiferentă. Stați să aprind niște lumânări.

Mă uit cum caută în dulap și-mi dau seama că îmi tremură mâna pe căruciorul Freyei. *Chiar* avem de gând să facem așa ceva? Să o acuzăm pe una dintre cele mai vechi prietene de uciderea tatălui ei?

— Vrei s-o culci pe Freya în camera din spate? întreabă Kate peste umăr.

Deschid gura să zic *nu*, dar apoi mă mulțumesc să dau din cap afirmativ. Nu cred că o să stăm peste noapte – nu după ce vom spune ce-am venit să spunem – dar, orice s-ar întâmpla, o să iasă cu scandal și nu vreau ca Freya să fie părtașă la așa ceva.

Desfac scaunul adaptabil din cărucior și apoi îi șoptesc Fatimei:

— Nu durează decât o secundă. Nu începeți fără mine!

Freya continuă să doarmă în timp ce o duc cu grijă pe scări în dormitorul lui Luc și rămâne adormită când o pun ușor pe pat și trag ușa ca să fie doar ușor întredeschisă.

Inima dă să-mi sară din piept când cobor scările.

Lumânările sunt aprinse, împrăștiate din loc în loc pe farfurii mici și, când ajung la canapeaua pe care stau Fatima și Thea, cu mâinile încheștate anxios pe genunchi, Kate își îndreaptă spatele.

— Ce-ar trebui să însemne venirea voastră aici? întrebă ea domol.

Deschid gura... dar nu știu ce să zic. Limba mi-e uscată, lipită de cerul gurii și obrații îmi ard de rușine, deși nu știu exact de ce mi-e rușine. Poate de propria-mi lașitate?

— Futu-i, am nevoie de o tărie, ceva, mormăie Thea.

Pune mâna pe sticla care se află pe marginea canapelei și își umple un pahar de whisky. Lichidul strălucește, negru ca petrolul în lumina lumânării în momentul în care îl dă peste cap și se șterge la gură.

— Isa? Kate?

— Da, te rog, îi zic, cu vocea tremurând ușor.

Poate că o să reușească să-mi calmeze nervii, să mă ajute să fac chestia asta oribilă și necesară.

Thea toarnă un pahar și, când îl dau pe gât, simt asprimea băuturii și-mi dau seama că nu știu ce e mai rău. Posibilitatea că am putea greși și că suntem pe cale să dăm pe apa sâmbetei douăzeci de ani de prietenie din cauza unei intuiții false? Sau că nu greșim și că asta e adevărul?

În cele din urmă, Fatima e cea care se ridică. Îi ia mâinile lui Kate într-ale ei și-mi aduc aminte, încă o dată, de forța ei oțelită din spatele compasiunii.

— Kate, zice ea, iar vocea îi e foarte gravă. Scumpo, noi am venit aici, în seara asta, să te întrebăm ceva. Poate că ai ghicit deja despre ce e vorba, nu-i așa?

— Nu știu, răspunde Kate, expresia de pe chipul ei fiind deodată obosită.

Își retrace mâinile dintr-ale Fatimei și își trage un scaun în fața canapelei. Am brusc imaginea ei în boxa acuzaților, în fața unui complet de judecată care rânjește la ea și-i citește sentința.

— Ce-ar fi să-mi spuneți voi?

— Kate, mă forțez eu să vorbesc.

În cele din urmă, eu am fost cea care le-a împărtășit celorlalte suspiciunea.

— Kate, m-am întâlnit mai devreme, când mă duceam la gară, cu Mary Wren. Mi-a zis... mi-a zis ce au descoperit cei de la poliție. Ceva ce

n-am știut.

Înghit cu greutate. Simt că mă sufoc.

— Mi-a zis... mi-a zis...

Înghit din nou și mă forțez să vorbesc rapid, ca și cum ai smulge un plasture lipit pe o rană.

— Mi-a zis, continui eu, că poliția a descoperit urme de heroină în sticla de vin din care Ambrose bea în momentul acela. Mi-a zis că supradoza a fost administrată oral. Și că nu mai consideră moartea lui o sinucidere, ci... ci...

Nu pot rosti cuvântul.

Până la urmă, Thea e cea care continuă. Se uită la Kate de sub bretonul ei des, iar lumina lămpii îi conturează chipul în umbre în asemenea măsură, că o fac să arate mai mult ca un craniu strălucind în întuneric, ceea ce mă face să mă cutremur.

— Kate, zice ea fără ocolișuri, ți-ai ucis tatăl?

— Ce te face să crezi așa ceva? întreabă ea, în continuare ciudat de calmă.

Chipul ei, în lumina lămpii, este golit de orice fel de expresie, într-o măsură aproape ireală, comparativ cu cel al Fatimei sau al Theei, pe care era zugrăvită o durere vie.

— A luat o supradoză, adaugă Kate.

— O supradoză administrată oral, mă răstesc la ea. Kate, tu știi cât de ridicolă e chestia asta. E un mod stupid de a te sinucide. De ce-ar fi înghițit heroina, dacă avea la îndemână tot ce-i trebuia ca să și-o injecteze? Și...

Și aici inima nu mă lasă să termin și simt cum vina îmi dă târcoale, dar nu pot să mă opresc acum.

— Și, apoi, mai e și asta.

Scot din buzunar biletul și i-l arunc pe masă.

— L-am citit, Kate. L-am citit și acum șaptesprezece ani, dar nu l-am înțeles până azi. Nu e un bilet de adio, nu-i așa? E scrisoarea unui om otrăvit de propria lui copilă și care încearcă să n-o bage la închisoare. E scrisoarea care îți zice ce ai de făcut – să continui, să nu te uiți înapoi, să faci în așa fel încât ultima lui acțiune să nu fi fost în van. *Cum* ai putut, Kate? E adevărat că te culcai cu Luc? De asta ai făcut-o, pentru că Ambrose voia să vă despartă?

Kate oftează. Închide ochii și-și duce mâinile ei subțiri spre față, le apasă pe frunte. Apoi, se uită la noi, cu o tristețe imensă pe chip.

— Da, zice ea în cele din urmă. Da, este adevărat. Tot ce-ați zis este adevărat.

— *Poftim?* explodează Thea.

Se ridică în picioare, atinge paharul în izbucnirea ei, paharul cade pe podea, se sparge, împrăștiind vinul pe podea.

— Poftim? Adică ai de gând să stai acolo și să ne zici că ne-ai pus să te ajutăm să ascunzi o *crimă*? Nu pot să cred așa ceva!

— Ce nu poți să crezi? întreabă Kate.

O privește pe Thea în ochi, fără ezitare.

— Nu cred nimic din toate astea! Adică ți-o trăgeai cu Luc? Ambrose voia să te trimită de acasă? Și tu l-ai *omorât* pentru asta?

— E adevărat, zice Kate.

Își întoarce privirea, îndreptând-o spre fereastră și văd cum i se mișcă mușchii gâtului, din cauza felului convulsiv în care înghite.

— Eu și Luc... știi că tata se gândea la noi ca la frate și soră, dar eu abia dacă mi-l aminteam. Când s-a întors din Franța... a fost ca și cum m-aș fi îndrăgostit. Și că e bine ce facem, că așa trebuie *să fie și asta* tata n-a vrut să priceapă. Luc mă iubea și avea *nevoie* de mine. Și tata... zice ea, înghite din nou și închide iar ochii. Din felul în care se purta, ai fi zis că el chiar credea că suntem frate și soră. Felul în care s-a uitat la mine când i-am zis...

Privește spre Estuar, spre promontoriul dincolo de care e cortul înconjurat cu bandă semnalizatoare care interzice accesul.

— Până atunci, nu ne-am simțit niciodată murdari. Dar ne-am simțit după aceea.

— Ce *anume* ai făcut, Kate? Vocea Fatimei e gravă și tremurândă, ca și cum nu-i vine să-și creadă urechilor. Vreau să aud de la tine, pas cu pas.

Kate ridică privirea în momentul în care o aude. Bărbia îi țâșnește în sus și, când vorbește, o face aproape sfidător, ca și cum s-a hotărât, în sfârșit, să înfrunte inevitabilul.

— Am chiulit de la școală în vinerea aceea și m-am cărat acasă. Tata era în sat și Luc la școală și am turnat toată cantitatea de heroină, pe care tata o avea strânsă, în vinul ăla roșu pe care îl ținea sub chiuveță. Nu mai era decât vreun pahar în sticla aia și știam că Luc n-avea să-l bea, era plecat în seara aia, în Hampton's Lee. Și era primul lucru pe care îl făcea tata vineri seara: ajungea acasă, își turna un pahar de vin, îl dădea peste cap... nu vă aduceți aminte? zice ea, râzând tumultuos. Și

apoi m-am întors la școală și am așteptat.

— Ne-ai târât și pe noi în chestia asta, ți-pă Fatima, cu vocea răgușită. Tu ne-ai adus pe noi aici ca să ascundem o crimă și nici măcar n-ai de gând să zici că-ți pare *rău*?

— Evident că-mi pare rău, strigă Kate și, pentru prima dată, calmul ei ciudat dispare și reușesc să întrevăd ceva din fata pe care o știam cândva, la fel de speriată și de tulburată ca noi toate. Crezi că nu-mi pare rău? Crezi că n-am petrecut șaptesprezece ani de agonie pentru ce v-am cerut să faceți?

— Cum ai putut, Kate? o întreb, gâtul fiindu-mi deja rană de angoasă și durere și cred că o să bocesc în orice secundă. Cum ai *putut*? Nu e vorba de noi... ci de el. Ambrose. Cum ai *putut*? Nu pentru că te trimitea de acasă, nu se poate așa ceva. Nu pot să cred!

— Atunci nu crede, zice Kate, iar vocea îi tremură.

— Avem dreptul să știm, îi zice Fatima cu dispreț. Avem dreptul să știm adevărul, Kate!

— Nu mai am nimic să vă spun, zice Kate, dar în vocea ei se simte deja disperarea. Respiră sacadat și Shadow vine înspre ea, neînțelegându-i angoasa și își lasă capul pe piciorul ei. Nu pot, zice ea, apoi vocea pare să i se înece. Nu... nu pot...

Și apoi sare în sus, se duce la ușa care dă spre Estuar. Iese afară cu Shadow și trănțește ușa după ea.

Thea dă să se ducă după ea, dar Fatima o oprește, ținând-o de braț.

— Las-o, zice ea. Nu mai are mult și clachează. Dacă te duci după ea acum, e posibil să facă vreo prostie.

— Adică ce? scui-pă Thea. Să mă arunce și pe mine în Estuar? *Futu-i!* Cum am putut fi atât de proaste? Nici nu e de mirare că Luc o urăște – a *știut* în tot acest timp. A știut și n-a zis nimic!

— O iubea, spun eu, gândindu-mă la fața lui în noaptea aceea, când am văzut-o pe Kate în capul scărilor – amestecul de triumf și agonie din ochii lui.

S-au întors amândouă spre mine, ca și cum ar fi uitat că sunt și eu acolo, pe un colț de canapea.

— Cred că încă o mai iubește, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Dar să trăiești atâția ani cu chestia asta... știind ce s-a întâmplat...

Mă opresc. Îmi ascund fața în mâini.

— L-a omorât, le zic, încercând să mă conving și pe mine de adevăr, să reușesc să-l înțeleg. Și-a omorât propriul tată. Și nici măcar n-a

încercat să nege.

Mult mai târziu, suntem în continuare în living, când auzim un zgomot venind dinspre ușa și Kate se întoarce în casă. Are picioarele ude. Marea s-a umflat, acoperind pontonul, iar vântul s-a întezit și văd că părul îi e plin de picături de ploaie. Vine furtuna.

Însă chipul ei, când închide fereastra și pune un sac de nisip ca să țină ușa în loc, e iarăși nefiresc de calm.

— Ar fi bine să rămâneți aici peste noapte, zice ea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Podețul e scufundat și vine furtuna.

— Sunt convinsă că reușim să trecem prin câțiva centimetri de apă, zice Thea răstit, dar Fatima îi pune o mână pe braț, ca un semn de avertizare.

— O să rămânem, zice ea. Dar Kate, trebuie să...

Nu știu ce vrea să zică. Trebuie să discutăm despre asta? Să vorbim între noi? Orice ar fi, Kate o întrerupe.

— Nu-ți face griji, zice ea, pe un ton precaut. M-am hotărât. O să-l sun pe Mark Wren la prima oră. O să-i povestesc totul.

— Totul? reușesc eu să îngaim.

Gura lui Kate se schimonosește într-un zâmbet obosit.

— Nu totul. O să-i zic că am fost singură în toată situația asta. N-o să vă amestec și pe voi.

— N-o să te creadă, zice Fatima ezitând. Cum ai fi putut să-l târăști pe Ambrose până acolo?

— O să-l fac să mă creadă, zice Kate cu duritate și mă gândesc la desene, la felul în care Kate i-a făcut pe cei de la școală să creadă ce voia ea, dincolo de orice dovezi care arătau contrariul. Nu e așa de departe. Cred că oricine cu o prelată ar fi putut să... să târască un...

Dar se oprește. Nu poate să articuleze cuvintele. Un *cadavru*.

Simt că-mi dau lacrimile.

— Kate, nu trebuie să faci asta!

— Ba da, zice ea. Trebuie.

Și vine spre mine dinspre capătul încăperii și-mi cuprinde fața în mâini, privind adânc în ochii mei. Iar pe buzele ei flutură un zâmbet trist și vag, dar numai pentru o clipă.

— Vreau să știți un lucru: vă iubesc. Vă iubesc pe toate foarte mult. Și îmi pare atât de rău, mai mult decât pot exprima în cuvinte, că v-am tras pe toate după mine în nebunia asta. Dar a venit momentul să se

termine, pentru binele tuturor. A venit momentul să îndrept lucrurile.

— Kate...

Thea se cutremură, iar fața îi e albă ca varul. Fatima își freacă fața cu mâinile ca și cum nu-i vine să creadă că s-a ajuns în punctul acesta, că prietenia noastră – a noastră, a tuturor – va sfârși în acest fel.

— Adică asta e tot? întreabă ea nesigură.

Iar Kate îi face semn că da.

— Da. Asta e tot. Ăsta e sfârșitul. Nu trebuie să vă mai fie frică. Îmi pare rău, zice ea din nou și ne privește pe rând, întâi pe Fatima, apoi pe mine și, la urmă, pe Thea. Vreau să știți asta. Că-mi pare rău pentru tot.

Mă gândesc la ultimele rânduri din scrisoarea lui Ambrose. *Îmi pare atât de rău, infinit de rău că te las așa...*

Și, în timp ce Kate ia lampa și urcă scările, pășind în întuneric, cu Shadow, o pată albă pe lângă picioarele ei, simt cum lacrimile amenință iar să curgă pe fața mea, ca ploaia care bate în ferestre, și știu că are dreptate. Asta e tot. Acesta este sfârșitul. Iar gândul în sine e insuportabil.

Într-un târziu, ajung în camera lui Luc, dar nu mă aștept să pot dormi. Mă aștept la încă o noapte în care să zac întinsă, cu mii de întrebări roindu-mi în minte, în timp ce Freya doarme lângă mine. Dar sunt obosită – mai mult decât obosită, epuizată. Mă urc în pat îmbrăcată și, în secunda în care pun capul pe pernă, cad într-un somn plin de vise tulburi.

Ceva mai târziu – nu știu cât de târziu – sunt trezită brusc din somn de zgomot de voci venind de deasupra. Cineva se ceartă, iar în vocile acelea e ceva care mă sperie îngrozitor.

Stau în pat câteva momente, încercând să mă smulg din visele urâte cu Kate și Ambrose și Luc, chinându-mă să mă orientez în spațiu, apoi ochii mei se adaptează încet. Printre crăpăturile din scândurile de deasupra văd lumină filtrându-se până la mine, pâlpâind ca și cum cineva s-ar mișca de colo-colo, iar intensitatea vocilor crește și scade, apoi se aude o bufnitură care face ca apa din paharul meu să tremure, ca și cum cineva, într-un moment de frustrare necontrolată, ar fi dat cu pumnul în perete.

Mă întind după lampa de pe noptieră, dar apăs întrerupătorul inutil, de câteva ori, până îmi aduc aminte că nu e curent. Fir-ar să fie! Fatima a luat lampa cu ea când s-a dus la culcare, dar oricum, n-am chibrituri. N-am cum să aprind nici măcar o lumânare.

Rămân nemișcată, încercând să disting cuvintele și să-mi dau seama cine vorbește. E Kate, care vorbește de una singură, sau poate că Fatima ori Thea s-a dus sus, s-o înfrunte?

— Nu înțeleg, nu asta ai vrut de la bun început? aud eu de sus.

E Kate, cu vocea aspră și răgușită de atâta plâns.

Mă ridic în capul oaselor, ținându-mi răsuflarea, încercând să ascult. Vorbește la telefon?

— Ai vrut să mă pedepsești, nu-i așa? zice ea, apoi vocea i se îneacă.

Și apoi se aude și răspunsul. Dar nu în cuvinte... cel puțin, nu de la început.

Se aude un suspin în întuneric, un geamăt profund care îmi face inima să-mi sară din piept.

— Nu așa trebuia să se întâmple.

E vocea lui Luc și pare distrus de durere.

Nu mai stau pe gânduri. Sar din pat și mă duc să bat la ușa Fatimei, zgâlțâind mânerul. E încuiată și-i șoptesc prin gaura cheii:

— Fati, trezește-te, trezește-te!

Ajunge la ușă într-o secundă, cu ochii mari din cauza întunericului, ascultând vocile dinspre tavan, spre care îi fac semn. Ne ținem respirația, încercând să înțelegem cuvintele, încercând să ne dăm seama cine vorbește.

— Și ce-ai vrut atunci?

Abia reușesc să pricep ce zice Kate, atât de tare plânge, iar cuvintele îi sunt înecate în lacrimi.

— Ce-ai vrut, dacă nu asta?

Degetele Fatimei mi se înfig în braț și o simt cum își ține respirația.

— Luc e sus? șoptește ea și eu îi fac semn că da, însă încerc în același timp să disting ce zice Luc, printre sughițuri de plâns.

— Nu te-am urât niciodată... îl aud zicând. Cum poți să spui așa ceva? Te iubesc... te-am iubit întotdeauna.

— Ce se întâmplă? îmi șoptește Fatima ieșindu-și din minți.

Clatin din cap, încercând să reiau în minte tot ce s-a întâmplat azi-noapte. *Oh, Dumnezeu! Kate! Te rog, zi-mi că n-ai încercat să...*

Luc zice ceva, Kate ridică vocea, plină de furie, apoi se aude spărgându-se un obiect, apoi un țipăt al lui Kate – de durere sau de alarmă, nu-mi dau seama – și pe urmă se aude vocea lui Luc, prea înfundată ca să disting cuvintele. Pare că mai are puțin și-și pierde cumpătul.

— Trebuie s-o ajutăm, îi zic Fatimei și ea îmi face semn că e de acord.

— Hai s-o trezim pe Thea și să urcăm împreună. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Luc pare beat.

Ascult în timp ce o urmez pe Fatima pe scări și mă gândesc că poate are dreptate. Luc nu e în toate mințile.

— N-a mai existat altcineva pentru mine vreodată, aud de sus, în timp ce alergăm pe scări. Cuvintele îi sunt încărcate de angoasă. Aș fi vrut să nu fi fost adevărat, dar este! Aș fi făcut orice ca să fim împreună.

— Aș fi venit pentru tine! plânge Kate. Aș fi așteptat, l-aș fi făcut să se răzgândească. De ce n-ai putut să ai încredere în el? De ce n-ai putut să ai încredere în *mine*?

— N-am putut... se îneacă Luc, apoi, pe măsură ce înaintăm pe coridor, alergând spre camera Theei, cuvintele se aud mai slab. N-am putut s-o fac. N-am putut să-l las să mă trimită înapoi.

Thea se ridică brusc în pat în clipa în care ne năpustim în camera ei, are chipul înnebunit de groază, e șocată când ne vede în fața ei.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, respirând precipitat.

— Luc! reușesc eu să articulez. E aici. Credem că... oh, Dumnezeule, nu mai știu nimic. Thea, cred că am înțeles totul de-a-ndoaselea.

— Poftim?

Se ridică din pat într-o secundă și își trage un tricou pe ea.

— Futu-i! Kate e OK?

— Nu știu. Luc e sus cu ea. Pare că se ceartă. Și cred că unul dintre ei tocmai a aruncat cu ceva.

Dar ea e deja afară din cameră, alergând spre scări.

Nu ajunge bine la prima treaptă, că se aude încă o bufnitură – de data asta, mult mai puternică. Pare că cineva trage de o mobilă... pentru o clipă, ne oprim toate în loc. Apoi un țipăt și zgomotul unei uși care se deschide, pași alergând.

După care simt că miroase a ceva. Ceva care îmi strânge inima în piept. Miros de parafină. Și apoi, un zgomot ciudat, străin. Un zgomot pe care nu-l pot înțelege, dar mă umple de o groază pe care n-o pot explica.

Abia când o văd pe Kate alergând pe scări în direcția noastră, cu fața ca o mască a terorii, îmi dau seama ce aud, de fapt. E sfârșitul flăcărilor.

— Kate! strigă Fatima. Ce se întâmplă?

— leșiți afară! urlă ea, trecând pe lângă Fatima, îndreptându-se spre ușa de la intrare pe care o deschide dând-o de perete. Apoi, când vede că nu ne mișcăm, urlă din nou la noi. leșiți afară imediat! S-a spart lampa – e parafină peste tot!

Nu se poate! Freya!

Țâșnesc spre scări, dar Kate mă apucă de încheietură, trăgându-mă înapoi.

— Tu nu m-ai auzit? leși afară, *acum*, Isa! Nu te poți duce acolo, curge printre scândurile din podea.

— Dă-mi drumul! urlu la ea, răsucindu-mi încheietura ca să scap din prinsoarea ei.

De undeva, Shadow începe să latre, un sunet repetitiv, încărcat de groază și neliniște.

— Freya e sus! țip la ea.

Kate se albește la față și-mi dă drumul.

Sunt la jumătatea scărilor, tușind deja de-atâta fum. Picături de parafină aprinsă se scurg printre crăpăturile din podeaua de deasupra și-mi acopăr capul cu brațele, deși abia dacă simt durerea provocată, în comparație cu arsura din ochi și din gât. Fumul e deja gros și înecăcios și mă doare când respir – dar nu mă pot gândi la asta, nu pot să mă gândesc decât cum să ajung la Freya!

Aproape că ajung pe palier, când o siluetă apare în fața mea, blocându-mi calea.

Luc. Măinile îi sunt arse și însângerate și are pieptul gol, căci și-a rupt cămașa de pe el ca să-și stingă flăcările de pe mâini.

Se schimbă la față când mă vede, șocul și groaza schimonosindu-i trăsăturile.

— Ce cauți aici? urlă el răgușit, tușind din cauza fumului.

De deasupra se aude zgomot de geam spart și simt mirosul crud, volatil de terebentină. Mă gândesc la rândurile de sticle din mansardă, la baia de ulei de in, la spirtul alb și mi se întoarce stomacul pe dos. Toate picură printre scânduri în dormitorul de dedesubt.

— Dă-te la o parte din calea mea, îi zic eu, cu respirația întretăiată.

Trebuie s-o iau pe Freya.

Aude ce-i spun și se schimbă la față.

— E în casă?

— E în *camera ta*. Dă-te la o parte din *calea mea*!

În spatele lui acum, între mine și Freya, e un coridor de flăcări, iar eu, plângând, încerc să-l împing, să pot trece de el, dar e prea puternic.

— Luc, *te implor*, ce faci?

Apoi, mă împinge. Nu încet, ci mă trânteste cu forță la vale pe scară, unde ajung cu genunchii răniți, plini de zgârieturi.

— Du-te, îmi strigă el. Du-te afară! Stai sub fereastră!

Apoi se întoarce, își pune cămașa însângерată la gură și aleagă înapoi pe coridor, spre camera Freyei.

Pornesc după el pe scară, împiedicându-mă, când o scândură de la mansardă se prăbușește, blocându-mi trecerea. Mă uit în jur după ceva, orice, ca să-mi înfășor în jurul mâinilor sau ceva care să mă ajute să împing lemnul arzând din cale, când aud un zgomot. E plânsetul Freyei.

— Isa, du-te dracului la fereastră! aud prin acel zgomot și deodată înțeleg.

Nu poate s-o aducă înapoi pe Freya prin infernul acela. O să-i dea drumul în Estuar.

Alerg, sperând că am dreptate. Sperând că sunt destul de rapidă.

Afară, Thea, Fatima și Shadow s-au retras pe mal, dar nu mă duc după ele traversând podețul, ci o iau prin apă, cu respirația oprindu-mi-se de cât de rece e, simțind în același timp pe față căldura care vine dinspre Moară, contrastând cu răceala Estuarului care îmi cuprinde coapsele.

— Luc! urlu eu sub fereastră, din apa care îmi ajunge deja până la brâu.

Curentul mă trage la fund.

— Luc, sunt aici!

Îi văd fața la fereastră, luminată de flăcări. Se chinuie s-o deschidă, dar rama e umflată de umezeala ploilor recente și blocată în balamale. Cu sufletul la gură, mă uit la el cum împinge cu umărul în fereastră.

— Sparge-o! urlă Kate.

Se chinuie să ajungă prin apă la mine, dar, exact în clipa în care strigă, fereastra zboară bufnind și Luc dispare în cameră, în întunericul plin de fum.

Pentru o clipă, mă gândesc că poate s-a răzgândit, dar apoi aud un plâns de copil și văd silueta lui Luc ținând în brațe ceva și acel ceva e Freya – Freya urlând și lovindu-l cu picioarele și zbierând și înecându-se.

— Acum, urlu la el. Dă-i drumul, Luc, *grăbește-te!*

Umerii lui abia dacă încap în cadrul îngust al ferestrei, dar își scoate cu greu un braț, apoi capul, după care, cumva, reușește să-și strecoare și celălalt braț afară. Se apleacă mult, cât de mult poate, ținând-o pe Freya destul de nesigur, în timp ce ea se agită și se zbate groaznic.

— Dă-i drumul! țip la el.

Și Luc îi dă drumul.

În momentul acela, Freya amuțește din pricina șocului căderii în gol.

Se aude un fluturat de haine, apoi o străfulgerare a chipului ei rotund și uimit – apoi apa împrôșcându-ne puternic în clipa în care Freya ajunge în brațele mele și împreună cădem în Estuar.

Mă ridic rapid la suprafață, cu degetele prinzând-o ca niște clești de față, de păr, de brațele cu care se agață de mine... însă picioarele îmi alunecă din cauza curenților de pe fundul apei.

Apoi Kate mă trage iar la suprafață, cu Freya în brațe, iar eu și fata tușim înecate, scuișcând apă, iar plânsul Freyei străbate întunericul în fragmente furibunde, un zbierăt de indignare din pricina apei reci și

sărate care i-a intrat în ochi, în plămâni. Dar furia și durerea ei sunt minunate: e vie, e vie, e vie... și nimic altceva nu mai contează!

Nesigură pe picioare, mă chinui să ajung pe mal, tălpile înfundându-mi-se în mărul înșelător. Fatima o ia pe Freya din mâinile mele, în timp ce Thea mă trage în sus, iar hainele îmi sunt grele de apă și noroi, dar eu habar n-am dacă râd sau plâng.

— Freya, zic eu întruna, e OK? Fatima, e OK?

Fatima se uită la ea cât poate de bine, între zbieratele de locomotivă ale fetei.

— E OK, o aud zicând. Cred că e OK. Thea, ia telefonul meu și sună la ambulanță, rapid.

Îmi dă înapoi copila, care e în pragul isteriei, apoi se întoarce s-o ajute pe Kate să revină pe mal.

Dar Kate nu e pe-aproape. E încă în apă, sub fereastra lui Luc, cu brațele întinse.

— Sari!

Luc se uită la ea, se uită la apă. Pentru o clipă, cred că e pe cale s-o facă. Să sară de la fereastră. Dar apoi clatină din cap, cu o expresie liniștită și resemnată.

— Îmi pare rău, zice el. Pentru tot.

Și face un pas înapoi, un pas departe de fereastră, în străfundurile pline de fum ale încăperii.

— Luc! urlă Kate din toate puterile.

Merge prin apă de-a lungul țărmului, împrôscând stropi în toate părțile, căutând, din fereastră în fereastră, cu disperare, printre flăcări, silueta lui Luc alergând prin tunelul de flăcări al coridorului. Dar nu e de găsit. Nu se vede mișcare nicăieri.

Mi-l și imaginez – făcut covrig pe patul lui, închizând ochii. Acasă, în sfârșit...

— Luc! urlă Kate.

Și apoi, înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, înainte ca vreuna dintre noi s-o poată opri, Kate se avântă prin apă spre ușa de la intrarea în Moară și se chinuie să ajungă pe țărm.

— Da, vechea Moară, zice Thea. Vă rog să vă grăbiți. Pompierii și ambulanța.

— Kate, strigă Fatima. Kate, ce faci...

Dar Kate a ajuns deja la ușa de la intrare. Își înfășoară mâinile în mânecile ude ca să se protejeze de fierbințeala mânerului, apoi dispare

înăuntru, închizând ușa după ea.

Fatima face brusc câțiva pași în față, și, pentru o secundă, am senzația că o să se ducă după ea. O apuc de încheietură, iar ea se oprește pe marginea pontonului și rămânem așa, în picioare, toate trei, cu Shadow scâncind la picioarele Theei, de-abia respirând din cauza fumului care se ridică dinspre Moară și se întinde peste Estuar.

În fața uneia dintre ferestrele înalte ale Morii văd o siluetă trecând în viteză – Kate, pe scări, încercând să facă față căldurii – și apoi, nimic... până când Thea arată spre fereastra de la camera lui Luc.

— Uitați, acolo, zice ea cu vocea gătuită de frică și vedem, în rama ferestrei sparte de o rafală bruscă de flăcări, două siluete întunecate pe fondul roșu-auriu al infernului de foc.

— Kate! strig eu, cu vocea înăbușită de fum.

Dar știu că nu are niciun rost. Știu că nu mă mai poate auzi.

— Kate, te rog!

Apoi se aude un vuiet ca de avalanșă – ceva prăbușindu-se cu un muget, făcându-ne pe toate să ne acoperim urechile, ca să nu mai auzim forța geamurilor sparte și a cioburilor împrăștiate peste tot și a lemnului în flăcări care ies din fiecare fereastră a Morii.

O grindă de susținere se prăbușește și întreaga construcție cade, un foc de tabără imens care se năruie, adus la pământ de propria-i greutate, aterizând pe țărâm într-o ploaie de cioburi de sticlă și așchii de lemn, iar noi ne aplecăm ca să ne apărăm de forța exploziei. Simt căldura cărbunilor arzându-mi spinarea îndoită deasupra Freyei, în efortul de a o proteja.

Când zgomotul se potolește și ne ridicăm în sfârșit, Moara e doar o ruină, cu grinzi și stâlpi arzând, profilându-se pe cer ca niște coaste. Nu mai e niciun acoperiș, nu mai sunt etaje, nu mai există nicio scară. Mai sunt doar limbile de flăcări ieșind prin cadrele ferestrelor sparte, consumând totul în calea lor.

Moara e distrusă, distrusă complet.

Iar Kate nu mai e.

Mă trezesc tresărind și, câteva secunde, nu am nici cea mai vagă idee unde mă aflu – camera e în semiîntuneric și e plină de mașinării care bipăie și de voci scăzute, și simt un miros de dezinfectant, de săpun și de fum.

Apoi îmi revine totul în minte.

Sunt la spital, în salonul de pediatrie. Freya doarme într-un pătuț în fața mea, cu degetele ei mici încheștate pe degetul meu.

Cu mâna liberă, îmi frec ochii umflați și dureroși de lacrimi și fum și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat în ultimele douăsprezece ore. Prin cap îmi trec multe imagini – Thea aruncându-se în canalul îngust de apă, încercând să ajungă la Moară, Fatima ținând-o în loc. Mulțimea de polițiști și pompieri care au sosit între timp și încercau să se lupte cu flăcările, fețele lor când le-am zis că mai sunt oameni înăuntru.

Imaginea Freyei, cu fața ei grăsună, mânjită de cenușă și funingine, cu ochii mari reflectând flăcările care îi dansau în față, în timp ce privea vâlvătaia, hipnotizată de frumusețea ei.

Și, mai presus de toate, ultima imagine a lui Luc și Kate, siluetele lor negre profilându-se pe un fundal de flăcări.

S-a dus după el.

— De ce? tot întreba Thea răgușit, în timp ce așteptam ambulanța, cu brațele strânse în jurul lui Shadow care tremura puternic, șocat. *De ce?*

Am clătinat din cap. Dar, în realitate, cred că știu de ce. Și cred că pricep, în sfârșit, *cu adevărat*, și scrisoarea lui Ambrose.

E ciudat, dar, în ultimele zile și ore, am început să înțeleg că nu l-am cunoscut niciodată pe Ambrose de fapt. Am petrecut atât de mult timp prinsă în capcana sinelui meu de la cincisprezece ani, văzându-l cu ochi de copil, plini de indulgență puerilă. Dar acum sunt și eu un adult, apropiindu-mă de vârsta la care era Ambrose când l-am cunoscut și, pentru prima dată, sunt nevoită să-l analizez din prisma unui matur – de la egal la egal – și îmi apare dintr-odată complet diferit: cu defecte, plin de imperfecțiuni umane și luptându-se cu niște demoni pe care nu-i văzusem niciodată, deși lupta era, la propriu, scrisă pe un afiș, pe perete.

Dependențele lui, băutura, visurile și fricile lui... îmi dau seama acum, cu un soi de rușine, că nu m-am gândit niciodată la ele. Niciuna dintre noi n-a făcut-o, poate cu excepția lui Kate. Eram prea prinse în povestea noastră, ca s-o vedem pe a lui. N-am observat niciodată sacrificiile pe care le făcuse pentru Kate și Luc, cariera la care renunțase ca să fie profesor de desen în Salten, iar asta numai de dragul ei. Nu m-am gândit niciodată la eforturile pe care le-a făcut ca să scape de dependență și să rămână curat – pur și simplu, nu m-a interesat.

Chiar și când problemele lui ne erau puse sub nas – acea conversație agonizantă din cafenea, povestită de Thea –, nu am făcut decât să privim problema prin prisma a ceea ce ne preocupa pe noi. Nu voiam decât să rămânem împreună, să ne folosim în continuare de Moară ca de propriul nostru refugiu și loc de joacă, așa că nu i-am auzit cuvintele decât în măsura în care amenințau propria noastră fericire.

Adevărul e că nu-l cunoșteam pe Ambrose, nu chiar. Viețile noastre s-au intersectat într-o vară și asta e tot, iar eu l-am iubit pentru ceea ce-mi oferea *mie*: afecțiune, libertate, un moment de eliberare din coșmarul care devenise viața mea de acasă. Nu l-am iubit pentru ce era el. Îmi dau seama de asta acum. Și totuși, în același timp, mă gândesc că l-am înțeles în sfârșit și că pricep ce a făcut.

Într-un fel, am avut dreptate. Chiar *era* scrisoarea cuiva care a fost otrăvit de propriul copil și a fost singurul lucru pe care îl putea face ca să-și apere copilul de consecințe. Dar acel copil nu era Kate. Ci Luc.

Înțeleseserăm totul pe dos dar, în cele din urmă, ne-am luminat. Și nu vorbesc doar de scrisoare, ci de tot ce s-a întâmplat. Nu pe Kate voia Ambrose să o trimită departe. Ci pe Luc. *De ce n-ai avut încredere în el?* l-a întrebat Kate. Doar că încrederea lui Luc fusese distrusă de prea multe ori. S-a gândit, presupun, că tocmai lucrul de care se temea cel mai rău avea să se întâmple: că Ambrose regreta generozitatea de a-l fi luat sub aripa lui pe băiatul acesta, de a-l iubi, de a avea grijă de el. Îi testase iubirea lui Ambrose de atâtea ori... l-a îndepărtat, a încercat cu disperare să se asigure că omul *acesta* nu-l va trăda, că iubirea *acestui* om nu va șovăi vreodată.

Mary n-a fost singura persoană care a auzit cearta dintre Ambrose și Kate. Și Luc trebuie să o fi auzit și a înțeles ceea ce eu și Thea n-am reușit – că el urma să fie trimis de acasă, nu Kate. Nu știu unde avea de gând să-l trimită – probabil la un internat, din ce i-a zis Ambrose Theei.

Dar Luc, trădat de prea multe ori, probabil că a tras concluzia greșită că se ajunsese în punctul de care se temuse cel mai mult. A crezut că Ambrose avea să-l trimită înapoi la maică-sa.

Și a făcut ceva incredibil, nemaipomenit de stupid – acțiunea unui puști de cincisprezece ani, îndrăgostit până la Dumnezeu și disperat să nu fie trimis înapoi în iadul din care scăpase.

O fi vrut să-l omoare, într-adevăr, pe Ambrose? Nu știu. Stând întinsă în pat și uitându-mă la chipul angelic al Freyei, mă întreb cum a fost și pot să-mi închipui ambele scenarii. Poate că a vrut să-l omoare pe Ambrose într-un moment de furie, regretat amarnic în momentul în care n-a mai fost nimic de făcut. Poate că doar voia să-l pedepsească, să-l umilească. Sau poate că nu s-a gândit deloc – doar a acționat la mânie sau din disperarea care ardea în el.

Vreau să cred că totul a fost o greșeală. Că n-a avut niciodată intenția să-l ucidă, ci că n-a vrut decât să-l umilească pe Ambrose, să-l facă să fie internat la urgențe și să fie găsit într-o baltă de vomă indusă de heroină, dat afară de la școală, să sufere așa cum și el, Luc, avea să sufere la rândul lui. Era copilul unei drogate, care crescuse cu heroina în casă și care, probabil, știa despre cât de nesigură e supradoza orală, cât timp avea să-i ia lui Ambrose să moară, și că exista un antidot care să anuleze efectele.

Dar nu sunt sigură.

Într-un fel, nici nu mai contează. Ce contează... ce contează e, de fapt, ce a făcut.

A făcut exact cum a povestit Kate, în stilul ei rece, ciudat, când relata acțiuni pentru care ea își asuma responsabilitatea. Luc a chiulit de la cursuri, s-a dus la Moară în timpul zilei, când era sigur că atât Kate, cât și Ambrose erau la școală, în Salten. Apoi a turnat toată heroina pe care o avea Ambrose în casă în sticla de vin cu filet și a lăsat-o pe masă ca s-o găsească în momentul în care ajungea acasă de la muncă în seara aceea, apoi a adunat cele mai incriminatoare desene pe care le-a găsit și le-a trimis la școală.

Oh, Ambrose! Încerc să-mi imaginez ce a simțit când și-a dat seama ce-i făcuse Luc. Să fi fost gustul bizar al vinului care îl alertase? Sau moleșeala ciudată care începuse să-l cuprindă? I-ar fi luat ceva timp... timp ca Ambrose să-și dea seama ce i se întâmplă... să pună lucrurile cap la cap în timp ce heroina trecea de pereții stomacului și-i intra în sânge.

Stau în pat, cu mâna Freyei în mâna mea și văd totul cu ochii minții desfășurându-se ca un film în sepia. Ambrose examinând sticla și apoi, ridicându-se, nesigur pe picioare. Ducându-se la comodă, unde era ascunsă cutia. Deschizând-o... și dându-și seama de ce făcuse Luc și de cantitatea de heroină pe care o ingerase.

Ce-o fi crezut, ce-o fi simțit în clipa în care mâinile lui mângăleau pe hârtie literele ezitante, implorând-o pe Kate să-și protejeze fratele de consecințele a ceea ce făcuse?

Nu știu. Nici măcar nu pot să-mi imaginez durerea pe care a simțit-o când și-a dat seama ce i se întâmplase, grozăvia greșelii lui Luc și răzbunarea lui impulsivă și amară. Dar de un singur lucru sunt sigură, privind-o pe Freya și simțindu-i degetelele strânse pe degetul meu. Pentru prima dată, înțeleg acțiunile lui Ambrose. Le înțeleg până la capăt și totul are, în sfârșit, sens pentru mine.

Primul lui gând n-a fost să se salveze pe el, ci să-și protejeze copilul. Băiatul pe care el îl crescuse și-l iubise și pe care a încercat să-l apere și n-a reușit.

L-a lăsat pe Luc să se întoarcă în infernul acela, copilul blând și plin de încredere, pe care îl salvase când era mic și pe care îl schimbase de scutece și pe a cărui mamă a iubit-o, înainte ca femeia să se distrugă.

L-a lăsat să se ducă o dată și apoi a înțeles că, din perspectiva lui Luc, planul lui era să-l mai trădeze o dată. *Am fost un prost să nu-mi dau seama care vor fi consecințele acțiunilor mele... Fac asta pentru ca nimeni altcineva să nu mai sufere.*

A scris biletul de adio ca să se asigure că numai o singură viață va fi distrusă: a lui. Și i l-a scris lui Kate, nu lui Luc, știind că ea, care își cunoștea tatăl mai bine decât oricine din lumea asta, va înțelege și va ști ce vrea să spună: că îi va cere să-și protejeze fratele.

Nu da vina pe nimeni altcineva, iubita mea. M-am hotărât și m-am împăcat cu gândul... Și, mai presus de toate, nu lăsa ca toate astea să fie în van.

Și Kate... Kate a dus la îndeplinire dorințele tatălui ei cât de bine s-a priceput. L-a protejat pe Luc, a mințit pentru el, an după an după an. Dar o parte din scrisoarea lui Ambrose n-a putut-o îndeplini. L-a învinovățit pe Luc. L-a învinovățit pentru ce-a făcut. Și nu l-a iertat niciodată.

Luc a avut dreptate în cele din urmă. Kate ar fi putut să aștepte până împlineau amândoi șaisprezece ani, înainte să spună la poliție că Ambrose a dispărut. Dar ea n-a făcut-o. Și el a fost trimis din țară, la viața de care credea că scăpase.

Și Luc, care, din dragoste pentru sora lui, l-a ucis pe singurul părinte adevărat pe care l-a avut vreodată, a văzut cum ea devine rece, se îndepărtează de el. Când a fost trimis înapoi în Franța, a înțeles ce făcea Kate: îl pedepsea pentru o crimă pe care numai ea știa că el a comis-o.

Îmi aduc aminte cum a strigat, plângând în noapte: *Aș fi făcut orice pentru tine... n-a existat nimeni altcineva în afară de tine...*

Și cred că o să mi se rupă sufletul de durere.

REGULA 5

SĂ ȘTII CÂND SĂ ÎNCETEZI SĂ MAI MINȚI

Nu Owen este cel care vine să ne ia pe Freya și pe mine din spital – încă nu l-am sunat – când, în spiritul obișnuit al sistemului național de sănătate, suntem brusc externate din spital la 9 dimineața, a doua zi, pentru că aveau nevoie de pat.

Telefonul mi-a ars în casă, împreună cu toate lucrurile mele și m-au lăsat să dau un telefon din cabinetul asistentelor, dar, chiar în clipa în care degetele mele sunt deasupra tastelor, gata să formeze numărul, ceva din mine nu vrea, simțind că nu sunt în stare să trec prin discuția pe care trebuie, de altfel, s-o avem. Îmi zic că rezistența mea are de-a face cu detaliile practice ale situației – că i-ar lua mult să traverseze Londra la ore de vârf și că între noi e o rețea de autostrăzi blocate și imposibil de parcurs. Adevărul însă e că, azi-noapte, cu viața Freyei pusă în pericol chiar sub privirile mele, ceva în mine s-a schimbat. Nu știu însă cum anume și nici ce înseamnă.

În schimb, o sun pe Fatima și, stând afară, în fața aripilor de pediatrie a spitalului, cu Freya înfășurată într-o pătură de împrumut, văd un taxi care trage în dreptul meu și fețele palide ale Fatimei și Theei în geam.

Când urc și o pun pe Freya în scaunul pe care Fatima, gândindu-se la toate, îl avea deja instalat în mașină, dau cu ochii de Shadow, culcat la pământ, la picioarele Theei, iar aceasta avea mâna pe zgarda lui.

— Ne-au externat devreme, în dimineața asta, zice Fatima, peste umăr, din scaunul din față. Avea pungi negre sub ochi. Am rezervat niște camere la o pensiune de pe coastă. Cred că Mark Wren o să vrea să mai stăm prin preajmă o vreme, cel puțin până poliția o să stea de vorbă cu noi.

Dau din cap în semn de aprobare. Degetele mi se strâng pe scrisoarea din buzunar. Biletul de adio al lui Ambrose.

— Încă nu-mi vine să cred!

Fața Theei e albă ca varul, degetele i se mișcă nervoase în blana lui Shadow.

— Că el... Credeți că el a făcut chestia aia? Cu oaia?

Știu ce vrea să zică. A fost Luc? El a făcut asta, și toate celelalte? Îmi

dau seama că și ele și-au petrecut noaptea la fel ca mine. Pline de gânduri. De întrebări. Încercând să discearnă adevărul de minciună.

Mă uit la Fatima.

— Nu știu, zic în cele din urmă. Nu cred.

Dar mă opresc. Pentru că nu vreau să spun ce cred. Nu în fața taximetristului. Nu e Rick... nu-l cunosc. Dar trebuie să fie de prin partea locului. Și adevărul este că, dintre toate lucrurile pe care le-a făcut sau nu le-a făcut Luc, cred că e o greșeală să-l bănuim de așa ceva.

Am crezut că el a scris biletul, din ură față de Kate, și că o bănuia pe ea că a ascuns moartea lui Ambrose. Am crezut că el a vrut să ne sperie și, astfel, să ne determine să mărturisim la poliție. Am crezut că vrea ca adevărul să iasă la iveală.

Dar, mai târziu, când Kate mi-a zis de șantaj și de bani, am început să-mi pun întrebări. Cumva, nu credeam că Luc a făcut așa ceva. Felul calculat și rece în care o seca de resurse nu era stilul lui Luc. Nu mi-l puteam imagina pe Luc interesat de bani, ci, mai curând, încercând să încline din nou balanța: s-o facă pe Kate să plătească pentru suferința pe care i-a provocat-o... asta îmi părea mai degrabă ceva ce Luc ar fi făcut.

Acum însă, după noaptea trecută, nu mai cred. Nu mai are sens. Luc, dintre noi toți, cu excepția lui Kate, știa adevărul și el era cel care mințea mai mult decât oricare dintre noi. Făcea parte din Joc la fel cum și noi făceam și, dacă adevărul ieșea la iveală, avea mai mult de pierdut decât oricare dintre noi. Și, în plus, în noaptea asta lungă din spital, am avut mult timp la dispoziție să mă gândesc, să-mi amintesc lista de condamnări pe care mi-a trimis-o Owen și o dată anume care mi-a rămas în minte.

Nu. Cred că altcineva a scris biletul acela.

Îmi amintesc degetele ei din ziua aceea de la poștă, degete puternice, cu sânge sub unghii.

Și sunt convinsă, într-un mod în care n-am fost în privința lui Luc, că ea e capabilă de așa ceva.

Când ajungem la pensiune, mă bag în pat cu Freya, apoi adormim amândouă, căzând în visare ca niște trupuri scufundându-se în ape adânci. Ies la suprafață câteva ore mai târziu și, pentru o clipă, am un sentiment ciudat de rupere completă de realitate.

Pensiunea e pe drumul de coastă, la câțiva kilometri de școală; în

clipa în care mă ridic din pat, așezând pe mine hainele murdare și pătate de sare și netezind părul transpirat al Freyei și îndepărtându-i-l de pe față, vederea din camera mea este exact aceeași cu cea din camera 2B din turnul internatului în care am stat acum atâția ani.

Pentru o clipă, chiar dacă fiica mea doarme lângă mine, am iarăși cincisprezece ani și sunt acolo, înapoi în timp – țipătul pescărușilor în urechile mele, lumina ciudată și curată improșcată peste pervazul de lemn al ferestrei, cea mai bună prietenă a mea lângă mine.

Închid ochii, ascultând sunetele trecutului, imaginându-mă iar în pielea adolescenței, a fetei ale cărei prietene erau încă în jurul ei, ale cărei greșeli erau încă în viitor.

Sunt fericită.

Și apoi Freya se agită și cârâie și iluzia dispare; am iar treizeci și doi de ani și sunt avocată și mamă. Iar gândul care-mi stăruie undeva în minte și cu care m-am chinuit toată noaptea vine iar peste mine, ca o piatră de moară.

Kate și Luc sunt morți.

O iau pe Freya în brațe și ne ducem jos, căscând, și le găsim pe Fatima și pe Thea stând pe verandă, privind marea.

E iulie, dar ziua e răcoroasă și cenușie și norii amenință cu ploaia, dărele lor întunecate având exact aceeași nuanță de gri precum cea de pe faldurile spinării lui Shadow. Câinele stă covrig la picioarele Theei, cu nasul lui negru în mâna ei, dar când ajung își ridică privirea spre mine, ochii lui strălucind o clipă, apoi se retrage din nou. Știu pe cine caută. Cum să-i explici unui câine sfârșitul, nedreptatea morții lui Kate? Abia dacă înțeleg eu.

— Am primit un telefon de la poliție, zice Fatima. Își trage genunchii la piept, pe scaun, cuprinzându-i cu brațele. Vor să mergem după-masă, la ora 4, la secție. Trebuie să ne gândim ce avem de gând să le zicem.

— Știu, răspund eu și mă frec la ochi, apoi o pun pe Freya pe podea ca să se joace cu niște reviste vechi lăsate acolo pentru cazul în care oaspeții vor să le citească.

Rupe coperta uneia dintre ele, țipând voioasă și știu că ar trebui s-o opresc, dar sunt prea obosită. Nu-mi mai pasă.

Rămânem o vreme în tăcere, uitându-ne la ea, și știu, fără să întreb, că și celelalte și-au petrecut noaptea ca și mine: chinuindu-se să înțeleagă, chinuindu-se *să creadă* că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Am

sentimentul că ieri aveam patru membre, iar azi m-am trezit și nu mai am decât trei.

— A încălcat regulile, zice Thea. Vocea îi e joasă, incredulă. Ne-a mințit. Ne-a mințit *pe noi*. Dacă ne-ar fi spus... Nu a avut încredere în noi?

— N-a fost secretul ei, ca să ni-l fi împărtășit, le zic.

Nu mă gândesc doar la Kate, ci și la Owen. La felul în care l-am mințit în toți anii ăștia, trădând astfel propriile noastre reguli nescrise. Pentru că nu există un răspuns corect la chestiunea asta, nu-i așa? Doar un schimb – o trădare pentru o alta. Kate a avut de ales între a-i proteja secretul lui Luc și a-și minți prietenele. Și a ales să mintă. A ales să încălce regulile. A ales... înghit un nod dureros gândindu-mă la acest adevăr. A ales să-l protejeze pe Luc. Dar a ales, în același timp, să ne protejeze și pe noi.

— Nu pricep, izbucnește Fatima, cu pumnii încheștați pe țesătura fotoliului. Nu înțeleg și pace de ce Ambrose a permis să se întâmple toate astea! O supradoză administrată oral cere timp și chiar dacă nu și-ar fi dat seama imediat ce i se întâmplă, e clar că știa în momentul în care a ajuns să scrie biletul. Ar fi putut să sune la 999! De ce dracu' și-a petrecut ultimele momente spunându-i lui Kate să-l salveze pe Luc, în loc să încerce să se salveze pe el?

— Poate că n-a avut de ales, zice Thea.

Se ridică de pe scaun, își trage mânecile puloverului de lână peste degetele cu unghiile roase.

— Aduceți-vă aminte că nu exista telefon fix la Moară! Nici nu mai știu dacă, pe vremea aceea, Ambrose avea un telefon mobil. Kate avea, dar nu-mi aduc aminte ca el să fi avut vreodată.

— Sau poate... încerc eu să zic și mă opresc.

O privesc pe Freya, jucându-se pe covor.

— Ce? insistă Thea.

— Poate că, în momentul respectiv, să se salveze pe sine nu era cel mai important lucru pentru el.

Nu-mi răspunde nimeni nimic. Fatima se mulțumește să-și muște buza și Thea își ferește privirea, uitându-se pe fereastră spre marea neliniștită. Mă întreb dacă și ea se gândește la propriul tată și se întreabă dacă, în aceeași situație, și el ar fi făcut aceeași alegere. Cumva, mă îndoiesc.

Mă gândesc la Mary Wren, la cuvintele pe care mi le-a adresat când

am oprit la trecerea la nivel cu calea ferată. *Ar fi trecut prin foc pentru copiii ăia...*

Și apoi îmi aduc aminte că mi-a mai spus ceva, și mi se strânge stomacul.

— Trebuie să vă zic ceva, le spun.

Thea își ridică brusc privirea.

— Ați întrebat în mașină despre oase și n-am putut să vă zic atunci, dar...

Mă opresc, încercând să-mi adun gândurile, încercând să le explic ferm ce am avut în minte, ca o umbră, din ziua aceea când a vrut să mă ducă la gară cu mașina ei.

— Noi ne-am gândit că ar fi Luc, pentru că se potrivea cu ce știam despre el, dar cred că am greșit. Dacă se afla adevărul, și el ar fi avut la fel de mult de pierdut ca și noi.

Ba mai mult. Și, oricum, sunt destul de convinsă că era în arest în Rye, în noaptea aceea.

Fetele nu-mi cer să le explic de unde știu și nici nu mă ofer.

— Și, mai e ceva... ceva ce Kate mi-a zis când am venit aici fără voi.

— Spune-ne tot, zice Thea, morocănoasă.

— Era șantajată, le zic eu, fără ocolișuri. Era șantajată de ani buni. De asta i-a fost trimisă oaia, de asta au fost trimise și desenele. A fost un fel de a i se sugera că ar trebui să înceapă să ne mulgă și pe noi.

— *Nu!* strigă Fatima.

Fața îi e foarte palidă în contrast cu eșarfa întunecată.

— Nu! Cum a putut să nu ne spună așa ceva?

— N-a vrut să ne îngrijoreze, zic eu neputincioasă.

Îmi pare totul atât de lipsit de sens acum! Cât de mult mi-aș fi dorit și eu să-mi fi spus!

— Dar, pur și simplu, nu cred că Luc a făcut așa ceva... și, în plus, a început acum mulți ani, când Luc era încă în Franța.

— Atunci cine? întreabă Freya.

— Mary Wren.

Urmează o lungă tăcere. Pentru o clipă, stau amândouă și nu reușesc să spună nimic, apoi, încet, Fatima înclină din cap.

— A urât-o întotdeauna pe Kate.

— Dar de unde știi chestia asta? întreabă Thea.

Degetele îi mângâie neconținut blana lui Shadow, îi netezesc urechile, iar firele lui de păr de culoarea fumului se prind de pielea

aspră și mâncată.

— Am aflat în drum spre gară, îi răspund.

Îmi apăs fruntea cu degetele, încercând să-mi aduc aminte cuvintele ei. Mă doare capul și țipetele fericite ale Freyei care rupe de zor revista îmi înrăutățesc migrena.

— Mary s-a oferit să mă ducă la gară și a zis ceva... ceva ce nu am băgat în seamă la vremea respectivă, eram prea șocată de ce mi-a zis despre Kate și Luc... dar a zis ceva despre Kate și despre oaie, a zis că are *sânge pe mâini și nu doar sânge de oaie*. Dar de unde știa ea despre oaie?

— De la Mark? întreabă Fatima, mai mult ghicind, dar Thea scutură din cap.

— Kate n-a sunat la poliție, nu-ți aduci aminte? Deși probabil că fermierul ar fi putut să sune.

— Ar fi putut, intervin eu. Dar sunt destul de sigură că a primit destul de mulți bani de la Kate ca să-și țină gura. De asta i-a dat două sute de lire, până la urmă. Dar nu contează doar ce a zis Mary, ci și... felul în care a zis-o. A fost cumva... *personal*. Cu un soi de satisfacție plină de dușmănie. Ca și cum era fericită că o vedea pe Kate primind ce merită. Biletul ăla era plin de venin, înțelegeți ce zic? Demonstra ură, și am avut aceeași senzație în clipa în care am auzit-o pe Mary spunând cuvintele alea. Ea a scris biletul, sunt sigură de asta. Și cred că tot ea a trimis și desenele. E singura persoană care ar fi putut să afle adresele noastre.

— Și acum ce facem? întreabă Fatima.

— Ce facem? Ce putem face? Nimic. Nu spunem nimic. Nu-i putem spune lui Mark, nu-i așa?

— Adică lăsăm lucrurile să treacă așa? O lăsăm să ne amenințe și să scape basma curată?

— Miștim în continuare, zice Thea înverșunată. Numai că, de data asta, nu mai dăm greș. Ne hotărâm asupra unei versiuni și rămânem ferme pe poziție. În fața poliției, a familiilor noastre... în fața tuturor. *Trebuie* să-i facem pe toți să creadă că Ambrose s-a sinucis, pentru că el asta a vrut, la urma urmei. Dar aș fi vrut să avem *ceva* cu care să dovedim adevărul.

— Păi...

Bag mâna în buzunar și scot la iveală... un plic, cu numele lui Kate pe el, foarte vechi și de prea multe ori împăturit, acum pătat de apă și

sare.

Totuși, se poate citi de pe el, încă se mai poate. Cerneala albastră s-a întins pe pagină, dar nu s-a șters de tot și încă se mai pot citi cuvintele lui Ambrose către fiica lui:... *Mergi mai departe: trăiește, iubește, fii fericită. Și, mai presus de toate, nu lăsa ca toate astea să fie în van.*

Numai că acum am sentimentul că ni se adresează nouă.

Taxiul ne lasă pe faleza din Salten și, în timp ce Fatima plătește șoferul, eu mă dau jos din mașină și-mi întind picioarele, privind nu spre secția de poliție, o clădire înghesuită, din beton, înălțată lângă dig, ci în larg, spre port și marea de dincolo.

E aceeași mare care m-a salutat și de la fereastra camerei mele de la internat, marea copilăriei mele, neschimbată, implacabilă, iar gândul acesta îmi dă cumva o stare de liniște. Mă gândesc la toate lucrurile la care a fost martoră și pe care le-a acceptat cu întinderea ei. Felul în care a luat la sânul ei cenușa Morii... împreună cu Kate și Luc. Toate lucrurile pe care le-am făcut – toate greșelile noastre, toate minciunile pe care le-am spus – toate sunt, încet, spălate de ape și duse în larg.

Thea apare lângă mine, uitându-se la ceas.

— E aproape ora 4, zice ea. Ești gata?

Îi fac semn că da, dar nu mă mișc din loc.

— Mă gândeam... îi zic în clipa în care Fatima se îndepărtează de taxi și acesta pleacă.

— La ce? mă întreabă ea.

— La...

Și cuvântul îmi vine aproape din senin și îl spun cu mirare:

— La vină.

— Vină? spune Fatima, încruntându-se.

— Mi-am dat seama azi-noapte că am petrecut șaptesprezece ani gândindu-mă că, într-un fel, ce s-a întâmplat cu Ambrose a fost vina noastră. Că a murit din cauza noastră – din cauza desenelor, din cauză că ne tot întorceam la Moară.

— Noi n-am cerut să fim desenate, zice Fatima, șoptit. N-am *cerut* nimic din toate astea.

Dar Thea îmi face semn din cap.

— Știu ce vrei să zici, spune ea. Oricât de irațional ar suna, și eu am simțit la fel.

— Dar mi-am dat seama...

Și mă opresc, căutând cuvintele potrivite, căutând, de fapt, să exprim în cuvinte un gând numai pe jumătate clar.

— Azi-noapte mi-am dat seama... că moartea lui n-a avut nimic de-a

face cu asta. Că n-a fost vorba niciodată despre desenele acelea. Că n-a fost vorba niciodată despre noi. Că n-a fost niciodată vina noastră.

Thea dă din cap încet. Apoi Fatima ne prinde pe amândouă de brațe.

— Nu există nimic de care să ne fie rușine, zice ea. N-a existat niciodată.

Ne întoarcem ca să pornim spre secția de poliție, când, exact în clipa aceea, apare o siluetă pe una dintre aleile acelea înguste care se insinuează printre casele de piatră. O figură masivă, îmbrăcată cu multe rânduri de haine, cu o coadă de cal de culoarea fierului care îi flutură în vânt.

E Mary Wren.

Se oprește când ne vede, apoi ne zâmbește și nu e un zâmbet plăcut – e zâmbetul cuiva care are putere asupra altcuiva și care intenționează s-o folosească. Și apoi, pornește pe faleză spre noi.

Dar și noi mergem spre ea, toate trei, braț la braț. Mary își schimbă traiectoria, gata să ne taie calea, și simt cum brațul Fatimei se strânge pe al meu și pasul Theei se grăbește pe asfalt.

Mary rânjește deja și, pe măsură ce ne apropiem, își dezvelește dinții galbeni din ce în ce mai mult, ca ai unei creaturi gata să sară la beregată, și inima începe să-mi bată puternic în piept.

Dar mă uit fix în ochii ei și, pentru prima dată de când m-am întors în Salten, nu mai simt niciun fel de vină. Sunt liberă. Și știi adevărul.

Și Mary Wren ezită. Se oprește din mers și trecem toate trei pe lângă ea, braț la braț, împingând-o. Simt brațul Fatimei ferm înlănțuit de al meu și o văd pe Thea zâmbind. Soarele iese din nori, luminând marea cenușie ca plumbul.

În spatele nostru, Mary Wren strigă ceva nearticulat.

Dar noi ne continuăm drumul.

Și nu mai privim înapoi.

E o poveste pe care i-o voi spune Freyei când va fi mare. E povestea unui incendiu, un accident cauzat de o instalație stricată și o lampă pe care cineva a răsturnat-o în noapte.

Este povestea unui bărbat care și-a riscat viața ca s-o salveze pe-a ei, este povestea celei mai bune prietene, care l-a iubit pe acel bărbat și care s-a dus după el în flăcări, când știa foarte bine că nu mai sunt șanse să-l salveze.

E o poveste despre curaj și altruism și despre sacrificiu – despre sinuciderea unui tată și durerea copiilor lui.

Și este o poveste despre speranță, despre cum trebuie să continuăm după ce au avut loc evenimente greu de suportat. Să ne trăim viața din plin, de dragul celor care și-au sacrificat-o pe a lor.

E povestea pe care eu, Thea și Fatima i-am spus-o sergentului Wren când am ajuns la secție, iar el ne-a crezut, pentru că este adevărată.

Dar e, în același timp, și o minciună.

Am mințit toate trei, aproape douăzeci de ani. Dar acum, în sfârșit, știm de ce. Și acum, în sfârșit, știm adevărul.

Au trecut două săptămâni și, încă o dată, eu și Freya suntem într-un tren, de data asta spre Aviemore, cel mai îndepărtat loc de Salten, căci mai departe de atât, fără să traversezi Marea Nordului, nu se poate.

Trenul se îndreaptă, trepidând pe șine, spre nord, iar eu, cu Freya dormind în brațe, mă gândesc la minciunile pe care le-am zis. Mă gândesc la acele minciuni, minciunile care mi-au otrăvit viața și relația cu un om bun și iubitor. Mă gândesc la prețul pe care l-a plătit Kate și cum au pus-o pe Freya în pericol, iar degetele mi se încleștează atât de tare pe ea, că se agită în somn.

Poate că a venit vremea să nu mai mint. Poate... poate că ar trebui să spunem adevărul, fiecare dintre noi.

Dar apoi mă uit la Freya. Și știu un lucru: nu vreau ca ea să treacă vreodată în viață prin ce am trecut eu. Nu vreau să ajungă să verifice mereu o poveste, să se plieze pe minciunile pe care le-a zis, să caute punctele nevralgice, să încerce constant să-și aducă aminte ce a zis ultima dată și să trebuiască să ghicească ce au zis prietenele ei.

Nu vreau să fie nevoită să se uite vreodată peste umăr ca să-i apere

pe alții.

Mă gândesc la sacrificiul pe care Ambrose l-a făcut pentru Kate, pentru Luc și știu... nu-i voi spune niciodată adevărul Freyei. Pentru că asta ar însemna să-i pun pe umeri povara mea.

Pot să fac asta. Noi *toate* putem s-o facem, eu, Thea și Fatima. Putem să ne păstrăm secretele. Și știu că și ele gândesc la fel. Își vor menține povestea așa cum am pus-o la cale pe șoptite în camerele noastre de la pensiune – o poveste a unei cronologii fragmentate și a alibiurilor reciproce. În cele din urmă, e ultimul lucru pe care îl putem face pentru Kate.

Când ajungem aproape de York, îmi vibrează telefonul, făcând-o pe Freya să se agite în brațele mele, după care se calmează la loc. E Owen.

Cum îți merge – ai reușit să prinzi trenul?

M-am gândit la el tot drumul. La cum arăta când ne-am luat la revedere azi-dimineață, înainte ca eu și Freya să pornim spre King's Cross.

Sau mai înainte, la felul în care mâinile îi tremurau când s-a dat jos din mașină, în parcare de la pensiunea din Salten, felul în care a luat-o pe Freya în brațe, ca și cum nu s-ar mai fi văzut de săptămâni întregi, ca și cum ar fi înotat un ocean ca s-o salveze. Și-a pus buzele pe creștetul ei și, când și-a ridicat privirea, avea lacrimi în ochi.

Și mai înainte, la lumina care părea să iradieze din el în clipa în care a ținut-o în brațe pentru prima dată, în noaptea în care s-a născut. S-a uitat la chipul ei și apoi s-a uitat în ochii mei cu un fel de uimire și știam atunci ce știu și acum – că ar trece prin foc pentru ea.

Trag aer în piept și îl țin așa, în mine, multă vreme, uitându-mă la fața adormită a Freyei. Apoi îi răspund:

Totul e în regulă. Tata o să ne aștepte la gară, în Aviemore. Te iubesc.

E o minciună, știu asta acum. Dar pentru ea, pentru Freya, pot să mint în continuare. Și poate, într-o bună zi, voi transforma minciuna aceasta într-un adevăr.

MULȚUMIRI

În primul rând, aș dori să le mulțumesc excepționalelor mele editoare, Liz, Jade și celor două Alison (și de aici, și din SUA). Mi-au oferit, împreună, măiestrie editorială, mi-au oferit sugestii inspirate, au pus întrebări enervant de pertinente și au făcut ca fiecare dintre romanele mele să fie, datorită intervenției lor colective, cu 50% mai bun decât l-aș fi făcut eu singură.

Bethan, September și Chloe formează cea mai bună echipă pe care și-o poate dori un scriitor și nu le pot mulțumi îndeajuns pentru tot ce-au făcut pentru această carte și predecesoarele lor.

Cât despre toată echipa de la Vintage – Faye, Rachel, Richard, Chris, Rachael, Anna, Helen, Tom, Jane, Penny, Monique, Sam, Christina, Beth și Alex și toți ceilalți care s-au agitat în culise – sunteți geniali, amuzanți și parteneri minunați de lucru și sunt în continuare uimită și mândră că mă pot numi un autor Vintage.

Agentei mele, Eve White și întregii ei echipe, mulțumiri pentru că sunteți mereu de partea mea și sunt veșnic recunoscătoare pentru sprijinul și entuziasmul vastei comunități de scriitori, fie în mediul online, fie offline, cu care rîd, de la care primesc sfaturi și ajutor de natură tehnică. Lista persoanelor în această categorie căroră ar trebui să le mulțumesc ar umple singură o carte întreagă, așa că vă rog să știți că vă iubesc și vă respect pe toți! Totuși, mulțumiri speciale trebuie acordate dragii mele prietene Ayisha Malik, pentru timpul pe care l-a rupt de la propria ei carte ca să-mi dea sfaturi în legătură cu *Jocul Minciunii*. Nu e nevoie să menționez că orice gafă care apare mi se datorează, dar fără ajutorul ei, ar fi fost mult mai multe...

Aș vrea să-i mulțumesc și lui Marc Hopgood pentru generoasa donație la acțiunea de caritate pentru copiii cu cancer CLIC Sargent și pentru că și-a împrumutat numele unui oaspete de la cina de reuniune de la Internatul Salten. Sper că-ți place personajul, Marc!

În sfârșit, mulțumiri dragilor mei prieteni și familiei mele. Vă iubesc, fără voi n-aș fi putut (la propriu) să scriu această carte, așa că vă mulțumesc. Cu drag, xxx

RUTH WARE

CRIME

Un nou thriller semnat de scriitoarea-fenomen Ruth Ware.

Mesajul vine în orele târzii ale nopții. Doar patru cuvinte: Am nevoie de voi.

Isa lasă totul, își ia fetița de câteva luni în brațe și se îndreaptă spre Salten. Și-a petrecut cele mai importante zile din viața ei în internatul construit în acel ținut mlăștinos, zile a căror amintire încă o bântuie.

În școală, Isa și cele trei prietene ale ei jucau adesea Jocul Minciunii, convingându-i pe oameni de cele mai scandaloase povești. Acum, după șaptesprezece ani de secrete, ceva îngrozitor a fost descoperit pe plajă. Ceva care o va aduce pe Isa față în față cu propriul trecut și cu cele trei femei pe care nu le-a văzut de ani de zile, dar pe care nu le-a uitat niciodată...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0324-9

9 786064 003249

